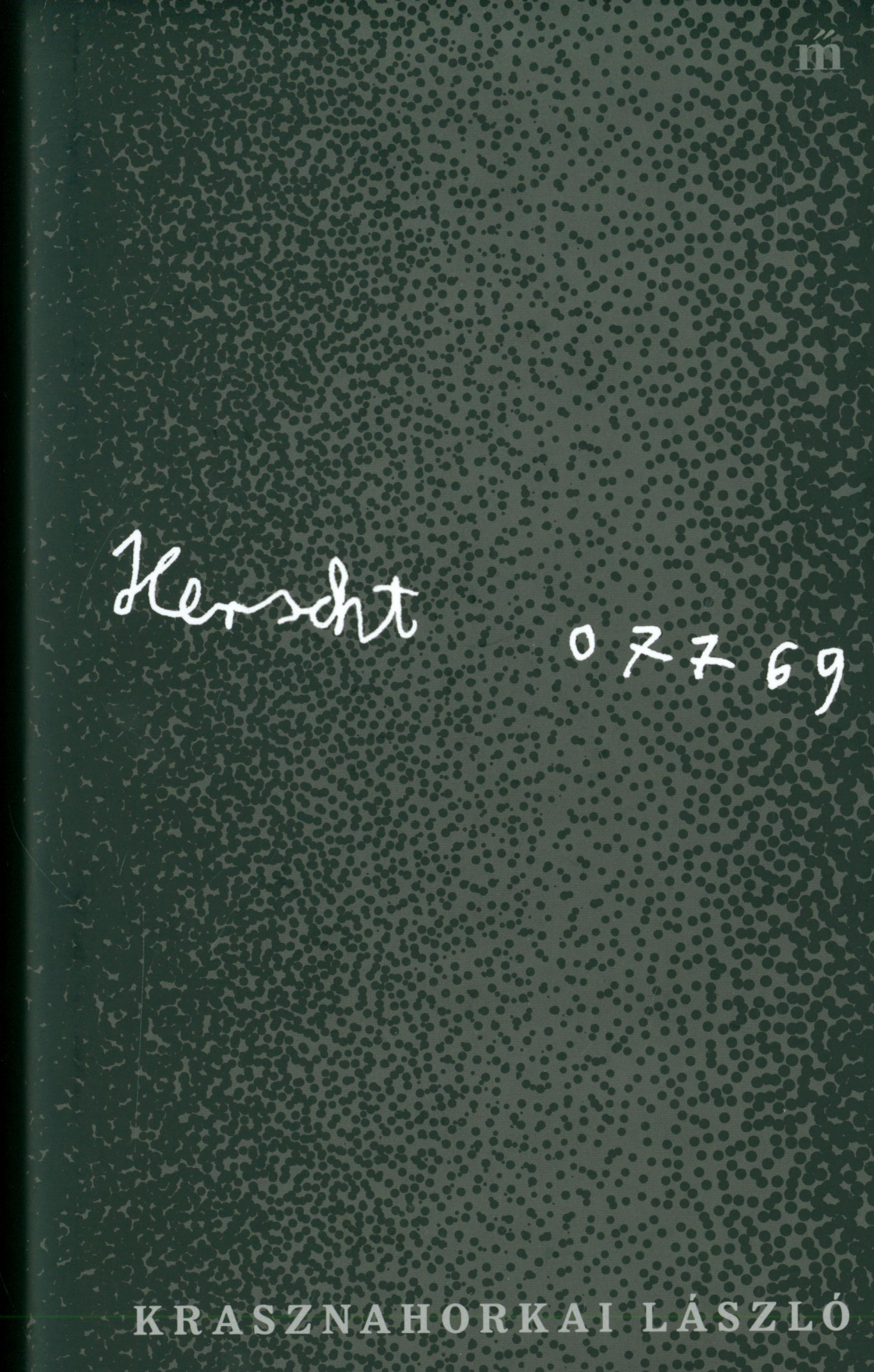
Herscht 07769
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ

HERSCHT 07769

Florian Herscht Bach-regénye

Elbeszélés

MAGVETŐ
BUDAPEST, 2021

© Krasznahorkai László, 2021

A remény hiba.

Angela Merkelnek, a Német Szövetségi Köztársaság kancellárjának, Willy-Brandt-Straße 1, 10557 Berlin, ezt írta a címzetthez, majd a feladó szokásos bal felsőjébe csak annyit, hogy Herscht 07769, ezt és semmi többet, mintegy az ügy bizalmas jellegét ezzel fejezvén ki, és különben is úgy gondolta, nem érdemes a borítékon az őrá vonatkozó pontos megjelölésre túl sok szót vesztegetni, hiszen az irányítószám alapján a postai rendszer azonnal Kana-ba fogja irányítani a választ, itt, Kana-ban pedig már a neve alapján is megtalálják, ami pedig a lényeget illeti, a levélpapíron, amelyet szép akkurátusan négybe hajtva most becsúsztatott a helyére, minden ott áll, a saját szavaival, minden, kezdve onnan, hogy a Kancellárasszony mint tanult természettudós nyilván azonnal megérti, hogy ő itt a thüringiai Kana-ban mire gondol, amikor fel kívánja hívni annak szíves figyelmét, hogy az ország mindennapi gondja-baja mellett egy olyan személyiségnek, mint amaz, foglalkoznia kell néha az ezektől a mindennapoktól látszólag távol eső gondokkal és bajokkal is, különösen, ha azok magát ezt a mindennapi életet a legpusztítóbb erővel ostromolják, márpedig itt ostromról van szó, az ország, sőt, szerinte az egész emberiség létét fenyegető és a társadalmi rendet alapvetően megrendítő tényről, amely egyszerre több irányból is megmutatja magát, de amelyek közül ő most csupán a legfontosabbat kell kiemelje, a vákuum-kísérletek során felmerült megválaszolhatatlannak tetsző folyamatleírásokban

rejlő természetfilozófiai vészjelzést ugyanis, mivel kiderült, ráadásul már régen, csak hozzá most jutott el, hogy a népnyelv szerint értelmezett *teljesen* üres térben *események* zajlanak, ami már önmagában is elegendő oknak látszik arra, hogy az ország vezetője, valamint a világ egyik legbefolyásosabb személyisége ezt és éppen ezt mindenek elé helyezze, hívja össze a Biztonsági Tanácsot, ez a legkevesebb, mert amiről szó van, az nem egyszerűen politikai, hanem egyenesen létkérdés, és nagyon tömören felvázolta a részleteket, és ennyi volt, mert úgy vélte, a legjobb, ha rövidre fogja, hisz tudta, hogy a címzettnek nagyon kevés ideje lesz arra, hogy elolvassa, meg amúgy is, minek hosszú lére ereszteni, ha egy voltaképpeni szakértőről van szó, aláírta, négyrét hajtotta, becsúsztatta, végül megcímezte, de nem, rázta meg a fejét, nem jó, és kiszedte a borítékból, és összegyűrte, és lehajította a padlóra a papírt, mivel abból kell kiindulnom, mondta magának fejben, ahogy szokta, hogy a Kancellárasszony fizikus végzettségű, tehát nem kell neki részletezően magyarázkodni, hanem egyenesen bele kell csapni a lecsóba, hogy azonnal megértse, mekkora jelentőségű ügyről van szó, vagyis hogy azonnal tennie kell valamit, a Biztonsági Tanács, az a minimum, és felkönyökölt az asztalra, állát a két összekulcsolt kezére támasztotta, aztán lehajolt a papírért, kisimítgatta a gyűrődéseket, és átolvasta még egyszer, amit írt, s mivel volt az a tolla, amelyik vagy kékkel, vagy zölddel, vagy pirossal is képes volt írni, azt vette ki, rákattintott a pirosra, és ezzel a pirossal jó erősen, többször is aláhúzta a Biztonsági Tanács után álló „az a minimum" kifejezést, végül bólintott egy nagyot, mint aki mégiscsak rábólint az egészre, majd szép rendesen, úgy, ahogy az előbb, a korábbi vonalak mentén négybe hajtotta megint a papírt, visszarakta a borítékba, s már úton is volt

a postahivatal felé, ahol mindössze ketten álltak előtte, az első gyorsan elintézte, de a második, aki egy kis csomaggal a kezében irtó alaposan próbált valamit megtudni, hogy akkor mennyi, ha simán, aztán mennyi, ha DHL ExpressEasy-vel és ajánlottan, vagy csak DHL ExpressEasy-vel, vagy csak ajánlottan adja fel, nagyon nem akart végezni, csak húzta a dolgot, és újabb és újabb kérdéseket tett fel, aztán csak hümmögött, mint akinek ebben az esetben nagyon nehezen megy a döntés, pedig neki ezúttal, eggyel hátrébb, nem volt túl sok ideje a megnyújtott ebédidővel, mert a Bossz alig engedte el, gyanakodott Florianra, látszott rajta, hogy a fogfájást elfogadhatatlan magyarázatnak tartja, egy németnek nem fáj a foga, dörrent rá, csak nem tudott mit tenni, el kellett engedje fél órával az ebéd előtt, azzal, hogy elmegy a Collier-féle fogambulanciára, de csak a Katrin doktornőhöz, és semmiképp nem a Henneberg doktorhoz, mert attól fél, és hát, az igazat megvallva tényleg nem volt túl meggyőző, mikor megint a fogfájására hivatkozott, viszont nagyon nem tehetett mást, bátorsága nem volt ugyanis elmondani neki az igazat, sőt, ami azt illeti, már a kezdet kezdetétől nem, hiszen tudta jól, ismerte a Bosszt, beavatni őt, az egyet jelentett volna azzal, hogy bepillantást enged önmagába, pontosabban önmagának abba az egyetlen rejtett rekeszébe, amit a Bossz még nem ért el, oda csak Ringer asszony ért el, és ide a Bosszt most sem, mert nem akarta átadni neki az egyetlen titkát, ezt az egyet nem, mert különben sok mindent elmondott neki, vagy más szavakkal a Bossz szinte mindent kiszedett belőle, így a Bossznak ő egy nyitott könyv volt, én mindent tudok rólad, ismételgette az, azt is, amit te nem is tudsz magadról, nekem te a felelősségem vagy, úgyhogy mindig mindent el kell mondanod, mert ha nem mondod el, én megérzem, és akkor tudod, mi

lesz, és Florian tudta, mert mióta csak megakadályozta, hogy pék legyen, és bevette az üzletbe, és falmosó lett ő is, megszámlálhatatlanul sok pofont kapott tőle, mindenért, hisz minden rossz volt, amit csinált, ezt nem úgy, azt nem oda, és nem most, hanem később, és nem később, hanem most, nem azzal, hanem ezzel, ne olyan erősen, ne olyan gyengén, soha semmi nem felelt meg neki, pedig már lassan öt éve csinálja vele a munkát, szóval, nem, hallgatnia kellett az ügyről, és Florian hallgatott is, tényleg a kezdet kezdetétől, vagyis attól fogva, hogy először csapott belé a villám, épp hazafelé gyalogolt a Köhler úrtól, és az elhangzottakon gondolkozott, mert az igazat megvallva nem értette meg, hosszú, nagyon hosszú ideig nem, a Köhler urat, hogy mit is akar mondani, csak most, hazafelé menet, amikor egyszeriben, mintha tényleg villám csapott volna bele, hirtelen rájött, miről van szó, és nagyon megijedt, hogy akkor ez azt jelenti, hogy az egész mindenség azon a megmagyarázhatatlan tényen nyugszik, hogy egy zárt vákuumtérben minden 1 milliárd anyagi részecske mellett mindig 1 milliárd antianyagi részecske is keletkezik, melyek összetalálkozván kioltják egymást, de aztán egyszer csak, hogy, hogy nem, az 1 milliárd + *egyedik* anyagi részecske után nem jelenik meg az 1 milliárd + egyedik *anti*anyagi részecske, és így ez az egy anyagi részecske ott marad a létezésben, vagy egyenesen ez hozza létre a létezést, mint bőség, mint felesleg, mint többlet, mint *hiba,* és ebből, kizárólag ebből és emiatt van az egész mindenség, azaz enélkül nem lenne – annyira megijedt ettől, hogy meg kellett álljon, és meg kellett támaszkodjon a falban, amikor az Oststraße végén balra fordult, és elindult a Fabrikstraße-n a Bevásárlóközpont boltjai felé, forróság öntötte el, az agya zúgott, a lába remegett, egyszerűen nem bírt továbbmenni, a Köhler úr szerint ugyanis

a tudomány egyelőre nem tudja megmagyarázni, de amikor ezt mondta, Florian még annál a kijelentésénél tartott, hogy a semmiből hogy keletkezhet valami, márpedig ezt mondta a Köhler úr, a folyamat a zárt vákuumos térben úgy indul, hogy a semmiben a semmiből egyszer csak lesz valami, vagyis elkezdődik ez az esemény, amely pedig teljességgel lehetetlen, de mégis, kezdődik azzal az 1 milliárd anyagi és azzal a vele egyidejű 1 milliárd nem-anyagi részecskének a megszületésével, amelyek rögtön kioltják egymást, hogy ebből a folyamatból foton szabaduljon fel, ő még ennél a Köhler-féle mondatnál tartózkodott, ezt próbálta felfogni, és így csak a hangja jutott el hozzá, amint a Köhler úr elmagyarázza a dolog végét, amely szerinte még megdöbbentőbb, viszont ennek a lényege csak akkor élesedett ki igazán, amikor már az állomás elhagyott épülete, illetve a vaskörívre erősített lándzsás szent előtt haladt el, és csak vánszorgott a bedeszkázott ablakok előtt, csak vánszorgott a néptelen úton, aztán valahogy hazaért,

a semmiben a semmiből

és vánszorgott tovább, fölfelé a lépcsőházban, mint akit megvertek, Ringer asszonyhoz már késő volt, így mi mást tehetett, mint hogy hazamegy, de a kulcs annyira nehezen ment bele a zárba, az ajtó olyan nehezen nyílt, a konyhát meg olyan homályos ködben találta meg, mintha valami gonosz erő akadályozta volna, hogy elérje végre megszokott helyét a konyhában, s lehuppanjon végül, össze volt törve, csak ült, a két tenyerébe fogta a fejét, hogy a lüktetéstől szét ne robbanjon, és már a gondolatai is csak vánszorogtak, így aztán nem csoda, hogy másnap, amikor beszállt a Bossz kocsijába a Christian-Eckardt és az Ernst-Thälmann-Straße sarkán, az is rögtön észrevette,

hogy valami nincs rendjén Floriannal, kérdezte is, hogy na, mi van bzmeg, már megint mi a fsz bajod van, s miután Florian csak megrázta a fejét, és a tekintetét előreszegezte, annyit fűzött hozzá, hogy na, bsszameg, ez a nap is jól kezdődik, ráadásul hogy nézel ki, nem is borotválkoztál meg!!, ami alatt persze azt értette, hogy Florianra újra rátört a dilinyó, pedig nem, csak nyomta, nagyon nyomta mindaz, amit a Köhler úr mondott tegnap, nem olyan könnyű ám ez, mert először meg kell érteni a Köhler urat, mert meg kell érteni, hogy amit a Köhler úr mond, az egyáltalán mit jelent, és ez már önmagában is nehéz, részben mert ő csak annyit tud a fizikáról, amennyit gyerekkorától fogva összeolvasott, részben meg amennyit a Felnőttek Iskolájában *A fizika modern útjain* főcímmel futó kurzuson megérthetett, odajárt a Lichtenberg Gimnázium épületébe, mivel neki csak az általánosa meg egy sütőipari technikuma volt meg, így minden kedd este ott ülhetett a hallgatók közt, két éven át, fel a hegyre, a Schulstraße-ra, és csak hallgatott, figyelt, jegyzetelt, mert az évet szorgalmasan végigcsinálta, aztán pedig beiratkozott még egyszer a rá következő évben, hogy ugyanazt meghallgassa megint, mivel elsőre sok mindent nem értett meg rendesen, és jó volt meghallgatni az előadót, a Köhler urat, újra, ahogy elmagyarázza *az elemi részecskék csodálatos világát,* ahogy ő hívta, és ebből lett aztán, mikor a Köhler úr felajánlotta, hogy ha segít neki kivágni az udvarán az Oststraße-n egy nagy, kiszáradt lucfenyőt, akkor megmagyarázza, amit még mindig nem ért *az elemi részecskék csodálatos világából,* mert a második év végén ő csak összeszedte a bátorságát, és odament a záró estén a Köhler úrhoz a Lichtenberg Gimnázium alagsorában, ahol a Köhler úr a népkurzusát tartotta, hogy neki sajnos néhány dolog nem teljesen tiszta abból, amit

két éven keresztül hallott, semmi gond, eljöhet hozzá, ha segít neki kivágni azt a fát, ő persze nem hagyta, hogy a Köhler úr bármit csináljon, és egyedül vágta ki a Köhler úrnak a fát a rá következő hétvégén, szépen le is gallyazta neki, és előbb ezeket előrehordta a kertkapuhoz, aztán meg, miközben a Köhler úr elhűlve figyelte, mit csinál, megfogta a fa törzsét, és úgy, ahogy volt, egyben kivitte, mintha csak valami ágacska volna, és lerakta a galylyakhoz, hogy majd egy kocsi elvihesse, nem volt nagy ügy, de ebből aztán nemcsak az lett, hogy a Köhler úr elmagyarázta neki megint, hanem hogy attól kezdve minden csütörtökön este 7-kor meglátogathatta a Köhler urat, ezt a Köhler úr maga ajánlotta fel, először csak a következő csütörtököt, aztán meg a következőt, és ebből rendszer lett, és most itt tart, a postán, hogy ez a néni itt a csomaggal sehogy se képes végezni, pedig az ő ebédidejéből már csak húsz perc van hátra, mit mond a Bossznak, ha késik, tovább hazudni nem tud, hogy ennyien meg ennyien voltak előtte a fogászaton, mert azt a Bossz is tudja, hogy alig vannak ott már ilyenkor, sőt, 12 után már be se engednek új beteget, úgyhogy erre nem hivatkozhat, a legjobb lenne gyorsan végezni az egésszel itt, csak nézte Jessica-t az üveg mögött, amint szép türelmesen válaszolgat az idős néninek, de amikor végre ő került sorra, az se ment olyan ripsz-ropsz, mert most meg Jessica kezdte húzni az időt, hogy há, ez meg mi akar lenni, Florian?, még hogy Angela Merkel?!, há, mit képzelsz te, hogy csak úgy írsz neki, ő meg majd elolvassa, he?, erre nem tudott mit mondani, mert Jessica nem arról volt híres, hogy olyan nagy megértést mutatna azokban az ügyekben, amelyek eltértek a szokásos történetektől itt a postán, Jessica meg a férje, miután felköltöztek a Bachstraße-ról, abból indultak ki, hogy a dolgok egyfélék és áttekinthetőek, sőt,

Jessica férje, Volkenant úr még rá is trompfolt ilyenkor Jessica-ra, és hozzábiggyesztette, hogy nem kell a vaker, a dolgok pofonegyszerűek, és ennyi, amiről neki, Floriannak egészen más jutott az eszébe, mint most is, hogy Volkenant úr kiszólt Jessica háta mögül a csomagraktárból, hogy bizony hogy nem, mert a dolog, ha ezt akarod, és el akarod küldeni 80 centért, akkor az olyan, mintha fognál 80 centet, és kidobnád az ablakon, érted, és megint, hogy ez: pofonegyszerű, mert neki az a pofon jutott az eszébe, ami nyilván vár rá, és megsürgette Jessica-t, és már ki is számolta azt a 80 centet a pultra, és nem válaszolt egyiküknek sem, azok meg erre nem erőltették a dolgot, csak összenéztek, hogy nekik ugyan édes mindegy, Jessica megrántotta a vállát, s egy grimasszal rápecsételt a borítékra egy nagyot, olyan arccal, mintha azt akarná mondani, hogy tőőle aztán Florian úgy hajigálja ki a pénzét az ablakon, ahogy neki tetszik, és a Bossz se szólt egy szót se, csak lekevert megint egyet Floriannak, nem mondta, hogy így meg úgy, csak lekeverte neki a szokásosat, az meg behúzta a nyakát, és nem szolgált magyarázattal, mint aki tudja, hogy ezzel nem menne most már semmire, 17 percet késett, mert 12:47 volt, most mit mondjon, hogy sokan voltak előtte a Katrin doktornőnél?, semmi értelme megint ezt folytatni, a Bossz úgyis tudta, hogy nem a fogászaton járt, viszont beletörődni se törődött bele abba, hogy Floriannak titka van előtte, neked nem lehet titkod előttem, rivallt rá a kocsiban, ahogy kikanyarodtak a 88-as kereszteződésében a bibrai útra, de Florian tartotta magát, nem válaszolt, csak mereven nézett előre, s egyelőre ez elég is volt, mert a Bossz se szólt hozzá, míg el nem értek Bad Berka-ba, de ott is csak annyit, hogy „lóduljál má", meg hogy „fogjad má azt a krv Kaerchert", de a kövezetet vegyszeres kezelés után még mindig némán

mosták fel, ahová „valami szerencsétlen idióta" kiöntött egy olyan festéket, ami nem jött le csak úgy, így őket hívták, mert őket ismerték már egész Kelet-Thüringiában, a Bossz jó árat kínált, és a munkát is mindig biztonsággal, pontosan és kielégítő minőségben elvégezte, neki aztán mindegy volt, mit öntenek ki, vagy épp milyen graffitit kell eltávolítani, a spektrum széles volt, mindennel foglalkoztak, tisztítás, védelem, homokkőszórás, üvegkarc, sőt, még olyan munkához is őket találták meg, amikor rágógumit kellett eltávolítani, szóval szinte minden belefért a *spektrum*ba, ahogy a Bossz nevezte, a *spektrum*nak olyan szélesnek kell lennie, hogy minden beleférjen, érted, Florian, nemcsak a graffiti, hanem minden, mert ebből élünk, érted, dehogy érted, egy ekkora gigáááász, és soha nem ért semmit, mert így hívta, ha jó kedve volt, ritkán, de ez is előfordult, hogy jó kedve volt, ilyenkor jött a gigáááászszal, hogy na, egy ekkora rohadt nagy, csupa izom gigáááász, és nem ért semmit, mert neki csak az univerzum, peeersze, univerzum, aztán odacsapott a kormányra, egy pillanatig ránézett, és már korántsem olyan jókedvűen szinte köpte a szavakat, hogy ugyanis Florian hagyja az univerzumot a zsidóknak, ő, Florian, a gyakorlati dolgokkal foglalkozzon, hogy például tudja-e egyáltalán a himnusz minden sorát, tudja-e a teljes himnuszt, mert tudnia kell, egy német mindig az elejéről kezdi a dolgokat, megértette?!, és nem a harmadik versszaknál, micsoda liberális bűnszövetkezet kényszerítette ránk ezt az egészet, már hogy a pcsba ne az elejétől a végéig énekelnénk a saját himnuszunkat, ezt mitőlünk senki se veheti el, a krvanyjukat, mert ez a kiindulópontja itt mindennek, de ekkor általában már torkaszakadtából ordított, mert a nagy indulatban, hogy a teljes himnusz megint az eszébe jutott, jól megnyomta a gázpedált, egy-egy hangsúlyos

szónál szinte ráállt erre a pedálra, amitől persze hogy felbőgött az Opel motorja, s már csak ezért is ordibálnia kellett, hogy túlordibálja a zajt, énekelj, Florian, énekelj, a krvanyjukat, énekeljél, hadd szóljon az a csodálatos első versszak, meg a második versszak, nekünk itt nehogy már más mondja meg, mi a MI HIMNUSZUNK, és ilyenkor Floriannak azonnal énekelnie kellett, hogy

Deutschland, Deutschland über alles
Über alles in der Welt,
Wenn es stets zu Schutz und Trutze
Brüderlich zusammen hält...,

a motor bőgött, százharmincöt-száznegyven, maximum ennyit mert a Bossz az Opellel általában, így száguldottak a következő és a következő munkafeladat felé, úgyhogy Floriannak most se volt esélye, hogy ez elmaradjon, mert szinte mindig énekelni kellett, ahogy mentek valahova az Opellel, micsoda egy fahangod van teneked, te Florian, nem vagy te zsidó?, dörrent rá minden egyes esetben, és ráförmedt most is, hogy hát, te már, bszki, nem fogsz fellépni a Semperoperben, az tutti, és lejjebb vette a gázt, mintegy kifejezvén, mennyire megveti Floriant, és mindenkit, aki ennyire hamisan énekel, egy németnek szép, tiszta hallása van, mondogatta, úgyhogy abba kellett hagyja a szombat délelőtti feljárkálást a Ringer asszonyhoz, és ehelyett már pénteken ki kellett mossa a kezeslábasát, hogy másnapra nagyjából megszáradjon a radiátoron, és minden szombat délelőtt 11-re ott kellett lennie a próbákon, hogy javuljon a hallása, de a hallása nem javult, maradt a fahang, de maradt a rendszeres himnuszéneklés is az Opelben, amit kéz alatt vett a Bossz, nem sokkal azután, hogy felvette őt, akkor volt négy és fél éves, és természetesen szerelgetni, azt kellett, hol ez romlott el benne, hol az, így van ez egy régi kocsival, dünnyögte a Bossz, de nem szidta, hanem dicsérte, mert ez legalább német, magyarázta ingerülten, és egy Opel mindig Opel marad, nem igaz?, csak hát időnként szerelgetni kell, mert az amcsik elbaltázták, nagyon elbaltázták ezt a remekművet, úgyhogy rendszeresen szerelgette, méghozzá szívesen szerelgette, és kizárólag egyedül, azaz ilyenkor Floriannak nem kellett, sőt nem is volt szabad a Bossz udvarába a lábát betennie, amit különben se tett volna meg soha a kutya miatt, néha ugyan megbeszélt ezt-azt a szomszédos Wagnerrel, de csak vele, és csak beszéltek, hozzáérni az Opelhez egyedül ő érhetett, tudod te egyáltalán, ki volt az az Adam Opel?, fordult néha hozzá a kocsiban, és ő már mondta is, hogy a Wilhelm meg a Carl édesapja, amire, mint valami viccben, amit mindketten szívesen ismételgetnek, a Bossz kijavította, mondván, hogy Wilhelm VON Opel és Carl VON Opel, csak Florian nem szívesen ismételgette, mert neki ez nem volt se vicces, se érdekes, az igazat megvallva kicsit unta, te unod, mi?, érzett rá a Bossz, ha megint előadatta vele, á, dehogy, rázogatta meggyőződés nélkül a fejét Florian, deee, te unod az egészet, én tudom, kiabálta túl az Opel hangját a másik ilyenkor, és egy darabig szótlanul mentek az Opellal, aztán Florian kapott egy tenyerest a nyakára, ahogy a Bossz tréfásan hívta, csak úgy, váratlanul, egy tenyeres, és ennyi, ezzel zárta le, amit Florian már régóta természetesnek vett, a Bossz egy-egy témát általában mindig egy pofonnal zárt le, ő meg csak behúzta a nyakát ilyenkor, mint aki elfogadja, hogy a sors ilyen, a Bossz volt a sors, amin nem lehet változtatni, elfogadta, és várta a választ Berlinből, de aztán, hogy a válasz nyilvánvalóan késett, kezdett visszajárni a postára, már amikor elérhette egyáltalán a nyitvatartási időt, mivel Volke-

nant úrék 18 órakor zártak, és bizony elő-előfordult, hogy ők később értek haza az Opellal, és már hiába futott volna föl az Altstadt-ba, nem találja nyitva őket, hogy rákérdezzen, de azért néha sikerült neki, és ugyanezt tette a levélkihordóval is, akiről tudta, hogy este mindig az IKSZ-nél iszik záróráig, rákérdezett, de semmi, a levélkihordó is, Jessica is csak ingatták a fejüket, bár ami azt illeti, a levélhordó kérdés nélkül is, folyamatosan, főleg záróratájban, hogy nem, semmi, a Bossz meg is kérdezte egy idő után, hogy mi a fszomnak járkálsz te Jessica-hoz, mondjad csak meg szépen, amire aztán mit válaszoljon, tetszik neked, mi?, na, szépen vagyunk, egy férjes asszonynak csapja a szelet, rögtön magam alá szarok, vigyorgott az, és elkezdte csapkodni a térdét, ami csak a bevezetés volt, mert rögtön ezután a maga módján nevetni kezdett, azaz kitátotta a száját, de hangot nem adott ki, csak rázta a fejét ezzel a kitátott szájjal, és így hajolt bele a másik arcába, ezt ő viccesnek találta, és így nevetett mindig, ahogy most, aztán jól hátba vágta egyszer, aztán még egyszer, amiből Floriannak valami elismerésfélét kellett volna kiérezni, de Florian nem érzett ki belőle semmi effélét, csak elvörösödött, és kényszeredetten elmosolyodott, mintha elismerné, amivel gyanúsítják, végül pedig eloldalgott, hogy ne legyen a Bossz szeme előtt, mert amíg együtt voltak, őneki mindig rettentően résen kellett lenni, soha nem tudhatta, mikor mivel áll elő, még ez volt egy ideig a legjobb, hogy meggyanúsította Jessica-val, mert azt sokkal nehezebben bírta, amikor azzal jött, hogy a hazának szüksége van mindenkire, s hogy ő, mármint Florian, jobban teszi, ha nem húzza nagyon a dolgot, azaz ha beáll a sorba, és a felvételét kéri végre a szakaszba, így nevezte a haverjait, hogy a szakasz, és bár nem volt igazán világos, mi is ez, de azt tudta, hogy nem akar oda bekerülni, félt tőlük, egész

Kana ismerte őket, a nácik, mondogatták lehalkított hangon az emberek, s már csak azért is fenyegetően hangzott, amit a Bossz egyre erőszakosabban kívánt, mert ha belép, akkor ezek között a nácik között már nem csupán a Boszszal kellett volna nap mint nap a legmélyebb odaadással megküzdenie, hanem velük is, persze odaadás nélkül, mivel abban biztos lehetett, ismerte őket annyira, hogy nem hagyták volna békén, neki is alá kellett volna vetnie magát a tetoválásnak, de ettől, a tetoválástól, még a fogászatnál is jobban félt, nem akarta, hogy megtetováljék, se vaskereszt, se piros nyelvű sasos címer, amit a Bossz nagy hévvel ajánlgatott, már ha csak rágondolt, libabőrös lett a karja, már ha csak az eszébe jutott a tű meg a félelmetesen zizegő tetoválógép, amit maga is hallott időnként, ha el kellett kísérnie a Bosszt a próba után Archie műhelyéhez, mert valamelyik új vagy régi tag aláfeküdt, míg a többiek odakint várták, futni lett volna kedve, észvesztve futni az ellenkező irányba, mint ahol ez a tű és ez a tetováló gép dolgozik, úgyhogy nem, ezt, és amennyire csak képesnek érezte magát, határozottan ki is mondta, nem, ő nem fog tetováltatni soha, nem az ő stílusa, tette hozzá halkan, amire persze a Bossz pulykavörös lett a dühtől, mért, nem tartozol közénk?!, közénk tartozol!!, ahová én tartozom, oda tartozol te is, mert, hányszor mondjam már, hogy te az én felelősségem vagy, hányszor mondjam már bele abba a süket füledbe, hogy gondolkozzál, és válasszál, vagy a vaskereszt, vagy a piros nyelvű sasos címer, de ne nagyon gondolkozzál, mert a jövő héten jössz velem, és befekszel az Archie keze alá, bszod, akkor is, ha utána sírva jössz ki onnan, de hálistennek, eddig megúszta, és nem feküdt be az Archie keze alá, viszont rendszeresen meg kellett csodálja a Bossz csupa izom mellkasát, amelyen ott virított a Vaskereszt, mert

kiérdemeltem, mondta az, és neked is ki kell érdemelned, ennél többet nem mondott, visszaeresztette az ingét, aztán csak annyi magyarázatot fűzött hozzá a többieknek arról, hogy Florian egyelőre még nem tetováltatott, hogy olyan ez, mint egy ágybavizelő gyerek, csak az a gond, hogy annyira, de mondom, annyira erős, hogy nem bírnánk lefogni a tű alatt öten se, értitek, öten se, bikaerős, srácok, ez van, a múltkor lesodródtunk a 88-ason az útépítés miatt, sár volt, és a jobbos oldalt egyszerűen nem tudtam kiszedni sehogy, erre ez kiszállt, megfogta az egész Opelt, velem együtt, értitek?, velem együtt, és visszaemelte az útra, úgyhogy meg kell győzködni, hogy maga akarja a dolgot, amire a többiek nem szóltak egy szót se, csak néztek a Bosszra, aki ezt a szótlan nézést nem nagyon szerette, gyorsan sört kért tehát, szétosztotta a szakasznak, és azt mondta, a Negyedik Birodalomra, s aztán jött a koccintás, a régi módon, ahogy az igazi németek hajdan csinálták, tehát hogy a koccintáskor átcseppenjen egy-két csepp a másik üvegére, vagy a kezére, ezzel le volt zárva aznapra az ügy, Florian meg reménykedhetett, hogy egy kis levegőt kap, mert hétközben nemigen merült föl az egész, inkább csak a hétvége felé, általában péntekenként, amikor láthatóan már a hétvégi gyűlések jártak a Bossz eszében, ha nem éppen az Opel, mert azért volt baj vele tényleg, hol a kardán, hol a vízpumpa, hol a hűtő, hol ez, hol az, gyakran jelzett valami, ami miatt inkább a szombati javításra kellett gondoljon először, ilyenkor mentek alkatrészért vagy az Adelmeyerhez, vagy az Eckardthoz, de semmiképpen nem az Opitz-hoz, azok nagyon fenn hordják az orrukat, meg ráadásul Renault-sok, az Opelhez fngjuk nincsen, okította Floriant, és mentek az Adelmeyerhez vagy az Eckardt-hoz, ami után neki már aztán nem volt szabad belépnie az udvarba, a Bossz beállt, Florian

meg a láncot szaggató kutya ugatása miatt gyorsan becsukta utána a kaput, és annyit mondott, hogy na, akkor megyek, és ment, ha esett, akkor vagy a Herbstcafe-ba, vagy Ringer asszonyhoz a könyvtárba, ha nem esett, akkor a kedvenc helyére, a Saale partjára, ahol a sportpályák előtt állt két pad két gesztenyefa alatt, szinte közvetlenül a Saale partján, egy kis híd közelében, ezt nagyon szerette, és ha a Bossz szerelt, és nem esett, órák nyíltak meg neki, hogy ide, a rövidebbik padra a kettő közül, leülhessen egyedül, és továbbgondolja, amit a Köhler úrtól hallott, hogy megeméssze itt a padon a fejleményeket, ahogy most is itt ücsörgött, a kézilabdapálya viszonylag messze volt, alig hallatszott el idáig a kiabálás, és az járt a fejében, hogy mit is csináljon, hogy mi történhetett Berlinben, mert a válasz még mára sem érkezett meg, tegnap már volt fent Volkenant úréknál, már kérdezte a levélkihordót, de csak csóválták a fejüket, viszont már nem gúnyosan, mint az elején, inkább sajnálkozva, így hát volt min töprengenie, hogy ugyanis mit tegyen, vagy hogy kell-e egyáltalán bármit is, ezen törte a fejét a két gesztenyefa egyike alatt a kishídnál, mert hátha csak arról van szó, hogy túlzottan türelmetlen, hisz mégse várhatja el, hogy Németország kancellárja azonnal elolvassa, megértse, és már írjon is neki *vissza,* s így talán az a legjobb, ha átmenetileg türelemmel vagyok, döntötte el a két gesztenyefa egyike alatt a kishíd közelében a rövidebb padon, s aztán a Saale kis zúgójának hangját hallgatta, ahogy a sekély víz fürge hullámai meg-megtörnek ott, ahol néhány simára kopott patakkő az útjukba került, hallgatta a nyugodt, csilingelő, édes csobogást, és az eszébe jutott, hogy mennyire, milyen borzasztóan nehéz is összekötnie ezt a csobogást azzal a vákuumos térrel, ahol a semmiből valami lesz, a Köhler úr azt mondta erre különben, hogy ő éppen ezért

függesztette fel a kvantumfizika tanulmányozását, és csupán az esti előadásain beszél még róla, és ott is csak addig, míg lesz elég jelentkező, éppen emiatt fordult el a kvantumfizikától, mivel nem tudta összeegyeztetni a józan eszével, úgyhogy valami olyat keresett, ahol csak és kizárólag a józan észre van szükség, amiről persze az Abendschule-ben nem beszél soha, ott marad *az elemi részecskék csodálatos világa* az elemi részecskék rettenetes világa helyett, kereste, és megtalálta, és ezért már évek óta csak a meteorológia foglalkoztatja, a saját kis amatőr meteorológiai állomása, a már az MDR-nél és az *Ostthüringer Zeitung*ban is jegyzett Private Wetter-Station, amit hosszú évek munkájával egyedül épített ki, most már van mindene, ami kell egy ilyen Private Wetter-Stationhoz, tudja mérni a hőmérsékletet, a szélerősséget, a légnedvességet és a légnyomást, kezdetben ennyire volt képes, azonban azzal, hogy elterjedt a híre, és felhasználhatta a norvégok és az MDR meteorológiai szolgálatának adatait, egyre erősebb volt benne a vágy, hogy fejlessze a műszerparkot, ahogy nevezte, és például házilag elkészítsen, mert neki csak egy kéz alatt vásárolt Michelson–Martin-féle aktinométere volt, egy kémiai aktinométert, ami az ára miatt elérhetetlen maradt, de amúgy is, tette fel magának a kérdést, miféle hobbimeteorológus az, aki nem maga készíti el a mérőműszereit, úgyhogy elhatározta, megpróbálkozik a házilagos kivitelezéssel, s a kísérlet olyan fényesen sikerült, hogy rögtön a csodájára is jártak részben a szomszédok az utcából, akik nem értettek az egészből ugyan semmit, de jöttek az MDR-től meg az *Ostthüringer Zeitung*tól is, és akkortól kezdődött a gyümölcsöző együttműködés, Adrian Köhler, emelte fel egy kicsit a hangját Köhler úr, ezzel elismert idő-előrejelző állomással rendelkezett, pedig a hivatásosok nem nagyon szeretik

az ilyesmit, rendszerint megmosolyogják az amatőröket, ahogy megmosolyogták az elején őt is, joggal amúgy, fűzte hozzá ilyenkor, de aztán a kémiai aktinométer házilagos kivitelezése miatt, hogy úgy fejezze ki magát, befogadták, azt reméli, és úgy hiszi, a DWD, a Norvég Meteorológiai Szolgálat és az MDR-esek is rápillantanak néha, talán, billentette egy kissé oldalra a fejét, az ő adataira, mit lehet tudni, mindenesetre viszonylag jó előrejelzéseket tud adni Kana-ra és környékére, és ő meg is elégszik ezzel, nem akar ő senkivel versenyezni, hogy is tehetné, egyszerűen csak szerelmes a meteorológiába, ez nem olyan, mint a kvantumelmélet, ahol a képtelenség elfogadása alapkövetelmény, itt, a meteorológiai előrejelzés esetén bár magától értetődően van viszonylagosság és bizonytalanság, mert valószerűségekkel dolgozunk, de csak addig, míg le nem esik a hó, vagy 28 fok fölé nem kúszik a nap, s ha ő havat jósolt előtte, akkor boldog lesz, s ha 28 fok fölötti hőmérsékletet, akkor is boldog, neki elég Kana, és elég, hogy az emberek, legalábbis néhányan itt, elismerik, hogy az előrejelzéseire érdemes figyelni, sokan úgy érzik, a Köhler úr szinte nekik jelez előre, hogy ne menjenek fel túl korán a 1062-esen Seitenroda felé, mert valószínű a hajnali páralecsapódás, s jobb ezt az erdei utat egy darabig elkerülni, vagy vigyenek magukkal esernyőt, mert valószínűleg esni fog, mégpedig 14 és 18 óra között 35 százalék eshetőséggel, és ez már elég magas százalék ahhoz, hogy az az esernyő ott legyen a szatyorban, ez nekem, mondta mosolyogva, elég, szóval, bevallom neked, Florian, hogy én ezt az egészet a magam szórakoztatására csinálom csupán, egyesek rózsákkal foglalkoznak, mások minden évben újrafestik a házaikat, én meg azt szeretném tudni, lesz-e köd a 88-as úton az előttünk álló három nap hajnalán, és ezért inkább később induljanak el a kanaiak

az autóikkal, ez minden, mondta, tulajdonképpen neked is kellene találnod valami ilyen egyszerű tudományt, ami a kedvedre való, miért nem maradsz a tanult szakmádnál?, miért nem mész el péknek?, de Florian csak lehajtotta s rázogatta a fejét, mint aki azt akarja ezzel mondani, hogy sajnos, nekem ez nem adatik meg, én nem választhatok, nekem azzal kell foglalkoznom, aminek a lényegét maga, Köhler úr, mutatta fel a számomra, és én nagyon aggódom, ugyan, intette ilyenkor a Köhler úr, te csak ne aggódj, kedves fiam, majd a kvantumelmélet fizikusai megoldják egyszer, csak mi már ezt nem érjük meg, hát, ez az, nézett rá szomorúan a két nagy égszínkék szemével Florian, én is ettől félek, hogy nem, de nem kell félni, rázta meg a fejét a házigazda, és megigazította a szemüvegét, nézd az eget, nézd ezeket a felhőket, nézd a beeső napsugarakat, ezek kézzelfogható dolgok, nem kell annyira belemerülnöd ebbe az egész vákuum-ügybe, mert könnyen végleg elmerülsz, ráadásul ami téged annyira nyomaszt, az nem a kvantumelmélet csődje, hanem az ember korlátozott értelméé, ezt mondta, de Floriannak hiába, őt már olyan mélyen átjárta az az egyetlen gondolat, amit megragadott mindabból, amit a Köhler úr keddenként a Lichtenberg épületének alagsorában két éven át szép akkurátusan és tényleg megvilágító, szinte lázító erővel felmutatott, hogy meg kellett ott torpanjon, és meg is torpant, majd belesüllyedt, és el is merült benne végleg, ő úgy érzi, vallotta meg néha a Köhler úrnak, hogy ő már soha többé nem lesz olyan, mint volt annak előtte, mert soha nem gondolta volna, hogy a világ egy ennyire félelmetes tény veszedelme alatt ennyire ki van téve a bármikori pusztulásnak, de nem is csak a pusztulásnak, már a kezdetek kezdete megrémisztette őt, mondta, tudniillik ha minden ennyire a pengeélen táncol most a pusztulás előtt, ugyanilyen pengeéles

kellett legyen a helyzet akkor is, amikor létrejöttünk, már nem tudok örülni annak, Köhler úr, ha felnézek az égre, csak elfog a rémület, mert annyira védtelennek érzem az egész mindenséget, annyira védtelennek, s mert mentora ilyenkor komolyan megriadt attól, hogy Florian még a végén elsírja magát, gyorsan igyekezett megvigasztalni, mondván, nézd, fiam, az egész csak fizika, tudomány, és a tudomány, ez kétségtelen, e pillanatban nem találja a választ a kérdésre, még, fiam, még nem, egyelőre nem, de ez így volt mindig, a tudomány folyton olyan kérdéseket vet fel, amelyekre egy ideig nem találja a választ, de ez a válasz aztán mégis, minden nehézség ellenére megszületik, és meg fog születni ebben a megoldatlan ügyben is, ebben te teljesen biztos lehetsz, és egy-egy efféle beszélgetés után, ahogy Florian elment, ő csak ült magába roskadva a fotelben, és magát vádolta, hogy miért beszél ő a fizika megoldatlan kérdéseiről neki, hisz egyrészt ez a gyerek, bár meglepően okos és fogékony, nem ért meg semmit igazán, csak átfordítja a maga sajátos rendszerébe, másrészt pedig ezekkel a rosszul értett ismeretekkel csak felesleges izgalomban tartja ennek a melankolikus rajongónak az amúgy is túlérzékeny lelkét, már többször abba akarta hagyni, hogy *elemi részecskék csodálatos világát* mond, mikor pedig az elemi részecskék világa épp hogy nem csodálatos, hanem borzasztó, ő ugyan nem veszi ezt annyira a szívére, de itt van ez az óriásira nőtt kolosszus, ez a gyerek, akivel szemben értelmetlen nemcsak mondogatni, hanem érvekkel alátámasztva meggyőzően hangsúlyozni is azt, amit persze most már az ő esetében késő, hogy a tudomány majd megoldja, nem biztos, hogy megoldja, nézett lehangoltan egy apró bogarat a padlón, ahogy egy vékony résben tör előre, valahonnan valahová, hiszen vannak kérdések, amelyek esetében a fizika a mai

napig adós a válasszal, ami más szavakkal egyenesen azt jelenti, hogy a fizika *a leglényegesebb és a legalapvetőbb* kérdésekre nem tudja a választ, sőt, maga hozza saját magát folyton abba a helyzetbe, hogy megoldhatatlan kérdéseket tesz fel, vagyis önmagába ütközik, aztán ott hagyja az embereket a kétségbeesésükkel, hogy mi lesz ezek után, hogy mi lesz ebből, ami természetesen nem azt jelenti, hogy Floriannak igaza van, hogy tudniillik a Dirac-jóslat meg a Lamb-eltolódás kísérleti bizonyítása kinyitotta volna a Pandora szelencéjét, a jövő az ő szent meggyőződése szerint korántsem olyan ijesztő, Florian eltúlozza a dolgot, ugyanakkor Florian nem így gondolta, nem túloz ő el semmit, úgyhogy amikor felmerült benne, mivel egy idő után ez történt, hogy a levele el sem ért a Kancellárasszonyhoz, mert megakadhatott a bürokratikus útvesztőben, már nem a türelmet választotta, hanem hogy azonnal leül az első adandó órában, és új levelet ír, azzal a szándékkal, hogy ezúttal megvilágítja a *következmények horderejét,* de aztán, amikor eljött az első adandó óra, elsőként arra hívta fel a Kancellárasszony figyelmét, hogy a gond az, hogy a szubatomi állapottól az általunk már érzékelt méretek felé haladva egy folyamatos lassulásnak vagyunk a tanúi, odabent, az atomi, illetve a szubatomi káoszban – eltekintve attól, hogy ott már olyan sincs, hogy „sebesség" – egy irtózatosan gyors, vagy hát hogy nevezzem, ami még az irtózatosan gyorsnál is gyorsabb, nehéz itt a szavakkal, úgy írom tehát Önnek, Kancellárasszony, hogy *folytatólagosan villanásszerű* eseménysor megy végbe, és még ez is, ez a „villanásszerűség" is, tulajdonképpen csak megközelítően, sőt, félrevezetően fejezi ki, mi történik, sajnos, míg a nagyobb egységek felé egy fokozatosan lassuló *szemléleti* mező felé haladunk, azaz odabentről, a kvarkok mélyvilága felől nézve, ahol tehát nincs

idő az időre, szóval ha innen haladunk föl a szemléletünkkel a makroszkopikus méretek felé, akkor egy nagyon, nagyon, nagyon belassult állapotban kell feltételeznünk az általunk világnak érzékelt Valamit, és csak ebben a rendkívül belassult állapotban van értelme időről és térről beszélni a létrejövetelek és az elmúlások őrült végtelenjében, mert amúgy egyáltalán nincsenek ilyenek a mélyben, és hát, itt a baj éppen, mert a valóság mélyszerkezetét tekintve ekkor PONT hogy nem valaminek a létrejöveteléről meg elmúlásáról van szó, ott, például az anyag és az antianyag közötti annihiláció világában nem jön létre semmi, és nem is múlik el, mert mire létrejön valami, már *nincs,* mert az ekkor felszabaduló foton az fény, a fény pedig tulajdonképpen a *nincs* maga, és idő és tér és sebesség *sincs,* egyáltalán semmiféle Valami *sincs,* sajnos, és még nagyobb baj, hogy ilyenformán semmi *sincs* valójában odalent a mélyben, ahhoz más nézethez kell emelkednünk, ahhoz más körülmények szükségesek, és ezeknek a körülményeknek pedig az a lényege, hogy – megismétli!!! – iszonytatóan be kell lassulnia a szemléletünknek, hogy térként és időként, események helyszíneként és tartamaként számunkra előálljon a Valami, de a szart, a szavak itt valóban felmondják a szolgálatot, és ekkor megállt a toll a kezében, hisz annyit még ő is tud, hogy így nem beszélünk, főleg nem egy Kancellárral, a Kancellárasszony szinte bizonyosan nem szereti a káromkodást, különösen a vulgárisat, márpedig ez számára nyilván az, ráncolta a homlokát Florian, és Angela Merkel arca rémlett fel előtte, majd az egész Angela Merkel, a mozgása, a tartása, a járása meg az a vonzó arc, ez a finom szépség, amire tekintettel kell lennie, nem mintha ő különösképpen közönségesen fejezte volna ki magát, erről szó nincs, a „szart" itt Kana-ban még az idős nénik is gyakran használják, de

ebben az esetben, egy a Kancellárasszonynak írt levélben ez azért nyilvánvalóan megengedhetetlen, újra végigolvasta, és már nagyon szúrta a szemét, szégyellte, hogy kicsúszott itt a levél vége felé, viszont kihúzni sem tudja már, mert hogy néz ki így, hogy néz ki egy levél a Kancellárhoz, amiben ott egy áthúzott vagy átsatírozott „szar", nem, újat kell, döntötte el, fogta tehát, és lemásolta az eddig írottakat egy üres A4-esre, de már a „szar" nélkül, és így megnyugodva úgy folytatta, hogy minderről azért ír, mert úgy gondolja, hogy az előző levelében vázolt fenyegető helyzet hátterét is érdemes megvilágítania, márpedig úgy véli, hogy a dolog horderejét kellőképpen mutatja a fent leírt hajmeresztő állapota a világnak, amiben élünk, és amiben meg vannak számlálva a napjaink, csak nem tudjuk, mennyi még, de lehet, hogy szinte semmi, és ezért vette ő magának a bátorságot, hogy emiatt szól a Kancellárasszonynak, reméli, hogy őnála megértésre talál, és várja nagyon a választ itt Kana-ban, ő Herscht, teljes nevén Florian Herscht, és nagyon várja a választ, s ezek után leragasztotta az új borítékot, és már ment is a postára, és bár most bőven volt rá ideje, hogy odaérjen, mégis loholt végig a Bahnhofstraße-n, meg aztán a Jenaische Straße-n, hogy végre a Roßstraße-n beálljon a sorba Jessica-hoz, Volkenant úr ki is szólt, mikor észrevette Floriant, hogy de hát mit csináljunk?, nem kaptál ma se semmit, mire Florian intett neki, hogy á, nem, most nem erről van szó, és felmutatta az új borítékot, jesszum pepi, csóválta meg a fejét Jessica, amikor átnyújtotta neki, és az meglátta a címzett nevét, már megint?!, Florian, hát nem vagy képes megérteni, hogy azok ott fönt soha nem olvasnak ilyen leveleket?, mi nem jutunk el hozzájuk, tudod, ők ott fönt a magasban, és a mennyezetre mutatott, aztán a padlóra bökött, és hozzátette, mi meg idelent, érted?, de Florian

csak mosolygott, és kiszámolta a 80 centet, ő biztosra vette, hogy ez nem így van, Angela Merkel nem ilyen, ő meghallgatja az egyszerű polgárokat, ráadásul az elmúlt napokban már megnyugodott az első levele felől is, mivel biztosra vette most már, hogy a levele előbb-utóbb, bürokratikus útvesztő ide vagy oda, meg fog érkezni a címzetthez, csak a Kancellárasszonynak nyilván át kell gondolnia az ezernyi teendője közt, hogy mit is csináljon, hiszen az ügy nagyon fontos, mindennél fontosabb, ha ezt a Kancellárasszony megérti, márpedig ő mindent megtesz, hogy így legyen, akkor egész nyilvánvaló, hogy nem fog habozni, és összehívja a Biztonsági Tanácsot, mert természetesen ő, Angela Merkel, egyes-egymaga nem intézheti el a dolgot, *sajnos*, ehhez a világ összes vezetőjére szüksége van, de legalábbis a legfontosabbakra, akik dönteni tudnak, mégpedig viharsebesen, hisz az ügy nem tűr halasztást, megkönnyebbülve lépdelt a Roßstraße-n fölfelé, mert most a dombról a másik irányból akart lemenni a Porcelángyárhoz, amelynek közelében a Hochhaus állt, s amelynek a tetején, a hetedik emeleten lakott már a kezdet kezdetétől, hogy kikerült az Intézetből, s a Bossz felkarolta, mert tényleg így kell hívja, amit a Bossz vele csinált, tényleg neki köszönhet mindent, azt is, hogy ebben a Hochhaus-ban lakást kaphatott, azt is, hogy nem maradt munka nélkül ebben a nagy munkanélküliségben, a sütőipari tudással nem megy semmire, figyelmeztette a Bossz, nem volt semmilyen személyes tulajdona, csak egy hátizsákot szorongatott, úgyhogy vett neki egy szürke kezeslábast meg egy Castro-sapkát, és betanította a felülettisztításra, azaz igazi szakmát adott a kezébe, magyarázta neki, heti fizetéssel a zsebbe, meg a Hartz IV a lakásbérletsegéllyel meg minden, az ő élete biztos lábakon állt, és ezt a Bossznak köszönhette, akinek nem volt gyereke meg

felesége se, ezért hát úgy volt Floriannal, mintha a fia volna, egy rám bízott gyerek vagy te, Florian, ezért azt csinálod, és úgy csinálod, és akkor csinálod, és addig csinálod, amíg én mondom, így kellett a szájába rágnia mindent, és állandóan ismételgetni, mert hát, mesélte a bajtársainak, hiába olyan, mintha egyetemre járt volna, egy mobilt nem merek a kezébe adni, mert az egyik oldalról egy zseni, de a másikról egyszerűen tökhülye ez a gyerek, meg valahogy nincs is tisztában önmagával, tudjátok, mekkora, de közben ha rákiáltasz, elszalad, ennek az eszébe se jut, hogy odaálljon, és visszavágjon, pedig ha megtenné, minket a puszta kezével kinyírhatna, ezt állítom, mire a többiek nem szóltak semmit, amúgy se beszéltek nagyon sokat, ez egy ilyen szakasz volt, kevés beszéd, sok tett, ez irányította őket, amikor péntek esténként vagy szombat esténként, vagy ha valami ünnep volt, összegyűltek, és megtervezték, kevés szóval, mi legyen, ha erőt kell mutatni, ha meg kell védeni, ha ellenállást kell tanúsítani, egyszóval ha jelen kell lenni, és persze, a *valódi* ünnepek, mert azok voltak bőven, a múlt gazdag, soha ki nem merítjük, jegyezte meg Fritz, és ezt se vehetik el tőlünk, nem volt köztük nevesített főnök, parancsnok, szakaszvezér, nem kiáltottak ki senkit, még a Bosszt is inkább csak véleményvezérnek tekintették, mert itt, miköztünk demokrácia van, *ez*, bajtársak, mondta hol egyikük, hol másikuk, tényleg demokrácia, ez a szakasz itt a nyílt, az egyenes, az őszinte beszédre és tettre épül, mert amit mi védünk, az érték, az egyetlen érték, ami egykoron megvolt, de ma már csak tőlünk függ, hogy fennmarad-e, ez van, bajtársak, ránk van bízva, mondogatták a Burgstraße 19-es házban, mely az övék volt, így is hívták, hogy a Burg, és ebbe, hogy Burg, a mocskos hatóságok se köthetnek bele megint, miközben tökéletesen kifejezte, mi tartja össze őket, a haza

védelmének a vállalása, ennyi és nem több, és ez nem volt kevés, ez minden volt, egy velük teljesen ellenséges közegben, mert nagyrészt persze szemét söpredékből, gyávákból és megalkuvókból állt a város meg az egész drágalátos Thüringia, de maga az ország is, amit a hazug, és ahogy Fritz kifejezte: internacionális fiskális hatalmak sikeresen átjátszottak a teljességgel nemzetietlen hatóságoknak, kiveszett, mondták, kiveszett itt minden, ami a dicsőséges múltról, az apák és a nagyapák áldozatairól, az önfeláldozásról, a hűségről, a német eszméről és a faj büszke védelméről szól, így hát nekik, a keveseknek kell készen lenni, ezt tudták, erre nem szólította föl őket senki, mindenki önként jött, s találta meg a másikát, őket nem kellett megszervezni, a szakasz egyszer csak összeállt, és arra várt, hogy egyszer eljöjjön az idő, amikor léphetnek, ahogy nevezték a Negyedik Birodalomért indított harc kezdő pillanatát, egyszer eljön az X-Nap, erre vártak már évek óta, a napra és az órára, amikor kimondhatják, hogy eddig, és tovább nem, amikor felkelnek majd a támlátlan székekről a Burgstraße 19-ben, és kihozzák a fegyvereket a rejtekhelyekről, hogy nekilássanak, és akkor nem lesz kegyelem, erre ittak minden péntek vagy szombat este a Burgstraße 19-ben, vagy ha az igazi ünnepek lezajlása után visszatértek a Burgba, nem jártak semmiféle kocsmába, mint sok más hasonló társaság Thüringiában vagy Sachsenben, ők nem, mert nem akarták mutogatni magukat, vannak ilyenek, Thüringiában és Sachsenben, de máshol is, tudták, persze hogy tudták, akiknek elég, hogy állandó netes kapcsolatban vannak, meg aztán felvesznek egy barna szerelést, meg cseles zászlókat lengetnek erre-arra, mint Plauenben a május elsejei felvonulásokon, de az ő szemükben ez csak cirkusz, és ők nem cirkuszt, ők háborút akarnak, és nekünk nem a migránsoktól kell

tartanunk, mondta a Bossz, ahogy ezek gajdolják nap mint nap, hogy így a migránsok, meg úgy a migránsok, meg hogy beeresztették az abroszfejűeket meg a becsavartfejűeket meg a lepleseket meg a pipásokat, akik majd így meg úgy veszik el tőlünk Németországot, a nagy fszmat, emelte fel a hangját, mi nem a migránsokra vagyunk kihegyezve, hanem a zsidókra, mert azok *már* elvették, ami a miénk, és nem és nem, nekünk nincs okunk szövetséget kötni senkivel, mert nem mi akarunk nagyok lenni, hanem azt akarjuk, hogy Németország legyen újra nagy, ezt vállalják, bólogattak a többiek, ezt és nap mint nap, ez lelkesíti őket, és ezzel lelkesítették egymást a Burgban, de nem dagályos szónoklatokkal, megvetették a dagályosságot, ez itt egy szakasz, ők pedig katonák, bajtársak egy súlyos, egy végzetes helyzetben, amibe Németország került, gyakran beszélt erről Floriannak is a Bossz, hogy lássa már tisztán, mi a nagy büdös helyzet, de Florianhoz a szavai el sem jutottak, figyelsz te egyáltalán?!, zörrent rá ilyenkor, és meglegyintette a nyakát, amire ő természetesen bólintott, hogy figyel, persze, de nem figyelt, mert csak az járt az eszében, hogy elég világosan sikerült-e kifejeznie magát a két levélben, amelyek között már több mint két hónap telt el, s hogy volt-e bármi értelme megemlíteni a másodikban, hogy az idő és a tér meg az úgynevezett események viszonylagossága előbb-utóbb a valóság biztos eltűnéséhez vezet, s egyáltalán helyes-e, hogy erről beszélt, és nem azt fejtette ki bővebben, mire is kell pontosan figyeljenek Berlinben, de erre nem talált megnyugtató feleletet, úgyhogy már ennek a második levélnek a feladását követő munkanapon megbánta, hogy behozta az idő s vele az összes alapfogalom kétségbeejtő megalapozatlanságát, ezzel csak összezavartam a Kancellárasszonyt, gondolta egyre idegesebben, mert ez nem

a lényegről szól, a lényegről kell neki beszélnem, és nem az én megdöbbenésemről, az az én dolgom, a lényeg pedig Angela Merkel német kancelláré, neki kell lépnie, mert csak benne bízhat az ember, Angela Merkel megérti, mit mondok, feltéve, ha világosan és tömören fogalmazok, amiből aztán nem lett semmi, mármint a tömör megfogalmazásból, mert amikor aznap este, hogy munka után hazamehetett a Hochhaus hetedik emeletére, s leült, hogy újabb figyelmeztetést írjon Berlinnek, amely majd helyére teszi az előzőt, már nem volt képes a tömör megfogalmazásra, sőt, annyira ideges lett attól, hogy nem fogja tudni ezt a lényeget megragadni, hogy nem tudott leírni egy szót se, ráadásul másnap nem munkába kellett induljon, hanem egyenesen ütközetbe, ezt üvöltötte fel neki a Bossz jóval találkozásuk szokásos időpontja előtt, amikor kora hajnalban, tulajdonképpen még éjszaka felcsengetett hozzá, és ő álmosan pislogva kihajolt az ablakon, riadó!, Florian, riadó!, ma nem kell borotválkoznod, mert ütközet lesz, ordította, Eisenach-ból hívtak nem sokkal ezelőtt, magyarázta aztán az Opelben, és előrehajolt a kormány fölött, beletaposván a gázba, mert valaki megszentségtelenítette a Bachhaus-t, a legszívesebben a géppisztolyt hoztam volna, de egyelőre megnézzük, mi van, és megnézték, a múzeumként működő eisenachi Bachhaus ugyan nem Bach szülőháza, ahogy hitték régebben, magyarázta, miközben közeledtek a helyszínhez, mert az, a szülőház, feltételezhetően a Ritterstraße-n állt valaha, de tévedés ide vagy oda, ez az épület lett mégis a Bach-hagyomány ápolásának középpontja a városban, és ezt elfogadtuk, és ez így van rendjén, eddig tartott a magyarázat, mert közben odaértek, leparkoltak, közelebb mentek, s akkor a Bossznak csak egy artikulálatlan üvöltésre futotta, ahogy megállt a két graffitival szemben,

melyeket a bejárati kapu két oldalán fújt fel valaki az éjjel akrillal, de előző este még nem volt ott, állította a múzeumőr, aki tegnap bezárt hatkor, minden úgy ment, ahogy mindig, bezártam a kaput, nyilatkozott a rendőröknek, még visszanéztem, így, ni, s mutatta, hogy hogy, mert mindig vissza szoktam, de minden úgy nézett ki, mint általában, úgyhogy az eset késő éjjel történhetett, mert este itt a téren még azért vannak néhányan, följebb meg fiatalok, aztán meg hajléktalanok szoktak üldögélni, sörözgetni, de azok nem lehettek, ebben biztos vagyok, azok eisenachi gyerekek, meg eisenachi hajléktalanok, komiszak, komiszak, de ilyesmire soha nem lennének képesek, ezt valami migráns csinálta, én meg mernék esküdni, hogy valami migráns, és széttárta a kezét, és aztán pontosan úgy, ugyanazokkal a szavakkal újra meg újra elmesélte az érdeklődőknek és az elborzadóknak, akik látva a nyüzsgést meg a villogó rendőrautót, gyorsan idesereglettek a nyitás után, ők meg nekiláttak, a Bossz jó alaposan, hiszen vagy ötven-hatvan helybeli bámulta, mit csinál, megvizsgálta a festék anyagát, mintát vett, az ujjai közt lassan szétmorzsolta, s közben lehunyt szemmel a magasba nézett, mint aki nemcsak vizsgálja, de erősen vizsgálja az ujjaival azt az anyagot, aztán hümmögött, mintát vett megint, a szájába tett egy csipetet a festékből az ujja hegyével, majd köpött egy nagyot, s dühödten rávágott ököllel a falra, hogy telibe találja a bal oldalra felfújt állatpofát, amire a nézőközönség hátrább húzódott egy kicsit, végül odaszólt Floriannak, hogy hozza az ilyen oldót meg az olyan kefét meg ezt a festékszórót meg azt a dörzspapírt, Florian meg hozta, láthatóan meg volt szeppenve, de nem a helybeliektől, hanem a Bossz szokatlan viselkedésétől, nem értett az egészből semmit, meg volt kicsit zavarodva, tudta, hogy nagy a baj, ha a Bossz ilyen, mert

mit akart az a görény?!, horkant fel az kivörösödött fejjel már a kocsiban visszafelé, mi akar az lenni, hogy WIR, és mi az a FARKASFEJ hozzá, meg tudod ezt nekem magyarázni?!, nem tudod, mert aki ennyire görény, azt nem lehet megmagyarázni, mert most mondd meg, milyen elbszott okból szentségtelenít meg egy ilyen csüngő szájú rohadék, mialatt csorog kifelé a nyála meg a taknya a horgas orrából, miért gyaláz meg valaki egy ilyen helyet, ez Nemzeti Szimbólum!, ez a BACHHAUS!!, ez EISENACH!!!, a krvanyjukat, Florian, én megölöm, bzmeg, én meg fogom találni, és a két kezemmel fojtom meg az ilyet, lassan, amilyen lassan csak bírom, hogy lássam, ahogy kidülled a szeme, ahogy kilóg a nyelve a gazembernek, mert *ezért* fizetni fog, *ezért* megfizetünk, és ütötte a kormányt, és hol gázt adott, hol lefékezett, nem is nézett a tükrökbe, Florian félt, hogy egyszer egy fékezésnél hátulról beléjük jönnek, levágom a fszát, ordított tovább a Bossz, beteszem a nyálcsorgatós szájába, aztán fogok egy festékszórót, azt meg feldugom a SEGGÉBE, érted?!, Florian?!, figyelsz?!, ő erre ijedten bólintott, de remegett a feje, annyira feszült volt, és annyira mereven nézte maguk előtt az utat a 88-ason, aztán a 90-esen hazafelé, nem mert szólni semmit, nem mert kérdezni semmit, pedig lett volna mit, mivel ahogy a Bossz, úgy ő sem értette, vajon mit jelenthet az, ha valaki a Bachhaus bejáratához két ilyen érthetetlen graffitit fúj fel, ilyen még soha nem történt velük, mióta a Bosszal dolgozik, graffitiket betonfalakról, félreeső házakról, hidak alatt, vasút mellett, vonatokról, külvárosi tűzfalakról, ilyesféle helyekről kellett a leggyakrabban letisztogatniuk, de egy múzeumról, ez teljesen példátlan és megbotránkoztató volt az ő szemében is, maga a Bossz azt magyarázta, hogy ezek, mármint azok, akik graffitikkel randítják el a világot, hálistennek

szobrokat, szökőkutakat, palotákat, templomokat vagy éppen múzeumokat soha nem támadnak meg, állítólag ez íratlan törvény köztük, és akkor tessék, itt van, hogy mégis, ráadásul a Bachhaus, ez még akkor is megdöbbentette volna, ha nem döbbentette volna meg az, amilyen állapotba a Bossz került a dologtól, mert ilyenbe még sose, bár Florian tudta, mit jelent a Bossznak Johann Sebastian Bach, tudta, hogy a Bossznak Bach nem csupán egy zeneszerző a sok közül, hanem az ő szemében Bach egy mennyből jött égi jelenség, egy próféta, egy szent, aki, mint Floriannak gyakran elmondta, ha jobb napjuk volt éppen, minden egyes hangjegybe be-le-ír-ta, mi a Német Szellem, mi a németség kapcsolata a Legnagyobb Eszmékkel, a legszívesebben nem Hitlert, vagy Müllert, vagy Dönitz-et, vagy Modelt, vagy Dietrich-et, vagy egyenesen Dienelt festette volna fel a szakasz zászlajára, mint a többiek, hanem a BACH-ot, de mindig lehurrogták, és azt mondták, inkább Hitlert, vagy Müllert, vagy Dönitz-et, vagy Modelt, vagy egyenesen Dienelt, így nem tudtak megegyezni, úgyhogy a rejtett zászlóra még eldöntetlen maradt, ki kerül fel, a lényeg, hogy addig is a legtitkosabb helyen őrizték, nem a Burgban, ahol másodszor is lecsaphattak rájuk, mert a nagy balhék után egyszer már velük is megtörtént, valamelyik rohadék feljelentette őket, jött egy Különleges Egység, és meghurcolták Fritz-et, akinek a nevére a házat bérelték, de nem fogtak ki rajtuk, mert még a saját törvényeiket se ismerik, viszont bármikor bekövetkezhet újra, tehát a legfontosabb dolgaikat jó néhány szétszórt és soha ki nem mondott helyre vitték, de hagyjuk, mondta Floriannak a Bossz, amikor saját maga hozta szóba a zászlót, amire én, mondta, és magára mutatott a jobb kezével, miközben a ballal a kormányt tartotta, első és legutolsósorban is kizárólag a BACH-ot tudom elképzelni,

ezért alapítottam meg a Kanai Szimfonikusokat, és ezért kell neked is elmélyedned abban, amit minden szombaton a próbán hallasz, mert ahhoz, hogy megértsd őt, hallás kell, a lelked megvan hozzá, de a hallásod nincsen, és megint jött egy pofon, Florian behúzta a nyakát, és egykedvűen bámult kifelé a szélvédőn az útra, és amikor a Bossz újra belekezdett, hogy téged mindig csak az univerzum érdekel, nadehát mit érdekel téged az univerzum, miért nem a Bach-hal foglalkozol, a Bach itt élt, és itt élt az összes Bach, ha nem tudnád, és ekképpen ez egy Nemzeti Bachterület, az igazi német Thüringiában a Bach-hal foglalkozik, nem az univerzummal, mert Wechmartól Lipcséig tart nekünk az univerzum, megértetted? fel tudod fogni?, Florian bólintott, de nem értette meg, és kezdett visszatérni az élet a rendes kerékvágásba, fel sem merült bennük, hogy ami Eisenach-ban történt, az megismétlődhet, a barbár támadás egyszerinek tűnt, egy idő után már maga a Bossz se hozta szóba, teltek a hónapok, átfutottak a nyáron, aztán bele az őszbe, már hidegre fordult, de alig kellett fűteni, azaz alig kellett volna, de a Hochhausban nagyon fűtöttek, ki kellett nyitni az ablakot, mert az enyhébb napokon már annyira meleg volt éjjelente, hogy nem bírt aludni, csak nyitott ablak mellett, aztán jött az igazi tél, aztán egy nap a rádió bemondta, hogy ennek is vége, mert itt a tavasz, s már megint szinte belerohantak a nyárba, majd beköszöntött a nap, ameddig Florian határidőt adott a Kanzleramtnak, hogy megérkezzen a válasz, de nem érkezett meg, és ettől a határidőtől fogva úgy vélte, hogy a Kanzleramtban egy bizonyos hivatalnok az akadály, csak ez lehet, majdnem egy évük volt rá, de most már augusztus 31. van, így Florian még utoljára felment a postához, tudomásul vette, hogy ma sem érkezett semmi, lesietett a hegyről, beült az Ilona-hoz a büfébe

a Baumarktnál, kért egy Bockwurstot meg egy Jim Himet, és ezúttal nem vett részt a vendégek közt zajló beszélgetésben, azaz nem hallgatta őket, hogy milyen pimaszmód lassan halad az útjavítás a 88-ason, meg hogy már megint egy napot késett a Hartz IV, és senki nem csinál semmit, még egy elnézés, annyi se, mert el kellett döntenie, hogy ő mit csinál, és el is döntötte, megette a Bockwurstot, megitta a Jim Himet, és felment a Hochhaus-ba, elővett egy A4-es lapot, kétrét hajtotta, a hajtásnál letépte a felét, és a papírnak a felső felére aztán csak annyit írt, hogy Angela Merkelnek, a Német Szövetségi Köztársaság kancellárjának, aztán jött, hogy *Sehr geehrte Kancellárasszony, szeptember 6-án délben érkezem, Herscht,* és betette egy borítékba, megcímezte a szokott módon, feladta Volkenantéknál, majd a Köhler úrhoz sietett, aki pont ezen a napon azzal fogadta, hogy jó, hogy jön, mert fontos beszélnivalója van vele, leültette, s miután ő maga egy jó ideig föl-alá járkált a szobában, és hallgatott, megállt Florian előtt, két ujjal megigazította az orrnyergén a szemüvegét, és azt mondta, nézd, fiam, el kell mondjak neked valamit, elsősorban azt, hogy te összemosol két dolgot, legalább kettőt, mindabból, amit én neked elmagyaráztam, te úgy gondolod, hogy a valami a semmiből keletkezik, ezért a valami a semmiben is fog kikötni, és soha nem hallgattad meg, amikor ezt mindig fenntartással kezeltem, nem figyeltél jól, ezért most jól figyelj, a következtetések nagyon érzékeny premisszáktól függenek, nem lehet felelőtlenül következtetéseket levonni, én eredetileg matematika- és fizikatanár vagyok, de csak tanár, és nem magasan képzett tudós elme, és lehet, hogy ezért nem beszéltem soha elég világosan, így azóta sem sikerült hiteles képet adnom azokról a kérdésekről, amelyekről engem elkezdtél faggatni, most azonban nem nézem tovább, hogy egyre jobban

belelovalod magad a saját interpretációdba, mert hallom Volkenantéktól, hogy te Angela Merkelnek küldözgetsz leveleket, ne tedd ezt, fiam, Angela Merkel soha nem fogja elolvasni a te leveledet, el se juttatják hozzá, de ami még rosszabb volna, az az, ha eljuttatnák, mert akkor mit gondol majd Angela Merkel mirólunk itt Kana-ban?, hogy mindenki megbolondult?!, mert tudom én, vagy hát pontosabban sejtem, miről írdogálsz te Angela Merkelnek, tisztában vagyok vele, mitől vagy te annyira megijedve, erről írtál neki, igaz?, igaz, válaszolt a saját kérdésére, mert Florian hallgatott, de kedves fiam, ült most le Floriannal szemben,

valahonnan valahová

hiába mondtam már jó párszor, csak te erre soha nem figyelsz, hogy összekeversz két dolgot, az Ősrobbanás utáni első századmásodpercben feltehetően lejátszódó eseményeket és az azóta is és a mi jelenünkben is éppen játszódó folyamatokat, összekevered őket, és azt hiszed, a „semmiből keletkezés" az most történik, de nem, fiam, figyelj rám, mert feleslegesen kínozod magad, az Ősrobbanásra vonatkozóan, ráadásul csak egy elméletben, és nem kísérletileg igazoltan, valóban felvetődött az az arányszám, amit én úgy magyaráztam el, hogy az anyagi világ létrejöttének eme magyarázata szerint 1 milliárd anyagi részecske mellett szinkronicitásban 1 milliárd antianyagi részecske keletkezik, majd egyszer csak, vagy rögtön az univerzum keletkezésének első századmásodpercében, ezt tényleg nem tudjuk még eldönteni, az 1 milliárd anyagi részecske plusz egy anyagi részecske után nem keletkezik 1 milliárd antianyagi részecske plusz egy antianyagi részecske, és így előáll a plusz egy anyagi részecske mint többlet, mint az anyagi világ kiindulópontja, amiből van a valami,

az anyagi világ, a valóság, de ez az Ősrobbanás táján játszódott le, Florian, és nem ma, ma ugyanis az 1 milliárd plusz egy anyagi részecske után MINDIG 1 milliárd plusz egy antianyagi részecske is keletkezik, és az annihiláció folyamatos és tökéletes, azaz megsemmisítik egymást, és az ütközésből 1 milliárd foton szabadul fel, érted, ez két különböző dolog, fiam, egyik oldalon van az, ami az Ősrobbanás idején egyetlenegyszer történt, vagy inkább történhetett, és van az, ami utána és a jelenben is történik, és a jövőben is történni fog a végtelenségig, te ezt állandóan összekevered, és azt a következtetést vonod le, tévesen, hogy amennyiben a világ ennyire egyetlen hibából keletkezett, akkor ez a hiba meg fog történni újra, csak viszszafelé, és nem is tudom, hogy képzeled, talán hogy egyszer csak a jövőben valami olyan esemény következik be, amely annihilálja a jelenleg létező anyagi világot?, de ez nonszensz, fiam, nem fog történni ilyesmi, értsd már meg, kérlek, és ne ess kétségbe emiatt, hidd el nekem, hogy feleslegesen aggódsz, és így többszörösen is feleslegesen küldözgeted a leveleket a Kancellárasszonynak, nem akarlak megbántani, de ez egy kicsit nevetséges színben tüntet fel téged, de engem is, és az egész városunkat, Kana egy büszke hely, akárki akármit mond is, és a polgártársaink fel fognak háborodni, ha te itt Kana-ra rossz fényt vetsz, csakhogy Florian már a Köhler úr beszédének az elején becsukta a füleit, mert meg volt győződve róla, hogy a mostani magyarázat csak azt bizonyítja, hogy a Köhler úr enyhíteni akar a rájuk nehezedő borzalmas terhen, de hát ezen a terhen nem enyhíteni kell, mert nem is lehet, hanem tenni valamit, hogy megakadályozzák a legrosszabbat, amelyik igenis bekövetkezhet, és mert bekövetkezhet, nagy valószínűség szerint be is fog következni, ez előtte nem volt kérdés, éppen úgy magyarázat nélkül, ahogyan

történt az a Ősrobbanás idején, Floriant nem lehetett megvigasztalni, annál ő sokkal jobban átlátta már a dolgokat, és felismerte a veszélyt, a katasztrófa el fog jönni, mondta most szomorúan, és lassan a Köhler úrra emelte a két égszínkék szemét, de nem azért, hogy az megint mondott valami vigasztalót, hanem mert szerette volna világossá tenni, hogy őt azért nem lehet megvigasztalni, mert ebben a kérdésben nincs már helye a vigasznak, ez van, és az egyetlen reményük a Kancellárasszony a Biztonsági Tanácsban, ott mégiscsak felelős emberek ülnek, és mozgósítani képesek a világot érintő legeslegfontosabb kérdésekben a legnagyobb szakértőket, és a Köhler úr csak csóválta a fejét, levette a szemüvegét, megnyomkodta az orrnyergét, aztán ezt a szemüveget nem tette föl újra, ott maradt az az erőtlenné vált kezében, s csak ült, nem is viszonozta Florian köszönését, mikor az elhagyta a szobát, részben mert valami szöget ütött a fejébe, amit később telefonon el is mondott az eisenbergi barátnak, Jacob-Friedrich-nek, mégpedig, hogy amennyiben nem így közelítünk a dologhoz, hanem úgy, hogy már az Ősrobbanás utáni tíz a mínusz negyvenharmadikon másodpercben ott van az anyagi és az antianyagi részecske is, és ha hagyjuk ezt az egész annihilációs elméletet, és csak arra koncentrálunk, hogy van az anyagi világ, és van az antianyagi világ, akkor az anyagi világ megvan, ugye, de hová tűnt az antianyagi világ?, nincs meg ugyanis a valóságban, nem tudjuk megtalálni sehol, kimutatni semmiből, szóval HOL VAN?!, na, szóval részben ezért merült el Florian távozásakor a gondolataiban, részben meg azért, mert belátta, hogy tehetetlen, és azt gondolta, ő megtette, amit tőle meg lehetett követelni, őrajta senki nem kérheti majd számon, hogy mi lett Florian felelőtlen kétségbeeséséből, mert valami történni fog, gondolta keserűen, és történt is,

csak nem az, amire gondolt, hanem hogy a következő vasárnap éjjel megcsörrent a Bossz telefonja, alig ébredt fel, olyan nagyon jól aludt, a krvanyjukat, még vasárnap se hagynak békét?, aztán lerohant az Opelhez, és már indította volna, de ránézett az Opel órájára, és az csak 4 óra 10-et mutatott, vagyis még korai elindulnia, mert nem lesz még Wechmarban senki a gondnokon kívül, visszament a házba, de elaludni már nem is tudott, meg nem is mert, annyira hihetetlennek hangzott az egész, ezt nem hiszem el, csak ezt hajtogatta aztán a kocsiban, és szokás szerint ütötte a kormányt, Floriannak gyorsan meg is kellett kapaszkodnia az ülés aljában, *ezt nem hiszem el,* rázta a fejét hitetlenkedve, ez ugyanaz a rohadék csimbókos gc, Florian, ez ugyanaz, és megint rávert a kormányra, mert nem találta a szavakat, egyszerűen nem tudott mit mondani, mert a wechmari Bach-Malomra ugyanaz a kéz megint felfújta a WIR-t meg a FARKASFEJET a gondnok szerint, aki rossz alvó lévén éjszakánként többször is kiment az épület elé friss levegőt szívni, és észrevette a dolgot, s megrökönyödésében azonnal felhívta a rendőröket, utána meg a Bosszt, hogy jöjjön azonnal, lehetőleg azonnal, mert ha meglátják a helybéliek, mi történt, nagyon nagy felzúdulás lesz, jobb lenne, ha máris jönne, mondta hajnali 4 óra után nem sokkal a telefonba remegő hangon, de annak aztán adódott egy világos pillanata, amikor az Opel órájára nézett, és csak akkor indult el, felverve persze Floriant is, amikorra számítása szerint már a rendőrök is Wechmarba érnek Erfurtból, így is lett, a rendőrökkel nagyjából egy időben kanyarodtak be a Bach-Malomhoz, a Bachok első *telephelyéhez,* amint még a kocsiban a Bossz Floriannak nevezte, mert a Bossz mindent tudott Bachról, ezt nagyon csodálta benne Florian, mindent, hogy Veit Bach mikor érkezett meg

Magyarországról, onnantól kezdve tényleg a legapróbb részleteket, kívülről felmondta az összes Bach-emlékhely nevét, ha felébresztenek, akkor is azonnal felmondom, bizonygatta a többieknek péntek vagy szombat esténként, akiknek folyamatosan mesélgette, ami Thüringiában a Bachokkal és főként és mindenekelőtt Johann Sebastiannal megesett, de azoknak hiába, nem érdekelt senkit a Bach, őket Hitler meg Müller meg Dönitz meg Model vagy egyenesen Dienel érdekelte, de a Bach nem igazán, elismerték, hogy a Bach egy igazi thüringiai, de ennyi, nem voltak annyira muzikálisak, na, csak a zenészek a Kanai Szimfonikusoknál értették meg, és hallgatták szívesen, mert amíg arról papolt, hogy akkor a Malomban a Veit Bach meg aztán a Hans elővette a citeráját, amit még Magyarországról hozott, és mire a búzából liszt lett, ő azon eljátszott valami gyönyörű muzsikát, olyan szépen, hogy fenn is maradt az emléke, különben én, mutatott magára, és ez mindig azt jelentette, hogy a Vaskeresztre mutat a mellén, hogy is tudhatnék róla, a muzsikusok szívesen hallgatták, és a Bossz tulajdonképpen sose jött rá, hogy nem a történetek vonzzák őket, hanem hogy addig is, míg ő mesélget, szünet van, mivel az igazat megvallva, a Kanai Szimfonikusok olyan amatőr muzsikusokból állt, akik valamennyire tudtak a hangszerükön, csak nem annyira, amennyit Johann Sebastian Bach megkövetelt, ők inkább örökzöld melódiák előadására voltak berendezkedve, a *Hair*ből a *Let the Sunshine*-ra, a Beatles-re vagy a *Trónok harcá*ból a *Dragonstone*-ra meg a *Blood of my Blood*ra, ilyesmi, de Bach finoman szólva is nehéz volt, a Bossz ezért eléggé haragudott, mert azt hitte, hogy csak a próba kevés, a heti egyszeri, ezért nem megy, ezért omlik össze újra meg újra az *V. Brandenburgi verseny* vagy a Hangszeres Részletek a *Máté-passió*ból, úgyhogy amikor egy-egy próba során

nem bírta tovább, mindig akkorát vágott az üstdobra, hogy mindenki rögtön letette a hangszerét, és szégyenkezve hallgatta a dörgedelmeket, amelyeket a Bossz szórt rájuk, úgyhogy inkább azt szerették, amikor mesél a Bachról, és szünet volt, a klarinétos szerint nem is kellene nekik ezt erőltetni, de a Bossz mindig letrompfolta, és azt mondta, ha nem tűznek ki maguk elé nagy célokat, akkor az egész Kanai Szimfonikusokból semmi se lesz, és Johann Sebastian nagy cél, hát, ezzel egyetértek, mondta a klarinétos, de nem folytatta, mert sem ő, sem senki a zenekarból nem akart a Bosszal komolyan szembekerülni, mégiscsak ő volt az alapító, meg minden, szóval, a többség meghunyászkodva újra felvette a hangszert, és tovább erőltette, és így ment ez, Florian meg ott ült a Lichtenberg Gimnázium tornatermében minden szombaton, és javította a hallását, de hiába, a hallása nem javult, a Bossz egyszerűen nem értette, nem értem, csóválgatta a fejét a kamerádjai között, mióta próbálunk, ott kell ülnie, és ő ott is ül, de a hallása, az pont olyan katasztrófa, mint volt, erre a Florianra nem ragad semmi, egyszerűen semmi, de nem adom fel, fejezte be, és a többiek egykedvűen csak úgy reagáltak a szavaira, hogy hát, ne is add fel, Bossz, majd csak lesz valami, mert Bossznak hívták, ezt várta el mindenkitől, senki nem tudta volna megmondani, mióta és miért terjedt el ez a megszólítás, az igazi nevét nem is nagyon tudta senki, néha megjegyezte, hogy már ő se nagyon, csak ha seggbe rúgják, na, akkor valami homályosan feldereng, erre ittak, összeütötték a sörösüvegeket, és ment le a sör, Florian nem ivott, ezt mindenki tudta, csak alkoholmenteset, és azt is csak akkor, ha a Burgon kívül együtt kellett lennie velük, mert a Burgba soha nem ment, én csak alkoholmenteset, tette fel a kezét olyankor, ha a rendelést összegezték, és persze senki nem akarta égetni magát az alkoholmentessel,

úgyhogy azt neki kellett hoznia, és ez azért a többieknek is kényelmetlen volt, így elérte, hogy csak ritkán kellett együtt mutatkoznia velük, és ha mégis, akkor sem cseszegették, elfogadták, hogy ő csak az alkoholmenteset, noha voltaképp senki nem tudta, miért, azt csak a Bossz tudta, de nem adta tovább, hogy ugyanis az alkoholtól ő azonnal rőt kiütéseket kapott az egész testén, a seggeden is van?, kérdezte vigyorogva a Bossz legelőször, amikor bevallotta neki, ott is, hajtotta le a fejét Florian, mindenütt van, na, jó, akkor ne igyál sört, igyál bort, azt se lehet, válaszolta Florian, az mindegy, mit, ha alkohol van valamiben, akkor jönnek ezek a piros foltok, a májad lesz, bólogatott erre a Bossz, gyenge a májad, na, majd a Bach, csak legyél ott minden szombaton 11-re, és akkor megerősödik a májad is, meg a hallásod is, mert hogy néz ki már mellettem a saját munkásom, nem iszik sört, és nincs hallása, ez nem megy, bszki, legyél ott 11-re, és Florian onnantól ott volt 11-re, sose késett, azt a Bossz nem tűrte volna, mint ahogy semmiféle késést nem bírt megbocsátani, ha a hegedűsök, a fúvósok vagy a bőgősök és csellósok közül valaki akár csak egy percet késett, a Bossz azonnal felelősségre vonta, a hazáról beszélt neki, meg a kötelességről, és tulajdonképpen sohase felejtette el, azaz soha nem bocsátott meg senkinek, az, aki késik, gyenge jellem, mondta a karmesteri pultot jelképező szék mellől, ahol, magán a pulton, az első fellépésükig, mely valahol a távoli jövőben derengett csupán, senki nem állhatott a demokrácia miatt, aki késik, az nem méltó semmiféle zenére, főleg nem a Bachra, és mindenki tudta, hogy ezzel a Bossz nem viccel, amúgy a Bossz sohase viccelt, ha mégis, azt nem értette senki, vagyis inkább senki nem jött rá, hogy viccről van szó, a Bossz ijesztően nézett ki, és ez még a kamerádjai közt is tiszteletet ébresztett, mert a többiek a Burgban nem

kigyúrt, vállas-nyakas drabál férfiak voltak, mint ő, hanem egyenesen úgy festettek, mondogatta nekik az elején, és ezt lehet, hogy viccnek szánta, de senki nem nevetett, úgy néztek ki ezekkel a sápadt pofátokkal meg ezekkel a lötyögő tagokkal, mint a végüket járó tüdőbetegek, de aztán később már nem nagyon mondogatta, még viccből sem, mert a bajtársakon valahogy érezni lehetett, hogy ezt nem veszik tréfára, és volt mindannyiuk tekintetében megint csak valami ilyenkor, amit a Bossz nem kedvelt, úgyhogy visszavonulót fújt, abbahagyta, amit épp mondott, vagy csinált, és az orrát kezdte el piszkálni, vagy a kopaszra vágott koponyáját kezdte el simítgatni hátulról előre és elölről hátra, végül megvakarta a mellén a Vaskeresztet, s mire ennek az egésznek a végére ért, már mindenki továbblépett, a dolog el volt felejtve, s már csak azt merte megengedni magának, hogy időnként felhívja a figyelmet a testgyakorlatok hasznosságára, egy tiszta németnek, mint ti vagytok, mondta, szüksége van mind a kétféle erőre, tehát a testi erőre, de a jellem erejére is, s ő valóban jó példával járt elöl, mert amikor csak volt rá elég idő, munka után már a Balance-ban is volt a vasúti átjáró mögött, súlyt emelt és futógépezett, evezőpadozott, és megcsinálta a száz felülést, egyszóval még ötvenhárom évesen is kondiban maradt, ahogy Floriannak mondta, teneked meg, bszki, semmit nem kell csinálni, még egy ilyen szerencsejankót, én minden este nyomom otthon vagy a Balance-ban, te meg nem csinálsz semmit, csak az univerzum, és ki tudsz nyomni, mintha csak valami pehelypárna volna, százötven kilót úgy, hogy meg se billen, ez kinyomott nekem százötven kilót úgy, mesélte az egyik péntek esti gyűlésen a többinek, hogy csak felemelte, aztán mikor mondtam, értitek, de csak, *mikor mondtam!!!*, visszatette a súlyt a helyére, meg se kottyant neki, nem is

értette, bsszátok meg, hogy ez azért másfél mázsa, csupa izom a fazon, de ha hiszitek, ha nem, egyszerűen nem tud róla, fogggalma nincs, hogy ilyen elbszttul erős fából van faragva, na, ennyit erről, és felemelte a söröskorsót, s azt kiáltotta, hogy az Erőre, de most nem volt kedve lemenni a többiek közé, noha vasárnap volt, egész nap dolgoztak a Malmon, pontosabban a munkával kész lettek kevesebb mint egy óra alatt, de mire elkezdhették a falak tisztítását, addig elment egy bő fél nap, mert a rendőrök Erfurtból annyit szöszöltek, mintha tényleg szükség lett volna erre, de nincs szükség rá, mondta a Bossz Floriannak, megnézik, körbejárnak, lefényképezik, és ennyi, mi a fszomnak húzzák az időt, minek telefonálgatnak, vagy telefonálgassanak, de engedjék, hogy közben ők végezzék a dolgukat, tizenkettő felé már alig bírta idegekkel, Florian próbálta csillapítani, de nem nagyon lehetett, többször is odament egyik-másik rendőrhöz, kérdvén, hogy hajnal óta itt vannak, mikor kezdhetik már végre el, de folyton leintették, hogy ne izgágáskodjon már, majd szólnak, ha lehet, és nem történt megint egy jó ideig semmi, csak telefonálgattak, mászkáltak erre-arra, beszélgettek, kávézgattak, szóval szöszmötöltek tovább, így történhetett, hogy ők csak kettő előtt pár perccel kapták meg az engedélyt, hogy jöhetnek a festékoldókkal, de a Bossz akkor már annyira pipa volt, ahogy kifejezte, hogy csak Floriant küldte, ő maradt az Opelben, és cigarettázott, na, ez az egyetlen szenvedélye, erről sajnos sehogy se tud lemondani, mondta, ha felmerült a kérdés, hogy minek az a nagy erőnléti edzés egy olyannak, aki dohányzik, ez szenvedély, magyarázkodott kelletlenül, és maga ezt nem értheti, tette hozzá, de nem vallotta be, hogy az igazi ok az, hogy csak a cigaretta tudja lecsillapítani az állandó feszültséget benne, mert ez mindig kínozta, a feszültség, és pont a Vaskereszt

mögött, nem tudott tőle megszabadulni, csak a cigaretta, az segített, különösen most, hogy egy ilyen undorító botrány történhetett Thüringiában, már azt se nagyon tudta, hogy a rendőrökre legyen dühös, vagy átadja magát annak a gyilkos indulatnak, amit ebben a benne dolgozó állandó feszültségből kevert ki magának „az ismeretlen elkövető vagy elkövetők" iránt érzett tehetetlen felháborodás, mert így nevezték a zsaruk, hogy „ismeretlen" és „elkövető", pedig csak egy toprongyos, nyálzó, rejszolós, körmét rágó, nyisszatag buzi volt, akit ezek soha nem fognak el, jegyezte meg már visszafelé a kocsiban, egy ilyen tehetetlen banda, mint ezek az erfurtiak, egy zsebtolvajt nem tudnak elfogni az erfurti villamoson, nemhogy egy ennyire sunyi gyíkot, még hogy Erfurt, nagyra vannak vele, dühöngött, egy tetű hely ez az Erfurt, egyetértesz?, kérdezte Floriantól, aki mit tehetett volna, mint hogy egyetért, ebben maradtak Erfurtot illetően, és hajtottak százharminccal az A4-esen Susla-ig, aztán meg kilencvennel a 88-ason hazafelé, mert ez volt a szabályos sebesség, és most a Bossz betartotta, sőt, egy csomószor le is lassított egy-egy kanyarban, valamitől jóval óvatosabb volt visszafelé, mint idejövet, nyilván az úgynevezett ismeretlen elkövető jár a fejében, gyanította Florian, és oldalról rásandított, hogy kitalálja, vajon tényleg így van-e, de nem találta ki, mert a másik arca csak annyit árult el, hogy mélyen a gondolataiba merült, rágja a szája csücskét, és töpreng valamin, de Floriant nem avatta be, beavatni csak a szakaszt avatta be, bár nem aznap, mert aznap, vasárnap, tovább kellett gondolkoznia a dolgon, otthon, egyedül, gondolkozni, hajtogatta magában, ült a szobában, háttal a tévének, két könyékkel ránehezedett az asztalra, s két kezébe temette a kopasz fejét, majd jéghideg zuhanyt vett, mert gondolkozni és gondolkozni,

higgadtan gondolkozni, erre volt most szükség, a hideg fejre a gondolkozáshoz, és ez nem ment olyan magától értetődően, ki kellett zárnia minden mást, csak a témára lehetett összpontosítania, mert át kellett lássa, miről van szó, és mi a legjobb taktika, amihez aztán nemcsak összpontosításra volt szükség, hanem időre is, úgyhogy egész héten ezen törte a fejét, és aztán az a hét elég is volt, összeállt minden, úgyhogy amikor a következő pénteken a Burgban összejöttek, s előadta, mi van, a szavai úgy pattogtak, mintha minden egyes szó, amit kimondott, már maguk volnának a parancsok, a kamerádok, már aki el tudott jönni, meghallgatták, aztán nem volt miről beszélni tovább, percek alatt összeállt a terv, mennek szerteszét, összehangoltan, de mennek különböző irányokba, azaz egy rohanó őzgidánál se oda lősz, ahol az az őzgida éppen van, hanem ahol lesz, nem igaz?!, mondta ő, de nem kellett magyaráznia, értette Jürgen is, értették a többiek is, csak semmi izgalom, és semmi kétség, el fogjuk kapni, néztek mélyen egymás szemébe, mert abban mindenki egyetértett, hogy el, a Bossz adta elő a részleteket, és amit mondott, olyan volt, mintha a szájukból vette volna ki a szót, azonnal elfogadták, s most jó hasznát vették, hogy ő pontosan tudta a Bach-helyszíneket Thüringiában és Sachsenben, egyelőre azonban csak Thüringiára kell koncentráljanak, egyeztek meg, és már aznap éjszaka nekiindultak, és éjféltől mindenki a helyén volt, Ohrdrufban Karin, Arnstadt-ban Jürgen, Mühlhausenben Fritz, Erfurtban pedig a Bossz maga, a többiek pedig csatlakoztak Karinhoz, vagy Jürgenhez, vagy Fritz-hez, vagy a Bosszhoz, mindenhol pár perc alatt megtalálták a megfelelő rejtekhelyeket, ahonnan rálátnak a feltételezhető helyszínekre, egymással mobilon tartották a kapcsolatot, de semmi, mondták óránként, aztán meg másnap, mikor már

kivilágosodott, s elindultak vissza Kana-ba, nem tapasztaltunk semmiféle mozgást, mert hát, igen, a csávó rohadtul ügyes, kivár, ahogy tette ezt eddig is, bólogatott hümmögve a Bossz, miközben én, szólalt meg Andreas, állandóan váltogattam a megfigyelőpontokat, és én is, csatlakozott be előbb Fritz, aztán Gerhard és Karin és az összes többi, de semmi, zárta le Jürgen, aztán szokása szerint nyelvének hegyével megnyomogatta hiányzó szemfoga helyét, amitől egy kicsit mindig eltorzult az arca, belenyalt a lukba, mintegy annak jelzéseként, hogy máris újra menne elkapni a rohadékot, de míg arra számtalan ötletük volt, mit csinálnak majd vele, ha megfogják, arra most nem, hogy valahogy előre megsejtsék, mit forral, hol akar újból gyalázni, és ez a „gyalázni" már Karin szava volt, aki olyan közömbösnek látszott, mintha csak arról beszéltek volna, ki szedje összes az üres üvegeket, csak tette, amit tenni kell, beszállt a maga leharcolt kis CJ-hetesébe, és elhajtott Ohrdrufba a három másikkal, akik odacsapódtak hozzá, bele a kisvároska némaságába, Ohrdruf ilyen késői órában, éjféltájt érkeztek, már annyira néptelen volt, hogy nemcsak járókelő nem mutatkozott az utcán, de egyetlen házban sem égett villany, Karin gyorsan körbevezetett a Johann Christoph-ház, a Lyceum és a Szent Mihály-templom között, aztán leparkolt a Wilhelm-Boss-Straße-n, kijelölte három társának, hol foglanak állást, ő pedig másodmagával a templomtól mindössze pár méterre helyezkedett el, mert a Bossz szerint, aki mindenkinek pontosan lerajzolta, hol mi van, és hogy mik az esetleges támadási felületek, Ohrdrufban a templom a legérzékenyebb pont, ott ezzel kell a leginkább számolniuk, mert ez a krv fszszopó, ez biztos nem áll meg egy múzeumnál, és egyre felháborítóbb helyeket keres, Karin bólintott, és szokott nyugalmával sarkon fordult, a kocsihoz

közeledve leellenőrizte a bajonettjét, de csak megszokásból, hiszen azt mindig a gyakorlóruhájának a jobb combzsebében tartotta, aztán beült a három másik kameráddal együtt, egymás után becsapták az ajtókat, és már húztak is végig az Altstadt-on, tették, amit tenni kell, Karin az a fajta volt, akitől még a társai is tartottak kicsit, vagy amiatt, mert a bal szeme helyén csak egy üvegszeme volt, és ezért a tekintete félelmetesnek hatott, vagy mert őt soha semmi nem tudta kihozni a sodrából, mindig tökéletesen fegyelmezett maradt, minden helyzetben ugyanaz, ez Karin, mondogatták róla, s ez nagy erőt sejtetett belül, olyat, ami magától értetődően ellensúlyozta azt, hogy kevesebbet nyomott, mint ötvenhárom kiló, és csak 1 méter 60 centi magasra nőtt, ő, jegyezte meg felvételekor dicsérőleg Fritz, soha semmiféle érzelmet nem fog mutatni, és most is így, a maga sajátos, rezzenetlen tekintetével s csak a fejével biccentve intett a szakasztagoknak, hol vannak a legjobb megfigyelőpontok a Kirchstraße-n, odaállította őket, Gerhardot meg a másik kettőt, ő maga pedig a templomot övező park egyik padjára feküdt, a féloldalára fordult, háttal a templomnak, teljesen betakarta a testét egy magával hozott hosszú kabáttal, és úgy tett, mintha csöves lenne, aki itt próbálja túlélni az éjszakát, és pontosan így tettek a többiek is, az egyik csapat Arnstadt-ban, a másik Mühlhausenben, a harmadik pedig Erfurtban, ott voltak mind éjfél előtt, és a tökéletesen kihalt városkákban arra vártak, hogy megjelenik, de nem jelent meg, reggel nyolcra már mindenki visszatért Kana-ba, és megint összegeztek, ami abból állt, hogy leültek az ARAL-kútnál, és kikérték a kávét Nadirtól, akit származása ellenére sem voltak képesek utálni, ráadásul még ez a hely volt a legsemlegesebb, hallgattak egy darabig, majd a Bossz azt mondta, neki indulnia kell, majd ma éjjel folytatjuk,

és ennyi, mindenki ment a dolgára, a Bossz felvette az Ernst-Thälmann sarkán Floriant, és szombat ide, szombat oda, máris söpörtek Jena-ba, graffitiket kellett letisztítani néhány utcán, a listát a Bossz töltötte le otthon, de munka közben Florian tartotta a kezében, amin meg voltak adva a pontos házszámok, s ennek alapján mentek egyiktől a másikig, ez egy tegnapra szóló megbízás volt, de a történtek miatt, vagyis hogy neki, a Bossznak még egy napra szüksége volt, hogy kitalálja, mi legyen, egy nappal elhalasztották, Jena, csikorgatta a fogát a Bossz, miközben megállt az első címnél, micsoda egy buzigyülekezet, hallod, Florian, ez itt egy buzigyülekezet, ezt jegyezd meg, oké, felelte Florian, és kihozott a kocsi rakteréből három különböző erősségű AGS-t, és csinált egy próbafújást a 270-essel, de már kapta is a pofont, mert hát, nem emlékszel, mit használtunk Eisenach-ban, hülyegyerek?, ez pont ugyanaz az akril, nem látod?, a 60-as kell, és rámutatott a 60-as erősségű spray-re, mire Florian gyorsan beletette munkaruhájának mellső zsebébe azt a kettőt, amelyekre ezek szerint nem volt szükség, és már fújta is le a megmunkálandó felületet, a Bossz meg széttárta a kezét, felnézett az égre, és csak morgott tovább, hogy megáll az eszem, hogy lehet valaki ennyire idióta, ez semmire nem emlékszik, mindent mindig újra el kell mondani neki, aztán visszaengedte a tekintetét, s azt figyelte, nem csinál-e Florian megint valami baromságot, az eget súlyos, sötét felhőzet borította, az elmúlt napokban már több jele volt, és most aztán végérvényesen, hogy jön az ősz, aztán pedig jönnek a jéghideg esők, a hajnali ködök, majd megint nem lehet felmenni a 1062-esen, pedig arrafelé, Neustadt-ban, vagy Bergben, vagy Münchbergben szinte több munkájuk volt az utóbbi időkben, mint a 88-as körzetében, munkából tehát volt elég, nem

panaszkodhattak, ezért is robbant olyan nagyot a Bossz agyában, mikor Florian csütörtökre szabadságot kért, csak egy napot, mondta a Bossznak, aki először értetlenül nézett rá, mintha süket volna, és visszakérdezett, csak egy nap, erősködött Florian, reggel megyek, éjjelre már itt is vagyok, de nem mehetek hétvégén, mert hivatalos az ügy, és nem elég a jenai Jobcenterbe menni, azt írták, hanem Berlinbe kell, az Arbeitsamtba, és személyesen, hazudta, mert elhatározta, hogy ha kell, hazudik, csak engedjék el, ám az első percekben nem úgy tűnt, hogy sikerülni fog, mert a Bossz persze tombolni kezdett, mikor megértette, miről van szó, még hogy Berlinbe!!!, elment neked az eszed?!, most akarsz itt hagyni, mikor ennyi a meló?!, nem, nem, nem, védekezett Florian, csak egy nap, és nem hagyom én itt magát soha, és ezt Florian amúgy tényleg így is gondolta, hogy a Bosszt soha nem hagyja el, fel se merült benne, pedig néha mondta neki Ringer asszony a könyvtárban, vagy egy-két néni a Hochhaus-ból, akiknek nem tetszett, ahogy a Bossz bánik vele, hogy hagyja már ott, és keressen valami tisztességes állást a Chech-féle pékségben vagy a Porcelángyárban, de ő nem is nagyon értette, mit akarnak ezzel, a Bosszra úgy tekintett, mint aki mindig volt, és mindig lesz, az élet Florian szemében soha nem változott, mindig minden ugyanúgy zajlott, a reggelek, az esték, az évszakok, az évek, minden, mindig, ugyanúgy, ő nem értette volna, ha egy nap arra ébred, hogy nincs Hochhaus, hogy nincs a Bossz, hogy nincs Kana, vagy hogy nincs a Német Szövetségi Köztársaság, ez elképzelhetetlen volt neki, ezért nem is értette ezeket az amúgy nyilván jó szándékú javaslatokat, hogy a Hartz IV mellett keressen más feketeállást, már hogy tehetne ilyet?, kérdezett ilyenkor vissza, a Bossz nemcsak a munkaadója, hanem apja helyett az apja is,

úgyhogy a nénik lemondóan legyintettek, aztán grimaszolva otthagyták, ő meg mosolyogva még utánuk kiáltotta, hogy köszöni a tanácsot, de hát nem, és nem, mondta a Bossz, nem mész te sehova, mindig én intézem a Jobcentert is, majd ezt is én intézem, mutasd a papírt, mit kaptál, jaj, a papír, hazudott tovább Florian, a papír, az otthon van, vagy nem is tudom, hol, de személyesen, ez állt benne, értse meg, hajtogatta kitartóan, s olyan könyörgő tekintettel nézett a Bosszra, és olyan kitartóan ismételgette, hogy *mennem kell,* hogy ezzel a kitartással igazán meglepte a másikat, így az, amikor kidühöngte magát, nem is mondott neki semmit, csak legyintett, hogy menjen, ha akar, legalább önállósodik, gondolta, Florian meg ott állt csütörtök hajnalban a kettős sínpár mellett, amelyek Kana-t jelezték, mert maga az állomásépület már nem működött, csak a főhomlokzat előtt a távolsági buszmegálló miatt a hajdani bejárattal szemben felállított és restaurált és köztéri szoborrá avanzsált, női alakot formázó dárdás dombormű pompázott élénk színekben a Bahnhofstraße-n, amit a helyiek gúnyosan úgy hívtak, hogy a „Szent Györgyné megöli a sárkányt", egyébként minden tönkrement az épületben bent is, kint is, az ajtók is, az ablakok is, de nem bontották le, csak megjavították a tetőt, pedig láthatóan meg volt pecsételve a sorsa, és senkinek nem kellett, így az utasok, ha voltak egyáltalán, rögtön a kettős sínpár egyik vagy másik oldalán várakoztak, ahogy Florian is, de ő már több mint egy órával azelőtt odaállt, hogy Orlamünde felől a legkorábbi vonat megérkezhetett volna Kana-ba, mert egy szemhunyásnyit nem bírt aludni éjjel, félt, hogy elalszik, és lekési, ráadásul a nagy feladat járt folyton a fejében, csak forgolódott, csak dobálta magát egyik oldaláról a másikra, mert folyton a megfelelő szavakat állítgatta össze a fejében, amiket majd Merkel

asszonynak előad személyesen – röviden! csak röviden! –, amikor azzal kezdi, hogy abba beleköthetnek, és jogosan, hogy ugyan mennyit ért ő a kvantumfizikához, de abba nem, hogy kellő ismeret birtokában van a Köhler úrtól ahhoz, hogy figyelmeztesse a német államot, és ennek megtestesítőjét, Angela Merkel Kancellárasszonyt, mi vár rájuk, ha nem cselekednek gyorsan, valamit fel kell építeni a véletlen ellen, amit őszerinte nem is lenne szabad már véletlennek nevezni, ha egyszer bármikor bekövetkezhet, mert bekövetkezhet, sőt, fogja majd mondani Merkel asszonynak, akár a következő percben is bekövetkezhet, nem lát ugyan bele a szubatomi világba, hogy is láthatna bele, de az értelemnek megnyílt ez a világ, és elárulta, hogy amennyiben a semmiből keletkezés igaz, akkor ugyanúgy megtörténhet, hogy a semmiből támadó 1 milliárd anyagi részecske mellett egyidejűleg megjelenő 1 milliárd antianyagi részecske után nem az Ősrobbanáskor feltételezett plusz 1 anyagi részecske többlete tűnik majd fel, ahogy a Köhler úr mondta, hanem például az addig szokásos kiegyenlített részecske- és antirészecske-keletkezés során egy sátáni szimmetriasértés miatt hirtelen +1 *antianyagi* részecske keletkezik egy borzalmas pillanatban, és miközben annihilálódik az a kétszer 1 milliárd részecske-antirészecske páros, s távozik a jól ismert 1 milliárd foton, az a fennmaradt +1 antianyagi részecske egy új valóságot teremt, egy antiuniverzumot, egy a valóságra nézve halálos tükörképet, amikor persze ez a szám, hogy 1 milliárd, természetesen csak az arányt jelenti a keletkezések folyamatában, értelmezi majd a mondottakat Florian, vagyis hogy MINDEN 1 milliárd anyagi és antianyagi részecske után keletkezik az a +1 anyagi és az a +1 antianyagi részecske, és esetleg, de egy rémisztő véletlen folytán sátáni többletként majd az a +1 antianyagi részecske, és így

tovább, tehát ez csak egy arányt kifejező példa, egy mérték, hogy jobban meg lehessen érteni a dolgot, a lényeg, magyarázza majd tovább, ha Merkel asszony addig nem vág közbe, hogy amennyiben egyszer megtörténhetett a megmagyarázhatatlan plusz egy anyagi részecske feltűnése az Ősrobbanás idején, akkor éppúgy nem kizárható, hogy éppen ennyire megmagyarázhatatlanul feltűnjön bármelyik időpillanatban egyetlen *anti*anyagi részecske-többlet minden 1 milliárd antianyagi és minden 1 milliárd anyagi részecske után, ugyanúgy egy szimmetriasérülés következtében, ugyanannyira értelmezhetetlenül megtörténhet ez is, és így meg is fog történni egy antianyagi valóság megszületése, ez pedig nekünk itt, eddig fogja mondani, és nem tovább, határozta el éjjel, amikor eldöntötte, hogy nem hánykolódik tovább, hanem kimegy a sínekhez már egy órával idő előtt, nekünk a katasztrófát jelenti, és nem csupán a Földön, és nem csupán a galaxisban, hanem az egész univerzumban, mert ha összetalálkozik az anyagi univerzum ezzel az antianyagi univerzummal, akkor azonnal meg fognak semmisülni, őszerinte, és ezzel el fog tűnni a Valami, és nem marad meg az ellenkező előjelű, vagy ahogy Köhler úr mondaná, ez az ellenkező töltésű Anti-Valami se, ami nekünk a Semmi bekövetkezését jelentené, és minden visszatérne oda, ahonnan indultunk az univerzummal, abba a Halálos Fénybe, amely nekünk a Semmivel azonos, hiába tagadták, hogy van ez a Semmi, valójában rettegtek ennek a Semminek még a gondolatától is a civilizáció első lángelméi, de nekünk nem ezt kell tennünk, nekünk szembe kell néznünk a ténnyel, a Nagy Dialógussal a Valami és a Semmi között, tenni valamit, ő legalábbis ezt szűrte le a Köhler úr előadásaiból Kana-ban, fogja majd zárni jelentését Florian a Kanzleramtban, és várta a vonatot, és a vonat késett Orlamünde felől, leülni

nem volt hova, a sínek mellett csak leaszfaltozták a járófelületet, azon lehetett állni, és várni, ha az ember átjött a Jena felé mutató irányba a betonalagúton, padokat nem tettek ide, csak állni, és várni, ennyi volt az állomás, és Florian állt, és várt, és erősen aggódott, hogy nem fogja elérni a csatlakozást Jena-Göschwitz-ben, vagy Halle-ban, de aztán 12 perc késéssel megjött a vonat mégis, ennek ellenére az utat Florian egy frászban töltötte az átszállások miatt, életében nem utazott még ilyen messzire vonattal, sőt, nem is utazott még Jena-n kívül máshová vonattal, mindig csak az Opellel, úgyhogy nem volt semmiféle tapasztalata, mondta is a Vertreter a Hochhaus-ból, akit megkért, hogy segítsen neki jegyet váltani az automatából a hosszú útra, hogy ide figyelj, Florian, ne izguljál az átszállások miatt se oda, se vissza, mostanában a vonatok mindig késnek, de az átszállásoknál azért bevárja egyik vonat a másikát, semmi gond, ha az egyik egy kicsit késik, vagy a másik egy kicsit korábban indul el, odaérsz, ne félj, ez már ilyen, a Reichsbahn már nem az, ami volt régen, semmi nem úgy van már, ebben a mai világban nincs pontosság, nincs menetrend, az már senkit nem érdekel, mondta a Vertreter, aztán intett Floriannak, hogy vegye ki a jegyeket az automata aljából, már kész, Florian kivette, és nagyon hálálkodott, nem kell hálálkodnod, tudod, az én koromban az ember már annak is örül, ha valaki, mint te, bármilyen szívességet kér tőle, az ember az én koromban már semmit se ér, a Vertreter szomorú volt, és nem is fogadta, amikor Florian elköszönt tőle az állomás egykori épülete előtt, azzal, hogy neki az Altstadt-ban még dolga van, csak legyintett, és olyan szomorú lett a saját szavaitól, hogy csak elballagni tudott onnan, mert ezeket a szomorú szavakat se nagyon mondogathatta már senkinek, nem volt kinek, a Hochhaus-ban már a neki

ismeretlenek voltak többségben, nem is köszöntek, azt se tudták, ki a Vertreter, ő meg nem szólt, minek, és ballagott haza, a Hochhaus felé, Florian meg úgy gondolta a jegygyel a zsebében, hogy a hírt, hogy elmegy Berlinbe, feltétlenül el kell mesélje Ringer asszonynak, ő volt ugyanis az egyetlen, akit a legbelső bizalmába fogadott, még abból az időből, amikor elkezdett a könyvtárba járni, hogy fizikai tárgyú könyveket keressen, de a könyvtárnak egyetlen fizikai tárgyú könyve se volt, csak Ringer asszonya, viszont ő meghallgatta, sőt, szívesen hallgatta meg Floriant, úgyhogy szívesen járt fel hozzá azóta is, hogy elmondjon neki egy-két bizalmas dolgot, vagy tanácsot kérjen tőle valamiben, Ringer asszony olyan volt, mintha az anyja lenne, bár Ringer asszony alig múlt negyven, de ez Floriant nem zavarta abban, hogy anyjaként tekintsen rá, nem azt jelentette ez, hogy tényleg mindent, de mindent kitálalhatott előtte, azt azért nem, voltak dolgai, például hogy félt a nőktől, ezt még neki sem merte bevallani, vagy ha nem félt is tőlük igazán, a testi szerelem, úgy érezte, rá nem vonatkozik, és ezt mégse beszélhette meg vele, mégiscsak nő volt ő is valamikor, az igazi anyjával se beszélné ezt meg, ha egyszer csak felmerülne, az ilyesmit, gondolta Florian, az ember még saját magával se beszéli meg, ebben a kérdésben mindenki egyedül van, így Ringer asszony se nagyon feszegette a témát, mikor pedig több ismerőse is azt javasolta neki, hogy segítsen már Floriannak, mert biztos ez a baj, már jóval elmúlt húszéves, vagy ki tudja, mennyi, és még mindig nem házasodott meg, de még csak arról se tudott senki, hogy Floriannak valaha valami, bármiféle kapcsolata lett volna nővel, ám Ringer asszony elzárkózott attól, hogy szóba hozza a szexualitás ügyét, megértette, és tiszteletben tartotta, hogy Florian erről semmiképp nem akar vele beszélni, majd a Bossz,

az az állat, gondolta magában Ringer asszony, ott van ő, miért nem beszél az Floriannal erről, olyan szája van, olyan mocskos az az ember belül, hogy neki semmibe se kerülne, de a Bossz mindig beérte azzal, hogy egyszer-kétszer hátba vágta, és rákiabált, hogy hát hallom, szombaton nősülsz, nem is mondtad nekem, aztán tovább piszkálta a lángvörös Floriant, csak hát a téma még neki se tetszett annyira, mert miért, magyarázta a többieknek a Burgban, tán jó lenne nekem, ha megnősülne?, vagy valami ordas kurva elcsavarná a fejét?, nem lenne jó, mert amilyen befolyásolható, még itt hagyna, úgyhogy elengedte a témát, nem forszírozta nagyon, azt ugyan élvezte, ahogy Florian elvörösödik, de nagy poén ebben nem volt, inkább leszállt a dologról tényleg, nehogy már még az eszébe jusson, hogy a lába között neki is fsza van, mondta, és ezzel lezárta, Florian meg természetesen megkönnyebbült, hogy nem zrikálják tovább, pedig félt tőle az elején, hogy ez lesz a főtéma köztük, a nők, de aztán megnyugodott, hogy nem, mert a nők, az a tény, hogy nem olyanok, mint Ringer asszony, vagy a nénik a házból, vagy Ilona a Grillből, vagy a Kancellárasszony, hanem – ő is tisztában volt vele, nem kell őt hülyének nézni – általában szeretők, vagy kurvák, vagy még rosszabb, hogy tehát cicijük van, és másképp pisilnek, hogy szoknyában járnak, meg minden ilyesmi, Floriant nagyon zavarták, nem tudott a nőkkel és a nemiséggel mit kezdeni, tudta, hogy nem helyes, ha így gondol a nőkre, de nem bírt másként gondolni rájuk, ráadásul mindig ott volt Ringer asszony, meg a nénik a Hochhaus-ból meg az Ilona a Grillből, és persze mostanában a Kancellárasszony, bennük mindig meg lehetett kapaszkodni, mert ők nem úgy voltak nők, mint a többiek, akiket nem ismert, és akiket nem is akart *úgy* megismerni, és nem arról van szó, hogy ő ne

akarta volna meghallgatni, védekezett Ringer asszony, ha a férje számonkérte, miért nem csinál már valamit, ha már a Bossztól nem tudja megszabadítani, meghallgatta volna ő, tiltakozott, hogy az ördögbe ne hallgatta volna meg, de Florianról, ha valaki, akkor ő biztosan tudja, hogy nem érdekli a téma, az csak a látszat, hogy zavarba jön a szexualitás bárminemű taglalásától, mert a valóság az, hogy unja a kérdést, ez az ő, Ringer asszony mély meggyőződése, még nem találkozott ilyesmivel, de biztos benne, hogy Florian számára a szexualitás olyasmi, ami őt nem érinti, ha elpirul, hát elpirul, mondta Ringer asszony, szerinte inkább azért van ez is, mert zavarba hozzák azok, akiktől erre vonatkozó kérdést kap, miattuk van zavarban, nem a szexualitástól, mert nem meri megmondani nekik, hogy szerinte a szexuális, az szégyenletes, az egy alávetettség, a felülemelkedettség hiánya a természettel szemben, amitől pedig, a szexualitástól és mindentől, ami az embert a természethez köti, mindenkinek szabadulnia kéne, ez van azok mögött a csúfolt elpirulások mögött, ez a véleménye, zárta le Ringer asszony, amitől, ha tudott volna erről, Florian valószínűleg elhatárolódik, mert ő legbelül nem gondolta, hogy az embernek a természettől távol kellene magát tartani, hogy is tehetné, ha a része, plusz minden molekulájában, minden atomjában és minden szubatomi valóságában maga a természet az úr, csak nem tudjuk, ki ő, a természet, vagy amit természetnek hívunk, fogalmunk sincs, ki a természet, gondolt erre gyakran a nagyobbik fa alatt a rövidebbik padon, mielőtt még a Köhler úr felnyitotta volna a szemét, hogy mi az az irány a gondolkodásban és a puszta tűnődésben, amihez a gondolatait és a puszta tűnődéseit igazítania kell, mindennek az alapjához kell odatalálni, ezt a felismerést adta a Köhler úr abban a két évben, míg ő, a Köhler úr – többek között

Floriannak – *a kvantumok csodálatos világáról* tartott heti egyszer előadást a Lichtenberg Gimnázium alagsorában, máshol nem kapott helyet, csak ott, az alagsorban, kezdetben sértette egy kicsit a büszkeségét, hogy csak ezt sikerült kialkudnia a gimnázium és a Volkshochschule tartományi vezetőitől, de aztán belenyugodott, elfogadta, a közönség lelkesnek bizonyult, nem voltak sokan, de akik rendszeresen eljártak, azoknak a szemeiben ott csillogott az a fény, amiért, szerinte, érdemes volt csinálni, és nem hagyta abba, csinálta, és mesélt, mintha csak gyerekek között lenne, minden kedden este hattól fél nyolcig megpróbálta bevezetni hallgatóságát a rejtélyes fizikatudományi kérdések mélyébe, mintha gyerekeknek beszélne, ez volt az érzése, és nem is alaptalanul, mert olyan mélyre eresztette le közönségét a fizikatudomány rejtelmeibe, amely mélység megértésére azok egyáltalán nem voltak készek, ezt tudta, tudta az utolsó tíz percekből, amikor a közönség kérdéseket tehetett fel, hiányzott az az elemi matematikai és fizikai tudás, ami lehetővé tette volna, hogy megértsék, amit nekik az előadó feltárt, amibe az előadó bevezetni igyekezett őket, úgyhogy nem is volt képes kontroll alatt tartani, mire is jutnak az elhangzottak után, hogy mivé is lesz a felkészületlen fejekben mindaz, amiről ő beszámol nekik szóval, ábrával, kisfilmekkel és néha, ritkán, saját maga által elvégzett kísérletekkel, de végül is nem zavarta olyan nagyon, főleg nem nyomasztotta, és legfőképpen felelősséget nem érzett, hogy merre viszi a közönségét mindaz, amit hall, egészen addig, míg ez a Florian gyerek nem jelentkezett nála, és meg nem osztotta vele úgynevezett aggodalmait az univerzumról, és a tanácsát nem kérte, na, akkor aztán érezte, hogy bajban van, és hogy nem lehet egészen felelőtlenül csinálni vagy mondani akármit, Florian volt az, aki miatt először és utoljára érzett, és érez

még most is, enyhe bűntudatot, vallotta meg a jó barátnak, a pszichiáter Jacob-Friedrich-nek, aki Kana-nak egy kissé távolabbi szomszédságában élt, az egyetlennek, akit fiatalkora óta ismert, és szeretett, s aki nem sokkal egyetemi tanulmányai végeztével visszatért szülővárosa közelébe, és azóta sem mozdult onnan, mindenki más, akit barátjaként tartott számon, vagy meghalt, vagy messzire költözött, úgyhogy csak ő maradt, a Jacob-Friedrich, akinek erről a későn támadt lelkiismeret-furdalásáról beszámolt, s aki először elütötte valami tréfával a dolgot, mert voltaképpen örült, hogy ezt a fiatalembert Adrian ilyen közel engedte magához, így aztán nem mutatott különösebb megértést, főként nem engedte barátját ebben a lelkiismeret-furdalásban elmerülni, azt mondta neki, hogy ha lelkiismeret-furdalást érzel, akkor ne hazudj magadnak, hogy nem adtál rá okot, nézz szembe az egésszel, és próbálj segíteni magadon úgy, hogy segítesz őrajta, vagyis rábeszéled, hogy hagyjon neked időt, hogy átgondold az érveidet, s közben kérjed meg arra, hogy legyen a segítségedre a Wetter-Station körül elvégezhető feladatokban, vagyis szép lassan, egy érzékeny módszerrel csábítsd át a meteorológia számodra varázslatos világába, hidd el, akkor el fogja felejteni az egészet, megszabadul az aggodalmaitól, amin keresztül te is megszabadulsz a magadéitól, *mert én úgy látom, hogy ő ezzel az elméletével* mintha már jobban hatna rád, mint te őrá, és ezért vagy ilyen ideges, ezt mondta Jacob-Friedrich Eisenbergből, a régi barát, és Adrian, miközben annak még a gondolatát is elhessegette magától, hogy Florian hatna őrá, na, nem, de meghallgatta, és úgy vélte, Jacob-Friedrich tanácsában bizony van egy bölcs elem, s ki is találta, hogyan igazodjon ehhez, csak sajnos Florian a következő csütörtökön nem jött, el is indult szombaton a Hochhaus-hoz, hogy

megtudja, nincs-e valami baja, de úgy tűnt, fiatal tanítványa, mert már így nevezték az ő szomszédai Floriant, nem volt otthon, legalábbis nem reagált a kapucsengőre, déli 12-re járt, joggal gondolhatta, hogy otthon találja, és otthon is volt, és hallotta is a kapucsengőt, de épp a közepén tartott a negyedik levelének, ráadásul úgy gyanította, hogy a Vertreter hívja le, mert megtette ezt gyakran, de nem ilyenkor, hanem általában 7 óra körül, amikor, főként így ősszel, már elég nyomasztó volt az este a számára ahhoz, hogy Floriant lehívja magához egy kis eszmecserére, úgyhogy bizonytalankodott egy ideig, és nem reagált a csengőre, azt mondta magában, csak magában, mivel csak így merte Friedrich-ként nevezni, hogy rendben, Friedrich bácsi, értem én, csak egy kis türelem, ezt még befejezem, aztán lemegyek magamtól is, eszébe se jutott, hogy valami másról van szó, az pedig végképp nem, hogy a Köhler úr az, már hogy lehetne a Köhler úr, nagyobb ember az annál, mint hogy őt ebben a házban felkeresse, a Hochhaus egyfajta szégyenfolt volt Kana-ban, hajdan a Porcelángyárhoz építették, amikor több ezren dolgoztak itt, szégyenfolt, több okból is, egyrészt mert az úgynevezett testvéri *vietnámi* népnek épült, amiből annyi volt igaz, hogy többségében valóban vietnámi vendégmunkásokkal töltötték meg a Porcelángyár munkapadjait, de persze azért nemcsak vietnámiak laktak benne, hanem számos afrikai és egyéb kontinensről származó szintén „testvéri" nép fia és lánya is, másrészt pedig amiatt, ahogy itt zajlott az élet, mert el lehet képzelni, mi lesz itt, mondogatták egymás közt a kanaiak már az elején, amikor a Hochhaus elkezdett épülni, ez a sok férfi meg a háromszor annyi nő együtt, szépen leszünk, na, de arra egyetlen helybeli sem számított, ami aztán valósággá vált, egy fertő, foglalta össze a Vertreter, akit akkor neveztek ki

a házmesteri poszt betöltetlensége miatt Vertreterré, a Sodoma és Gomora ehhez képest egy *nuku*, így fakadt ki már a *vietnámiak* betelepedésének első éve után az Ernst-Thälmann-Straße-i szomszédoknak, rendőrség kéne, mondta a Vertreter, igazi rendőrség, s jelentette is, hogy kéne, de hiába, nem jött senki, úgy tűnt, hogy akik ezt az egészet kitalálták a Porcelángyárnak, azok ezt és pontosan ezt be is tervezték, benne van az ötéves tervben, elvtársak, röhincséltek az IKSZ-ben azok, akiket már a Porcelángyár se alkalmazott, főleg Hoffmann, aki mókamester volt az IKSZ-ben is, de a Grillhäuselben is, a férfiak már menekülnek, mesélte a bamba közönségnek, képzeljétek, azt hallottam a Vertretertől, hogy aki férfi, mindegy, hogy tényleg vietnámi, vagy fekete, vagy sárga, vagy hupikék, az nem hazamegy munka után, hanem HAZALOPÓDZIK, annyira ki vannak éhezve rájuk azok a nőstények, és persze lett ugratás a dologból, és nem csak az IKSZ-ben, ami aztán abbamaradt, mint ahogy kezdett a Hochhaus maga is kikopni a közbeszédből, egy idő után már nem érdekelt senkit, mi folyik benne, nem folyt benne semmi különös, de a rossz híre, az maradt, főleg azután, hogy a Porcelángyár lényegében összeomlott, és a kilencvenes évektől, amikor egy müncheni magáncég kezébe került, már csak pár száz embert volt képes foglalkoztatni, a *vietnámiak* hazamentek, a lakások nagy része üresen maradt, és ami nem, azt jórészt Jena-ban tanuló diákok és néhány egyedülálló öreg foglalta el, meg persze Florian, a hetedik szélén, alig volt képes felfogni, annyira örült neki, amikor a Bossz beköltöztette, élete első önálló lakása volt, kimondhatatlan jó érzés töltötte el, amikor az ágy meg egy asztal meg néhány szék felhordása után egyedül maradt benne, felvette a kezeslábast meg a Castro-sapkát, és a hátizsákját magához szorítva és kissé

megdöntött fejjel, mert a mennyezet alacsony volt az ő testmagasságához képest, járkálni kezdett ide-oda a szoba meg a konyha közt, többször is kinyitotta a fürdőszobában a vízcsapot, hogy meggyőződjön róla, vajon másodjára meg harmadjára meg negyedjére is tényleg jön-e a víz, boldog volt, nézhetett ki az ablakon, láthatta a gyönyörű tájat, a Kana környéki hegyeket, persze nem mindent, de amit innen, a hetedikről lehetett, a Dohlensteint, eddig csak ez a hátizsákja volt, és most meg volt asztala, volt ágya, és volt három széke, és mind az övé, neki, akinek addig szinte semmije nem lehetett, mert az intézetben nem engedték a személyes tulajdont, egyedül egy hátizsákot, ezt vele adták, amikor bekerült, így voltaképp fogalma se nagyon volt arról, milyen az, ha valakinek van valamije, például, hogy valakinek, neki, most lakása van, hetekig, hónapokig tartott ez az öröm, és igazán sohase múlt el, csak összekeveredett a Bossz iránt érzett hálájával, így egy idő után már nem is választotta külön a kettőt, nézte a Dohlenstein meredekjeit, télen a havas erdőséget, tavasszal a friss zöldet rajta, és a Bosszra gondolt, néha, mikor elment az asztaltól, még meg is simogatta, csak úgy, öntudatlanul, a szélét, és ilyenkor is mindig felmerült benne a Bossz, hogy mindezt neki köszönheti, ezt a lakást, ezt az asztalt, mindent, ezért aztán a beköltözése óta nem is nagyon változtatott rajta, a Bossz néha akart adni neki egy szekrényt, vagy egy rendes fürdőszobatükröt, de elhárította, csak egy olvasólámpát meg egy olyasféle fapadot fogadott el tőle, amit régen a fogadókban használtak, s amit a Bossz talált valahol, de még ezeket is csak nehezen, mert mindig azon volt, hogy megőrizze az eredeti állapotot, hogy olyan maradjon minden, mint amilyen akkor volt, mikor elkezdett benne lakni, kérdezte néha a Bossz, hogy na, de miért nem veszel valami függönyt,

bszod, vagy valami ilyesmit, de ő ezt mindig valami vicces mondattal ütötte el, például a függöny esetében, hogy miért, Bossz, ki fog nálam benézni az ablakon a hetediken?, szóval, nem, spórolt ugyan a heti fizetéséből rendesen, de nem vett semmit, csak bő három évre rá, hogy elkezdte a munkát a Bossznál, akkor állt elő azzal, hogy lenne háromszázhetven euró megtakarított pénze, s hogy a Bossz nem segítene-e egy mobilt venni, mert mindig az volt az álma, hogy egyszer neki is lesz, meg esetleg egy laptopot, mert az egyik a munkában, a másik a tanulmányaiban, úgy érzi, hasznára volna, a Bossz kezdetben teljesen elutasító volt, a laptopra is dühösen reagált, de különösen a mobil ügyében nagyon lehordta, hogy minek neked mobil?!, mi?!, te csak velem beszéljél, bzmeg, ahhoz meg nem kell mobil, de akkor legalább laptopot, fogta könyörgőre Florian, mire a Bossz kicsit hátrébb lépett, mint aki alaposabban is meg akarja vizsgálni az előtte álló hátsó szándékait, aztán ráförmedt, hogy mert azt a krv univerzumot akarod kutatgatni, igaz?, inkább a Bach-ot kutassad, bzdmeg, nézzél meg engem, ha én meghallom, hogy a Bach, azonnal feláll a hátamon a szőr, mert ide figyelj, nekem van szívem, különben hogy imádhatnám ennyire, ha meghallom, nekem végem, kimegy az erő a karomból, néha azt se tudom, hogy játsszak erőtlen karral, mert a dobhoz erő kell, akarat, ezért dobolok, ezért a dobot választottam, amikor kiosztottuk a hangszereket, de nem azt mondom, hogy állandóan dobolnom kell, nem kell állandóan, viszont néha oda kell ütni, nézem a kottát, és puff!, négynegyed?!, háromnegyed?!, a kisujjamban van, és figyelj, ha mi elkezdjük húzni, hogy mittudomén, hanyadik ez-az, meg D-dúr, akkor én az univerzumban vagyok, érted?!, mert *ez* az univerzum, bzdmeg, mert te egy kivételes helyre születtél, vagy legalábbis itt ejtettek fejre,

és mi itt nem születünk félnótásnak, úgyhogy én kiverem a fejedből a félnótát, és belé verem a Bach-ot, de Florian ismerte jól a Bossz efféle kirohanását, inkább megszokásból csinálta, nem haragudott igazán, úgyhogy hiába fortyogott még, hogy a mobil kizárva, meg hogy minek neked laptop, nincs is bekötve a net a Hochhaus-ba, és nem is lesz, bszki, és arra se számíts, hogy én beengedlek magamhoz, mert nekem nem fogsz ott gombokat nyomogatni órákig, az krvisten, ő kitartott a kérése mellett, és csak győzködte, és győzködte, azzal érvelvén, hogy az igaz, hogy a Hochhaus-ba nem lesz net talán soha, de a Herbst-cafe-ban van, és ott Uta néni megengedi neki, kérdezte, és meg, akkor végre a Bossz beadta a derekát, és vett neki kéz alatt egy HP-t, és installálta a legszükségesebbeket, aztán megmutatta a kezdő lépéseket, de furcsamód Florian mintha rögtön mindent értett volna, vagy mintha már tudta volna korábbról, hogy kell bánni egy laptoppal, bár tagadta, de mégis, azonnal világos volt előtte, mit jelent keresni a Google-on, hogy kell menteni meg törölni meg az ujjával kitenni valamit az asztalra, egyáltalán, a fogalmakat is mintha azonnal értette volna, hogy mi az asztal, mi a program, mi a töltés és egyebek, úgyhogy nem sokat magyarázott neki, hagyta, hadd merüljön el a laptopjában, de ő az első napon hozzá se mert érni aztán, csak kitette a konyhaasztalra, és nézte megbűvölten, járkált körülötte, s alig aludt, mert folyton ki kellett menjen, hogy megnézze, tényleg ott van-e még, de aztán másnaptól nem létezett számára semmi, csak a HP, az ő HP-je, kinyitotta, lecsukta, újra kinyitotta, bekapcsolta, és megnyomta az első gombot, egyszóval elmerült benne, napokig tartott, míg mindent kipróbált, s csak akkor ment fel vele a Herbst-cafe-ba, s kezdte leszedni mindazt, ami fontos volt neki, és neki persze hogy kizárólag a fizikai tárgyú anyagok

voltak a fontosak, azok, amelyekről a Köhler úrtól hallott először, csak még így se nagyon értette meg a dolgok lényegét, hiába olvasta át lassan és többször is az elérhető cikkeket és tanulmányokat, hiába keresett egyszerű leíró értelmezéseket és magyarázatokat, a vége mégis az lett, hogy összecsukta egy nap a Herbstcafe-ban a laptopot, összeszedte a bátorságát két év után, s lement az Oststraße-ra, és elkezdődött közös történetük, ami persze mindenki előtt hamar ismert lett, Kana azért kisváros, és itt mindenki tud mindenkiről mindent, vagy legalábbis tudni akar, először a szomszédok az Oststraße-ban kérdezték tréfásan Köhler urat, hogy mit csinál itt Florian, csak nem vett fel egy békajóst, mert nem akarnak működni a meteorológiai műszerei?, aztán meg Ringer asszony érdeklődött nála Florian felől, amikor összefutottak a Lidlben, és kifejezte örömét, hogy a fiúnak, ahogy nevezte, van végre egy igazi támasza, amit ő nem hallott olyan szívesen, nem akart Florian támasza lenni, egyszerűen csak kedvelte a fiút, ráadásul az, a maga hatalmas erejével és jóindulatával, tudott is segíteni, amikor kellett, hol a tetőjavításban, hol egy-egy új műszer felhelyezésében olyan magasra, ami neki gondot okozott volna, mindig akadt valami, és Florian boldognak látszott, hogy segíthet, ő meg kezdetben kedvét lelte a csütörtöki kiselőadásokban, szeretett előadni, talán ezért választotta a fizikatanári és nem az elméleti fizikai vagy a kutató programozásnak nevezett pályát, melyekhez megvolt az érzéke is, a tudása is, de nem, szerette, hogy ott állnak vagy ülnek előtte, és beszélhet nekik olyan dolgokról, amikben járatos, s amikkel megnyerheti őket, szerette, ha ott látja a szemeikben azt a csillogást, amit a legnagyobb elismerésnek tekintett, mert ez a csillogás azt jelentette, hogy valaki, egy kis lurkó a hatodikból, vagy az önkéntes Abendschule egyik nyugdíjas

hallgatója, sőt, az elmúlt időkben maga Florian, hirtelen mintha megértene valamit, ez mindennél nagyobb elégedettséggel és büszkeséggel töltötte el évtizedekig, mit kívánhatok még, magyarázta Jacob-Friedrich-nek, ha kéthárom hetenként összejöttek, vagy nála az Oststraße-n, vagy Jacob-Friedrich-nél Eisenbergben, sőt, tudod, mit, ez minden, amit kívánhatok, na, és éppen ez volt az, a hirtelen megértés, amelyet kifejezetten Florian miatt vizsgálat alá kellett most vonnia, és amiből úgy jött ki, és megint csak Florian miatt, hogy az eredmény több volt, mint lesújtó, egyszerre jelentette ez pedagógusi pályájának csődjét meg kiábrándulását a tudományból, nagyjából erre az időszakra volt tehető, igen, amikor Florianon észlelte a megszállottság veszélyes jeleit, és rájött, hogy a fiú voltaképpen semmit nem értett meg igazán, s az a csillogás az égszínkék szemekben csak azt jelzi, és egész pályájára nézve igaznak látta most ezt, hogy az illető talált egy utat, mely teljesen téves, hogy az illető egy megoldásra jutott, amely teljesen téves, hogy az illető következtetéseket vont le hirtelen, amelyek teljesen tévesek, és amely következtetések bármerre vezethetik a hallgatóit, elsősorban Floriant, őfölötte már nem maradt hatalma, már nem volt képes meggyőzni őt, hogy helytelenül értelmezi, amit hallott, hogy egyenesen szabotálja a helyes értelmezést, mert belelovalta magát egy félreértésbe, egy tévesen értelmezett információba, egy leegyszerűsített interpretációba, és mostantól onnan őt a jóisten se kergetheti el, mert Florian már be is rendezkedett ebben a félreértésre épülő világmagyarázatban, Florian, aki semmit nem értett meg abból, hogy a vákuum nem azonos a filozófiai üressel, hogy a Semmi nincs is, s aki egyáltalán nem fogta fel sem a mikrohullámú háttérsugárzás értelmét, sem a relativisztikus kvantummező-elmélet egyetlen elemét sem, de azt sem,

hogy ha már elméleti következtetésbe bonyolódik, akkor nem az apokalipszis bekövetkezésének zavaros teóriájába kellene belebolondulnia, hanem inkább abba, amikor az ember agyában felvillan, mi is keletkezett az anyagi és az antianyagi részecske annihilációjakor, elektromágneses sugárzás ugyanis, amely vissza is bomlott anyaggá és antianyaggá egészen addig, míg az univerzum hőmérséklete kábé 3000 Kelvin-fokra nem hűlt, hogy aztán innentől kezdve a számunkra látható tartományban megszülessen a fény, mert az, a fény, mint mindenkinek meg kéne már jegyeznie, még Floriannak is, ennek az elektromágneses sugárzásnak csak egy bizonyos időtartományában jöhetett létre, mivel egy meghatározható Kelvin alatt fény már nincsen, hogy aztán, pontosan nem is tudjuk, mikor, de a Nap és a csillagok megszületésével újból, ezekből az új forrásokból megint felvirradjon, Florian!, a kutyafáját!, hogy ma is ragyogjon! – de most már egyre megy, mert ő ezt tényleg semmiképp, de semmiképp nem képes korrigálni, és ebből tényleg baj lesz, gondolta, pedig arról nem is tudott, hogy Florian elment Berlinbe, majd visszajött onnan, egy szót sem szólt neki, mikor egy hét szünet után újra megjelent, hogy hol járt, vagy hogy egyáltalán járt-e valahol, csak két nappal később, szombaton hallotta Ringer asszonytól, megint a Lidlben, a zöldségespultoknál, mert épp fürtös paradicsomot lehetett kapni fél áron, hogy Florian felment Berlinbe, de valami balul üthetett ki, mert ő, Florian, még neki, Ringer asszonynak se beszél róla, s hogy nem tud-e valamit Köhler úr, hát, nemhogy nem tudok, válaszolta megnyúlt képpel ő, de még csak nem is tudtam az egészről semmit, vajon mi az ördögöt csinálhatott ott, tépelődött aztán otthon, amikor leült, hogy megvacsorázzon, szerette a fürtös paradicsomot, elsősorban azért, mert kifejezett vonzotta a fürt illata, szeletelt szalá-

mit evett kis sajttal, és hozzájuk a paradicsomot, ez volt a vacsorája, általában nem evett sokat este, kivéve ha az idényben fürtös paradicsomhoz jutott, annak nem tudott ellenállni, szagolgatta, és hosszan ízlelgette a szájában, a fürtös paradicsomnál nincs jobb, mondta Jacob-Friedrich-nek, ezért már érdemes túlélni a telet, és sajnos, hamar végzett egy dobozzal, de hát ez van, mindenkinek van gyengéje, nekem, magyarázta nevetve és kissé szégyenkezve Jacob-Friedrich-nek, a fürtös paradicsom a gyengém, mire barátja csak annyit felelt, hogy még mindig jobb, mint ha egy Ferrari volna a gyengéd, és ezen aztán jót nevettek, mindig ez volt, a Jacob-Friedrich minden alkalommal fel tudta oldani a hangulatot, ehhez a Jacob-Friedrich nagyon értett, s ő igazán hálás volt a sorsnak, hogy egy ilyen barátot tartott meg a számára, és igyekezett ennek a hálának jelét is adni, mégpedig azzal, hogy számontartotta barátjának a születésnapját, a felesége születésnapját, a kicsi születésnapját, a házassági évfordulóikat, és nem mulasztott el valami kis figyelmességgel jelentkezni nála a nagy ünnepek előtt sem, mert magukat az ünnepeket soha nem töltötték együtt, azt Köhler úr tiszteletben tartotta, az ünnepek a családé, és Jacob-Friedrich ezt méltányolta is, soha nem köszönhette meg ugyan nyíltan a másik figyelmességét, de érzékeltette vele, hogy hálás ezért a figyelmességért, egyszóval nagyon jól megvoltak együtt, ő el sem bírta vagy akarta képzelni, hogy ennek egyszer vége szakad, pedig gondolnia kellett volna rá, hiszen mindketten alaposan benne voltak már a korban, de nem, úgy vélte, a leghelyesebb, ha ezzel a kérdéssel nem is törődik, élvezik egymás barátságát, amíg lehet, és kész, ezzel a kérdés le volt zárva, a Wetter-Station működik, adatokat gyűjt, nézi a DWD meg az MDR meg a norvégok adatait, és gondozza, frissíti a saját weblapját, és örül, ha

az emberek az utcán néha úgy szólítják, hogy a Wetter-Köhler, békében élt, egyedül, de békében és nyugalomban, és ezt nem zavarhatja meg semmi, határozta el, Florian ügye sem, s akkor kezdett el foglalkozni azzal, hogyan vethetne véget a Floriannal való kapcsolatnak, meg is kérdezte Ringer asszonyt legközelebb a Lidlben, mit javasol, de Ringer asszony elsápadt, és azt mondta, jaj, ne, ne tegye, meg se forduljon a fejében, tanár úr, Florian istenít magát, belebetegedne, ha maga nem engedné be többé magához, inkább beszéljen vele a problémáról, ha ennyire képes volt a rajongójává tennie, akkor most, biztos vagyok benne, képes lesz arra is, hogy kivezesse ebből, maga nagy pedagógus, tanár úr, ezt mindenki tudja, egy igazán bölcs ember, énnekem meggyőződésem, lépett egy kicsit közelebb Köhler úrhoz, hogy rá tudja ébreszti Floriant a tévedésére, és világos célt mutat neki, ami már nem terheli meg a kapcsolatukat, mert tudom, folytatta Ringer asszony, hogy maga képes a csodákra, annyi embernek tett már jót itt Kana-ban, a város tele van a hálás tanítványokkal, akik a maga nagyszerű korszaka alatt, amikor még tanított a gimnáziumban, ismerték meg a fizikát és egyáltalán: a tudományt, kérem, fogta meg Ringer asszony Köhler úr kezét két marokkal, ne engedje el Floriant, ne hagyja magára, Florian csodálatos ember, csak nagyon érzékeny, hallgasson rám, és ezt már egy kicsit kétségbeesve mondta, úgyhogy Köhler úr kihúzta a kezét az övéiből, és elköszönt, Ringer asszony meg egy darabig nem mozdult a húspult mellől, ahol most összetalálkoztak, fenyegetően hangzott, sőt, végzetesen szinte, hogy meg akar szabadulni Floriantól, el se mesélte neki a nagy megdöbbenésben, hogy *valójában* mennyire odavan ő, Florian, Köhler úrért, amúgy ő is elismeri, hogy teljes joggal van ez a rajongás benne, az egész város így érez

az egykori fizika- és matematikatanár iránt, épp ezért ezt nem teheti meg, pont most aztán végképp nem, hogy magára hagyja, mesélte otthon a férjének, míg kisütötte a sertéskarajszeleteket, barnaszószt csinált hozzá különben, ő maga nem volt annyira odáig érte, sőt, ha őszinte lehet, árulta el egyik hűséges olvasójának, Ingrid néninek, unja, de a férje ezt szereti, és így, márpedig ha ezt és így, akkor ez van a karaj mellé, és összenevetett Ingrid nénivel, aki bevallotta, hogy ő is hasonlóan van ezzel, a karajhoz ő már gyerekkora óta csak és kizárólag barnaszószt csinál meg főtt krumplit, ez a hagyomány nálunk, és kész, mondta a néni kezében néhány romantikus regénynyel, amiket már magához ölelve tartott, mert már bejegyezték a kölcsönzési lapjára, és megint nevettek a dolgon, hogy igen, a barnaszósz, tulajdonképpen az jár a sült karajhoz, csak ő, mutatott magára Ringer asszony, őszintén bevallja, hogy kicsit tényleg únja, úúúgy csinálna már valami mást a karajhoz, de a férje, hát, igen, bólogatott Ingrid néni, és elköszönt, kilépett a könyvtárból, Ringer asszony meg arra gondolt, hogy azért egyszer majd becsempész valami mást a hétvégi ebédek közé, nehogy már mindig csak az a karaj a barnaszósszal, jó, olcsó, meg minden, de azért lehetne már egyszer valami más, míg Köhler úr azon morfondírozott a Lidlből hazamenet, hogy most meg mi ez megint, miért járt Florian Berlinben, van ennek egyáltalán köze ahhoz, ami kettejük között történik?, nem tudta hirtelenjében eldönteni, de rosszat sejtett, mert Florian leveleire gondolt, amiket nevetséges módon a... ugye... a Kancellárasszonyhoz küldözgetett Volkenanték szerint, mindenesetre azt elhatározta, hogy a végére jár a dolognak, szégyellte, hogy ennyit várt, mert amúgy őt nem olyan fából faragták, mint aki hetekig rágódik egy problémán, úgy volt vele, hogy a legjobb a feszítő gondokat,

amilyen gyorsan csak lehet, olyan gyorsan megoldani, úgyhogy mielőtt hazaért volna, sarkon fordult, de aztán az eszébe jutott, mit tart a kezében, eszébe jutottak a szatyrában az egész hétre vásárolt leértékelt csirkehúsok, a vékony szelet borjú és néhány sertéskaraj, amelyeket muszáj betegyen a hűtőbe, mielőtt odamegy, visszament tehát a lakásba, a csirkedarabokat, karajokat kettesével, a vékony szelet borjút pedig két réteg fólia közé csomagolta be, és szépen egymás mellett elhelyezte őket a hűtőben, s már úton is volt, s már csengetett is megint Floriannál, aki ezúttal, mert már egy hete is csengetett valaki, de akkor elmulasztotta megtudni, ki volt, Friedrich bácsi meg, ha a múltkor nyilván ő volt is, most megint ő mégse lehetett, mert ő este szokott csengetni, most meg déli 12-re járt, pont úgy, mint egy hete, gondolta Florian, abbahagyta a dolgot a konyhaasztalnál, és kinyitotta az ablakot, és kihajolt, és majdnem kiesett a meglepetéstől, hogy odalent a kapu előtt magát a Köhler urat látja, azonnal megyek!, és nyitok!!, kiáltotta neki, és rohant lefelé a lépcsőkön, mert a lift szokás szerint nem működött, sajnos, a lift nem működik, Köhler úr, mondta neki a lihegéstől alig érthetően, nem baj, felelte az komoran, nem olyan volt, mint máskor, ezt Florian azonnal észrevette, meg hát annak súlyos oka lehet, ha őt a Köhler úr a lakásában felkeresi, most mit csináljon, töprengett, míg hol eléje ugrott, hogy előre mentegetőzzön a rendetlenség miatt, ami majd azt odafent fogadni fogja, hol a háta mögé kanyarodott vissza, mert nem akart udvariatlanul előtte menni, végül valahogy felértek, és Florian nem győzött elnézést kérni a rossz liftért, anynyiszor szóltunk már, de a Vertreterünk tehetetlen, mindig széttárja a kezét, hogy ő mindig jelenti a felelős cégnek, de azok nem jönnek, és nem jönnek, mi már kezdjük megszokni itt, magyarázta vidáman, míg a vendég egyre

lassabb és lassabb tempót diktált fölfelé, s még vagy egy jó hosszú percig nem tudott megszólalni, mikor beértek a lakásba, és leülhetett a konyhában, csak lihegni tudott, annyira kifulladt, levette a szemüvegét, egészen meggörnyedt, úgy ült a széken, és még mindig alig kapott levegőt, alig kapok levegőt, mondta zihálva, aztán kért egy pohár vizet, Florian rohant a csaphoz, és már hozta is, és leült vele szemben, most már kifejezetten boldog és büszke tekintetét a látogatóra vetette, jórészt azért, mert voltaképpen, leszámítva a Vertretert, aki, ha épp működött a lift, néha feljött, még soha nem volt vendége, a Bossz sem jött föl szinte soha, majd felmegyek neked a hetedikre, nem vagyok idióta, bzdmeg, hárította el a maga módján, ha ő megpróbálkozott, hogy egy kávéval vendégül lássa, ráadásul szar a kávéd, Florian, ezen is változtatnod kell, de nem változtatott, mert fogalma sem volt, mit kéne ehhez csinálnia a kávéval, úgyhogy most is előre bocsánatot kért, amikor Köhler úr azt mondta neki, hallván Floriant, hogy még egy kis vizet? vagy kávét?, vagy még egy pohár víz?, hogy jó, egy kávét elfogad, mert az ő kávéja persze nem olyan jó, mint a városban, de mindent megtesz, hogy a Köhler úrnak tetsszen, az meg persze nem értette, mire gondolhat Florian, amitől egy kávé tetszhetne bárkinek, a kávé egyforma mindenütt, legyen jó híg, amit melegen kell tartani, ennyi, különben is most azon gondolkozott, hogyan kezdjen bele, s egyáltalán hogy mit mondjon, de aztán megharagudott magára, hogy habozik, úgyhogy amikor végre már úgy-ahogy rendesen tudta szedni a levegőt, belefogott, hogy Florian, ide hallgass, azért jöttem, mert nem mehetnek a dolgok úgy, mint eddig, mondhatnám azt, hogy már öreg vagyok, ami igaz is, és már nem bírok hetente a szolgálatodra állni, de nem erről akarok beszélni, hanem hogy úgy látszik, te kialakítottál magadnak

egy képet egy lehetséges kataklizmáról, és énrám hivatkozol, viszont ez a kép téves, az meg végképp téves, hogy énrám hivatkozol, amit én mondok neked, és mondtam két éven át az Abendschule-ban, az nem az, amit te ebből megértettél, nézd, nekem semmi közöm a te világképedhez, az a tiéd egyes-egyedül, és még mielőtt nagyobb bajt okozna neked, erre figyelmeztetnem kell téged, te rossz, te helytelen, te teljességgel elfogadhatatlan következtetéseket vonsz le mindabból, amit tőlem hallottál, de ezért engem tesznek majd felelőssé, már beszélik is a városban, és ez nekem egyáltalán nincs az ínyemre, én... bár mostanában lehet, hogy kiegészítem ezt – és részint miattad, elismerem – egy új kutatásban való részvétellel, mely azzal foglalkozik, hogy leszámolja a fekete lyukak tömegét, amelyben én az antianyagot sejtem, amely valóban eltűnt, és nem tudjuk, hová, de ez csak egy hobbi lenne, mert nem, én elsősorban a Wetter-Stationnal foglalkozom, és nem a kvantummező-elmélettel, te pedig az ALLES WIRD REIN-nal foglalkozol elsősorban, ahogy az autótokon áll, és ennek így is kellene maradnia, ez csak jótanács, vagy megfogadod, vagy nem, de ha rám hallgatsz, megfogadod, és akkor nem lesz baj, beleivott a kávéba, de csak egy kortyot, mert ihatatlan volt, valószínűleg a víztől, gondolta, vagy túl kevés benne a kávé, vagy már több napja a főző alatt áll, ki tudja, és eltolta magától a csészét, aztán a konyhaasztalra tette, megköszönte, felállt, és búcsúzóul csak annyit mondott, hogy vagy az egészet vedd úgy, hogy innentől átveszem, te meg vigyázz magadra, fiam, és már a következő csütörtökön nem reagált a csengőre, Florian meg csak nyomta, próbálkozott, nyomta erősebben, nyomta háromszor rövid egymásutánban, végül megpróbálta csak a gomb szélét nyomni, pedig a csengő minden esetben szólt, idehallatszott, de semmi, a Köhler úr

nem jött a kaput kinyitni, ahogy szokta, dehát hol lehet, tűnődött Florian, a Köhler úr mindig otthon van csütörtökön 6-tól, csak nincs valami baj?, benézett az ablakokon, de a rolók le voltak eresztve, így nem sikerült kivennie, hogy odabent mi van, a kaputól meg egyáltalán nem lehetett az udvarra belátni, talán kint van a műszereknél, gondolta, és bekiáltott, hogy itt vagyok, én vagyok, a Florian van itt, de semmi, úgyhogy eloldalgott, néhány szomszéd, különösen azok ketten, akik életük második felét szinte csak azzal töltötték, hogy kilesnek az ablakon, akár történt ott valami, akár nem, ennek itt kifejezetten örültek, hogy na, tessék, nem engedik be a Floriant, szépen vagyunk, s bár nem tudták, mit jelent ez, örültek, mert örültek mindennek, de különösen annak, ha valami szokatlan történt az Oststraße-n, és ez ritkán fordult elő, Burgmüllerné ki is nyitotta az ablakát, hogy átnézzen Schneidernére, de az még nem ébredt fel a meglepetésből, úgyhogy csak később beszélték meg a dolgot, amikor mindketten kijöttek a házuk elé, és akkor Schneiderné átszólt, hogy na, ehhez mit szól, mire Burgmüllerné azt felelte, hogy pedig otthon van, hát, otthon, az biztos nincs, ellenkezett Schneiderné, miközben Florian lehajtott fejjel gyalogolt a Bahnhofstraße-n, aztán a Bachstraße-n, majd jobbra fordult, visszza, mert ahhoz késő volt, hogy felmenjen a könyvtárba, a Herbstcafe is bezárt már, oda se tudott menni, noha nagyon szeretett volna valakivel beszélni a dologról, hogy a Köhler úr nincs otthon, pont ő, aki a pontosság mintaképe volt, de amikor egy óra gyaloglás után visszajött az Oststraße-ba, és újra csöngetett, a Köhler úr még mindig nem érkezett haza, úgyhogy becsöngetett az átellenes házba, Schneiderné asszony azonnal kinyitotta az ablakot, de a kérdésre, hogy nem tudja-e, hova ment a szomszédja, csak a fejét rázta, nem árult el semmit, ő nem avatkozik mások

dolgába, nem az ő tiszte megmondani, mi a helyzet, így aztán Florian megint elballagott, vissza-visszanézve, hátha a másik irányból a Köhler úr hirtelen föltűnik, de nem tűnt fel, Florian hazament, megborotválkozott, néha kétszer is kellett egy nap, annyira gyorsan nőtt az arcszőrzete, s mikor kész lett, megivott egy nagy pohár vizet, és úgy döntött, ma már nem próbálkozik tovább, majd holnap, leült a konyhaasztalhoz, kinyitotta a laptopot, majd becsukta, maga elé húzta az asztal szélén hagyott új fogalmazványt, amelyet berlini útját követően kezdett el, de most egyáltalán nem volt megelégedve vele, mert minden sorából érezni lehetett, hogy még a hatása alatt van a berlini útnak, és ezt nem akarta egyáltalán, ennek semmi köze az ügyhöz, korholta magát, amikor minden újraolvasásnál, mert most már vagy a negyedik újraolvasásnál tartott, fel-felfedezett a fogalmazványban valami árulkodó szót vagy fordulatot, amelyből az ő határozott szándéka ellenére is kiolvasható volt, hogy még nyomja az, ami ott történt, tiszta lappal kell kezdenem, határozta el, és inkább újra belefogott egy másik papíron, és azt írta, hogy itt az ideje elárulnia magáról is valamit, mert ez is a teljes igazsághoz tartozik, pontosabban nem is magáról kell, hanem arról a tényről, hogy őt az elemi részek fizikája és az ebből már háromszor leírtakban található következtetés felé egy bizonyos Köhler úr terelte, s bár ha az megtudná, hogy ő most fel akarja tárni a Kancellárasszony előtt, hogy neki, a Köhler úrnak milyen nagy szerepe van abban, hogy ő, mármint ő, Florian Herscht, felfedi a kilétét, akkor nagyon haragudna, épp most járt nála kábé egy hete, amikor is erősen a lelkére kötötte, hogy magára nézve rendkívül aggályosnak érezné, ha Florian őt, a Köhler urat belekeverné az ügybe, ezért feltétlenül tisztázni akarja bármiféle vád vagy gyanú alól, ezért jelentkezik

ezúttal megint, a Kancellárasszonynak tudnia kell, hogy mindabban, amire ő, Florian jutott, és aminek az eredményéről már háromszor beszámolt Berlinnek, abban a Köhler úrnak semmi, de semmiféle szerepe nem volt, ellenkezőleg, a Köhler úr többször és egyre erőteljesebben próbálta meg őt, Floriant arról lebeszélni, hogy a következtetését a Kanzleramt tudomására hozza, egyszóval most csak amiatt ír, hogy a Köhler urat mentsék fel, ha esetleg a szerepe felmerülne az ügyben, a Köhler úr a legjobb, a legtisztességesebb és a legbölcsebb ember, akit ismer, a legszívesebben magával vitte volna Berlinbe, dehát ez, a Köhler úr ismert ellenállása miatt, csak képzeletben volt lehetséges, úgy vitte magával, le se ülhetett, hiába volt helyjegye, és óriási volt a tömeg, legalábbis Hallétól, mindenütt álltak, feküdtek, ültek a padlón is, ültek a csomagokon, ráadásul folyton voltak, akiknek jönniükmenniük kellett, ami soha nem hagyta nyugodtan ezt a kaotikus tömeget, neki az egyik mosdó mellett jutott hely, már ha azt helynek lehetett nevezni, mondta is Ringer asszonynak, akinek a Vertreteren kívül beszámolt az útjáról, noha még neki sem mondott el mindent, hogy ilyen zsúfolt vonatot ő elképzelni se bírt, el se hitte, hogy van ilyen, na, erről ő is tudna beszélni, válaszolta Ringer asszony, és megvakarta a karját, mert a családja, mint Florian azt már tudja, nem Kana-ban, hanem Zwickauban lakik, és az elmúlt évekig évente legalább négyszer kellett odautaznia, és hiába mondják, hogy csak az IC-ken van ilyen, azok soha nem utaztak, mert azt ne tudd meg, mondta Floriannak, miket éltünk át néha, főleg hétvégéken, de mindegy is, ma már csak évente egyszer megyünk a férjemmel, sőt, néha nélküle megyek, vagy húsvétkor, vagy karácsonykor, szóval, tudom, min mehettél át, dehát ez van, ha felülsz egy vonatra, onnantól a dolog nem arról

szól, hogy kényelmesen nézelődjél kifelé az ablakon, hogy suhan el a táj, mert nézelődni a vasúton, főleg ma már, tényleg nem lehet, ráadásul soha nem akkor érkezel, amikorra meg kéne hogy érkezz, ez az egész Reichsbahn, vagy hogy is kell hívni most már ezt?, nem is tudom, szóval, az egész vasút egy nagy szerencsétlenség, de miért, autóval jobb?, azt hiszed!, dehogy!, annyi a jármű az utakon, hogy csak dugótól dugóig van út, az még kiszámíthatatlanabb, ráadásul a maiak már nem úgy vezetnek, mint régen, ma már alig valaki tartja be a szabályokat, én, mutatott magára Ringer asszony, tudniillik ha úgy jött ki, hogy beszéd közben én-t kellett használjon, gyakran mutatott magára, ezzel is alátámasztva, hogy ezt ő határozottan mondja, s ez szinte a szokásává vált, szóval hogy ő nem egy brandenburgi, na, de az, ami ma folyik az utakon, az egyszerűen szörnyű, se kocsival, se vonattal, az ember tényleg kétszer is meggondolja, hogy kitegye-e a lábát otthonról, és Ringerék tényleg nem is nagyon tették ki a lábukat Kana-ból, csak a környékre, itt körben a hegyek épp elég örömteli pillanatot kínáltak, ahogy Ringer asszony kifejezte magát, egyszer, mondta Floriannak, neked is el kellene jönnöd velünk, olyan szép helyek vannak, csak ha a Dohlensteinra gondolsz, ott van a Kilátóhely meg a Saaletalblick, na meg persze a Leuchtenburg, gyönyörű helyek, mondta is aztán otthon a férjének, amikor a felmelegített vacsorát aznap elétette, hogy tényleg el kéne vinnünk egyszer magunkkal, mit szólsz, hát, én nem díjazom az ötletet, drágám, csóválta meg a fejét Ringer, és nagyon óvatosan, mert tudta, hogy a feleségének érzékeny pontja ez a félnótás árvagyerek, arra próbálta emlékeztetni, hogy az ő kirándulásaik igazán kivételes alkalmak arra, hogy ketten legyenek, persze, a konyhában és az ágyban is ketten vannak, de igazán ketten csak a hegyekben,

úgyhogy Ringeréknél nem ment előre a dolog, ám Ringer asszony azért nem adta fel, és biztos volt benne, hogy a másik egyszer majd beleegyezik, ha eleget nyaggatja, mert Florian sose ment kirándulni, Ringer asszony pontosan tudta, hogy és hol telik az élete, nagyon be van záródva az a gyerek annak az állatnak az életébe, panaszkodott a férjének, mert a Bosszt ő csak úgy hívta mindig, hogy az az ÁLLAT, sohase felejtvén el, hogy amikor tizenhét éves volt, az akkor vagy jó nyolc évvel idősebb férfi meg akarta erőszakolni őt a Rosengarten mögött, csak nem sikerült, mert hála isten, Ringer asszonyt erős fából faragták, és elsőre eltalálta támadóját a naott, ezt soha nem tudta és nem is akarta elfelejteni, se megbocsátani, és mikor a Bossz Floriant Kana-ba hozta, és betette a Hochhaus-ba, és ő a könyvtárban megismerkedett vele, Floriannal, akkor meg is fenyegette a Bosszt, hogy ha ennek a gyereknek bármi baja lesz nála, megteszi a feljelentést, ezt a fenyegetést Ringer asszony mindig a férfi feje felett lebegtette, aki nem mutatta ugyan, hogy fenyegetve érezné magát, de Ringer asszony erős jelleme és még erősebb gyűlölete miatt azért oda kellett figyeljen rá, na, nem a feljelentéstől félt, nem félt ő semmitől, hanem Ringerrel nem szívesen került volna szembe, az ugyanis, miközben valószínűleg nem tudott az egész etyepetyéről a feleségével, amellett, hogy senkinek nézte, ha összetalálkoztak a Bevásárlóközpontban, láthatóan – széles váll! kidomborodó mellkas! erős csontozat! vastag kar- és hát- és láb- és hasizmok! – sokkal erősebb volt, mint ő, pedig nem is járt a konditerembe a vasúti átjárónál, a Ringer már így született, rágódott vissza-visszatérően a Bossz a dolgon, persze nem akkora csontokkal meg izmokkal, mint Florian, mert olyan a világon nincsen több, de azért őt lenyomta volna a rohadék, plusz az esze és az iskolája is össze-

hasonlíthatatlan volt az övével, aki mindössze egy szakközépiskolába járt Jena-ban, és azt se fejezte be, mert munkába kellett álljon, na, meg Ringer ráadásul zsidó volt, vagyis összeesküvő, és bár a Bossz sohase hagyta ki az alkalmat, hogy vadul szidja őket, személyesen mindössze néhány zsidót ismert, köztük Ringert, és azzal meg ilyen kényes volt a viszony, legalábbis őfelőle nézve, úgyhogy kussolt, kussolok, mondta a többieknek, ha Ringer neve bármi esetben felmerült a péntek meg a szombat estéken, kussolok, mert az a rohadék izomember hozta Kana-ra a bajt, emlékezzetek vissza, mikor a Thüringer Heimatschutz-nak vége lett, meg ami a Leuchtenburg alatt történt, meg a Timo Brandt-ügy, meg hogy hogy lett vége a Hatebrothers-nek, vagy Wolflebennek, vagy a Madleynek, mind mögött ez az elbszott Ringer állt, higgyetek nekem, ő a mi legfőbb ellenségünk, de egyelőre én tényleg kussolok, és azt javaslom, ti is tegyetek így, ha Ringerről van szó, majd egyszer szépen felrobbantjuk a műhelyét, ne legyen senkinek semmi kétsége efelől, de arra még várni kell, várni a megfelelő alkalmat, az időzítés, kamerádok, az időzítésben van a mi erőnk, úgyhogy ma, nézett végig ilyenkor a Bossz a többieken, erre igyunk, az Időzítésre, és felordított, hogy ACHTUNDACHTZIG, mire a többiek is ugyanígy, hogy ACHTUNDACHTZIG, aztán összeütötték a korsókat, és jólesett a sör, a sör mindig jólesik, a Burgban mindig Köstritzert ittak, persze máshol lement az Ur-Saalfelder is, meg az Altenburger is, meg az Apoldaer is, meg minden, ami thüringiai, márpedig, magyarázta egy magyar bajtársnak Jürgen, amikor egyszer összetartás volt Magyarországon, képzeld, bzmeg, a mi Thüringiánkban, bzmeg, összesen 409 különböző sör van, hát, nem egy beszarás, bzmeg?, és mivel a magyar tudott egy kicsit németül, meg is értette, és elismerően bólintott,

és azt mondta, dász iszt gút, bzmeg, spéter bezuhe ih dih doh dá, mert tényleg, jegyezte meg néha Jürgen, amikor együtt voltak, és éppen nem volt mit mondani, hát, ki állíthatja még magáról, hogy az ő pátriájában 409-féle sör van, és akkor ez még csak a sör, trompfolt rá ilyenkor a Bossz, mert itt van azért a Johann Sebastian Bach is, nem igaz?, de, de, hagyták rá a többiek, akik továbbra is unták, hogy a Bossz mindig ezzel a Bach-hal jön, elismerték, hogy na, Bach, de azért ha minden héten ezt hallod, hogy Bach így meg úgy, tele lesz a zacskó, hát, nem?, mentegetőzött Fritz Karinnak, jóóó, van Bach-unk, de van nekünk a Zeiss is meg a Brehm is, mer mér?, a gyerekek?, nézett Fritz Karinra, azok nem számítanak?, a fszomat nem!, a Brehmet minden gyerek ismeri, a Bach-ot meg ki?!, az olyanok, mint a Bossz, meg pár széplélek buzgómócsing, na, nem mondom, folytatta Fritz, hogy Bach nem számít, számít, csak azt mondom, hogy Bach nincs egyedül, nekünk annyi a hírességünk, hogy fel se tudjuk már sorolni, kéne csinálni egy nagy könyvet, és mindet belevenni, aki csak élt és tett valamit Thüringiáért, nem?, egyetértést keresve nézett Karinra, de Karin csak nézett maga elé, szívta a cigijét, ez volt a szokott állapota, ilyenkor, azaz általában, nem volt feltétlen jó ötlet sokáig zavarni, Fritz is abbahagyta, és arrébb ment valamelyik másik kamerádhoz, mert ő viszont, Fritz, beszédes volt, sőt, szinte folyton fecsegett, Karin meg pont az ellentéte, nem is jöttek ki igazán jól egymással, néha Karin el is küldte Fritz-et a jó krvanyjába, hogy hagyja már nyugodtan cigizni, s ami azt illeti, Jürgen és Andreas se bírta egymást olyan nagyon, az egyik megveszekedett Chemie-Kana-drukker volt, a másik a BSG Wismut Gera-ért volt odáig, mert Gera-ból származott, nem Kana-ból, és itt nem lehetett igazságot tenni, hogy ki a jobb, hogy például Marcel Kiessling

vagy Maxi Enkelmann, ezért a többiek, akikben megvolt ugyan az egészséges érdeklődés a futball iránt, de nem voltak igazán vérdrukkerek, mint Jürgen meg Andreas, kijártak ők hűségesen vagy Kana-ba, vagy Gera-ba, ha az egyik vagy a másik csapat éppen játszott, vagyis ők mind a két csapatot a sajátjaikként ismerték el, meg boldogan részt vettek a balhékban is egy-egy vendégcsapat drukkerei ellen, meg együtt üvöltötték a csapatok himnuszait, csak akkor volt baj, ha a két ostthüringiai nagyság egymás ellen kellett kiálljon Kana-ban vagy Gera-ban, na, akkor elcsendesedtek az állóhelyeken, és hol Jürgennek, hol Andreas-nak adtak igazat, hogy ez így nem mehet tovább, a gerai hátvédet ki kell állítani, a bírót pedig a pályán megagyalni, mer ilyen nincs, hogy ezt az egyértelmű faultot minden szó nélkül elengedi, bár mindegy, mert úgyis kinyomják a szemét a meccs után, szóval, benne voltak ők mindenben, de azért az igazi feladatukról egy pillanatra sem feledkeztek meg, főleg a Bossz nem, mert az rendben, hogy a sportért mindent, az összezárja a közösséget, de még inkább így kell érezzen mindenki közülük, ha Thüringiáról van szó, úgyhogy amikor november közepén, egy hétfői napon valamennyiőjüknél megszólalt a mobil, és a Bossz azt mondta, már megint, hogy teljes készültség, emberek!!, akkor este 8-ra mindannyian a Burgban voltak, és az aktuális tervet hallgatták, hogy akkor éjféltől újra őrhelyeket kell felállítaniuk, de ezúttal csak egy helyen, Mühlhausenben, mert a krvanyját annak a gcnek, sziszegte a Bossz, megint bejelentkezett, látom a kampós orrát, azt a ritkás, zsíros haját, ahogy féloldalról belelóg a szemébe, látom, folytatta, a vékonka csontjait a trikója alatt, hiába van rajta kapucnis melegítő, látom a pofáját a rohadéknak, így van előttem, ni, és felemelte a két kezét, mintha meg is tudná fogni, Mühlhausenből hívom, mondta

neki egy hang kora reggel, Schwarz esperes vagyok, valaki elrondította a templomunk bejáratát, kérem, el tudnának küldeni valakit nagyon gyorsan, hogy mielőbb megtisztuljunk?, amire a Bossz úgy felelt, hogy a cég magától értetődően tudna küldeni valakit, de ha a Divi Blasii-ről van szó, ő maga ül azonnal autóba, és maga tesz rendet Mühlhausenben, s az utolsó szót, hogy Mühlhausen, már hörögte, amit a lelkész nyilván még nem értett, mert ez csak akkor lett világos a számára, amikor a cég vezetője megérkezett, és kiderült, hogy egy ős-thüringiait köszönthetett a személyében, én ős-thüringiai vagyok ugyanis, morogta a Bossz a fogai közt, de ezúttal nem mondta tovább, noha ezt azért mindig el szokta, hogy mivel támasztaná ezt alá, mert már fordult is el Schwarz esperestől, és a templom bejárata felé indult, aztán megállt, és hitetlenkedve, elvörösödött fejjel csak annyit tudott kinyögni, hogy megölöm, és csikorgatta a fogát, mialatt a 60-as AGS-szel nekilátott a két graffiti eltávolításának, Floriant nem is hozta, semmi szükség rá, szükség itt őrá van, s egyáltalán, rájuk van szükség megint, rátok, mutatott aztán a kamerádokra este a Burgban, mielőtt elindultak volna Mühlhausenbe, mind és együtt, mert nem fejezte be az a kis nyomorék a farkasát, ezúttal nyilván megzavarták, de most elkapom, és ahelyett, hogy átgondolták volna alaposabban, ezt érezte a többi is, sértettséget és bosszúvágyat, amikor nekivágtak Mühlhausennek, bosszúvágyat, mert hiába várakoztak rá az elmúlt hónapokban a megjósolt Bach-kegyhelyeken, soha nem tudták megelőzni, vagy kitalálni a gondolatát, hová megy legközelebb, és akkor most meg Mühlhausen, itt már tényleg elég, ez a kis aszaltpcs, vicsorgott a Bossz, amikor szünetet tartott az eligazításon a Burgban, hogy ki hol helyezkedjen majd el a templom közelében, ez összeesküdött Thüringia ellen,

a német múlt ellen, miellenünk, indította be az Opelt, és indultak Mühlhausenbe, és éjfél előtt már mindenki a helyén volt, és vártak az elnémult, üres városban a nagy templom körül, s amikor meg hajnalban visszaértek, senki nem mert kérdezni semmit a Bossztól, akinek a haragtól még mindig vörös volt a feje, nem merték megkérdezni, hogy tulajdonképpen mi a fszt kerestek ők Mühlhausenben, hiszen annak a valószínűsége kábé nulla volt, hogy a sprayer, miután összefújta a templom bejáratát, majd visszajön éjfélkor, hogy befejezze a FARKASFEJET, kockáztatva, hogy elkapják, higgadtabban kellett volna kezelni az ügyet, néztek össze a kamerádok az ARAL-kút padján a gőzölgő kávéspohárral a kezükben, de ezt nem mondta ki senki, csak szívták a cigarettájukat, Nadír, amennyiben más kuncsaft nem volt, egyedül nekik engedte meg, vagy egyedül nekik nem mert nemet mondani, hogy itt bent, de kizárólag csak itt, rágyújtsanak, szívták és fújták, és csend volt, aztán szétszéledtek, a Bossz ment Florianért, megvan a lista?, kérdezte a kocsiban, mert azt tudta, hogy ma Jena-ba kell menjenek, de a listát a címekkel már Floriannak kellett összeállítani, mióta neki is volt laptopja, utca, házszám, és a lista rendben volt, a Herbst-cafe-ban letöltötte a jenai Stadtverwaltungtól, úgyhogy ezúttal a Bossz nem talált semmit, amibe beleköthetne, persze azon kívül, hogy miért nem tanul már meg enynyi idős korára rendesen megborotválkozni, mert a legapróbb szőrszálat is észrevette, ahogy most is, és rámutatott a kérdéses helyre, és a pofon nem maradt el, Florian csak behúzta a nyakát, és nézett előre a nagy forgalomban, micsoda buziváros ez a Jena, mordult fel aztán, tudtad te, Florian, hogy ez a Jena szarfszú buzik gyülekezete?, Florian bólintott, bár nem értette egészen, Jena-val mi baja van a Bossznak, de leszokott róla, hogy megértse,

a Bosszt nem lehet megérteni, magyarázta s védte Ringer asszonynak, ő belül egy nagyon, de nagyon impulzív életet él, és a szavai nem árulják el, mi zajlik éppen benne, de Ringer asszony olyan képet vágott, mint mindig, ha Florian a Bosszt szóba hozta, aztán azt kérdezte, hogy amúgy honnan tudsz te ilyen szavakat, hogy impulzív?, és ezzel ennek a témának vége is lett, Florian nem folytatta, tudta, hogy Ringer asszony nem szereti a Bosszt, nem értette, miért, de elfogadta, így most arról beszélt neki, mi volt Berlinben, de Ringer asszony kicsit elfelhősödött arccal hallgatta, azt nem gondolta Florian, hogy nem figyel, biztosan figyelt, csak valami mintha nyomasztotta volna, aminek a jelét nem tudta, vagy nem akarta eltüntetni az arcáról, úgyhogy ő meg is kérdezte, hogy valami baj van?, mire Ringer asszony annyit mondott, hogy á, nem, semmi, vagyis nem akart beszélni, csak a végén, mielőtt elköszönt volna a könyvtárpult mögül Floriantól, akkor tett fel egy kérdést, hogy te, Florian, nem tudod, hol lehet Köhler úr?, mire Florian előbb csodálkozva nézett rá, annyira meglepődött a kérdésen, aztán zavartan kibökte, hogy nem, és ezt ő is nagyon furcsállja, mert képzelje, Ringer asszony, hogy amikor a múltkor, a szokott csütörtökön becsöngetett hozzá 6-kor, a Köhler úr nem nyitott ajtót, kérdezte a szomszédokat is, de azok se tudtak semmit, ilyesmi még nem fordult elő, mert a Köhler úr maga volt a pontosság, utána pénteken meg a hétvégén meg a hét elején nem akarta zavarni, de alig várja már, hogy megint csütörtök legyen, és valóban alig várta, viszont közbejött Berlin, úgyhogy csak a rá következő csütörtökön 6-kor nyomta meg a csengőt, és semmi, a Köhler nem jött kaput nyitni, megnyomkodta még néhányszor, hallotta is, hogy a csengő még mindig jó, mert csengett odabent, de még mindig semmi, a Köhler úr nincs otthon, kiáltotta a srévizavé

szomszéd, nem láttuk már időtlen idők óta, ez Schneiderné volt, ám a szintén az ablakban lógó Burgmüllerné rögtön kijavította, hogy á, ne hallgasson erre az öregasszonyra, nem tud ez pontosan semmit, mert megmondom én magának, fiatalember, hogy nem adott az életjelet magáról pont 13 napja, na, ne már, ellenkezett Schneiderné, még hogy 13 napja, megvan az három hét is, szomszédasszony, és ezen elvitatkoztak még egy kicsit, mindenesetre Florian nem várta ki, miben állapodnak meg, szomorúan, lehajtott fejjel elkullogott az Oststraße-ból, amerre a véletlen vitte, szomorúan, mert feltámadt benne a gyanú, hogy a Köhler úr nála tett látogatása és az, hogy a Köhler úr nincs otthon, összefügg, és innen már nem volt nehéz a padján a Saale-parton, ahová innen elmenekült, arra jutnia, hogy miatta van az egész, a Köhler úr nem akarja őt többé látni, csak ez lehet az ok, persze hogy a szomszédok nem látták, mert magának a Köhler úrnak is megvan a jó oka arra, hogy ne mozduljon ki, mert nemcsak az, hogy nem nyit ajtót, de még az is, hogy magát vádolja, hogy ő vezette félre, amiről aztán egyáltalán, de egyáltalán nincs szó, rázta meg a fejét elkeseredetten a nagyobbik gesztenyefa alatt, és nézte, hogy törik meg a fény a Saale zúgójának habjain, őt nem vezette félre senki, rázta meg a fejét, ő csak leszűrte a tanulságot mindabból, amit a Köhler úrtól megtanult, de ezt ő szűrte le egyedül, ő a felelős mindenért, hogy a Köhler úr nem gondozza a weboldalát, hogy nem nyit ajtót, és ezek szerint nem nyit ajtót senkinek, fájt neki, hogy miatta történt az egész, de most már nem volt mit tenni, ez így van, a Köhler úr hiába próbálta visszafogni őt, őt ráadásul nem kell visszafogni, vagyis nem őt kell visszafogni, hanem a katasztrófát, amely éppen annyira bekövetkezhet, mint amennyire nem, ez az, ami megbolondítja az embert, és ő biztos benne, hogy

a Köhler urat is ez az egészen rendkívüli veszély, az erre való ráébredés hozta ilyen helyzetbe, hogy megszakította a kapcsolatát a világgal, mert amellett, hogy a weboldalán nem frissítette az adatokat, a Köhler úr nem jött ki sem másnap, sem harmadnap, ő, Florian, innentől kezdve minden este, hogy befejezték a munkát, és visszaértek, odasietett, és megnyomta a csengőt, s a csengő még mindig működött, de semmi, a srévizavé szomszédasszonyok már nem is mondtak neki egy szót se, csak a fejüket csóválva egymásra néztek, és sokatmondóan hallgattak, aztán tovább bámulták Floriant, mint akik együttéreznek, hogy nem eresztik be, de már nem kiáltották oda neki, hogy a Köhler úr nincs itthon, nem mondtak neki semmit tényleg, mert minek, és bólintottak picit, aztán amikor Florian távozta után kijöttek a ház elé, Schneiderné megrázta a fejét, miszerint az nem lehet, hogy az ő tudtuk nélkül elhagyta volna a házat, olyan nincs, Burgmüllerné azonban más véleményen volt, mivel szerinte itt bizony már eltűnésről kell beszélni, szó nincs róla, vágott a szavába szomszédja mérgesen, ő elég régóta lakik itt, hogy mindenkiről tudjon mindent, a kedves szomszéd nem és nem hagyta el a házat, és Florian, bár nem volt részese a vitának, Burgmüllerné oldalán állt, hisz az járt a fejében, hogy mi van akkor, ha a Köhler urat annyira megviselte az egész, hogy még a Private Wetter-Stationt is odahagyta, és elutazott, és azért, hogy ne is legyen Floriannak lehetősége tovább kérdezősködni, mert nyilván már őt is nyomasztja, ha nem nyomasztotta mindig is, hogy a helyzet ennyire kiélezett, amikor az ember talán joggal gondol arra, hogy egy elutazással, egy környezetváltozással, azzal, hogy kimozdul, kiverheti a fejéből, csak hát hogy is verhetné ki ezzel, hogy is feledkezhetne meg arról, hisz bármikor bekövetkezhet, hogy eltűnik a világ, Florian annyira biztos volt

benne, hogy helyesen látja a dolgot, hogy amikor sikerült elcsípnie Halle-ban az IC-t, majd egy gyötrő utazás után megérkezett a Hauptbahnhofra, majd elmerült egy Berlin-térképben, megtudni, merre menjen, hogy a Reichstaghoz jusson, addigra már minden szó a helyén volt, ezeket kereste és gyakorolta be, nehogy szégyenben maradjon majd a Kancellárasszony előtt, nyugtalannak, bizonytalannak vagy legalább kissé tétovának kellett volna mutatkozzon a térkép előtt a Hauptbahnhofon, de nem volt se nyugtalan, se bizonytalan, és különösen tétova nem, pontosan tudta, mit akar, hol akarja, kinek akarja előadni, mire jutott, ezért nem is gondolt bele, hogy a nagyváros számára szörnyű nyüzsgésében akár el is téveszthetí az irányt, nem tévesztette el, ráadásul a térkép azt mondta neki, hogy nagyon közel van a Reichstaghoz, voltaképpen gyalog is mehetne, úgyhogy gyalog is ment, elindult a Spree partján, majd átsietett a Kronprinzenbrücke-n, hogy még mindig a Spree mentén folytassa tovább az utat, csak most a másik oldalon, így aztán nagyon gyorsan ott volt a Reichstagnál, megbámulta az óriási kupolát az épület tetején, ahogy különböző szintjein apró emberek sétálgattak erre-arra, belekeveredett különböző ázsiai és nem-ázsiai turistacsoportokba, aztán kikeveredett belőlük, ijesztő volt a sok ember, hiába, gondolta elismerően, ilyen nálunk nincs, még Jena-ban, sőt, még Drezdában se, ez persze Berlin, és büszke volt, hogy mindezt látja, de csak egy pillanatra engedte át magát ennek a büszkeségnek, mert épp csak erre a pillanatra feledkezett meg jövetelének céljáról, úgyhogy e pillanatnyi megfeledkezés után már csak arra tudott gondolni, hogy nemsokára személyesen kell beszámolnia mindarról, amiről a leveleiben nem sikerült, ezt most már itt, szemben a Reichstaggal, világosan látta, sokkal világosabban, mint még otthon, amikor elhatározta,

hogy idejön, és ennek az oka tényleg maga a Reichstag volt, meglátta, és azonnal tudta, hogy a levelei egy fabatkát se értek, azokból nem derülhetett ki világosan, mit akar, mondta is a kapuőrnek, miután egy hosszú sor végéről bejutott az épületbe, hogy megmondaná-e neki ez a kapuőr, hol találja Merkel Kancellárasszonyt, és azt kérte, mikor látta a pillanatnyi megütődést a kapuőr arcán, hogy nyugtassa meg a Kancellárasszonyt, hogy ezúttal világosan el fogja neki mondani, amiről a leveleiben írt neki, a kapuőr tűnődve nézte egy ideig, összeráncolta a szemöldökét, végül hirtelen elfordult tőle, hogy visszaparancsoljon egy zsibongó iskoláscsoportot, akik nem a helyes irányt követték, majd megint odafordult hozzá, s megjegyezte, hogy nyitott nap, nyitott nap, de azért nem ennyire nyitott, viszont Florian nem engedte, hogy eltérjenek a témától, megfogta a karját, maga felé húzta, és bizalmas hangon azt mondta neki, hogy ő Herscht 07769, és a Kancellárasszony már tud az érkezéséről, delet írt neki, és most majdnem dél van, mutatta az óráját, és az tényleg majdnem delet mutatott, a kapuőr megigazította a mellkasán az igazolványát, ami elmozdult egy lehelletnyit, ahogy Florian megfogta a karját, majd azt mondta neki udvariasan, hogy a Kancellárasszony nincs itt, nincs itt?, kérdezte Florian, hát, hol van?, hát, ő azt nem tudja, felelte a kapuőr, erről Floriannak mással kell értekeznie,

hogy eltűnik a világ

erről neki nincsen információja, mire Florian kiérezvén a kapuőr hangjának és tekintetének együtteséből, hogy kedves s vele és ügyével rokonszenvező emberrel áll szemben, elmesélte neki, hogy amikor azt mondta, hogy ő Herscht 07769, akkor azzal azt akarta mondani, hogy a thüringiai

Kana-ból jött, de ez csak helymeghatározás volt, mert más oldalról nézve ő a részecskefizikából érkezett, direkt onnan, bólogatott a kapuőrre, és az ügy komoly, és gyorsan kell cselekedni, ezért is utazott fel vonattal Berlinbe a legkorábbi járattal, mire a kapuőr intett neki, hogy kövesse csak, és kivezette Floriant a lépcsőkig, és balra mutatott, látja ott a park szélén azokat a bódékat?, kérdezte, hát, látom, felelte bizonytalanul Florian, na, akkor ott tud inni valami hűsítőt, és amíg maga megissza, én informálódom, hogy hol találja a Kancellárasszonyt, rendben?, lehet ott kapni Jim Himet?, tudakolta Florian, lehet, felelte a másik, akkor rendben, nézett a szemébe hálásan ő, és az egész nagyon emlékeztette arra a találkozásra, amikor először jött be a Bossz a Ranis Kinderheimba, akkor néztek így rá először, mert a Bossz, ahogy bemutatták neki, hogy ő volna az, a Florian, azonnal *úgy* nézett rá, és nem mondja, és nem is mondta soha, hogy a gondozók jórészt ne lettek volna rendesek, jórészt rendesek voltak, de ahogy a Bossz ránézett, az más volt, ő, a Bossz, ugyanis úgy nézett rá, ahogy csak egy apa néz a fiára, vagy egy nagybácsi az unokaöcsre, így más nem tud nézni, Florian rögtön megérezte, hogy jó kezekben lesz, a falat fogjuk mosni, mérte végig a Bossz a nála két fejjel magasabb, hatalmas csontozatú fiút, amikor elindultak Jena-ból Kana-ba, a falat meg mindent, amiket összefirkálnak ezek a te krvbszó kortársaid, graffitiműűűűűvéééészek, na, peeersze, húzta el a szavakat gúnyosan a Bossz, és bár ő meghökkent, milyen csúnyán beszél, de úgy gondolta, ezt meg fogja szokni, és meg is szokta, neki a bzmeg, meg a krv, meg a fsz, meg a szar már egy hónap múlva se jelentettek semmit, meg se hallotta ezeket, olyanok lettek a számára, mintha csak egy „és" vagy egy „hát" hangzott volna el, szóval olyan szavakká lettek, amikkel nem kell foglalkozni, oda se ránt

az ember, ki figyel egy „és"-re vagy egy „hát"-ra, senki, és azt persze továbbra sem állítja, hogy minden, ami a Ranisban volt, az mind rossz vagy idegen lett volna, nem volt minden rossz vagy idegen, na, de amikor a Bossz felvitte a Hochhaus hetedik emeletére, és azt mondta neki, hogy na, Florian, bzmeg, ez a te lakásod, majdnem a nyakába ugrott, a másik alig tudta kivédeni a hálás, de majdnem letaglózó támadást, de azért ki tudta, és lehántotta magáról Florian hatalmas karjait, s azt mondta neki, hogy mert mellettem dolgozni is kell ám, dolgozni?, felelte sugárzó arccal Florian, azt én fogok rendesen!, és dolgozott rendesen, de hiába, mert a Bossznak semmi nem volt elég jó, viszont ő meg tudta, hogy csak ránevelni akarják, hogy jól dolgozni sohase dolgozhat elég jól az ember, ez egy folyamat, magyarázta a Bossz néha, egyre jobbnak kell lenni, nálunk, németeknél ez a hagyomány, hogy mindig egyre jobbnak és jobbnak, úgyhogy Florian mindent úgy vett tőle, hogy egy tanulási folyamatról van szó, ahol mindig egyre jobbnak és jobbnak, és ő igyekezett, a Bossz szigorú volt, de elég gyorsan beletanult, már messziről meg tudta különböztetni azt a graffitit, amit akrillal fújtak fel, attól, amit meg olajjal vagy filccel, egy-két hónap alatt beletanult, és csinálta, amit kell, mindig pontosan ott állt a kezeslábasában, fején a Castro-sapkával a megadott időben a Christian-Eckardt-Straße és az Ernst-Thälmann-Straße sarkán, hogy felvegyék, és ez így történt ma is, jött a Bossz pontban fél nyolckor, Florian beszállt, de ekkor a Bossz nem azt mondta, hogy elő azzal a kbsztt listával, hanem azt mondta, most Gotha-ba megyünk, ú, mondta Florian, az jó messze van, de a Bossz nem szólt semmit, csak fújta kifelé a füstöt a félig lehúzott ablakon, és vezetett, a kormányt soha nem adta át Floriannak, pedig Floriannak volt jogosítványa, ezt is a Bossznak köszönhette,

ő íratta be egy vezetési tanfolyamra az első évben, és még ő maga is tanítgatta, hogy kell ipszilon-fordulást csinálni, meg tükörből parkolni meg vészfékezni télen, meg ilyesmi, de soha nem engedte, hogy az Opelt eztán ő vezesse, kéne neked venni egy kocsit, pendítette meg egyetlenegyszer, akkor ketten kétfelé is mehetnénk dolgozni, de aztán soha többé nem pendítette meg még egyszer, nem bízott abban, hogy Florian akár a legegyszerűbb dolgot is el tudná intézni egyedül, pedig tudta volna, mondta is a Bossznak, amikor az megvette neki a laptopot, hogy jó, mostantól majd autóra gyűjt, és akkor tudnánk többet vállalni, nem tudnánk, mert te nem fogsz nekem vezetni soha, te az utak réme lennél, bszod, egyszer csak elandalodsz az univerzumtól, aztán kész, már bele is mentél az árokba, úgyhogy nem, nem lett semmi se a kocsiból, se a külön utakból, elég nekem ez is, mondta a Bossz a társainak, a hülyegyerekkel, még hogy egyedül elereszteni, persze, aztán meg jönnek majd nekem, a felelősség az enyém, ezt én is tudom, na, ezért nem engedem vezetni soha a krvéletbe, és ennyi, ezzel zárult a történet a kocsival, és az igazat megvallva Florian nem bánta olyan nagyon, mert még az Opel anyósülésén is félt, bár ezt soha nem vallotta be, félt attól, ahogy a Bossz ráhajt az előtte haladó autókra, meg ahogy hirtelen befékez, meg volt győződve róla, hogy egyszer vagy belefutnak valakibe, vagy beléjük jön valaki hátulról, és ettől tartott most is, mert a Bossz már megint így vezetett, mindenki az útjában volt, látszott, hogy a legszívesebben letarolná az összes előtte haladót a Gotha-ba vezető úton, de azt nem árulta el, mi végre mennek Gotha-ba, és erre Florian akkor sem jöhetett rá, amikor megérkeztek, és leparkoltak a Schloss-nál, sőt, a Bossz még arra se tett megjegyzést, milyen pofátlanok, hogy ennyit kérnek egy óra parkolásért, vagy valami ilyesmi, pedig ezt

rendszeresen elmormolta, ha egy parkolóautomatába pénzt kellett bedobnia, ment egyenesen a Schloßkirchehez, nem lépett be a templomba, csak körbejárta az épületet, lassan, állandóan körbe-körbenézve, aztán meg folyton hátrafordítgatva a fejét, Florian meg loholt a nyomában, és igyekezett magára vonni a figyelmét, hátha beavatja őt is, mit keresnek itt, ha nem munka miatt jöttek, de az továbbra sem szólt semmit, nem magyarázott semmit, csak szívta a cigarettáját, és néha megszívta az orrát, csinált a mobiljával néhány képet ebből az irányból, néhányat abból irányból, aztán intett, hogy indulnak visszza a kocsihoz, Florian beült, a Bossz meg odament a parkolóautomatához, és mivel még maradt a parkolóidőből, megpróbálkozott a gombokkal, mintha visszakaphatná a visszajárót, de persze semmi, így más nem maradt, mint hogy rávágott egy jó nagyot, s már kint is voltak az A4-esen megint, és még mindig nem volt hajlandó megszólalni, csak taposta a gázt, mint aki megbolondult, fékezett, mint aki megbolondult, néha kiüvöltött valakire, hogy a jó krv édes anyádat, nem látsz?!, és ennyi, többre nem volt hajlandó, pedig így, visszafelé valamit mondhatott volna, legalábbis Florian minden pillanatban várta, hogy valami kiderül, nem derült ki semmi, mert megint csupán a kamerádokkal osztotta meg, bár itt is szokatlanul szűkszavúan, hogy úgy gyanítja, a legközelebb Gotha-ban fog lecsapni, és tévedett, mert a rá következő két éjjel ott őrködtek Gotha-ban, de hiába, a Bosszt kezdi megcsalni az előérzete, jegyezte meg nem is leplezett gúnnyal a hangjában Jürgen visszafelé, persze nem a Bossz jelenlétében gúnyolódott, hanem még azelőtt, mielőtt közösen leültek volna a szokott helyen az ARAL-nál, hogy rágyújtsanak és megkávézzanak, forró és különlegesen jó ízű volt a kávé, Nadir mindig azt mondta a férjének, ne arra figyeljenek, mi az

ára egy kínálatnak, mert ha jól van pörkölve az a babszem, akkor ide fognak járni, és igaza lett, sokan nem is tankoltak, csak a kávéért álltak meg itt, kezdett híre menni, hogy kávét inkább a Nadírnál érdemes inni, úgyhogy csináltattak is egy neonfeliratot, olyat rendeltek az ARAL engedélyével, amely még villogott is, hogy KÁVÉT CSAK NADÍRNÁL, néha megkérdezték tőle, főleg Jürgen, nyelve hegyével ilyenkor bele-belenyalva a szemfogánál a lukba, hogy mi a titka, hogy ennyire jó, de a férje, Rosario, rögtön ott termett ilyenkor mellette, mert tudta, hogy nem is a kávét dicsérik, hanem Nadírnak teszik a szépet, márpedig ezt nem engedte, ő, Rosario, híresen féltékeny volt, amivel még emelte is a felesége értékét, jöttek teherautó-sofőrök és úrvezetők keletről és nyugatról és északról és délről, és bepróbálkoztak Nadírnál, de Rosario észnél volt, volt egy hatodik érzéke, ahogy nevezte, hogy felismerje valakiben a csábítót, mindig érzi a veszélyt, hajoltak össze a haverok, s röhincséltek rajta a háta mögött, ha hétvégéken a Rosengartenben összejött csocsózni velük, lehetett volna idegesítő is, de őt, Nadírt nem idegesítette, sőt, rántotta meg a vállát, ha a Herbstcafe-ban a barátnői megkérdezték, hogy hogy viseli Rosario-t, inkább jólesik, tudjátok, így legalább kétfelől is tudom, hogy még jelentek valamit a férfiaknak, erre felcsattant a nevetés, és mindig, ha a téma szóba került, elismerően néztek rá a barátnők, mint olyanra, aki állja a sarat, miközben sejtették, hogy a helyzet azért nem lehet olyan rózsás, hisz ez a Rosario a legidegesítőbb férj valamennyiőjük férje közt, ráadásul kis gömbölyke pocakja van, amely renyhén lelóg az ölébe, nem tudja leplezni sem a shirttel, sem a kívül hordott inggel, semmivel, bár látszik, hogy szégyenli, miközben Nadír egyszerűen sugárzott minden pillanatban, volt benne egy állatias, ellenállhatatlan érzékiség, sugárzott, ha kihozta a kávét a benzinkút oldalában kiépített kerthelyiség valamelyik asztalához, Floriant, aki gyakran jött segíteni nekik, kifejezetten zavarba hozta, és ő, Nadír, ezt kicsit élvezte is, mert nem számolt azzal, hogy a Kanai Góliáttól, ahogy néha a férjével hívták, teljesen távol áll, hogy *úgy* gondoljon rá, így aztán Florian szinte kizárólag a férjjel, Rosario-val beszélt, amikor kapott egy üzenetet a postaládájában, és felment a kúthoz, hogy elvégezzen valamilyen munkát, ami vagy rakodásból, vagy festésből, vagy valami fa kivágásából állt, különben is úgy alakult általában, hogy együtt dolgoztak, Rosario inkább csak segédmunkásként használta az ő erejét, munka közben nem volt idő a fecsegésre, de aztán Rosario mindig leültette, és azt ehetett és ihatott, amit csak akart, na, barátom, mondta neki ilyenkor, nálam azt ehetsz és ihatsz, amit csak akarsz, és míg Florian elé odakerült valami finom szendvics meg valami különleges szörp, Rosario már bele is kezdett egy izgalmas történetbe, és mesélt, és mesélt, nagyon szeretett és nagyon tudott mesélni, hol a családjáról, hol Brazíliáról, és Florian úgy hallgatta, mintha Rosario tényleg mesét mondott volna neki, úgyhogy Rosario-t nagyon megszerette, és ebben nyilván szerepe lehetett annak is, hogy ő, Rosario, ugyanúgy a helyi társadalom peremén éldegélt, ahogy ő is, így nem volt nehéz olyan közösséget érezniük egymás iránt, amit sem egyikük, sem a másikuk nem érhetett el a többi kanaival kialakult kapcsolatában, ráadásul Rosario nagyon méltányolta, hogy Florian nemcsak bikaerős, de szeret is dolgozni, és kitartó és alapos, ezt Rosario nagyra becsülte, úgyhogy Floriant fizetség nélkül soha nem engedte el, az hiába szabadkozott, és próbált utalni arra, hogy fizetség gyanánt neki bőven elég az a sok finomság, amit kap, a munka jellegétől függően hol egy tízest, hol egészen húsz eurót is beledugott a kezeslábasá-

ba, Nadír egy idő után persze érzékelte, hogy Floriant a szépsége zavarba hozza, úgyhogy amikor náluk járt, inkább hagyta őket egyedül, de amikor eléje tette a szendvicset vagy az üdítőt, csak nem bírta megállni, hogy rá ne mosolyodjon, és bár ez a mosoly nála csak a kedvesség jele volt, Florian azonnal a padlót kezdte nézni, és úgy köszönte meg, mert szép volt Nadír, és a mosolya csupán még szebbé tette, senki nem tudta kivonni magát a hatása alól, a szakaszból elsősorban Jürgen volt oda érte, nem beszélt ugyan róla, mert a szakaszban tiltott téma volt a szex, Karin miatt, de nagyon látszott rajta, ha másból nem, akkor abból, ahogy a nyelvével ilyenkor mindig a hiányzó szemfoga nyomában járt, hogy odáig van Nadírért, ha megjelent a kávéval, vagy hideg időben bent a pultnál rámosolygott Jürgenre is, hogy mit adhatok?, Jürgen alig bírta kinyögni, hogy mit, ők még a régi időkből maradtak Kanaban, pedig a legtöbb bevándorló a Porcelángyár leépítése idején elhagyta a várost, sőt, Németországot is, a *vietnámiak* mennek, hallatszott a fordulat idején a város utcáin, és bár a régi időkben a szónak, hogy *vietnámi*, csak rossz csengése volt, amikor elmentek, akkor inkább őszinte sajnálkozással mondogatták ezt a kanaiak, mert abban az időben, a fordulat idején egyszeriben minden megváltozott, minden kiürült, elhagyatott lett, néha olyan érzése volt az embernek, hogy az utcákon már csak öregek és betegek totyognak, mert nemcsak a *vietnámiak* mentek el, hanem minden valamirevaló helybéli fiatal, aki vinni akarta valamire, és csak azok maradtak, akiknek végképp nem volt hova tovább, pedig milyen szép kis városkánk van nekünk itt Kelet-Thüringiában, szomorkodtak az emberek, és a helyzet nem változott akkor sem, amikor elkezdődtek a házfelújítások, az Altstadt például olyan csodás lett, mint talán új korában se volt, egy idő után el is kezdődött úgy

májustól minden évben, hogy turistavezetők meg-megjelentek csoportokkal, de csak körbevezették a látogatókat a régi épületek közt, legjobb esetben még megebédeltették őket Hopféknál, aztán már huss, húztak is tovább vagy Jena, vagy Erfurt vagy a leggyakrabban Weimar felé, Hopfék a hideg évszakokban le is zárták az éttermet teljesen, mi lezárjuk, mesélte Hopfné egy-egy szállóvendégnek a Garniban, csak akkor nyitjuk ki, ha beindul a szezon, részben hogy öreg napjainkban legyen még valami dolgunk, részben pedig mert azért a nyugdíj se túl sok, kell ez a kis kiegészítés, a vendégek ilyenkor persze csak bólogattak egyetértően, mit tehettek volna, megértették Hopfékat, ők többnyire egy vagy legfeljebb két éjszakára jöttek hétvégéken a gyerekeikhez, akik Jena-ban tanultak, de itt a közelben, azaz Jena-tól 19 kilométerre, Kana-ban laktak, sokkal olcsóbb, mesélték Hopf asszonynak, még akkor is olcsóbb, ha szegény gyereknek be kell járni az egyetemre mindennap, aztán vissza, megérti, ő ne tudná, mit jelentenek a költségek?, bólogatott Hopf asszony, és kedves mosollyal eléjük tette a kávét vagy a teát, attól függ, mit kértek a reggelihez, Hopfékat Florian is ismerte jól, mert a csúcsidőszakban gyakran megkérték, hogy a szállítási napokon segítsen a bepakolásnál, és ő természetesen örömmel segített, különösen Hopf asszonyt szerette, mert Hopf asszony kedves volt mindig, a férje is, de ő hallgatagabb, meg talán beteg is volt, ezért nem nagyon vett részt a beszélgetésekben se a vendégekkel, se Floriannal például, ha jött valami szállítmány, és miután újra meg újra kicsodálkozta magát, hogy te, Florian, te hogy bírod *egyszerre* behozni az összes dobozt meg rekeszt?!, ő nem is értette, mire fel ez a nagy csodálkozás, meg se kottyant neki az a *pár doboz meg rekesz egyszerre*, felpakolta őket szép sorban egymás tetejére, és bevitte nekik, Hopf asszony meg-

ebédeltette vagy megreggeliztette, akár éhes volt Florian, akár nem, ebédelnie vagy reggeliznie kellett, egy ennyire nagydarab embernek, mint te, ennie kell, különben összemegy, mondta Hopf asszony, és rámosolygott, ezt szerette, ezt a mosolyt, meg amikor Hopf asszony felkacagott, és Hopf asszony szívesen kacagott fel, el is mondta neki, hogy mi történik Thüringiában, hogy valaki újra és újra szégyenletes mázolmányokkal csúfítja el azokat a házakat, amelyek összefüggenek a nagy zeneszerzővel, Johann Sebastian Bach-hal, mire Hopf asszony lehalkította a hangját, a fejével valahová kifelé intett, és csak annyit mondott Florian kék szemébe nézve, hogy a nácik, amiből Florian megértette, mit jelent ez, hogy Hopf asszony a Burgstraße-n lakókra gondol, ahová a Bossz jár hétvégéken, persze erre nem mondott semmit, azt is megbánta, hogy egyáltalán beszélt az ügyről, többé nem említette Hopf asszonynak és senkinek, mi történik Thüringiában a nagy zeneszerzővel, pedig lett volna mit, mert már benne jártak a decemberben, és már volt hó is egy-egy reggelre a hegyekben, amikor a Bossz viselkedéséből meg kellett értse, hogy a sprayer megint lecsapott valahol, a Bossz megint más volt, mint rendesen, most megint nem csapkodta a kormányt, megint szótlanul fújta kifelé a füstöt, és miközben szokás szerint énekeltette vele a himnuszt, mereven nézte maga előtt az utat, és látszott az arcizmain, hogy folyamatosan, ritmusosan rág, pedig nem volt a szájában semmi, nem rágózott soha, utálta a rágót, és csak Florian tudta, miért, azért, mert a felső fogsora helyén egy teljes kivehető fogsort hordott, egyszer, még fiatalkorában, árulta el Floriannak, amikor még bokszolt, kiütötték, és mivel előtte kiesett a fogvédője, minden lényeges fogát elvesztette, és ezért nem rágózott, nehogy a rágó lehúzza ezt a felső protézist, de másnak nem mondta el soha, csak

Floriannak, a szakasz nem is sejtette a dolgot, csak annyit tudott, hogy a Bossz nem szereti a rágót, és ennyi, Florian befejezte a himnuszt, aztán odasandított, de a Bossz mozdulatlan maradt, még mindig nem szólt egy szót sem, csak este, amikor a szakasz megtudta tőle, hogy ezúttal az a vazelinkirályka állítólag visszament Eisenach-ba, de ezúttal nem derült ki, mit akart, mert megzavarhatták, általános volt a felháborodás, gyerünk, mondta Karin, gyerünk, mondta Andreas meg Jürgen meg Fritz meg Gerhard meg mindenki, hova?!, nézett rájuk dühösen a Bossz, hova menjünk?!, és már ordított, hogy ennyire idióták vagytok?!, már mondtam egyszer, hogy *eléje* kell kerülnünk, nem *mögéje!!*, magyarázta, és lemondóan legyintett, mint aki úgy gondolja, hogy meg kell ezt ismételnie, bár hiába, még ezzel se mennek semmire, mert nem bírják kitalálni, hogy gondolkozik, az a baj, hogy nem bírjuk kitalálni, hogy gondolkozik, mondta, és nyitott tenyérrel megdörzsölte az arcát, mintha fel akarna ébredni, ráébredni valahogy a megoldásra, mert az a baj, hogy nem értjük, miért csinálja, folytatta, eddig csak azon voltunk, hogy elkapjuk, és nem gondolkoztunk, most gondolkozni fogunk, értve?!, a többiek bólogattak, de nagyon nem úgy festett a dolog, hogy most aztán gondolkoznak, és a megoldás csak úgy kipattan a fejekből, nem pattant ki, és a Bossz belátta, ahogy végignézett rajtuk, hogy ez velük nem is fog menni, több ember kell, zárta le aznap a beszélgetést a maga részéről, felhajtotta a sörét, és szó nélkül otthagyta a többieket a Burgban, beült az Opelbe, és hazament, bezárta a kaput, elengedte a kutyát a láncról, bement a házba, leült a szobában a laptopja elé, rágyújtott, majd kifújta a füstöt, hosszan, és a füst után nézett, aztán a két tenyerébe támasztotta kopasz fejét, és gondolkozott, de hosszú volt a nap, ezért aztán hirtelen arra riadt fel, hogy a laptopon

van a feje, a cigaretta kialudt, de még ott volt a két ujja közt, elnyomta, eltámolygott az ágyig, és ruhástól levetette magát, és aznap már nem gondolkozott többet, hanem mélyen aludt reggelig, rég nem aludt ilyen jól, ő maga is furcsállotta, de később annak tudta be, hogy a helyes kérdést tette fel, hogy ugyanis miért, ez volt a nyitja az egésznek, így gondolta, mert ez a nyitja az egésznek, ismételte meg este, mivel a rendkívüli helyzetre tekintettel már nemcsak a szokott napokon jöttek össze, hanem minden áldott nap, ha befejezték a munkát, már akinek volt munkája, mert Karin meg Andreas Hartz IV-en élt, és Jürgennek is eléggé kilógott a lába a munkahelyéről, ahol mint takarító, éhbérért dolgozott, ha a miértre megtaláljuk a választ, folytatta a Bossz, rögtön el fogjuk kapni, egy biztos, folytatta tovább csak magának hazafelé menet, a graffitik Bachhal függenek össze, és Bach nemcsak annyit jelent neki, hogy a legszentebbet kell bemocskolnia, hanem Bachot egyenesen gyűlöli!! ez a nyáladzó, pattanásos, kapucnis pszichopata, és próbált találni valamit, bármit a Bach-életműben, ami a farkasokkal lenne kapcsolatba hozható, mert a WIR-rel nem törődött, legalábbis egyelőre, csak a FARKASFEJekkel, amelyeket minden eddigi alkalommal ugyanúgy fújt fel a falakra az a szennyeslelkű sunyiférge, nemcsak hasonlítottak egymásra ezek a FARKASFEJek, hanem mindig ugyanazok voltak, mintha valami stencilt használt volna, ilyen genyók is vannak, akik stencilt használnak, látott ő eleget, de azok a kisstílű gazemberek primitív kezdők, nem igazi graffitisek, ez meg igazi, állapította meg, és kínjában kapargatta a kormánykereket, ahogy leereszkedett a Jenaische Straße-n a Bahnhofstraße-ra, egy profival állunk szemben, ez biztos, szögezte le, ez nem használ stencilt, ez annyira begyakorolta ezt a fejet, hogy pontosan ugyanúgy képes újra meg újra felfújni,

nyilván másodszorra is ezt akarta Eisenach-ban, megint felfújni, amit ők letisztítottak, sárga és zöld és barna akrilt használ, ez egy, szedte össze, hogy mit tudunk, az éjszaka második felében dolgozik, ez kettő, de ezen a ponton megállt, lefékezett a háza előtt, de nem nyitotta ki a kaput, hogy behajtson, mert ekkor az ütött szöget a fejébe, hogy hogy lehet az, hogy ennyire biztonságban érzi magát, mert már az első eisenachi bűntett után az volt a benyomása, hogy ez a köröm alatti piszok mintha tökéletes biztonságban „dolgozna", hogy lehetséges ez?, tette föl most a kérdést a kapu előtt az Opelben, hát, úgy, bzmeg, tört ki belőle a felismerés, hogy nem egyedül csinálja, nem egyedül!, nem egyedül, hát, ez az!, és kinyitotta a kaput, megigazította rajta a táblát, hogy Mein Haus, mein Hof, meine Tür, meine Regeln, és behajtott, lezárta az Opelt, elengedte a láncról a kutyát éjszakára, bement a házba, leült, és körbe-körbe járva s időnként a levegőbe csapva csak ismételgette, hogy ez nincs egyedül, ez egy jól szervezett bűnözői csoport, és ezt megismételte másnap este a Burgban is, amikor kiderült, hogy egyedül ő jutott valamire a gondolkozásban, a többiek: semmire, mert ez egy banda, mondta nekik, és a cigarettájával hadonászva felpattant, tehát tényleg több ember kell, mert ez biztosítókkal dolgozik, értitek, ez vérprofi, amivel mindenki egyetértett, és kissé meg is könnyebbültek, mert elsőre úgy látszott, ez felmenti őket, magyarázza a sikertelenségeket, hogy akkor ezért olyan nehéz elkapni, és akkor, mondta belevörösödve a Bossz, nem nekünk kell innen megszerveznünk magunkat, hanem újra meg kell találnunk helyben a bajtársainkat, értve?!, igen, ez az, bólogattak a többiek, erről nem kellett tovább beszélni, mindenki értette, miről van szó, Florian is észrevette a változást, a Bosszt mintha kicserélték volna, ami még kíváncsibbá tette, és

kérte, hogy mondjon már neki is valamit, de azt a választ kapta, hogy ne izgulj, bzmeg, majd időben megtudod, ami rád tartozik, addig meg tartsd a szád, és Florian tartotta, kinek mondott volna bármit is arról, amiről fogalma sem volt, még abban sem lehetett egészen biztos, hogy jól sejti-e, ha a sprayerre gondol, és előrehaladás van az ügyben, úgyhogy nem kíváncsiskodott többet, amúgy is megvolt a maga baja, a maga személyes krízise, mivel teljesen belebonyolódott abba, ami a Köhler úrral történt, hogy nincs meg, nincs meg, fogadta minden alkalommal Ringer asszony a könyvtárban, és egyre aggodalmasabb tekintettel, szinte vádlón nézett Florianra, és ő nem is érezte ezt jogtalannak, úgyhogy újra papírt húzott elő otthon, hogy új levelet írjon Angela Merkelnek Berlinbe, amelyben még egyszer a Köhler úr magától értetődő fölmentését javasolta, értse meg, Kancellárasszony, ha felismervén az ügy horderejét, Ön átadta a dolog kezelését a Nemzetbiztonsági Hivatalnak, és nyilván ez történt, akkor nagyon kéri, utasítsa őket arra is, hogy a Köhler urat hagyják ki az egészből, ugyanis egyedül ő, Herscht 07769 felelős azokért a hullámokért, amiket eddigi jelentéseivel felkavart, és nem a Köhler úr, csak megismételni tudja, a Köhler úr nem tehet semmiről, a következtetésekre ő, Herscht 07769, egyes-egyedül jutott, sőt, még egyszer leírja, kifejezetten a Köhler úr egyetértése nélkül, ő ugyanis, a Köhler úr, egyenesen tagadta, hogy az ő, Florian, következtetései helyesek volnának, de csak azért, mert óvni akarta őt, csak hát a következményektől nem lehet megóvni senkit, a következményekkel csak egy világméretű döntés segítségével lehet szembenézni, amiről nyilván már szó van, a szembenézésről, szembenézésről azzal, hogy a világ egy véletlenből keletkezett, és hogy egy véletlen vissza is vonhatja ezt, aminek megértéséhez

egyszerűen a tudomány nem elég okos, mert itt egy ijesztően ismeretlen folyamat kiindulópontjához kellene közelebb lépni, ami egyszerűen nem megy, s amelynek a felfoghatatlanságig rettenetes tartalmát az Ősrobbanás elmélete csak megnevezi, elnevezi, de nem tud mondani róla semmit, sem a matematika, sem a fizika, és különösen nem a kozmológia, a tudomány zavart, ideges, és ami a legborzalmasabb, vagy néma, vagy csak fecseg a kérdésben, pedig ha ezt nem értjük meg, vagy nem cselekszünk az egész Földre vonatkozóan valamit, amit szembe tudunk helyezni ezzel a ténnyel, akkor elvesztünk, akkor csak várhatjuk, hogy a világnak, az univerzumnak, a teljességnek, a Valaminek vége legyen, és mindebbe mi is belepusztuljunk, de nem várnunk kell az apokalipszisre, meg kell értenünk, írta Florian Angela Merkel Kancellárasszonynak Berlinbe, hogy az apokalipszis az életnek, a világnak, az univerzumnak, a Valaminek a *természetes* állapota, most van az apokalipszis, Kancellárasszony, ez az, amiben élünk évmilliárdok óta, ami a Kezdethez képest semmi, és azzal zárta a levelét, hogy most már biztos abban, hogy a Kancellárasszony válaszára nem kell sokáig várnia, de addig, nagyon-nagyon kéri, *intézkedést foganatosítson,* hogy adják vissza a Köhler urat, de a Köhler urat nem adták vissza, mint ahogy válasz sem jött, Jessica már oda se hederített Florianra, amikor az feladta ezt az újabb levelet, majd amikor megint elkezdett járni hozzájuk, hogy nem kapott-e választ, kezdték megszokni a postán a Roßstraße-n, hogy van reggel, van este, van légiposta, van ajánlott, és van Florian a kérdésével, hogy nem érkezett-e Herscht névre valami, Schneiderné mondta is a Burgmüllernének, hogy ez a Herscht gyerek mostanában már nem is jön a kedves szomszédhoz, mert ők így nevezték egymás közt Köhler urat, és nem úgy, ahogy mások,

hogy Wetter-Köhler meg hasonlók, ez tiszteletlenség, szögezte le Schneiderné, és Burgmüllerné kivételesen egyetértett, mivel ha valaki, akkor ők tudták, hogy Köhler úr milyen egy rendes ember, és nagyon jó szomszédnak tartották mindketten, márpedig egy jó szomszéd igazi áldás, különösen egy ilyen úriember, mint Köhler úr, őróla csak a legjobbakat tudják mondani, már ahogy köszön, meg ahogy a nemzetközi nőnapon sose mulasztja el, hogy ne dobjon oda egy-két szép szót nekik az ablakban, meg hogy egyetlenegyszer ugyan, de még őket is beengedte az udvarra, hogy megcsodálhassák az egyik új műszerét, amelynek hire valahogy hozzájuk is eljutott, egy dzsentlmen, na, igazított meg egy hajdani tincset a homlokán Schneiderné, csak egy hajdanit, mivel a modern kor igényei miatt már régen rövidre vágatta a haját, és látszik, hogy tanult ember, trompfolt rá Burgmüllerné, és ebben maradtak, majd megpróbálták kitalálni, hova utazhatott el Köhler úr, mivel Burgmüllerné álláspontja győzedelmeskedett, s abban a kérdésben mostanában már nem volt vita köztük, hogy a kedves szomszéd nincs a lakásban, mert az lehetetlen, hogy ennyi ideje nem mozdul ki, nyilván éjszaka történt, míg ők aludtak, van az a 23:46-os Jena-ba például, vetette fel Burgmüllerné, azzal bőven elutazhatott valamelyik rokonához, éjjel?, replikázott a másik, kötve hiszem, és ezen még eltrécseltek egy darabig, de nem egyeztek, melyik vonattal vagy busszal mehetett el, csak abban, hogy elment, és nincs a házban senki, ennek nem örültek, meg annak sem, hogy Florian nem jött mostanában, se csütörtökön, se máskor, nyilván ő már tud valamit, egyeztek meg a szomszédok, pedig Florian nem tudott többet, nem tudott semmit, csak azt látta a Herbstcafe-ban, hogy a weboldal még mindig csak a régi adatokat mutatja, így napról napra egyre jobban aggódott, mert súlyos rémképek gyötörték, amelyekben a Köhler urat látta, hol egy cellában, hol valami vizsgálószobában, ahol belevilágítottak a szemébe, és ezek a gyötrő képek csak még gyakrabban jöttek elő azután, hogy egy keddi napon két civil ruhás férfi várta őt a Hochhaus bejárata előtti parkban, a Vertreterrel beszélgettek, aki aztán, hogy meglátta Floriant, rámutatott, hogy ő az ott, kérdéseink vannak, állt elé az egyik férfi, tudna ránk szánni egy kis időt?, és azt mondták még, hogy Erfurtból jöttek, persze, mondta rosszat sejtve Florian, aztán felvitte őket a hetedikre, egy-egy pohár vizet adott nekik, és megvárta, hogy a zihálásuk csillapodjon, s akkor ő tette fel az első kérdést, hogy ugyanis a Köhler úr?!, nézze, válaszolt az egyik férfi, nem, minket maga érdekel, igen-igen, de a Köhler úr hogy van?, ki az a Köhler úr?, kérdezték azok, na, mindegy, mondták, és leintették Floriant, és kiderült, azt akarják tudni, hogy egyedül volt-e, amikor a Reichstagban Merkel asszonyt kereste, meg aztán, hogy egyedül írta-e neki a leveleket, meg hogy tulajdonképpen mit akar a Merkel asszonytól, mire Florian megnyugtatta őket, és hosszasan elbeszélgettek még, a két férfi kérdezett, Florian válaszolt, és ennyi volt, semmit nem tudtak a Köhler úrról, legalábbis ezt állították, márpedig Floriant más nem érdekelte, így aztán úgy mentek el, hogy semmi nem derült ki, hova lett, hol tartják fogva, vagy egyáltalán bármi, Florian nagyon elkeseredett, le se ment Ilona-hoz vacsorázni, ahogy szokott, ha Ilona még nyitva volt, pedig nem ártott volna, mert még most, hogy ennyire nehéz idők jártak rá, még most is el tudta volna vonni a figyelmét az a néhány részmunkaidős aszfaltozómunkás meg nyugdíjas meg Hartz IV-es, akiket már ismert évek óta, és akik törzsvendégként mindennap bejártak az Ilona-hoz egy sörre, Ilona egy lakókocsifélét alakíttatott át a férjével

büfévé, úgy, hogy odabent is le lehetett ülni, szóval pult, polc, három pad és három asztal, az ajtóra belülről egy vicces tábla, hogy Militärgebiet-Lebensgefahr, a lakókocsi tetejére meg, hogy GRILLHÄUSEL, nem sok, de a törzsközönségnek elég a barátságos atmoszférához, és felállították a Baumarkt előtt, épp srévizavé a Hochhaus-zal, mindösszesze pár lépés, és már ott találta volna magát egy társaságban, ahol mindig akadt valaki, aki feldobta a hangulatot, ezért volt jó az Ilona-nál, főleg Hoffmann, aki a Porcelángyárban dolgozott négyórás raktárosként, őt tekintették az ügyeletes tréfamesternek, csak két vicce volt, de azok mindig sikert arattak, éppen azért, mert ismerték már jól, ezekből egyet akkor különösen szívesen adott elő, amikor valaki olyan tévedt be egy Bockwurstot enni, akiről Hoffmann feltételezte, hogy nem járt még itt, és ilyenkor nagy lelkesedéssel kezdett bele, hogy figyelj, középre ugrott, és a padlón mutogatta, hogy ez itt London, érted?, ez meg itt a Temze, érted, nem?, a bal parton egy fa, és mutatta, hol, és a jobb parton egy fa, és mutatta megint, a kérdésem: mi van középen?, persze az idegen nem tudta a választ a törzsközönség legnagyobb örömére, amire fel Hoffmann intett az idegennek, hogy na, nem olyan nehéz ez, csak figyelj, elmondom, még egyszer, ez itt London, és mutatta megint, ez itt a Temze, bal parton egy fa, jobb parton egy fa, mi van középen?, teljes tanácstalanság az idegennél persze, a közönség röhincsélt, élvezték Hoffmannt a vörös foltokkal az arcán, meg hogy mindig ugyanakkora lelkesedéssel próbált átverni valakit, és mindig sikerült, amitől ő, Hoffmann nagyon boldognak látszott, a hangulat a tetőfokára hágott, újabb sörök rendelve, persze hogy Florian mindig meg tudott feledkezni arról, ami épp nyomasztotta, vagy fogva tartotta a gondolatát, épp ezért nem ment le ma az Ilona-ba, mert nem akarta, hogy ne nyomassza

vagy ne tartsa fogva a tény, hogy a civil ruhások nem voltak hajlandóak elárulni semmit a Köhler úrról, pedig Florian gyanította, hogy mindent tudnak, fel se merült benne, hogy nem, biztosra vette, hogy elvitték valahova, és biztos volt abban is, hogy őmiatta vitték el, fogalma sem volt, hogy tegye jóvá, amit tett, hogy mit kéne csináljon ahhoz, hogy elengedjék, ha valaki, akkor ő tudta, hogy a Köhler úr teljesen ártatlan, akit nekik, bárkik legyenek is, el kellene ereszteni, mert akit nem kellene, az ő, és nem is lenne baj, ha végre történne már valami ilyesmi, részben azért, mert akkor a Köhler úr visszatérhetne végre, részben pedig, mert akkor már közelebb lenne azokhoz, akik az ő dolgában intézkedni képesek, ha még nem tették meg, ebben Florian bizonytalan volt, mert azt, hogy nem kapott választ a mai napig egyetlen levelére sem, többféleképp is értelmezte attól függően, hogy milyen napja volt, úgy is, hogy igenis történik valami odafent, felfigyeltek rá és a mondanivalójára, még az is lehetséges, játszott el a gondolattal néha, hogy a csend Berlinben pont annak szól, hogy ő, mármint Florian elvégezte a feladatát, és most már mások vették kezükbe az ügyet, igen, igen, nagyon is lehetséges, és ilyenkor szinte egész élesen látta a Biztonsági Tanácsban azt a hatalmas tárgyalóasztalt, amelyen ott feküdt egy éppilyen hatalmas dosszié, az Ő DOSSZIÉJA, hisz arról meg volt győződve, hogy Angela Merkel, a Német Szövetségi Köztársaság kancellárja és a világ leghatalmasabb asszonya azonnal megértette, amire figyelmeztették, Merkel asszony nagyon okos, és ha az ember egyszer úgy megtanulja a fizikát, ahogy Merkel asszony azt egészen biztosan megtanulta, akkor kétség se férhet hozzá, hogy azonnal felfogta, és azonnal cselekedett, ráadásul ott a férje, aki szintén tudós, ez benne van az *Ostthüringer Zeitung*ban is, és megjelent előtte a kép,

ahogy Merkel asszony és a férje otthon is megtárgyalják az ügyet, na, mit szólsz hozzá, kérdi Merkel asszony, hát, nem is tudom, feleli a férje, majd némi tűnődés után hozzáteszi, hogy viszont biztos, hogy foglalkozni kell a dologgal, mert a veszélyt nem szabad alábecsülni, valahogy így képzelte az egészet Florian, de Berlin hallgatott, ő meg ott állt a Bossz előtt, aki azt mondta neki munka után, nagyon korán befejezték aznapra, hogy nem, nem megyünk még haza, hanem jössz velem, és maradt a Bossz mellett az Opelben, és leparkoltak az ARAL-nál, mert innen indultak aztán, Florian nagyon kereste Rosario tekintetét, mert ilyesmi még nem fordult elő, hogy ő az ARAL-kúthoz nem egyedül érkezik, most meg a szakasszal jött, ugye, mintha közéjük tartozna, de nem, ő csak a Bossz miatt, igyekezett volna ezt valami arcjátékkal Rosario tudomására hozni, csak hát nem lehetett, mert Rosario kerülte a tekintetét, úgyhogy őt már nem is érdekelte, hogy neki nem mondták meg, hova és miért, tolvajnyelven folyt a társalgás most a szakasz tagjai közt, szívták a cigarettát, itták a kávét, az övét a Bossz fizette, és amikor Florian meg akarta köszönni, az idegesen rálegyintett, hogy hagyja, semmi értelme az udvariaskodásnak, és sürgetően mutatta a kezével, hogy gyorsan igya meg, mert indulniuk kell, és indultak is, ők Weimarba mentek előbb a 88-ason, aztán az A4-esen, majd ráfordultak Gelmeroda-nál a városi bevezető útra, a Bossz ide-oda kanyargott aztán, végül leparkolt egy ház előtt, némán intett neki, hogy jöjjön, a Bossz becsöngetett, kijött egy idősebb férfi házikabátban, teljesen ősz volt tetoválva a feje, de mindenütt, az álla, a homloka, a feje teteje és mind a két füle, Florian nem is tudott másra figyelni, csak hogy mi van ezen az állon, ezen a homlokon, ezen a fejtetőn meg ezeken a füleken, a Bossz elég sokáig beszélt valamiről, a férfi rezzenéstelenül hallgatta,

s csak a végén bólintott, amikor már indultak, mindössze egyszer, hogy megértette, kikísérte őket a ház kapujáig, kezet ráztak, erős, de nagyon izzadt volt a kéz, Florian egész addig törölgette a nadrágjában, míg be nem ültek a kocsiba, s mire kérdezhetett volna valamit, már egy másik épület előtt álltak meg, ez is egy Hochhaus volt, csak magasabb, mint az övé, felcsengettek, valaki beleszólt, hogy ki az, a Bossz megmondta, máris jövök, hangzott a válasz, s ezúttal egy fiatal fiú jelent meg a kapuban, menjünk ki ide a parkba, ott jobb, mondta halkan a Bossznak, oké, felelte az, és tettek néhány lépést, szótlanul, leültek egy padra a ház előtti park végén, csak egy hajléktalan aludt mellettük hárommal egy másik padon, Floriannak olyan érzése volt, hogy mindjárt le fog esni, nagyon a szélén fekszik, hívta fel a Bossz figyelmét, és a hajléktalan felé intett a fejével, befogod a pofádat, szólt vissza a szája sarkából a Bossz, mire befogta persze, ő is belátta, hogy itt fontosabb dologról van szó, csak eléggé izgult, hogy a hajléktalan le ne essen, már ha csak a másik oldalára akarna fordulni, leesne, ez világosan látszott, így Florian egész idő alatt ugrásra készen várta, hogy ha meg akarna fordulni, odaugorjon, és megfogja, de a hajléktalan nem mozdult, úgy feküdt a padon, mint aki soha többé nem kel fel onnan, még a kocsiban se tudta kiverni a fejéből, mert biztosra vette, hogy azért előbbutóbb a másik oldalára fog majd fordulni, s már nem lesz ott senki, aki elkapja, ez járt a fejében, nem is kérdezett semmit, bár talán jobban is tette, mivel nyilvánvaló volt, hogy tényleg valami nagyon fontos és titkos ügyről beszélgethettek azok ketten, nem tartozik rám, gondolta Florian, de ebben tévedett, mert nem sokkal ezután, amikor kikanyarodtak az A4-es autópálya felé Weimarból, a Bossz megtörte a csendet, és azt mondta, remélem, felfogtad, hogy te most biztosító voltál?!, és ezzel te most itt egy igen nagy

horderejű bevetésnek lettél a tagja, bevetésnek?, kérdezte csodálkozva Florian, igen, bzmeg, bevetésnek, mordult rá a Bossz, most már nem várunk tovább, ezzel fel vagy avatva, minden német hazafira szükségünk van, és te hazafi vagy, igaz?!, mire mit mondhatott volna ő, mint hogy igen, hazafi, na, akkor rendben, zárta le a Bossz, neki újra a himnuszt kellett énekelnie, a másik meg már nem szólt semmit, láthatóan megint nagyon elmerült a gondolataiban, neki is ütköztek már a 88-ason egy régi Škodának, nem látta igazán, mi történt, olyan gyorsan történt, csak hogy ő is meg a Bossz is előrelendül, és mindkettejük feje jó nagyot koppan a szélvédőn, miközben a kiugró légzsákok visszanyomják őket az ülésre, és rájuk feszül a biztonsági öv, na, bzmeg, még csak ez hiányzott, kászálódott ki aztán a kocsiból a Bossz, odament a már a Škoda hátulját vizsgálgató sofőrhöz, és egyetlen ütéssel leterítette, még egy jó nagyot belerúgott a földön fekvő ember arcába, aztán mintha semmi különös nem történt volna, visszasétált az Opelhez, beült, ráadta a gyújtást, és már indultak is tovább, majd megvárom neked a zsarukat, mi?!, morogta maga elé, és tényleg olyannak látszott, mint aki le se szarja az egészet, le se szarom, jegyezte meg később Floriannak, mikor ez azt kérdezte, hogy nem lett-e baja annak az embernek?, amire persze ő rögtön befogta a száját megint, mert nem akart ő is kapni egyet, de kapott, egy tenyerest kapott a nyakára, hogy nem figyel, mert természetesen megrázta az eset, és nem vette tudomásul, hogy a Bossz már egy ideje beszél neki, minek beszélek én neked, ha oda se bagózol, bzmeg, de, de, de, én figyelek, bólogatott Florian, és valóban figyelt ettől fogva, és megtudta, hogy ezeket mind sorba kéne állítani, és főbe lőni mindet, mert nem figyelnek, ráfékeznek, le se szarják, hogy jövök utánuk, aztán még nekik áll feljebb, hát, nem, a jó édes krv

anyjukat, ott dögöljenek meg, ahol vannak, minek ül az ilyen egyáltalán autóba?, na?!, minek?, s mert Florian nem felelt, ő adta meg a választ, hát, azért, bzmeg, hogy belemenjek hátulról, de most megkapta ez a baromállat, többé nem fog befékezni nekem egy jobbos kanyarban, hogy húznák karóba az ilyet, még hogy Škoda, tudod te, mi ez a Škoda, te Florian?!, egy nagy kalap szar, *ez* a Škoda, bzmeg, ellopták a német VW-t, és most itt villognak 150-nel, hát, tőlem aztán villoghatnak, de aztán ez lesz a vége, egy knokáut, ezt érdemelte, mert ezt érdemli mind, aki ennyire bunkó, most mit csinálok az elejével, szinte összetörte ez a rohadék a hátuljával a hűtőmet, tudod te, menynyibe van egy ilyen hűtő?, *Florian nem tudta, és megint* kikapcsolt, hagyta, hogy a Bossz csak mondja tovább, mivel tapasztalatból ismerte már, mi van ilyenkor, ha a Bossz valamit elhibáz, mert most ő hibázott, csak rákente a škodásra, ez világos, s Florian pontosan tudta, hogy a Bossz is pontosan tudja, ezért ilyen mérges, de mindegy, ő az efféle esetekben már ki tud kapcsolni, mert a Bossz ilyenkor csak mondja és mondja és mondja, míg csak le nem nyugszik, legfeljebb egy tenyeres, és ennyi, bekanyarodtak az Ernst-Thälmann-Straße-i ház elé, Florian kiszállt, kinyitotta a kaput, az Opel begördült, Florian bezárt mögötte, aztán egy ideig álldogált, hátha még akarnak tőle valamit, de a Bossz felkattintott egy zseblámpát, mert már kezdett alkonyodni, s a kocsi elejét vizsgálgatta, hogy mi ment tönkre, s hogy a hűtő szinte mennyire, a kutya a láncot tépve ugatott, na, én akkor megyek, szólt be a kapu fölött Florian, s mivel nem kapott választ, csendben hazaoldalgott, mert ráadásul, mint kiderült, amikor kinyitotta a postaládáját, volt dolga neki is elég, mivel egyrészt üzent Ringer asszony, hogy feltétlen beszélni akar vele, másrészt üzent Hopf asszony, hogy elkéne neki a segítség,

harmadsorban pedig a Vertreter is bedobott egy harmadik cédulát, hogy keresse meg, mert FONTOSS!!, mindegy hánykor!!!, ez állt a papíron, most mit csináljon először?, a karórája 17 óra 11-et mutatott, akkor lemegyek Friedrich bácsihoz, és becsöngetett, na, végre, hogy jössz, fogadta az, gyere be, üljél le, jaj, nem tudok, szabadkozott ő, úgyhogy megálltak az ajtóban, és akkor – egész közel hajolva hozzá – azt mondta neki a Vertreter, hogy jobban kéne vigyáznod magadra, mert ezek itt, na, tudod, kikre gondolok, elég komoly az ügy, én már tapasztalt ember vagyok, és tudhatod, hogy nem akarok neked rosszat, úgyhogy jól figyeljél, mit mondok, mert azt mondom, hogy vigyázzál kicsit jobban magadra, mert ezek Erfurtból nem viccelnek, ismerem én őket a régi időkből, ezek ugyanazok, én tapasztalt ember vagyok, szóval, jobb, ha megfogadod, amit tanácsolok, és én azt tanácsolom, hogy bármi is az, amibe belekeveredtél, gyorsan keveredjél ki belőle, mert ezek nem viccelnek, rád húzzák a vizes lepedőt, aztán nézheted magad, egy életre tönkretesznek, ha akarnak, én őszintén beszélek, jó, értem, bólogatott Florian, és lassan elkezdett a kijárat felé araszolni, feltette mind a két kezét, hogy igen, ő komolyan veszi, és ha kell, megfogadja a tanácsot, de most már mennie kell, és nagyjából ugyanezt hallotta Ringer asszonytól is, amikor felért a könyvtárhoz, jaj, már nagyon vártalak, mondta neki az, és felsóhajtott, egy darabig csak nézte Floriant, már kezdett kínossá válni, milyen soká nézi anélkül, hogy megszólalna, ide figyelj, Florian, én úgy ismerlek téged, mint aki velem mindig őszintén beszél, mondjad, tényleg nem tudsz semmit Köhler úrról?, ne, ne, ne, tette fel a kezét aztán rögtön, ne válaszolj azonnal, üljél le ide, és gondold át jól, mit felelsz, és Florian leült a pult elé a támla nélküli székre, és elgondolkozott, aztán azt mondta, hogy nem tudja, mire gondol Ringer asszony, mire,

mire, mondta az ingerülten, tudod te azt nagyon jól, de Floriannak egyáltalán nem volt világos, mit akarhatnak megtudni tőle, és mire megértette, és elmondta, hogy közvetlen értelemben az égvilágon semmi köze ahhoz, hogy a Köhler úr nincs meg, szinte már késő is volt, mert Ringer asszony letorkolta, hogy túl soká gondolkoztál, te nem vagy velem teljesen őszinte, igaz?, és erre nem tudott mit felelni, mert hát, dehogynem vagyok őszinte, mondta, csak nem tudom, mit tetszik akarni tőlem, mit mondjak, tessék kérdezni nyugodtan, de Ringer asszony egyáltalán nem tudott nyugodtan kérdezni, amikor azt kérdezte ezután, hogy jártál te Köhler úrnál azelőtt, hogy elmondtad, hogy nem találtad otthon, mert nem nyitott ajtót?, hogy mikor jártam?, nem értem, rázta meg a fejét Florian, azt kérdeztem, nézett rá még az eddigieknél is szigorúbban Ringer asszony, jártál-e azelőtt Köhler úrnál, mielőtt elmondtad nekem, hogy nem nyitott neked ajtót?, hát, persze hogy jártam, minden csütörtökön, és az utolsó csütörtökön is, a Köhler úr meg utána eljött hozzám, hozzád? hova?, csodálkozott Ringer asszony, igen, folytatta Florian, énhozzám eljött a Köhler úr, soha nem volt még nálam, nagyon boldog voltam, csak nagyon kifulladt a lépcsőkön, mert egy ideje már megint nem jó a lift, a Vertreterünk már többször is, állj, állította meg Ringer asszony, ne térjél el a témától, Köhler járt nálad a Hochhaus-ban?, miért, a jóisten szerelmére?, hát, hogy rábeszéljen, hogy ne gondoljak arra, amire gondolok, és mire gondolsz?, hát, hogy a világnak vége lesz,

a csend Berlinben

és biztos nem mondta neked Köhler úr akkor, hogy készül valahová?, nem, nem mondott semmi ilyesmit, csak azt, hogy őt ne keverjem bele az ügyembe, de te belekeverted

rendesen, hajtotta le a fejét Ringer asszony szomorúan, mintha mindennek vége volna máris, pedig nem volt még vége, a Bossz például azt mondta neki, Floriannak, hogy most jött el a mi időnk, amikor pár nappal később munka után, és megint jóval korábban a szokásosnál, befejezték Ilmenau-ban, nem hazafelé, hanem Dornheimba mentek az A71-esen, a Bossz rögtön a Traukirche-hez hajtott, becsengetett a Pfarramtba, aztán hosszasan elbeszélgetett a lelkésszel, Florian két lépéssel mögöttük várakozott, de így is pontosan hallotta, miről, hogy ugyanis a thüringiai értékek védelmében az elkövetkező hetekben, talán hónapokban emberek jelennek majd meg, és éjszakánként őrizni fogják a templomot, meg hogy bármi szokatlant tapasztalnak a templom környékén, elsősorban idegen fiatalokra figyeljenek, rögtön jelentsék neki, itt a szám, amin éjjel és nappal el lehet őt érni, aztán elköszöntek a lelkésztől, aki láthatóan feldúltan húzódott vissza a Pfarramtba, s körbejárták a templomot, a Bossz megint azt csinálta, mint a múltkor, összevissza nézelődött, fényképeket készített a bejáratról különféle távolságokból, és különböző utcák felől, az Angertortól, a Neuestraße-tól és a Kirchgasse-tól, de ezután se hajtottak el Dornheimból, hanem nem messze a templomtól a Wohlsbach-nál egy bizonyos Möllerhez csöngettek be, egy bizonyos Möller, jegyezte meg a Bossz, mielőtt megnyomta volna a csengőt, és jelentőségteljesen Florianra nézett, de azt már Florian nem hallotta, miről beszéltek, mert ahogy megjelent ez a bizonyos Möller, a Bossz elküldte őt, hogy nézze meg, mi van az étlapon Poppitz-nál, de rosszul emlékezett, ha arra gondolt, hogy Poppitz-nál ebédelni lehet, Poppitz ugyanis csak egy pékség volt, nem étterem, de mire visszament volna szólni neki, hogy Poppitz-nál legfeljebb kenyeret tudnak venni, vagy Apfelstrudelt, a Bossz már fel is tűnt a Hauptstraße-n

az Opellel, nem baj, rántotta meg a vállát, és kikanyarodott a 71-esre, ebédelni majd otthon fogunk akkor, és így lett, otthon ebédeltek, és úgy, ahogy szoktak, külön, a Bossz hazament, és evett valami hideget, ami a legtöbbször nem hideget, hanem egy felmelegített konzervet jelentett, ő pedig az Ilona-hoz ment egy jó Bockwurstért meg a hangulatért, ami rá is fért azelőtt, hogy kiment volna a padjára a Saale-partra, mert ott komolyan el kellett gondolkoznia azon, mi a csudát jelenthetnek azok a furcsa kérdések, amelyeket Ringer asszony tett fel neki, vajon mire gondolhatott Ringer asszony, valahogy úgy érezte, olyan vád lebeg a feje fölött, ami teljesen alaptalan, ráadásul ahelyett, hogy azzal vádolnák, amivel valóban meg lehet, de a legfőbb gondolkodnivalója azon volt, mit csináljon, hogy megtalálja a Köhler urat, ugyanis már odafelé menet, a szűk utcácskán, amelyik a Kleingartenanlage mellett a Saale-hez meg a sportpályákhoz vezetett, már ott elhatározta, hogy nem nézi tétlenül, mi történik, ő maga fogja megkeresni, és rögtön a Köhler úr barátja jutott az eszébe, ha valaki, akkor ő biztosan tudja, hol van a Köhler úr, a hozzá, a Köhler úrhoz közel állók mind tudták, hogy az ő legjobb barátja, ráadásul gyerekkoruktól fogva, Dr. Tietz úr Eisenbergben, odamegyek, határozta el Florian, az órájára nézett, de ma már késő, oké, akkor holnap, és így is tett, még este kinézte a menetrendet a Herbstcafe-ban, mikor mennek és jönnek buszok meg vonatok Eisenbergbe és vissza, aztán másnap munka után gyorsan megborotválkozott, mert megint muszáj volt, aztán még épp elérte a 15:30-as JES-t, és elment Jena Paradies-ig, ott meg buszra szállt, és pontosan 20 megálló múlva már meg is érkezett, s bár még soha nem járt Eisenbergben, nagyon könnyű volt Dr. Tietz-et megtalálni, mert az első ember, aki vele együtt szállt le a buszról, azonnal rámutatott

szinte az épületre, ahol Dr. Tietz rendel, csak már nem rendelt Dr. Tietz, az volt a gond, de Florian nem adta olyan könnyen, ha már ideutazott, az volt a szerencséje, hogy Dr. Tietz ott is lakott, ahol a rendelője volt, úgyhogy összeszedte a bátorságát, és becsöngetett a lakásához, egy darabig nem történt semmi, csak a harmadik vagy a negyedik csöngetésre jött ki egy hat-hét éves forma kisfiú, és azt mondta, az apu nincs itthon, és mikor jön haza, kérdezte tőle Florian, azt nem tudom, felelte a fiúcska vidáman, és kacsázva s talán egy motor hangját utánozva zümmögve visszaszaladt, Florian meg tűnődhetett, mi a csudát csinál most, az nem volt kérdés, hogy megvárja, az nem jelentett problémát, ha későn jön haza, mert az utolsó távolsági busz, amivel Jena-ban elér egy vonatot Kana felé, az 21:16-kor indult a Jena Paradies-i állomásról, csak azt nem tudta, hol várjon rá, a Richard Wagner Straße-n nem volt a közelben semmi, ha meg visszamegy a megállóhoz, onnan meg hogy látja, ha hazaérkezik, mégse volt nagyon más választási lehetősége, visszament, csak hát ott nem volt semmi egy automatán kívül, szerencsére talált a zsebében annyi aprót, amiből tudott venni egy kávét meg egy zacskós szendvicset, leült az egyik fémrúdra, amely ülőkeként szolgált, és várt, úgy döntött, félóránként visszamegy, de soha nem tudta kivárni, mindig korábban próbálkozott, és mindig a kisfiú jött ki, és egyre vidámabban, és már kérdés nélkül mondta, hogy az apu nincs itthon, és hogy nem tudja, mikor jön vissza, azzal megint csak kacsázva és zümmögve befutott a házba, és egészen addig ment ez így, míg egyszer, valamennyivel kilenc után felkapcsolódott bentről egy udvari lámpa, s már egy férfi jött ki, és ez maga Dr. Tietz volt, egy kedves arcú, szemüveges, és nagyjából a Köhler úrral egyidős ember, s már nem olyan kedvesen, inkább mint akit megzavartak

valamiben, hunyorogva megkérdezte, kit keres, mire Florian azt felelte, hogy ő voltaképpen a Köhler urat keresi, Köhler urat?, Köhler úr nincs itt, hát, éppen ezért jött ő a doktor úrhoz, mondta neki Florian alázatosan, mert az a helyzet, hogy a Köhler úr akkor nemcsak itt nincs, hanem nincs sehol, Kana-ban senki nem tud semmit a hollétéről, és már nagyon sokan aggódnak érte, kiváltképpen ő, és bemutatkozott, mire a doktor azt mondta, hogy hát, ezt szomorúan hallom, de segíteni én sem tudok, mióta nem látták Köhler urat?, már több hete eltűnt, horgasztotta le a fejét Florian, de várjon csak, méregette a doktor a látogatót, nem maga az a fiatalember, aki jár hozzá fizikát tanulni?, és kissé felderült az arca, mikor azt a választ kapta, hogy igen, ő az, Florian Herscht, és annyira aggódik a Köhler úrért, hogy átjött Kana-ból megkérdezni, hátha a doktor úr tud valamit, és nincs semmi elképzelése?, kérdezte Dr. Tietz, nincs, az égvilágon semmi elképzelése nincs, hova utazhatott, épp abban bíztam, mutatott Dr. Tietz-re Florian, hogy talán a doktor úrnak van valami elképzelése, hova utazhatott el, mert semmi másra nem tudunk Kana-ban gondolni, mint egy elutazásra, de a doktor megcsóválta a fejét a kapuban, elutazni?, és csak csóválta tovább a fejét, az Adrian?, anélkül hogy a Wetter-Stationt másra bízta volna?, nem, nem, plusz ha elutazott volna, én szinte biztosan tudnék róla, engem az ilyesmiről eddig mindig értesített, ha másként nem, akkor hagyott üzenetet a telefonon, hát, nagyon szépen köszöni, búcsúzott el erre hirtelen Florian, a doktor a kezét nyújtotta, de Florian nem vette észre időben, és már késő volt visszafordulni, amikor igen, úgyhogy csak intett egyet bizonytalanul, s már a megállóban is volt, leült a legközelebbi fémrúdra, és a két térdére könyökölve előrehajolt, aztán annyira elmerült az ülőrúd melletti szemétláda körül

széthullott csikkek látványában, hogy a busz beérkezését is csak az utolsó pillanatban vette észre, felugrott, és ha be kellett volna számolnia, hogy onnantól mi történt vele a hazafelé tartó úton, nemigen bírt volna mondani semmit, mert semmi nem történt velem a hazafelé tartó úton, ezt mondhatta volna, az agyára köd telepedett, nem tudott gondolkozni, úgy érezte, halálra fáradt, csak vonszolta magát haza a Hochhaus-ba a teljesen kiürült városban, Kana éjjel nem olyan hely benyomását keltette, mint ahol szép nyugodtan alszanak az emberek, hanem olyanét, ahonnan elköltöztek már, s így kísérteties látványt nyújthatott egy idegennek, persze, Kana-ban nem voltak idegenek, különösen éjjelre nem maradt itt senki, lehetőleg egy éjszakát se, mintha ez az összes idelátogató nyugdíjas turista homlokára oda lett volna írva jól olvasható, láthatatlan betűkkel, hogy NE, különösen siralmasak voltak azok az éjjelek, amikor beállt a rossz idő, ha megjöttek a jéghideg szelek és az esők, végül mindennek betetőzéseképpen leesett a hó, maga Hopf asszony azonban épp ezt az utóbbit szerette, én azt szeretem itt minálunk a legjobban, amikor leesik a hó, na, az, kedves uram, megfizethetetlen, festői látvány, biztatta arra néhány vendégét a Garniban a reggelizőasztal mellett, ha beszélgetésbe elegyedett valamelyikkel, hogy maradjanak még egy éjszakát, mondván, hogy ha én a maga helyében lennék, maradnék, és eljönnék újra meg újra, de különösen télen jönnék, tudja, a hegyek, a fák, azok a csodálatos sétautak a hegyoldalakban a hóval, és hiába néztek rá ilyenkor a megszólítottak kissé megütközve, hogy de hát miről beszél, asszonyom, Kana már most is, hogy tavasz van, vagy nyár van, olyan képet fest, hogy nem is értem, maga hogy nem menekült el innen, hiába is néztek volna rá így, ezt meg Hopf asszony nem értette volna, neki ugyanis

mindennek ellenére Kana volt az otthon, én itt születtem, tudják, fordult oda egyszer-egyszer egy-egy kisebb családhoz, akik a gyerekükkel most itt reggeliztek együtt, hogy minden percet kitöltsenek, hisz a gyerek marad ezen a vigasztalan helyen, nekik meg vissza kell utazniuk, tudják, mosolyodott el Hopf asszony, nekem Kana a hazám, én itt születtem, és most már itt is fognak eltemetni a férjemmel és a gyerekeimmel együtt, én nem azt látom, mint sokan, hogy ez egy nácifészek meg minden, én ezt a kis gyöngyöt látom, ami itt a hegyek között évszázadok óta elterül, kicsi ez a város, én elismerem, hajtotta félre a fejét, de a mienk, ahogy mondani szokás, itt minden sarkot, utcát, házat ismerek, és engem innét senki nem kergethet el, amiben nem is volt annyira biztos, talán épp ezért mondogatta, mert félt a náciktól, és a sors legnagyobb csapásának azt tartotta, hogy a Garnija meg az étterme pontosan ránézett a Burg 19 oldalfalára, a hírhedett fészekre, ahol olyan sok rossz alak megfordult már, és most is annyira rossz arcok laknak ott, hogy ha el kell mennie a Burgstraße-n a kapujuk előtt, ami napközben ráadásul gyakran nyitva van, be se mer nézni, annyira fél, felgyorsítja a lépteit, és akár még a lábnyomát is letagadja, mondván, hogy ő nem is járt itt, csak ne is kelljen tudnia arról, kik a szomszédai, ha egyáltalán szomszédoknak lehet nevezni ezeket, koszosak, és mindegyiknek ilyen pirszing van a fülében meg a szájában meg az orrában, mindenütt tetoválások, egy borzalom, nézett olykor segélykérően, de legalábbis egyetértést keresve a férjére, aki azonban nem tudott segíteni, csak egyetértett, mert maga még inkább benne volt a korban, és nem akart ő már semmit, csak nyugalmat, ha rajta múlik, még azt a pár szobát is bezárták volna végleg a Garniban, mert mindössze arra vágyott, hogy jöjjenek az unokák Drezdából néha, meg hogy

elszunyókálhasson a tévé előtt délutánonként, ezt szerette a legjobban, a délutánokat, amikor ebéd után elfoglalhatta helyét a hintaszékben, a felesége ilyenkor gyöngéden betakargatta egy pléddel, és magára hagyta, mert a konyhában vagy a Garni pultja mögött mindig volt valami tennivaló, ő meg belesüppedhetett a semmittevésbe, és ringatózott, ringatózott egy kicsit a nyugszékben, s beleszunyókált ebbe a délutánba, és ezzel nem volt egyedül, mert például régebben maga Florian is nagyon szerette az olyan perceket vagy órákat a hétvégéken, amikor vagy a Herbstcafe-ban, vagy a padján a Saale mellett, vagy amikor a Kanai Szimfonikusok próbája alatt, vagy néha otthon a konyhaasztalnál módja volt csak ülni, és nem csinálni semmit, és nem gondolni semmire, csak ilyenkor volt képes erre, éjszaka nem, akkor az ijesztő álmok közötti felriadásokban ott zakatoltak a rémképek, csak nappal és kivételes esetekben tehát, és csak azelőtt, mielőtt elkezdődött volna a vesszőfutás, hogy megértse, amit nem lehetett, mert mára ezeknek az alkalmaknak is annyi, most már nemcsak éjszaka, de nappal is állandóan gyötrik a gondok, amelyek élén magától értetődően a Köhler úr szerepelt, mit csináljon, mit, menjen megint Berlinbe?, menjen megint Eisenbergbe?, egyik se kecsegtetett sok jóval, úgyhogy a következő hétvégén, amikor vége lett a Kanai Szimfonikusok próbájának, és a Bossz elengedte, már indult is egy vonattal Erfurtba, persze, nem szólt senkinek, a jegyet is meg tudta venni már egyedül, ráadásul a Vertreter biztos lebeszélte volna, úgyhogy senki nem tudta, hogy Erfurtba ment, ahol aztán hosszas kérdezősködést követően becsöngetett a rendőrség hatalmas épületének a bejáratánál az Andreasstraße 38 alatt, hogy előadja, mit akar, mit akar?, kérdezte tőle az őr, aki nagy sokára kijött, és kinyitotta a kaput, de aztán még annyit se mondott, mikor

ő elkezdte előadni a mit, hogy nem jó helyen jár, vagy valami, csak kifejezéstelen tekintettel behúzta ezt a kaput, de nem járt szerencsével a Hohenwindenstraße-ban sem, ahol egy másik tanácsra újból próbálkozott, mert ott meg azt mondta neki egy rendőr, hogy hétvégén a maga bajával én a Helios Klinikumba mennék, s aztán olyan furcsán röhögött rá, hogy Florian jobbnak látta, ha nem forszírozza, mi ez a Helios Klinikum, úgy látszik, gondolta, a Köhler urat nagyon őrzik, és visszautazott, összetörve, megroppanva, és már egyáltalán nem érdekelte, milyen bevetéseken kell részt vennie, nem érdekelte, mitől van ennyire felvillanyozva a Bossz, azt meg ő nem érdekelte, a világfájdalmadat tartsd meg magadnak, mondta neki az Opelben, de Florian meg se hallotta, ült mellette a kocsiban, megcsinálta, amit a Bossz mondott, aztán hazament, ült a konyhaasztalnál, a két kezébe hajtotta a fejét, újabb és újabb ötleteken kellett volna törnie ezt a fejet, csak sajnos már nem volt több ötlete, a levelek megválaszolatlanul maradtak, kísérletei Eisenbergben, Erfurtban kudarcba fulladtak, s úgy telt el a tél, hogy nem történt semmi, járták a hókásás utakat, mosták a falakat, közben néha őt is ide-oda állítgatta a Bossz éjszakákra különböző városkákban és falvakban, de ő azt se tudta, mit keres ott, meg nem is érdekelte már annyira, hogy megtudja, épp ki ellen védi a Birodalmat, egyedül a szombatonkénti Bach-próbák kezdtek egyre fontosabbak lenni neki, korábban, éveken át oda se figyelt, és arra használta az ott töltött órákat, hogy a gondjain töprengjen, mélyen önmagába húzódott, kizárta a Kanai Szimfonikusokat a tudatából, mostanában viszont arra késztette valami, hogy odafigyeljen az éppen gyakorolt zene egy-egy részletére, neki mindegy volt, hogy hol az egyik, hol a másik zenész kiesett-e a ritmusból, vagy hogy a bőgősök képtelenek-e tartani

a tempót, nem érdekelte, hogy a Bossz folyton tombol, mert a kürtösök már megint összevissza fújdogálják a szólamaikat, őt az összehangzásnak néha egy különös szépsége érintette meg, erre korábban nem volt füle, most azonban igen, talán mert attól, hogy elveszítette a Köhler urat, a lelkében valami megrepedt, és ezen a résen könnyedén bejutott bármi, ami vigasztalóan hatott, és néhány motívum, a hangszerek olykor sikeres egybecsengése tényleg vigasztaló volt, akadt néhány rész, amelyeknek egyszerű, fájdalmas melódiája felemelte, úgy érezte, hogy ezt ő is érti, ezt én is értem, gondolta, és kezdett odafigyelni, mi történik a tornateremben, és észrevett sok mindent, sok voltaképpen mellékes dolgot is, amire eddig fel sem figyelt, hogy például ha szól a zene, akkor a Bossz csak ül az üstdob mögött, de nem csinál semmit, s hogy a Kanai Szimfonikusok valódi vezetője inkább Feldmann úr, a nyugdíjas német–latin tanár, aki az első hegedűt játszotta, s nemcsak a vonójával, de egész testével irányítani próbálta a zenekart, s így a Bossz csak akkor tért vissza a zenekarvezetői posztra, amikor le kellett állítani őket, vagy amikor épp arról volt szó, hogy mit gyakoroljanak, meg hogy ki fénymásolja le azt a kottajegyzetet, amelyet éppen ez a Feldmann úr készített el rendre az éppen szóban forgó Bach-mű leegyszerűsített változatához, mert ez ment folyamatosan a Kanai Szimfonikusoknál, hogy belefogtak az *I. Brandenburgi*ba, de aztán egy idő múlva abbahagyták, mert nem ment, aztán belefogtak a *II. Brandenburgi*ba, de az se ment, azt is abbahagyták, most éppen a *IV. Brandenburgi* Andante-jánál tartottak hónapok óta, de ez se nagyon akart összeállni, hát, ez így nem akar összeállni, csapta oda az ütőket az üstdob mögött a Bossz, és újrakezdette az egészet, pedig ennél jobban már nem lehet rátok írni, jött előre aztán, s állt meg a zenekar előtt,

a flötéket ti játsszátok, barmok, s a két fuvolistára mutatott, akik rögtön lesunyták a fejüket, de a többiek sem úszták meg, a végén az egész zenekar úgy nézett ki, mintha azt mondták volna nekik, hogy ennyi volt, vége, mehettek haza, mert még egy ilyen egyszerű feladathoz sem értek föl, és a vonósoktól a két bőgősig mindannyian jogosnak érezték, hogy a Bossz haragszik, ők is tudták, hogy ez nem megy nekik, úgyhogy megváltás volt, amikor a Bossz elkezdett áttérni arra, milyen viszonyban kell legyenek Johann Sebastian Bach-hal, mert ekkor már tudták, hogy innentől, ha szerencséjük van, Bach-ra terelődik a szó, és szerencséjük volt, és mindig, és fellélegeztek, aztán újra folytatták, s kezdődött az egész elölről, s neki az is csak most tűnt fel, mekkora harc folyik a Bossz és Feldmann úr között, amelyben a Bossz, elveszítvén a játék alatt a hatalmát, amikor neki semmi szerepe nem volt, utána rögtön és mindig, újra meg újra visszaszerzi, és kijelöli a Kanai Szimfonikusok művészeti irányát, mert az irány a lényeg, ordította a zenekarnak, és az irány jó, csak több erőfeszítésre van szükség, nem akarjátok?!, ordított tovább, nem akarjátok meghaladni önmagatokat?!, és az arcokra az volt írva, hogy hát, nem, miközben őt ekkor már elragadta saját szenvedélye, amit Bach iránt érzett, így aztán a próbák, s ez is csak most tűnt fel Floriannak, a szokott medrükből soha nem léptek ki, azaz nagyrészt a Bossz okította a zenekar tagjait, akik inkább a *Let the Sunshine*-ra meg a *Dragonstone*-ra meg a *Blood of my Blood*-ra készültek egész életükben, és nem Bach-ra, viszont ő innentől kezdve, hogy néhány dallam befészkelte magát a lelkébe, egyre jobban érteni kezdte a Bosszt, hogy mitől van benne ez a nagy szenvedély a Bach iránt, és a Herbst-cafe-ban, kezdetben nagyon halkan, hogy ne zavarjon senkit, később pedig, mert beszerzett egy fülhallgatót,

már teljes hangerővel elkezdett Bach-ot hallgatni, és már nemcsak a *Brandenburgi concerto*-kat, hanem mást is, például a nagy passiókat, ezek azonnal lenyűgözték, nem is értette magát, mért nem hallgatott már a kezdetek kezdetétől a Bosszra, hogy Johann Sebastianban van az élet minden titka, noha azzal nem tudott mit kezdeni, amikor az még hozzáfűzte, megrángatva a karját, hogy „és meg is van fejtve!!!", hallotta ezt százszor és ezerszer, de soha nem vette komolyan, soha nem vette magának a fáradságot, hogy megértse, mit jelentenek ezek a szavak, ám most, hogy őt magát is elkapta, már ő is kezdte úgy gondolni a *Máté-passió* alatt a Herbstcafe-ban, hogy igen, Bach az élet titka, csak azon a nyomon nem jutott sehová, hogy „és meg is van fejtve!!!", ezt hiába idézte vissza, a rejtvény nem fedte föl magát, meg is kérdezte egyszer a Bosszt az Opelben, miután befejezték a szokásos himnuszéneklési gyakorlatot, hogy elárulná-e neki, mi a megfejtés, na, látom, kezdesz felnőni, kapta oda a fejét a Bossz csodálkozva, de nem árulta el a megfejtést, ezt mindenkinek magának kell megtalálnia, tette hozzá titokzatos arccal, és erről nem volt hajlandó többet mondani, egyelőre hallgass annyi Bach-ot, mondta, amennyit csak bírsz, mert azon az úton, amelyen menned kell, a mennyiség is számít, a mennyiség?, kérdezte Florian, igen, a mennyiség, bzmeg, csaptak a nyakára, és ezzel a beszélgetés le volt zárva, s Florian kezdte a kantátákkal, de nagyon sok kantáta volt a neten, úgy érezte, soha nem jut a végére, de aztán már nem is akart a végére jutni, csak elmerülni bennük, s bár még fülhallgatón keresztül is csak nagyon halkan merte hallgatni, mert a Herbstcafe-ban mindig volt valaki, úgy érezte, így is eljutnak hozzá az üzenetek, így nevezte, üzeneteknek, a hangokat és a hangok együttesét, ám ő nem akarta megfejteni őket, sőt, az volt az azonnali

benyomása, hogy ezeknek az üzeneteknek nincs is jelentésük, önmagukban szépek, önmagukban csodálatosak, csak vannak, nem lehet lefordítani őket, és nem is kell, mert nem közvetítenek valamit, hanem pusztán azok, amik, el nem tudta képzelni, mire gondolhat a Bossz, amikor megfejtésről beszél, ő, Florian, csak idáig jutott, s megelégedett ezzel, és úgy jött el a következő tavasz, hogy ugyan a Köhler úrnak még mindig se híre, se hamva nem volt, azaz nem látott változást a weblapon se, s a csengőre se reagált senki, amikor néhányszor még megpróbálkozott az Oststraße-i háznál, viszont igyekezett egyre kevesebbet gondolni erre, részben azért, mert meg akart szabadulni a kényszertől, hogy mindennap lemenjen, és becsöngessen, részben pedig mert egyre gyakrabban hallotta a fejében az ott maradt dallamokat, és ezek azon a súlyos tényen is enyhítettek valamelyest, hogy válasz továbbra sem érkezett Berlinből, ekkor arra gondolt, hogy talán újra szerencsét kéne próbálnia, mert amikor először járt ott, még nagyon tapasztalatlan volt, hogy kell megtalálni valakit, főleg, ha ilyen fontos a személy, mivel akkor csak úgy felment a Reichstag kapujához, aztán követve a kapus tanácsát, lement egy bódéhoz, és ivott egy Club Cola-t, mert persze hogy nem árultak Jim Himet, de a kapus nem jött érte, ahogy emlékezete szerint megígérte, amikor pedig visszament hozzá a Reichstag bejáratához, már nem ő állt ott, hanem egy másik, aki egyszerűen elhajtotta onnan, mikor kiderült, hogy nem a nyitott nap adta lehetőséggel kíván élni, és nem a Reichstagot akarja megtekinteni, emiatt aztán elég tanácstalanul álldogált ott egy ideig, vett egy szendvicset ugyanabban a bódéban, ahol a Club Cola-t, és leült a Reichstag lépcsőjére, hogy megegye, de egy másik egyenruhás elzavarta onnan, úgyhogy a szendvicset a Tiergarten egy közeli padján ette meg,

s amikor aztán megint kérdezősködni kezdett, valaki, egy fejkendős török asszony, azt ajánlotta neki, hogy a Kancellárasszonyt egyáltalán ne a Reichstagban keresse, hanem a Kanzleramtban, én azt hittem, mondta neki Florian, hogy a Kanzleramt a Reichstagban van, á, nem, mondta az asszony, a Kanzleramt, az arra van, és mutatott egy irányt, amelyet Floriannak aztán már csak követnie kellett, és el is jutott egy nagyon szupermodern épülethez, de ott elsőre fogalma sem volt, hol kell bemenni, az egész épületet vagy kerítés zárta el a külvilágtól, vagy a Spree, vagy egyenruhások, akik közül csak egy állt szóba vele a kerítésen keresztül, akinek elmondhatta, mi járatban van, de akkor az furcsa kérdéseket tett fel neki, ő hiába mutatott a mutatóujjával az órájára, odamutatván, hogy már jócskán elmúlt dél, amikorra a találkozó meg lett beszélve a Merkel asszonnyal, az csak kérdezgette, hogy honnan jött, meg hogy hol van a vonatjegye, meg hogy ki küldte őt ide, és hiába mondta neki, hogy ez most egyáltalán nem érdekes, mert az egyetlen, ami érdekes, az az idő, és mindenféle értelemben, ez az egyenruhást nem hatotta meg, pontosan le kellett írnia, hogy nézett ki a fejkendős török asszony a Tiergartenben, mire a végén belátta, hogy ezzel az egyenruhással nem boldogul, ez nem olyan kedves, mint az az első kapuőr volt a Reichstagnál, ez még meg is tapogatta a kerítés résein át, és az adatait is felvette, hogy név, lakóhely, telefonszám, a Hartz IV-azonosító és minden efféle, mintha direkt húzni akarná az időt, aztán nemhogy elmondta volna, hol jöhet be, elküldte onnan, mégpedig ellentmondást nem tűrően, úgyhogy elment, még vissza-visszanézett a Kanzleramtra, hogy akkor ebből most mi lesz, de nem tudta, mit lesz, és hogy ő maga mit tegyen, szörnyen érezte magát, mert biztosra vette, hogy a háta mögött abban az épületben valahol Merkel

asszony várja őt, őt, aki meg nem tud bemenni, rettenetes, és különösen a következményeiben az, gondolta, de tehetetlen volt, mégse rohamozhatja meg az épületet, úgyhogy jöttek az órák, amikor csak bolyongott a Kanzleramt körül a kérdéssel a fejében, hogy hogy hogy akkor most mit csináljon, már kezdett sötétedni, nagyon el volt keseredve, hogy hiába jött, de nem volt mit tenni, kellett menjen a Hauptbahnhofra, mert indult a vonat vissza Halle felé, csak bámult ki az ablakon aztán, s még annak sem tudott örülni, hogy kapott helyet, mivel csak a kudarc súlyát érezte, hogy hiába próbálta meg, hogy hiába minden, hogy a világ a vesztébe rohan így, pont mint a vonat Halle felé, és az járt a fejében, hogy amikor a Reichstag kapujában vagy a Kanzleramt közelében volt, nagyon-nagyon messze érezte magát Angela Merkeltől, de amint eltávolodott az épületektől, s főleg itt, a vonaton, ahogy haladt Halle felé, már egyre közelebb, hogy van ez?, miért érzi ezt így, Angela Merkel talán már nincs is ott?, hanem úton van... Thüringia? vagy esetleg?... éppen... Kana felé?, bármennyire tudatában volt is annak, hogy van a dologban természetesen egy nagy adag képtelenség, ez ütött hirtelen szöget a fejébe, mert képtelenség, képtelenség, de... nem lehetetlen, gondolta, s attól kezdve egy darabig minden hétvégén meg hét közben is késő délután kijárogatott az állomásra, csinált egy táblát azzal a szöveggel, hogy ANGELA MERKEL, és amikor bejött egy vonat Jena felől, felemelte, s egészen addig tartotta a levegőben, míg az utolsó utas is le nem szállt, de Angela Merkel nem jött, ráadásul hamarosan már nemcsak a Bossz gúnyolta érte, hogy kijár, hanem mindenki, akivel összetalálkozott, mert persze gyorsan szétterjedt Kana-ban, hogy kire vár Florian, meg hogy ez azt hiszi, hogy a Merkel majd pont vonattal fog idejönni, meg ilyenek, s záporoztak a poénok

egyre-másra, ami miatt persze ő kezdett arra jutni, hogy talán abba kellene hagynia a kijárkálást, s elkerülni lehetőleg még a Bahnhofstraße-t is, s egyáltalán, azt találta a legjobbnak, ha egyszerűen elbújik valahol azokban az órákban, amikor van némi forgalom a városban, se Rosario-hoz, se Ringer asszonyhoz nem mert felmenni, de az egyszer elkapta a Netto-ban a konzerves polcok előtt, nem is értelek most már, mondta neki, és nagyon gondterheltnek látszott, mit művelsz te az állomáson, Florian?!, ő lehajtotta a fejét, és próbálta megmagyarázni, hogy ha megérkezik a Kancellárasszony, ott kell legyen, mert különben honnan ismeri fel őt?, ki érkezik meg?!, emelte fel a hangját haragosan Ringer asszony, nem gondolod komolyan, hogy tényleg idejön a te Angela Merkeled, ugye?!, de, komolyan gondolom, felelte erre Florian, és leszegte a fejét, mert egy kicsit szégyellte is, hogy hisz ebben, Ringer asszony, mondta neki aztán a kijáratnál, s ekkor már felemelte azt a fejet, nekem semmi nem maradt, csak hogy ebben higgyek, és ez nem teljes lehetetlen, Florian, az isten áldjon meg!, csattant fel Ringer asszony, és ezt ismételgette, miközben ledobta a bevásárlószatyrát, és megragadta, és kezdte rázogatni a karját, hogy az isten áldjon meg!, az isten áldjon meg!, egész addig, míg Florian finoman ki nem szabadította magát, és nagyon rossz volt, nagyon, hogy ott kellett hagyja Ringer asszonyt, és így, de mit tehetett volna, nyilván ezt már senki nem érti meg, ha ő sem, hogy a Kancellárasszony bizony hogy eljöhet, ha megértette a levelekben leírtakat, miért olyan őrültség ez?, tépelődött, s nagyon igyekezett, hogy hazafelé ne találkozzon senki ismerőssel, de persze hogy szembejött vele Hoffmann az Ilona büféből, a nagy vörös foltok még a szokásosnál is mélyebben ragyogtak az arcán, te, Flórikám, ne rohanj már annyira, és elkapta a karjánál fogva, amikor arra

hivatkozva, hogy siet, tovább akart menni, te, figyelj, hajolt egész közel hozzá, nem adnál egy eurót?, csak egy ötösöm van, felelte erre ő, nem baj, jó lesz, mondta Hoffmann, és már ki is kapta a kezéből, és boldogan távozott, Florian meg felrohant a hetedikre, és kettőre zárta az ajtót, s nem volt kérdés, hogy befejezte-e az állomásra járkálást, befejezte, nem is azért, mintha már nem hitte volna, hogy van értelme, hanem mert egyszerűen agyonnyomta a sok gúnyos megjegyzés, meg főleg hogy Ringer asszony se értette meg, akkor meg minek?!, ütögette a homlokát, ha megjön a Kancellárasszony, jó, ha nem jön, az is jó, vagy megmentik a világot, vagy nem, ez innentől már nem rajta múlik, nem ír több levelet Berlinnek, és nem megy ki az állomásra, csak egyet akar, hogy a Köhler urat adják vissza, és ekkor letett arról, hogy újra felmenjen Berlinbe, inkább a Bosszhoz fordult, és elmondta neki az A4-es egyik pihenőhelyén az egész történetet, ahol épp megálltak, hogy megegyék a szendvicseket, a Bossz nem szólt közbe, s ami igazán jólesett Floriannak, hogy amikor befejezte, nem kezdte el ő is gúnyolni, mint ahogy tette ezt, mikor még kijárt Merkel asszony elé, sőt, egy darabig csak hallgatott, még a cigarettájába se szívott bele egy ideig, a száját csücsörítette, mint aki elgondolkozik azon, hogy rendben, oké, érti, és itt akkor most az a kérdés, hogy mit csináljanak, és pontosan ezt is mondta Floriannak, hogy oké, értem, most akkor az a kérdés, mit csináljunk, Florian szeme felragyogott, mert ebből megértette, hogy a Bosszra számíthat, már megint számíthat rá, a legszívesebben a nyakába ugrott volna, de tudta, hogy azért ezt mégse teheti, csak hallgatta, hogy mit is tesznek akkor most, mert ezzel a Wetter-Köhlerrel nekem, jegyezte meg a Bossz, soha nem volt semmi bajom, bár zsidó, de hát köztük is vannak kivételek, és Wetter-Köhler kivétel, ezt elismerem,

rendes a tag, és mindig néztem az előrejelzéseit, és észrevettem én is, hogy befagytak az adatok egy jó ideje már, úgyhogy tényleg kár, hogy zsidó, na, mindegy, szóval azt mondod, hónapok óta, igen, felelte lelkesen Florian, igen, már hónapok óta nem, hm, mondta erre a Bossz, valamit hallottam, valamit hallottam, de most, hogy mondod, ez tényleg elég furcsa, bszod, eddig még soha nem hagyta abba, és egyetlen napra se, hogy frissítse az oldalát, és megfordultak a 4-es úton, és visszamentek Kana-ba, és a Bossz simán benyomta a kaput az Oststraße-ban, aztán kicsit megemelte a bejárati ajtót is, ami az udvarról nyílt, és bement a házba, Florian nem követte, odakint várta, nincs bent senki, mondta aztán a Bossz, csak a tök nagy rend van, meg a por, por?, kapta fel a fejét Florian, dehát a Köhler úrnál soha nincs semmiféle por, hát, most van, és ez is téged igazol, hogy elutazott valahova, vagy elvitték, csücsörítette a száját megint, igen, mondta Florian, erre is gondoltam, de semmit nem sikerült elérnem Erfurtban, nem adják vissza, majd visszaadják, ha szépen kérjük, kacsintott rá a Bossz, és ezzel aznapra a dolog el volt intézve a részéről, mert azért, gondolta hazafelé menet, mikor beállt a kocsival, és bement a házba, azért ez az egész meglehetősen prob-le-ma-ti-kus, tudnillik a kérdés szerinte az, hogy egyáltalán mi ok van arra, hogy a Wetter-Köhler felszívódjon?, semmi, az égadta világon semmi, még hogy Florian levelei meg Angela Merkel?!, az a dagadt, álszent paplány?!, semmi jelentősége, viszont a Wetter-Köhlernek lehettek furcsa kapcsolatai, az egész Wetter-Station meg miegymás, nem arra utal, hogy hm?!, amire felnyitott egy sört, mondhatta a Jürgen, hogy a 409 thüringiai sör, valójában csak egy van, ami igazán az ő szája íze szerint készült, félredobta a kupakot, és a szájához emelte az üveget, és ez a Köstritzer, és kész, belekortyolt,

böfögött egy háromtételeset, ahogy hívták, aztán csak annyit mondott, hogy Köstritzer, és ezzel az a nap eljutott a végére, mert míg ide-oda kutatott a laptopján, jött még egy Köstritzer meg még egy Köstritzer, egészen addig, míg be nem esett az ágyba, szokása szerint ruhában, miközben Florian estéje egészen másképpen telt, ő ugyanis nem ment egyenesen haza, hanem felment Ringer asszonyhoz, de ész nélkül, mert nem nézett az órájára, úgyhogy akképpen cselekedett, ahogy még sohasem, miután zárva találta a könyvtárat, lement ugyanis Ringerék lakásához, amúgy soha nem fordult elő ilyesmi, Ringer asszonnyal való találkozásainak a helyszíne kizárólag a könyvtár volt, és ennyi, félt Ringer úrtól, Ringer úrban ugyanis volt valami, amit tiszteltek benne az emberek, de amitől ugyanakkor mindenki félt is, nemcsak ő, ezt tudta, mert hallotta, csak nagyon nehéz lett volna megmondani, mi a csuda ez, amitől, de mindenki tartott tőle, ez biztos, úgyhogy Florian soha nem mert Ringer asszonyhoz a lakásra, sőt, az eszébe se jutott, hogy Ringer asszony egyáltalán lakik valahol, mindig csak a könyvtárba, le a házhoz soha, hozzájuk, Ringerékhez a Ludwig-Friedrich-Jahn-Straße-n kellett fölmenni, nem messze a rendőrőrstől, ami szinte mindig zárva volt, Ringer nem is értette, mi ez a nagy tartás őtőle, aki a légynek se árt, szinte az egész napját a műhelyben tölti, ugyan mi félnivalója lehet tőle az embereknek, ráadásul botrányosnak találta, hogy egy ilyen városban, mint Kana, pont ő az, akitől félnek, mikor a kora kilencvenes évektől fogva a náccik folyamatosan riadóztatták Thüringiát és az egész köztársaságot, balhé balhé hátán, gyilkosságok és merényletek, amit minden egyes esetben a náccik számlájára kell írniuk, mindig így ejtette ki a szót, miközben felhúzta az ínyét, és kivillantotta a fogait, hogy nácci, amikor a barátai körében erről volt

szó, a nácciktól féljenek, mondta egy nyílt napon a Rathaus-ban, tőlük kell megtisztítani a várost és egész Thüringiát, a gondolatot, értik, magyarázta Ringer a Rathaus emeletén, a gondolatot, a nácci gondolatot kellene kiirtani, hogy ne térjen vissza, ami egyszer már leszerepelt, és világraszóló borzalmakat okozott, és ne higgyék, jegyezte meg a ritkás közönségnek, hogy a veszély jelentéktelen, ne hivatkozzanak arra, hogy csak néhány senkiházi a Burg 19-ből, mert mindig így kezdődik, hogy csak egy-két senkiházi, egy-két beteg szerencsétlen kezdi, igen, ez igaz, de eljön a pillanat, amikor ezek megtalálják „valamennyiünk ütőerét", azt az eret, amit ha megérintenek, minden visszajön, a sátán jön vissza, mondta Ringer, a sátán, higgyenek nekem, de nem hittek neki, és ugyan eldarálták, hogy az emberellenes eszméknek minálunk helye nincs, a képviselők valójában jelentéktelennek ítélték az egészet, azzal nyugtatták magukat, hogy pontosan tudják, kik ezek, név szerint, hogy lennének már ezek páran károsak az egész thüringiai társadalomra?!, ugyan, kééérem, mondták egymás között, ezek a túlzások csak a bajt hívják elő, mert elég falra festeni az ördögöt, és megjelenik, na, ezt Ringer nem így gondolta, ő meg volt győződve arról, hogy az ördög már *eleve* fel van festve arra a falra, de ahhoz, hogy ne jelenjen meg, nekik kell csinálni valamit, és ő nem volt rest, nekikezdett, és tette, amit tehetett, mondta is neki a felesége, hogy Mark drágám, ne csináld ezt, ne avatkozzál bele a dolgokba, teneked van egy műhelyed, van szép jövedelmed, el tudod tartani a családod, ne hívjad ki magad ellen a sorsot, mert itt szinte mindenki náci, még az is, aki nem tud róla, ez ellen nem lehet tenni semmit, csak személyesen védeni, amit kell, a családodat, engem, és neked ezt kell tenned, nem, ellenkezett Ringer hevesen, én nemcsak magamért meg érted vagyok

felelős, na, szépen vagyunk, mondta Ringer asszony, most meg egy próféta akar kibújni a műhelyéből, hagyjál már engem!!!, és ezzel Ringeréknél aznapra vége lett, Ringer felindultan elhagyta a házat, beült az autójába, és oda ment, ahová mindig, ha levegőváltozásra volt szüksége, és sokszor volt levegőváltozásra szüksége, így aztán Jenaig meg sem állt, ivott egy kávét a Planetáriumnál az Ellaban, kifújta magát, aztán átment a Wagnerbe, ahol már ott voltak a barátai, a Wagner kissé veszélyes volt a számukra, mert már csak a koruk miatt is nagyon kiríttak onnan, de ő is és a barátai is úgy gondolták, ez olyan hely, amit nem szabad átengedni a nácciknak, akik szintén ugyanígy gondolták, hogy nekik, ezeknek a rohadék zsidóknak nem szabad átengedni, ráadásul gyönyörű a kávéház benne, bár a kávé nem az igazi, ezért is ivott Ringer, ha volt rá ideje, kávét inkább az Ella-nál, ahogy most is tette, itt már csak vizet kért, meg egy zacskó sós mogyorót, és összedugták a fejüket, lehalkították a hangjukat, és meghallgatták Ringert, hogy mit javasol, és egyetértettek mind, hogy nemcsak Kana-ban meg Jena-ban van egy *kifejezetten* demokratikus miliőre szükség, hanem egész Thüringiában, ebben maradtak, végül arra terelődött a szó, hogy a náccik furcsa támadásokat hajtanak végre Johann Sebastian Bach emlékhelyei ellen, egyelőre annyit tudni, mesélte Ringer, hogy Eisenach-ban, Wechmarban meg Mühlhausenben graffitikkel elcsúfították a bejáratokat, ő, mutatott magára Ringer, meg merne esküdni, hogy egy kanai graffititisztító áll a dolog mögött, közismert nácci náluk, persze bizonyítéka nincs még rá, de lesz, ezért azt javasolja a többieknek, hogy próbáljanak meg egy Bach-védelmi bizottságot létrehozni, itt és most, ez volt a kedvenc szavajárása, hogy itt és most, és kapják el ezt a bandát, mert Bach Thüringiáé, és nem lehet tétlenül ülni, míg ezek

megszentségtelenítik, és éppen Bach-ot, botrány, csóválták hitetlenkedve a fejüket a barátok, és kész voltak, hogy megvédjék, ami Bach és ami Thüringia, Ringer kivételével mindenki sört ivott, a Köstritzer volt a kedvenc, és koccintottak egy nagyot a megállapodásra, Ringer máris felajánlotta, hogy beszél Erfurtban az alkotmányvédelemmel, mint ahogy meg is tette, csak Ringer asszony nem volt nyugodt egyáltalán, ráadásul ő úgy tudta, hogy a Bossz éppen hogy a graffitik ellen van, legalábbis Florian-tól ezt hallotta, de Ringer csak mosolygott, hogy nem érted?, akkor épp ez benne az aljas, hogy felfújja éjjel, aztán letakarítja nappal, ez a patkány ilyen, és kész, erről nem hajlandó vitatkozni, de Ringer asszonynak Florian miatt még volt néhány ellenvetése, csak a férje nem volt kíváncsi rá, erre nem, mert tényleg tenni akart valamit, és ebből a Bosszból neki amúgy is elege volt, azt gyanította, hogy a feleségének volt egy homályos esete vele fiatalkorában, tudni nem tudott semmit, csak sejtette, hogy valami lehetett, mert Ringer asszony, ha erre az izomagyú ősnáccira terelődött a szó, mindig elhallgatott, és nem mondott el neki valamit, és ez a valami a Bosszal volt kapcsolatban, úgyhogy a legrosszabbat is feltette róla, ha nem lett volna elég az, amit a Burg 19 alatt műveltek a kamerádjaival, mindenki tudta, mi történik már több mint két évtizede ott, de senki nem tett semmit, egyszer vagy talán kétszer a rendőrség lecsapott, mire egy darabig csend lett, de aztán visszaszivárogtak, és most újra belakták ezt a Burg 19-et, ahol tényleg elég nagy volt mostanában a sürgés-forgás, most már folyamatosan jelen voltak a területen, de változatlanul nem jártak sikerrel, még nem, hangsúlyozta a Bossz, és annyiszor harsogta el a kitartás szót, hogy az agyukra ment, még Karin is azt mondta, hogy na, jól van, Bossz, bzmeg, mi kitartunk, de nem gondolod, hogy más

taktika kéne?, nem, bzmeg, reagált hevesen az, nem gondolom, és azt már nem fejtette ki, miért nem gondolja, úgyhogy ennyiben maradt a dolog, kicsit megemelték a Köstritzer árát a Netto-ban, úgyhogy a Bossz kezdeti ellenkezése mellett áttértek a Ur-Saalfelderre a Burgban, ez elég nagy változást jelentett, de a többi ment tovább a régi módon, tavasz volt, néha órákig sütött a nap, a kanaiak kivonultak a Saale-partra, kiültek a Bahnhofstraße-n a padokra, felélénkült a bevásárlócentrum, és összecsapott a Kana a Gera-val a futballpályákon, s eljött május elseje, amely még mindig a legfontosabb ünnep volt Kanaban, már reggel kijöttek az öregebbek a Rosengartenbe, hogy jó helyet találjanak az asztaloknál, s ott ültek egyenes háttal, szótlanul, míg el nem kezdődött a szórakoztató zene a kagyló alakú betonszínpadon, amelyet úgy kell elképzelni, hogy a városhoz képest alacsonyabban fekvő Rosengarten oldalában a betonból félgömb alakban megálmodott és megvalósított építményre borításként még egy csinos faborítású tető került, s a színpad mögött és fölött úgy negyedóránként egy-egy vonat húzott el a magasban, zajával pár másodpercig elnyomva a zenét, melyet részben a Kanai Szimfonikusokból ismert zenészek, részben betanított gimnazisták szolgáltattak, elöl a fuvolisták és a klarinétosok ültek, mögöttük egy sor szaxofonos, a harmadik sorban a trombiták és a harsonások, a kürtösök meg a pozanosok, leghátul pedig egy dobos ült, egy másodikos gimnazista, akit a Bossz kifejezetten utált, minél többször fordultak meg a kamerádok a tálca sörrel, annál jobban utálta a fiút ott hátul a dobnál, de nehéz volt eldönteni, mit utál jobban, őt vagy azt, amit játszottak, mert itt aztán nagyon ment a Beatles-féle *It's been a hard day's night* meg a *Blood of my Blood* meg a *Dragonstone* meg az efféle szemetek, a Bossz nem győzte szapulni őket

a betonszínpadon, végig, amíg csak el nem jött a szünet, képtelen volt leállni, képtelen vagyok leállni, rázta meg a fejét időnként, és a cigarettájával hadonászva azt mondta, hogy ez egyszerűen a legaljasabb összeesküvés mindaz ellen, ami Thüringia, hát nem halljátok?!, de, de, halljuk, bólogattak a többiek, és belekortyoltak a sörbe, és nagyon vigyázott mindenki, nehogy a Bossz azon kapja őket, hogy a lábukkal az asztal alatt verik a taktust, tudták, hogy a Bossz figyeli a lábakat az asztal alatt, folyamatosan figyelte őket, tényleg, aztán elhúzott egy vonat megint Jena felé a betonkagyló fölött, a Bossz felállt, odavetette, hogy azt hiszi, most rajta a sor, és hozta a tálca sört, meg ahányan voltak, annyi Bockwurstot, két tálcával imbolygott a pultoktól visszafelé a tömegben, amely eléggé elzárta a közlekedési útvonalat a pultok és az ő asztaluk között, kérem, ne zárják el a közlekedési útvonalat, rivallt rájuk a Bossz a két tálcát egyensúlyozva a kezében, de nem kellett volna, mert azzal, hogy egy pillanatra nem figyelt oda, a wurstos tálca kissé megbillent a baljában, és a fele Bockwurst már a földön is volt, a krvanyjukat maguknak, hát, nem látják, hogy egy ember jön itt ezzel a két kibszott tálcával?!, na, akkor kissé szétnyílt a tömeg, mely szintén Bockwurstra meg sörre várt, a Bossz leeresztette mind a két tálcát a földre, összeszedte a Wurstokat, majd a tálcákat újra felemelte, s próbálta őket vízszintesen tartani, és sikerült, és végre eljutott az asztalukhoz, na, nekem ennyi volt, gyerekek, rogyott le közéjük, én ezt nem fogom sokáig bírni, de aztán nem történt semmi, mert a Wurstra jól csúszott a csapolt, hisz természetesen nekik nem kellett az üveges, ha egyszer végre csapolt van valahol, a kamerádok egyre vidámabban nézelődtek, s csak néha mertek odapillantani a színpadon játszó zenekarra, amit persze a Bossz azonnal észrevett, és azonnal elkezdte

ócsárolni Feldmann urat, aki karmesterként működött közre a vidám, szórakoztató hangulat megteremtésében, ráadásul láthatóan nagyon élvezte is az egyes számokat, hajlott kora ellenére ritmikusan mozgott, kiállásoknál pedig a közönség kisebb derültségére, úgy csinált, mint egy profi big band vezető, azaz kitámasztott az egyik lábával, testét az ellenkező irányba döntötte, majd a kezével úgy intette be a befejező szólamok utolsó negyedeit, ami még a sörtől egyre fesztelenebbé váló közönséget is szórványos tapsra késztette, pedig a hangulat nem jó, jegyezte meg az egyik asztalnál egy idős néni, aki a fiával éppen bepakolta egy hatalmas Bockwurst felét, és elmondta a szemben ülő idegennek, hogy a régi időkben bizony hogy más volt a május elseje, az május elseje volt, ez itt, biggyesztette le a száját, ugyan már!, és belekortyolt a sörbe, amit a férfiakhoz hasonlóan ő is nagykorsóban ivott, a fia azonban üveges Köstritzert, miközben a néni a fél Bockwurstját nekiadta, mert éhes, mesélte az idegennek az asztalnál, ez a gyerek állandóan enne, én már alig bírom, mert képzelje, már a reggelire megeszik egy tányér rántottát, szalonnával, egy tányérral, érti?, nyolc tojás, és minden reggel, mire a fiú, aki nem volt túlságosan beszédes, meg ráadásul még volt a Bockwurstból, és ez eléggé lefoglalta, csak mosolygott szerény büszkeséggel, hogy igen, ez a reggeli, az ebéd meg, folytatta a néni, arról jobb nem is beszélni, hús, hús, hús, hús, ennek a hús a mindene, de itt elhallgatott, mert a szomszéd felemelte a fényképezőgépét, és csinált egypár képet a zenekarról, csak sajnos közte meg a színpad között volt még egypár asztal, többek között a Bosszéké is, Karin rögtön kiszúrta, hogy valaki fényképez, s már ott is állt az idegen mellett, és azt mondta neki, maga fényképeket készíthet, de mi nem kívánunk azon szerepelni, úgyhogy adja ide a masináját, az idegen egy pillanatig

csodálkozva, majd kissé ijedten nézett rá, s azt mondta, hogy ő csak a zenekart, de aztán engedelmesen odanyújtotta, Karin pedig kikereste a számára elfogadhatatlan képeket, letörölte őket szép akkurátusan, aztán letette az asztalra, föléje hajolt, s miközben a fél szemét le sem vette a férfiról, a száját csücsörítve, lassan a gép lencséjére célozva, ráengedett egy méretes köpést, és ennyi, nagyjából más nem is történt ezen a május elsején, csak a szokásos dolgok a végén, amikor már esteledett, a zenekar már réges-régen lejött a színpadról, és nagy taps és bravók közepette leült az asztalokhoz, égtek a kertben a lámpák, még volt egy csomó sült hús, de a Bockwurst már elfogyott, néhányan elkezdték egymást agyba-főbe verni a Rosengarten hátsó fertályán, szépen világított a hold is, odabent a Rosengarten épületének szélén fel-felkurjantottak egy-egy sikeres akció után a csocsót játszó fiatalok, a néni belekarolt a fiába, és elballagott a sínek alatt föl a város felé, a Bosszék is összepakoltak, vettek még egy láda sört a pakolászó árusoktól, hogy legyen a Burgban is, de aztán csak Fritz tért vissza oda, a többiek hazamentek, s mielőtt elváltak volna, azért Fritz még odakurjantotta, hogy ROHADJON MEG MÁJUS EGY, amire persze Hopf asszony azonnal felkapta a fejét, mert ő nyitott ablaknál aludt, és azon át minden behallatszott, főleg ha annyira közelről ordítanak, mint a Burg 19, na, már megint, fortyant fel az ágyban, és becsukta a hálószoba ablakát, pedig ő nyitott ablaknál szeretett aludni, én, árulta el egy-egy visszajárónak a reggelinél, mindig nyitott ablaknál alszom, tudja, nekem a friss levegő a mindenem, én egy bezárt ablakos helyen egy szemhunyásnyit nem aludnék, mert a friss levegőt megszoktam, és megszoktam, hogy levegő van a hálóban, de néha be kell csuknom, és felsóhajtott, hát, tudja, fintorította el az arcát, és a Burg 19

irányába intett a fejével, a nácik, aztán még elmagyarázta a vendégnek, milyen gyönyörű helyeket érdemes meglátogatnia a környéken, és hogyan jut el oda, majd leszedte az asztalt, gyorsan letakarított mindent, ha kellett, abroszt cserélt, majd végignézett a reggelizőhelyiségen, és ott is lekapcsolta a villanyt, így aztán már mindenütt sötét volt, mert máshol nem pocsékolta az áramot addig sem, csak a kisteremben, ahol a reggelit szolgálta fel, a többi helyiségben mindig sötét volt, fel is bukott Florian néha, amikor egy-egy sörös- vagy borosrekesz-toronnyal át kellett menjen ott útban a kisterem mögötti konyhába, mint ahogy majdnem most is felbukott, amikor Hopfné cédulájára megjelent nála, hogy akkor mit segíthet, tegnapra vártalak, de mindegy, csak a szokásos, Florianom, mondta neki Hopfné, a férjem már nem bírja, akarja ő, de nem engedem, hogy emeljen, magyarázta Floriannak, aki pár perc alatt behordta, amit kellett, megette az ajándék reggelit, s közben meghallgatta Hopfnét, hogy ezek a maga barátai itt, és intett a fejével a Burg 19 felé, már megint randalíroztak az éjjel, mondjad már meg nekem, hajolt le hozzá, hogy tudsz te ilyenekkel barátkozni, nem tudod, hogy ezek mind nácik?!, még az is lehet, hogy a te Köhlered ügyében is benne van a kezük, jaj, Hopf asszony, én nem tudok ezekről a dolgokról semmit, válaszolta Florian, különben is csak a Bossz miatt vagyok néha velük, tudja, de nem csinálnak ők semmi rosszat, na, de ezt már Hopfné nem hallgatta meg, mert egyszerűen nem hitte el, hogy ez a gyerek ennyire vak, hogy lehet valakit ennyire az orránál fogva vezetni?, kérdezte a férjétől, de nem várt választ, mert ez egy rendes gyerek, ez a Florian, de azt hiszem, itten, és a halántékára mutatott, valami nem stimmel, és tényleg nem stimmelt valami abban a fejben, ezt Florian is tudta, mivel az elmúlt órák megint nagy súllyal

nehezedtek rá, már meghallgatta a Vertretert, meghallgatta Ringer asszonyt, és most meghallgatta Hopf asszonyt is, mind a három cédulát elintézte, dehát csak magának tett rosszat, mert éppen azok, akiket szeretett, a Vertreter, a Ringer asszony és a Hopf asszony, mindhárman mintha csak azért akarták volna őt ma látni, hogy figyelmeztessék, a Köhler úr eltűnése egyúttal azt is jelenti, hogy a Köhler úr az ő életéből is eltűnt, különösen persze Ringer asszony szavai fájtak, nagyon fájtak, amit pedig maga Ringer asszony a legkevésbé sem akart, ő tényleg szerette Floriant, mint ahogy az egész város szerette, elnézték neki a különcségeit, ahogy nevezték, de nem tartották bolondnak, csak néha egy-egy türelmét vesztett lakos, ahogy például egy idő után az Oststraße-i szomszédok közül Burgmüllerné, őneki ugyanis az volt a véleménye, amikor a Köhler-ügyből tényleg ügy lett, és megjelent egy erfurti nyomozóosztag, s őt is kikérdezték, hogy a kulcs ebben a rejtélyben szerinte egy Florian Herscht nevű fiatalember, de mondhatja úgy is, hogy a város bolondja, aki egy kiszámíthatatlan alak, kérem, majd ezen a ponton megragadta az egyik nyomozó karját, és közelebb húzta magához, és a fülébe mondta, mint valami titkot,

csak annyit üzennek, hogy vannak

hogy véleménye szerint ez az alak Kana nyilvánvaló szégyene, kérem, egy rendkívül agresszív személynek dolgozik már azóta, hogy idekerült a városba, senki nem tudja, honnét jött, senki nem tudja, hol a családja, állítólag árva, de ki tudja, és Jena-ból hozta el ez a rendkívül agresszív személy, kérem, de ő ezt, mutatott magára az egyik kezével Burgmüllerné, s a másikkal még mindig nem engedte el a nyomozó karját, ami a szívén, az a száján: nem hiszi,

az egész Herscht egy rejtély, kérem, őt kell elővenni, és ha rá hallgatnak, elő is veszik, mert az a gyerek ide járkált minden héten, aztán meg, amikor Köhler úrnak nyoma veszett, úgy tett, mint aki aggódik érte, és többször is viszszajárkált, mintha keresné, de neki, Burgmüllernének, az a meggyőződése, hogy az egész csak színjáték, na, jól van, asszonyom, szabadította ki a karját a nyomozó, majd utánanézünk, és felvette az adatait, mármint Burgmüllernénének, aki, míg bemondta ezeket az adatokat, büszkén oda-odapillantgatott Schneidernére, akit meg se kérdeztek, és aki meglehetős savanyú képpel figyelte az eseményeket, s alig várta, hogy végre rákerüljön a sor, és korrigálja mindazt a sok valótlanságot, amit Burgmüllerné itt összehordott, de nem került rá a sor, őt senki nem kívánta kikérdezni, úgyhogy Burgmüllerné úgy vonult vissza a házába, olyan emelt fővel, hogy még csak oda se kellett pillantania a szomszéd ablakára, akkor is tudta, hogy Schneidernémegsemmisült, hogy Schneidernének vége, visszavette odabent a házicipőt, aztán elfoglalta megfigyelőállását az ablaknál, nem nyitotta ki, csak mögé ült, így is mindent elég jól látott, hogy ugyanis a nyomozók vagy egy órát is eltöltöttek a kedves szomszéd házában, de aztán egy nagy dobozzal elvonultak, és csend lett odakint, hirtelen kihalt az utca, és senki nem jött, és senki nem ment, Burgmüllerné ekkor megfőzte a teáját, és kivett a konyhaszekrényből két darab kekszet, soha nem evett meg a teához ennél többet, mindössze két keksz, ennyi elég lesz, határozta el még évtizedekkel ezelőtt, és ehhez tartotta magát, két darab keksz meg a tea, ez volt a délután az ablaknál, de ez a mai keksz meg ez a mai tea annyira ízlett neki, amennyire már régóta nem, mert ahogy ült ott az ablak mögött, és a teát kortyolgatva nézelődött kifelé, kimondhatatlan jó érzés töltötte el, hisz tudta, hogy pár méterrel arrébb

Schneiderné is ugyanezt teszi, és az ablak mögött ül, na de milyen állapotban?, tette fel magában a kérdést Burgmüllerné, aztán a szájába billentette a csészéből az utolsó kortyocskát, és ennyi, aznapra vége volt, másnap pedig Dr. Tietz jelent meg Köhler úr kapujánál, úgyhogy volt mit nézni megint, mert Dr. Tietz-et is kihallgatták az erfurtiak, még vége se volt a délelőtti rendelésnek, amikor bejöttek hozzá, az asszisztens lángoló képpel jelentette neki, hogy a rendőrség van itt, de feleslegesen, mert akkorra már a nyomozók bent is álltak az asztalánál, elnézést kért a betegtől, és kikísérte, hogy várjon egy percecskét odakint, aztán válaszolt a kérdésekre, de semmit nem tud, mondta, csak azt, hogy a barátjával történhetett valami, erről ő, vette le a szemüvegét Dr. Tietz, és megnyomkodta az orrnyergét, egy fiatalembertől értesült először, aki itt kereste nála, de hiába, mert utolsó találkozásuk, sőt, utolsó telefonjuk után sem utalt semmi arra, hogy barátjával ez fog történni, miért, szakította félbe az egyik nyomozó, mire gondol, hogyhogy mire?, pillantott rájuk riadtan a doktor, és ettől a megriadástól zavarba is jött, hát, hogy mire gondol, amikor azt mondja, hogy „ez fog történni", mi fog történni?, ez a kérdés, és választ várnak erre a kérdésre, amire a doktor, ha lehet, még riadtabban nézett rájuk, amit még nagyobb zavarral követett, mintha azzal vádolnák, hogy visszatart valami információt, ami fontos lehet, csak hát, nem tartott vissza semmit, mert semmit nem tudott, tényleg nem tudok semmit, ismételte meg, s érezte, ahogy meglátszik rajta, hogy szégyenli, hogy riadtsága nyilván jól látható, aminek egyáltalán nem értette az okát, mert erre az égadta világon semmivel nem adott okot, valóban fogalma sem volt, mi történhetett Adriannal, ezt mondta magából kikelve a feleségének, amikor a nyomozók végre elmentek, s ő átsietett a lakásba, hogy megebédeljen,

érted te ezt?!, ezek úgy kezeltek, mintha én tudhatnék valamiről, de hát nem tudok!!!, mire a felesége csak annyit mondott, hogy ugyan, hát persze hogy nem, mi az ördögöt tudhatnál, ha egyszer neked se szólt?, csak ülj le, és egyél, nem kérek, tolta el magától kedvetlenül a tányért a doktor, pedig a kedvence volt ebédre, sült disznómáj petrezselymes főtt krumplival meg céklával, ezt nagyon szerette, bár titkolta, ha vendégek jöttek, olyankor Zwiebeltiegel volt előételnek, vagy ehhez hasonló, amit az évszak épp engedett, meg főfogásnak Tote Oma vagy Frikadelle, ilyesmi, esetleg előkelőbb vendégség esetén, ha a gyógyszerész Erfurtból vagy a pszichiátria vezető főorvosa a Helios Klinikumról tette tiszteletét, akkor osztriga vagy ráksaláta meg lepényhal sült zöldségekkel, de disznómáj nem, ezt csak ő kaphatta, és csak akkor, amikor kettesben voltak, és ezt is ritkán, mert a felesége nagyon ügyelt az egészségére, és a disznómájat csak úgy két-, sőt volt, hogy csak háromhetente engedte, többször nem, volt egy húsos nap, és volt háromszor halas, meg egyszer tésztás, na és néha a kedvence, a sült disznómáj kevés őrölt borssal a tetején, vagy amit titkon még ennél is jobban kedvelt, a főtt csülök egy üveg sörrel, na, ez viszont tényleg csak nagyon ritkán, jó, ha két hónapjában egyszer, mert a felesége azt mondta, a te korodban az ember saját maga vigyáz az egészségére, s mivel te nem vagy hajlandó, én mondom meg a mit meg a mikort, mert ha rajtad múlna, te mindennap húst ennél meg húst, és naesetlegmájat, és ez nem megy, drágám, sajnos, tette hozzá magában a doktor, az a nagy helyzet, folytatta a felesége, hogy én azért sejtettem valamit, micsodát?, hát, hogy az Adrian, mi van az Adriannal?, hát, hogy annak oka lehetett, hogy nem mondott neked semmit, oka, persze, jegyezte meg keserűen a doktor, semmiféle oka nem lehetett, mi mindig mindent meg-

beszéltünk, az Adrian azért nem mondott nekem semmit, mert nem volt mit mondania, ez a helyzet, drágám, akkor meg?, csattant fel az asszony, akkor meg?, mit akkor meg?!, húzta közelebb magához a párolgó tányért ekkor a doktor, és látszólag kedvetlenül levágott egy darabot a májból, mert étvágya tényleg nem volt, annyira felidegesítette a kihallgatás a rendelőben, de azért a máj az máj, és az illata a frissen rádarált borstól legyőzte a doktor ellenállását, s míg a felesége tovább mondta, mert csak mondta, hogy az Adrian így meg úgy, hogy az Adrian majd előkerül, ővele, mármint az Adriannal egyszerűen nem történhetett semmi, és hogy nyugodjon már meg, és egyen rendesen, ő az egyik falatot kapta be a másik után, és egyre jobban ízlett neki, úgyhogy a végén még kért egy kis repetát, és a felesége a rendkívüli helyzetre tekintettel: adott még neki, mert csak kiáll, ha nem eszik meg, ő már jóllakott, úgyhogy végül odaadta az egészet a lábosból, amúgy a disznómájat a Bossz is igen szerette, ha nagyon ritkán vállalkozott rá, hogy maga főzzön, akkor rendszerint ő is disznómájat sütött, persze ehhez korán kellett kelni, mert a tetves banyák már nyitáskor ott állnak, morogta Floriannak néha, ott ácsorognak még nyitás előtt a Nettonál, hogy lecsapjanak a friss disznómájra, mert olcsó, így aztán külön meg kellett beszélnie az egyik árurakodóval, hogy ha jön disznómáj, két tálcával rögtön tegyen el neki, csak hívjál fel, és beugorhatsz érte bármikor, kacsintott rá az, ami általában pénteken történhetett, mert ha egyáltalán, ő csak szombaton főzött, de nem rögtön, hogy hazament a próbáról, mivel olyankor kellett neki legalább egy óra, míg lenyugodott, csak ült a padján a tévé előtt, nem kapcsolta be, csak ült előtte, és próbálta elfelejteni, megint mit műveltek a Kanai Szimfonikusok, egyszerűen nem értette, végül is tudnak játszani, mindenki a maga

szintjén, de tudnak, akkor miért nem megy?!, azzal kapta meg a tornatermet, hogy egy éven belül nagy koncerttel hálálja meg a Lichtenberg Gimnáziumnak, és azóta majdnem három év telt el, még kell egy kis idő, hárította el határozottan az igazgató kérdését, hogy hát akkor mikor számíthatnak rájuk, Johann Sebastian nem adja meg magát könnyen, magyarázta, és ő és a Kanai Szimfonikusok a legjobbat kívánják nyújtani, és addig nem lépnek a közönség elé, amíg ez nem lesz napnál világosabb, hogy jobban már nem lehet, ők Bach-hoz méltó előadást fognak produkálni, és a Lichtenberg Gimnázium neve be fogja ragyogni egész Thüringiát, csak legyen az igazgató úr egy kis türelemmel, na, de mindennek van határa, látta be maga is, amikor a padján épp igyekezett lecsillapodni egy-egy tornatermi próba után, ez így olyan botrányosan szarul áll, hogy egyszerűen nem tudja, mit csináljon a zenészeivel, ha annyira megy nekik az a krva Beatles meg a hasonló szarok, akkor miért nem haladnak a Bach-hal?!, legalább látna egy kis emelkedést, egy kis javulást, egy kis lépést előre, de nem lát semmiféle emelkedést és semmiféle javulást, egyszerűen nincs előre, de miért nincsen?!, csapott egy nagyot a pad karfájára, azaz épp hogy nem lecsillapodott, hanem haragra gerjedt, de nem adta fel, nekiállt a disznómájnak, és elhatározta, hogy a következő szombaton mindent kiver belőlük, de a következő szombaton sem sikerült semmit kivernie, már beszélt a Feldmannnal, hogy nincs-e valami nagyon könnyű, ami menne nekik a tornateremben, de Feldmann gőgösen csak azt felelte, hogy Bach esetén nincs könnyű, ezt felejtse el, vagy hagyják az egészet, ahogy ő mindig javasolta is, a Bossz uralkodott magán, és visszanyelte, amit mondott volna pedig, mert ki volt szolgáltatva Feldmann-nak, hisz csak Feldmannban volt meg a képesség, hogy az eddig szóba

került Bach-művekből olyan zenekari átiratokat tudjon írni, amelyek stimmeltek az ő adottságaikhoz, azaz stimmeltek *volna,* ha hajlandóak lettek *volna* a Kanai Szimfonikusok arra, hogy erőfeszítést tegyenek a Bach felé, csakhogy a Bossz is tudta, hogy épp ez a gond, a zenészeinek egyszerűen nem akarózik semmiféle erőfeszítés, márpedig, magyarázta nekik, amikor föl-fölpattant az üstdob mellől, hogy leállítsa adott pontokon a tovább már nem elviselhető össze nem hangzóságot, márpedig erőfeszítés nélkül ez a csúcs nem érhető el, aztán végignézett a kussolókon, mert ilyenkor mind kussolt persze, végül szokás szerint rájuk legyintett, és visszaült az üstdob mögé, hogy kezdjék újra, és egyedül az vigasztalta valamelyest, amikor észrevette, hogy Florianban feltámadt a német hazafi, és a próbákon való részvétele végre meghozta a kívánt eredményt, észlelni lehetett ugyanis rajta, hogy a Bach hatással van rá, tetszik, mi?!, nézett rá az egyik cigarettaszünetben, tetszik, felelte Florian mosolyogva, és valóban tetszett neki, egyre több hang ragadt meg a fejében, és egyre mélyebb vigaszt nyújtott, hogy el-elkapja őt egy-egy dúrban zajló dallam hirtelen átfordulása mollba, ezek az átfordulások elképesztették, mert hogy lehet valami ennyire csodálatos?, lelkendezett az Opelben a Bosznak, aki erre elégedetten bólogatni kezdett, hogy látod, te anyaszomorító, megmondtam, hogy gyere a próbákra, mert olyan kapsz itt, bzmeg, amit nem kapsz meg sehol máshol, és ezt Florian máshol tényleg nem kapta meg, mert pont akkor gondolt először arra, hogy egyszer elmegy Lipcsébe, és a Tamás-templomban meghallgat egy Bach-előadást, nem szólt a Bosznak, nem tudta, hogyan reagálna ő erre, de másokat azért beavatott, először Ringer asszonynak mesélte el, aki támogatta, mivel ebben annak jelét látta, hogy Florian kezd kigyógyulni a Köhler úr

elvesztése miatti búskomorságból, aztán elmondta a Vertreternek is, aki egyenesen ünnepélyesen üdvözölte az ötletet, mert Bach neve az ő elméjében is a megfelelő polcra volt téve, ahogy kifejezte, igaz ugyanakkor, hogy magát a zenét nem tudta sokáig elviselni, mert én egy praktikus ember vagyok, nem zenebolond, magyarázta az IKSZ-ben a többieknek, mert ő oda járt, mivel sose bírta a Heinrich-et, és ennyi, mert nekem az egyik zene, folytatta, olyan, mint a másik, egyiket se szeretem, kivéve, amit a rezesbanda nyom, na, azt, emelte fel a sörösüvegét a Vertreter, és erre ivott, azt igen, csak sajnos a régi szép kis katonai parádéknak már réges-rég vége, és így csak nagy ritkán lehet rezesbandát hallani egy-egy sörfesztiválon, vagy hasonlón, de azt is csak Jena-ban, vagy Lipcsében, vagy Erfurtban, de hát ezért meg ki megy el Jena-ba, vagy Erfurtba, vagy Lipcsébe?, na, ja, bólogattak a többiek az IKSZ-ben, de bólogattak a törzsvendégek a Grillhäuselben is, a régi szép idők, azoknak annyi, aztán ittak még egy üveggel, Ilona vidáman pakolta fel a söröket a pultra, és onnan vitték el, mert ez volt a rend, hogy érte kellett jönni, csak ha Bockwurstot rendelt valamelyikőjük, az ment másképp, mert ahhoz Ilona-nak ki kellett mennie a belső helyiségből, ahol a vendégek ültek, ki a bódé oldalában megépített apró konyhába, ott felmelegíteni vagy megsütni vagy megfőzni a Wurstokat, amiket aztán behordott és letett a vendég elé az asztalra, persze, ismert mindenkit, ide, őhozzá, csak törzsvendégek jártak, akik megszokták már ezt a rendet, Ilona olykor hitelre is adott egynémelyiknek sört vagy Wurstot, nem mindegyiknek, de akinek lehetett, majd meghozza legközelebb, mondta ilyenkor, és felírta a noteszbe, és ez a notesz volt az egész Grillhäusel mágikus centrumában, mivel elég gyakran előfordult, főleg a Hartz IV-kifizetés előtti napokban, hogy

a vendégeknek nem volt még meg a pénze, de aztán, ahogy megjött, nagyjából fizettek, néha Floriannal is előfordult, de neki aztán Ilona mérlegelés nélkül adott hitelbe, ismerte jól Floriant, és mint mindenki, ő is kedvelte, és nemcsak amiatt, mert akármit kért tőle, megtette rögtön, hogy pár rekeszt hordjon már be a szállítóktól, vagy szereljen fel egy-egy reklámtáblát a tetőre, nem, hanem mert jólelkű fiú volt, jólelkű fiú, mentegetőzött a férjének otthon, amikor az megnézte a napi állást a noteszben, és fejcsóválva megjegyezte, hogy még ez a Florian is?, Florian jó fiú, intette le Ilona, és aztán erről több szó nem esett, egészen addig, míg el nem terjedt a híre, hogy Köhler úr eltűnése miatt már nyomoznak Erfurtból, és a gyanú Floriant kerülgeti, na, akkor már Ilona-nak is meg lett tiltva, hogy innentől kezdve bármiféle hitelt adjon neki, amit Ilona persze nem tartott be, és változatlanul meghitelezte a Wurstot meg az üdítőt Floriannak azzal a feltétellel, hogy titokban tartja, se nálam itt, se odakint, érted, magyarázta Ilona, sehol nem mondhatod el, hogy hitelre van neked nálam ez vagy az, amit Florian nem nagyon értett, de természetesen megígért, ha megtartani nem bírta is, nem, mert annyira szerette volna kifejezni, milyen nagyon meghatja a kanaiak és most közelebbről: Ilona szeretete, hogy már a rá következő napon elfecsegte a Bossznak, pont, amikor megint Gotha-ban voltak bevetésen, mondván, hogy Ilona asszony mennyire jószívű, képzelje a Bossz, a férje megkérte őt, hogy neki ne hitelezzen többé, a rossz híre miatt, de Ilona asszony nem teljesíti, csak neki kell betartania, hogy nem mondja el senkinek, micsoda?!, horkant fel a Bossz a lesötétített Opelben, mert ebben lapultak a Schloss közelében, le is vette a szeméről a távcsövet, amivel a főbejáratot pásztázta, és rászisszent Florianra, hogy a te rossz híred miatt?!, miféle rossz híred van neked, ki

mondta ezt?!, amire Florian nem felelt, mert nem is tudott volna, viszont nem érezte jogtalannak, hogy így van, ha így van, hogy neki rossz lenne már a híre, mivel a bűntudata nem múlt el a Köhler úr miatt, úgyhogy hallgatott, a Bossz meg tovább szitkozódott, hogy azok a redves, beszáradt vén pcsk, én ezeket mindet úgy seggbe rúgom, még hogy teneked rossz híred lenne, te az én Florianom vagy, és teneked senki nem keltheti a rossz híredet, amíg én vagyok, mert letépem a fejét az ilyennek, értem?!, értem, nézett maga elé gyorsan Florian, de nem kellett aggódnia, mert a Bossz se egy tenyerest nem osztott ki, se nem folytatta, hanem visszaemelte a távcsövet a szeméhez, és már sokkal nyugodtabb hangon azt dörmögte az orra alatt, hogy még hogy ezek a kibsztt vén heréltek, és ennyi, másnap jött a hír, épp a szombati próba zajlott a tornateremben, hogy Ringerék kórházban vannak, megtámadta őket egy farkas, legalábbis mind a ketten ezt állítják, fenn voltak, ahogy, ha szép idő volt, gyakran, a Leuchtenburgon, és éppen kezdtek volna ebédelni, Ringer asszony általában friss zsömlét vett a Chech-féle péknél, ők viszonylag korán nyitottak, és Ringer nem szerette a tegnapi, de nagyon szerette az aznapi zsemlét, úgyhogy mielőtt elhagyták volna a várost, bementek Chech-ékhez, és Ringer asszonynak nem is kellett mondania semmit, a péknél tudták, és már tették is elé egy zacskóban a hat zsemlét, tudták, hogy szombatonként jön, és mindig hat zsemlét kér, egyedül ezt vette meg frissen, a többit már tegnap beszerezte és kis műanyag dobozokra osztotta, külön a szeletekre vágott paprikát, külön a gépsonkát, külön a sajtot, ezt a három ételtároló dobozkát egyszer leértékelve találta Jena-ban, és azóta is szívesen használta, annyira praktikusak, mesélte a barátnőinek, amire nekünk, hisz tudjátok, mindig szükségünk van, és most is így volt,

műanyag dobozoktól a zsemléken át a Leuchtenburg tetején egy kis kedves tisztásig, mindig minden ugyanúgy, kint akartak lenni már délelőtt, és kint is voltak, és egy nagy sétát tettek a csodálatos tájban, majd néhány óra múlva, ugyan nem hallották még a városból a harangszót, de a karjukon az óra 12-t mutatott, Ringer asszony leterített egy plédet, leültek a szokott helyen, ahonnan szépen ráláthattak a várra is meg a tájra is, aztán nekikezdtek az ebédnek, s akkor a semmiből megjelent egy farkas, mondta a kórházban Ringer a rendőrnek, aki a jegyzőkönyvet vette fel, az asszonnyal még nem lehetett rendesen beszélni, mert őneki a torkát harapta meg az állat, így ő az intenzívre került, miután megműtötték, teljesen váratlanul történt minden, mondta Ringer, az egyik pillanatban még nem volt ott, a másikban meg már ott állt, totál megdermedtünk, azt se tudtuk, mi van, és már támadott is az a bestia, itt nincsenek farkasok, vetette közbe a rendőr, tudom, válaszolta Ringer, és nyelt egyet, még mindig félig sokkos állapotban, én is tudom, hogy nem voltak, de most már vannak, és a farkas csak nagyon ritkán támad meg embert, a farkas fél az embertől, ahogy én tudom, folytatta a rendőr, Ringer bólintott, de aztán felcsattant, hogy de ugye nem azt akarja ezzel mondani, hogy nem mondok igazat?!, dehogy, dehogy, nyugtatta meg a rendőr, én nem véleményezek, nekem csak a tények fontosak, és lássa be, eddig Kelet-Thüringiában nem voltak farkasok, Bayernben igen, Brandenburgban igen, de ismereteink szerint figyelemmel kísérik a mozgásukat, értem én, vágott a szavába ingerülten Ringer, de nézze meg ezt, és a karjára mutatott, és nézze ezt, és a lábára, és nézze meg a hátamat, fordult kissé a rendőr felé, mindenhol be volt kötözve, de még át-átvéreztek a kötések, ezeket, kérem, emelte fel a hangját Ringer, egy farkas csinálta nem tudom én

mennyivel ezelőtt, és még kint van, fűzte hozzá, majd elkínzott arccal elfordította a fejét a párnán, jelezvén, hogy vége a beszélgetésnek, és ez terjedt el egy futótűz sebességével Kana-ban, hogy még kint van, szabadon, jelentette Torsten, a gimnáziumi pedellus és mindenes, amikor berohant hozzájuk a tornaterembe, senki más nem volt szombatonként az épületben, az edzések csak délután háromtól kezdődtek, neki meg feltétlenül találnia kellett valakit, akinek elmondhatta a szörnyű hírt, miután valami miatt éppen őt hívta fel és neki suttogta el Ringer, hogy hívjon azonnal segítséget, először tehát a zenekarhoz, aztán rohant kifelé az épületből, de kint nem volt senki, úgyhogy a feleségét hívta fel, aki éppen a gyógyszertárban állt sorba leértékelt C-vitaminért, és annyira megijedt a hírtől, hogy csak felkiáltani bírt, hogy hallja mindenki, miszerint

Bach esetén nincs könnyű

farkasok vannak a Leuchtenburgnál, és már támadnak, a sorban állók az első pillanatban fel se fogták, hogy ez meg mi akar lenni, aztán igen, amikor tovább hallgatták Torsten feleségét, hogy a férje csak azt tudja, hogy két ember már a kórházban, az egyik halálos sebet kapott, ami nem volt egészen igaz, mert Ringer asszony a nagy vérveszteség miatt bár súlyos, de nem életveszélyes sérüléseket szenvedett, így fejezte ki magát az ügyeletes orvos, egy rezidens a jenai egyetemről, aki elsőként nyilatkozott a rendkívül gyorsan megjelent újságírónak az *Ostthüringer Zeitung*tól, a sérült állapota kielégítő, tette hozzá, és semmi egyebet nem lehetett kihúzni belőle, köszönöm a figyelmét, mondta még a döbbent csendben, és elfordult az újságírótól, az meg csak állt ott, és se köpni, se nyelni, mert a hír nem újságíróként, hanem emberként érte őt, legalábbis

ezt írta később, és egyáltalán, minden egyes kanait elképesztett, amikor eljutott hozzájuk, mi történt a Leuchtenburgnál, nehéz volt elfogadni, hogy így volt, és hogy megtörténhetett, volt, aki nem is hitte el, de a többségben a régi félelmek rögtön feltámadtak, hiszen hogy voltak itt farkasok a hegyekben, az tény, és az öregek még emlékeztek az apáikra, akiknek mindnek megvolt a maga története a farkasokkal, velük még a gyerekeket se ijesztgették, olyan mélyen beépült az emlékezetükbe, mennyire veszedelmes közelségben él egymás mellett ember és farkas, a rá következő hétfőn meg is jelent valaki a thüringiai NABU-tól, hogy felhívja a figyelmet arra, hogy a mendemonda, miszerint itt egy farkas megtámadott volna bárkit, teljességgel hamis, a farkas sose támad emberre, ezt ők a NABU-nál pontosan tudják, úgyhogy felesleges az aggodalom, s a sérülés, ha egyáltalán fennáll valakivel kapcsolatban, bizonyosan nem farkastól származik, s ezzel gyorsan fel is mentek a Leuchtenburghoz, majd alaposan körbejárták dzsipjükkel a környéket, nyomok után kutattak, és nemsokára meg is találták, a kétszemélyes küldöttség vezetője, Tamás Ramsthaler azonban azt javasolta a társának, hogy egyelőre ne beszéljenek a dologról, majd összehívnak egy dialóguscsoportot a Wolfsfreunde Thüringen és a kanai képviselők között, azon elmondják a véleményüket és saját helyzetértékelésüket, azt, hogy miképp eshetett meg, aminek nem kellett volna, mert nem kellett volna, hogy megessen, mondta Tamás Ramsthaler Dornburg-Camburgból, valami teljességgel érthetetlen történt, csakhogy ő, magyarázta aztán ezen a négy nap múlva összehívott tájékoztatón, csakhogy én nem szeretem az érthetetlen történeteket, mert nem hiszek bennük, mindenre van magyarázat, mert kell hogy legyen, egy farkas nem ront az emberre, sohasem, ezt szeretném, ha elfogadnánk,

ráadásul, ami aztán teljesen elüt a természetétől, hogy lesből, fényes nappal, minden külső kényszer nélkül direkt rávesse magát emberekre, ez nonszensz, és aztán ez a szó rengetegszer elhangzott a szájukból, és elmagyarázták, milyen a természete a farkasnak, a farkas szemérmes, szégyenlős, kerüli a kockázatot, átgondolt cselekvő, és még egyszer mondom, mondta Tamás Ramsthaler, szégyenlős, szégyenlős az anyja kínja, mordult fel Ringer a kórházi ágyon, és majdnem kitépte a karjából az infúziót, amikor elmesélték neki, mit mondtak a Rathaus-ban a NABU-sok, én *láttam* a szemét, és *láttam*, ahogy felhúzza az ínyét, és kimutatja a fogait, nekem aztán ne mondja senki, hogy ez a szörnyeteg szégyenlős, krvra nem volt az, amikor át akarta harapni Sybille torkát, én rángattam le a rohadékot, és akkor mart meg először, és ha nincs a Bossz, tényleg ott döglünk meg mind a ketten, noha ez erős túlzás volt, hiszen az igaz, hogy amint felfogták Torsten hebegő szavaiból, mi történt a Leuchtenburg alatt, ő azonnal kirontott a próbateremből, bevágta magát az Opelbe, és hazaszáguldott, s aztán már a betöltött Mauser M03-asával száguldott tovább a Leuchtenburghoz, pillanatok alatt meglátta fentről a két embert, hasra vetette magát, és feléjük kúszott, miközben átvillant az agyán, merről fúj a szél, akkor azonnal irányt váltott, és szélbe fordult, úgy kúszott tovább egy sűrűn benőtt kisebb domb felé, és az ösztönei nem csalták meg, ott hevert az állat az egyik bokor tövében, nyilván eddig bírta a törött lábával, amit Ringer tört el, felemelkedett, csőre töltött, és két golyót, biztos, ami biztos, habozás nélkül a fejébe lőtt, pont a szeme közé, na, de nem mentett meg ő senkit, szabadkozott, amikor telefonos riasztására a végre kiérkező jenai rendőröknek és a Revierförsternek beszámolt róla, mi történt, tényleg nem, de ha nem olyan gyors, magyarázta a Revierförster

később a Rathaus előtt összegyűlt embereknek, ha nem ér ki akkor, amikor kiért, lehet, hogy a sebzett állat összeszedi az utolsó erejét, és a veszély forrásához kúszik visszza a törött lábával, és újra a támadást választja, bármilyen furcsán hangzik, én már láttam ilyet, mondta, de a különös az, tette hozzá csendesebb hangon, hogy nem jelent meg a társa, sőt, hogy nem jelentek meg a társai, egy farkas az esetek legnagyobb százalékában, hacsak nem fiatal, aki most távozik a Rudelből, egyedül nem, csak a Rudellel, vagy ahogy maguk mondják, hordában támad, és így terjedt tovább, megint csak futótűzként, hogy hordában támadnak, és erre már az is megijedt Kana-ban, aki eddig még a farkastámadás tényét is kétségbe vonta, Torsten nem tartozott közéjük, ő rögtön elhitte, hogy amit Ringer rekedt, elhaló hangon mond neki a telefonban, az igaz, nem is bírt aludni aznap éjjel, folyton felriadt, felült az ágyban, mire a felesége, aki háttal neki mozdulatlanul feküdt, rögtön megszólalt, hogy te sem tudsz aludni, mi?, hát, nem, morogta Torsten, és kiment, hogy igyon egy pohár vizet, és úgy döntött, addig nem fekszik vissza, minek, amíg a fejéből nem tűnik el a kép, ahogy a szörnyeteg mardossa ki Ringer hátán a húst, addig nem, amíg el nem halkul teljesen a fülében Ringer hangja, hogy azonnal hívj segítséget... a szokott helyen a Leuchtenburg alatt... tudod... segítséget... mert egy farkas... Sybille vérzik..., amire maga Ringer később nem volt nagyon büszke, de nem bírt gondolkozni, amikor letépte az állatot Sybille nyakáról, és azonnal megragadta a farkast, és össze is roppantotta az egyik lábát, akkor kapott egy kis levegőt, homályosan látta, amint az állat vinnyogva, féloldalasan elkúszik onnan, benyomta a telefont, és a legutoljára hívott szám éppen Torstené volt, mert ő járt nála a kocsijával utoljára pénteken a műhelyben, észszerűbb ötlete nem volt, vagyis ez se

ötlet volt, csak az ösztönei működtek, és ez az ösztön azt a megoldást javasolta, hogy azt hívja fel, akit egyetlen gombbal fel tud, és ez Torsten volt, hisz ő hívta utoljára tegnap, és bejött, az a rohadt Bossz pedig megmentette az életüket, az életünket, mondta nagyon halkan Ringer asszony füléhez hajolva, amikor az asszonyt már kihozták egy rendes kórterembe az intenzívről, s kiharcolta, hogy láthassa, a Bossz mentett meg, de Ringer asszonyon nem látszott, hogy felfogta volna, még egyáltalán nem tért magához, ébren volt, de nem tudta, hol van, és miért, csak harmadnapra, amikor Florian beutazott Jena-ba, és megkereste a kórházban őket, kétszemélyes kórteremben feküdtek, egymás mellett, később, amikor az egész csak egy rossz emlékké lett, mondta is a férjének Ringer asszony, hogy tudod, ahogy meglláttalak a kórteremben, és felfogtam, hogy ott fekszünk ketten egymás mellett, és élünk, szerettem volna bele is halni, mert csak veled, és elsírta magát, és összeölelkeztek, Ringer gyengéden a testéhez szorította, mert ő is ugyanígy érzett a felesége iránt, el sem tudta volna képzelni az életet nélküle, el is határozta akkor, azon a napon, amikor ott álltak a konyhában vagy egy percen át egymást ölelve, hogy együtt fognak elmenni, ha arra kerül a sor, ami aztán az *Ostthüringer Zeitung*-ban annak a cikknek a címe lett, amit túlélésük történetéről írtak, és amit sajnos elmondott az újságírónak, persze címként már nagyon nem tetszett neki, de mit lehetett már tenni, az újság megjelent, hogy INKÁBB EGYÜTT FOGUNK ELMENNI, s az alcím, hogy *erről közösen döntött egy középkorú pár, akik túléltek egy borzalmas támadást,* és így tovább, Ringer szégyellte az egészet, és nagyon dühös volt, hogy kiadta magát, nem gondolta, hogy valaha is képes lesz effélére, hogy ugyanis ennyire benső ügyeket gátlás nélkül kitereget, hát még egy újságban, de hagyd

a csudába, intette le Ringer asszony, túl vagyunk rajta, és most már az egyetlen dolgunk, hogy elfelejtsük, Florian nagyon értette, mire gondol, amikor Ringer asszony *ugyanezekkel a szavakkal elmesélte neki a könyvtárban*, min mentek keresztül, és hogyan, mivel a kórházban még nem tudott beszélni, sőt, nem is volt szabad neki közel három héten át, nemcsak az egyik nyaki verőeret, hanem részben a hangszálait is komolyan elroncsolta a harapás, úgyhogy még a hangja is megváltozott, legalábbis ez volt a benyomása Floriannak, amikor Ringer asszony teljesen felépült, és visszatérhetett a normális életbe, csupa vér voltam, Mark nyomta az eret az egyik kezével, a másikkal védett, legalábbis így mesélte, mert én nem emlékszem semmire, azt hiszem, sokkot kaptam, mert elég sok vért vesztettem, képzelheted, szegény Mark min mehetett keresztül, míg a te Bosszod megérkezett, és lelőtte azt a... azt a..., de nem folytatta, és bárkinek mesélt is az esetről később, ezen a ponton mindig meg kellett álljon, nem tudta megnevezni, hogy kit is lőtt le a Bossz, megmentvén ezzel az életüket, mivel ő is úgy gondolta, hogy ez történt, elfogadta az általános magyarázatot, amely a Bosszt egyértelműen hőssé tette, Florian nagyon büszke volt, hogy végre mások is tudják, ki is igazából az ő jóakarója, egy hős, mondta mindenki Ilona bódéjában, és minden arc elkomolyodott, és régi történeteket elevenítettek föl, hogy ez volt, meg az volt, s közben a Bossz hőstettének a fénye egyre jobban ragyogott, és attól fogva a kanaiak kétszer is leellenőrizték, hogy kétszer is ráfordították-e a kulcsot a zárban lefekvés előtt, nem beszélve a spalettásokról, akik boldogan hajtották és reteszelték be a spalettáikat az ablakokon, mert Kana innentől fogva nem bízott se a NABU-ban, se a rendőrségben, tőlük akár meg is ebédelhetett volna az a farkas a Ringerékből, ez volt az általános vélemény,

amin csak rontott, hogy valami újfajta járványról érkeztek hírek az úgynevezett nagyvilágból, de a Bossz mindkettőre csak szart, ahogy kifejezte, hiszen, morogta, mi a fszt törődjünk mi azzal, *ami kint van, nekünk azzal kell*, ami idebent pusztít minket, úgyhogy ő aztán nem érzett semmiféle elégtételt, inkább ingerült lett, amikor emelkedő hírnevéről hallott, vagy meg akarták veregetni a vállát a Netto-ban, hagyjanak nekem békét, eddig én voltam a rosszfiú, most meg én vagyok a jófiú, bekaphatják, dörmögte a Burgban a többieknek, különben is, tette még hozzá, én a farkas miatt mentem oda, és nem Ringerék miatt, én a Ringeréket leszarom, nem szokásom zsidókat menteni, és erre koccintottak egy nagyot a sörösüvegekkel, most már, hogy nem ment vissza a Köstritzer ára, maradtak az Ur-Saalfeldernél, és ez valóban nagy változást jelentett, hisz a korty elején ott volt ugyan a malátajegy az ízben, de nem ugyanaz, mint a Köstritzernél, az mélyebb, komolyabb, fegyelmezettebb, jellemezte Jürgen, akinek az áremelkedéskor kialakult vitában az volt a véleménye, hogy mégis tartsanak ki a Köstritzernél, már csak a történelmi okok miatt is, viszont ezzel a véleményével egyedül a Bossz értett egyet, mert hát csórók voltak mind, csórók, jegyezte meg Andreas, és elhúzta a száját, mert nekik, mondta Jürgennek, számít az a pár cent is, 49 cent az 49 cent, és ezt nem lehetett überelni, Jürgen is, a Bossz is beletörődött, és jöttek a nagy rekesz Ur-Saalfelderek húszasával, végül is hamar megszokták a cserét, csak az volt a gond, hogy az Ur-Saalfelder ebben a kiadásban erősebbnek bizonyult, mint a régi Köstritzer, ezért sokkal jobban berúgtak tőle, és sokkal hamarabb, szombaton úgy tíz-tizenegy felé már nem nagyon bírtak egymással beszélni, és ez eléggé bosszantotta a Bosszt, mert neki néha pont ilyenkor akadt valami fontos mondanivalója, és azt

nehezebben viselte, hogy nem tud mit kezdeni a részegekkel, meg egy kicsit viszolygott is attól, amikor hányni kezdtek, ráadásul jó néhányszor előfordult, hogy valamelyik kamerád, amelyiknek kellett, ki se ért Jürgen szobájából, ahol az összetartás zajlott, mert így nevezték még mindig, hogy összetartás, nekik ugyanis állandó készültségben kell lenniük, magyarázta a Bossz, különösen, amióta az volt az általános vélemény, hogy kezdenek közel járni a sprayerhez, és ehhez tartották magukat a későbbiekben is, nem kellett volna újra meg újra elmagyarázni, mindenki tudta a Burgban, miről van szó, annyiszor megismételték már, de a Bossz folyamatosan csak darálja és darálja, mondogatták egymás között, már tényleg unta mindenki, mert nekik nem kell megint és megint és megint, tudják maguktól is, mi az a Haza, meg mi az, hogy Készenlét, és miért, viszont a Bossz egyáltalán nem tartotta felesleges-nek ezeket az ismétléseket, mert valójában nem hitt a társaiban, vagy legalábbis bizonytalan volt, hogy egy krízishelyzet esetén mennyire számíthat rájuk, Karin rendben van, Fritz is rendben, de Jürgen vagy Andreas meg Gerhard meg a többi, hááát, nem tudom, osztotta meg néha az aggodalmait Floriannal az Opelben, ő maga, Florian, nem tudott ilyen különbségeket felfedezni a szakaszban, neki

mélyebb vigaszt nyújtott

egyformák voltak, mindegyiktől félt, legfeljebb egyszer Karintól jobban, máskor meg Jürgentől, ráadásul nem volt kivel ezt megbeszélnie, mert az egyetlennek, akinek elmondhatta volna, nem mondhatta el, hisz pontosan tudta, hogyan reagálna, ne menj közéjük, Florian, ez lett volna a válasz, azonnal hagyd őket, ne is gondolj arra, hogy együtt legyél velük, meglátod, fenyegette volna, mint

ahogy meg is fenyegette Ringer asszony, egyszer még bajod lesz ebből, és nagyon komolyan Florian szemébe nézett, már az is elég, hogy eddig együtt láttak téged velük, csak hát ez nem volt olyan könnyű, és ezt Ringer asszony is tudta, nem is hozta szóba, csak akkor, amikor közvetlenül idáig jutottak egy-egy beszélgetésben, Florian mindig későn érkezett, általában öt, negyed hat körül, elmesélte, hol jártak aznap, és mi volt a munka, és hogy mit mondott a Vertreter, vagy mit mondott Ilona asszony, vagy hogy javíttatni kell-e a laptopját, mivel néha egyszerűen nem akar dolgozni a rendszer, hol erről, hol arról, és persze nagy ritkán a Köhler úrról is, hogy például azt álmodta éjjel, hogy a Köhler úr megint csöngetett nála a Hochhaus-ban, és kinézett az ablakon, és ő volt, ő állt odalent teljes életnagyságban, és még vidáman fel is intett neki, hogy szervusz, Florian, itt vagyok, megvagyok, és hogy mennyire elkeseredett, hogy már akkor felébredt, amikor kettesével száguldott le a lépcsőházban, annyira ugyanis, hogy fel se vett magára semmit, csak úgy pizsamában tényleg lerohant a lépcsőkön, kinyitotta a kaput, de a Köhler úr nem volt ott, és nem intett neki, hogy szervusz, Florian, itt vagyok, megvagyok, ilyenkor Ringer asszony mi mással vigasztalhatta volna, mint hogy azt mondta neki, Florian, ide figyelj, én nem hiszem el, hogy valaki nyomtalanul eltűnjön, ilyen nincs, én ebben nem hiszek, s mikor látta, hogy Florian erre lehorgasztja a fejét, hozzátette, hogy: és azért nem hiszek ilyesmiben, mert magyarázat nélkül nincsen semmi, és még csak nem is sejtette, hogy ezzel eléggé Florian elevenébe hasít, mivel ő már tudta, hogy vannak dolgok, amelyek megmagyarázhatatlanok, sőt, a legmélyebb, a legfontosabb, a legalapvetőbb kérdésekre nincsenek meg a válaszok, és nem is lesznek meg, búcsúzott el egy-egy efféle beszélgetés után Florian

a könyvtárban, és nagyon szomorúan baktatott hazafelé, nagyon hiányzott neki a Köhler úr, és most már nem is arra gondolt, hogy ő, Florian a felelős, ha az egésznek vége lesz, hanem csak hogy hiányzik neki nagyon, hiányzik minden csütörtökön, annyira jó volt régen, gondolta, amikor már reggel úgy kelt fel az ágyból, hogy ma csütörtök van, és este hatkor megint együtt lesznek, és ő kérdez, a Köhler úr meg a maga nyugodt, kiegyensúlyozott modorában válaszol, és megvilágítja azt, ami épp nem világos, és ő kimehet a konyhába, és megfőzheti a Köhler úr hársfateáját, a Köhler úr édesszájú volt, ezért elég sok mézet kellett belekanalaznia a teásbögréjébe, de mindig megkérdezte a konyhából, hogy hány kanállal?, amire a Köhler úr, néha, hogy ma csak kettővel, Florian, csak kettővel, mert vigyáznia kellett, vigyáznom kell, magyarázta, a cukromra, de hol kettőt mondott, hol meg hármat, sőt, volt, hogy négyet is, ezért neki mindig meg kellett kérdeznie, mikor leforrázta a teásfiltert, és annyira megkérdezte volna most is, hogy hazaért, és leült a konyhaasztalhoz, annyira jó lett volna, ha megkérdezheti, és az üres A4-sek se érdekelték ilyenkor, melyekre a leveleit írta régebben, nem, amikor a Köhler úr nyomta, mert ilyenkor már a Kancellárasszonnyal folytatott levelezés se tűnt annyira fontosnak, csak aztán másnapra elmúlt, ha szerencséje volt, felébredt, és nem a Köhler úr állt odalent, hanem Angela Merkel tűnt föl, a maga finom mozgásával, néha kék blézerben látta, néha sárgában, néha rőtvörösben, de mindig nadrágban, és ez jobb volt, sokkal jobb, mint amikor a Köhler úr jött elő, mert az mindig a szívét érte közvetlenül, de ha a Kancellárasszony, akkor... hát, az... az is a szívét, csak nem közvetlenül, hanem a távolból, meg a józan eszét, az agyát, az agyának azt a részét, amelynek a feladata volt, hogy az univerzum védelmében szót emeljen,

de különben már nagyon rég nem küldött neki semmit, amikor Hopfné egy ízben megkérte, dobjon fel neki a postán néhány képeslapot, Jessica meg is kérdezte, hogy te, Florian, mostanában alig látunk, és így is volt, tényleg alig ment a postára, vagyis egyáltalán nem, már hónapok óta, mert újabban nem tudott mit írni, pontosabban nem tudta, hogy írja meg, hogy nemrég felfedezte magának Johann Sebastian Bach zenéjét, és érzi, hogy ebben a felfedezésben ott van egy eligazítás katasztrófa esetére, de csak érzi, nem tudja, mit tartalmaz ez az eligazítás, minden szombaton lehetősége van egy helyi zenekar, a Kanai Szimfonikusok próbáján részt venni, és így rendszeresen beleláthat ebbe a zenébe, helyesebben inkább úgy írná, hogy beleérezhet, és hát épp ez az, fogalmazgatta magában Angela Merkelnek, ez az a különbség, pont ez, ami a beleérezni és a belelátni között van, csak nem tudta, megírja-e ezt egyáltalán, fogja-e érteni a Kancellárasszony, mire gondol ő itt Kana-ban, hogy ugyanis fontos dologra bukkant, mert ha rábukkant is valamire, fogalma se volt, mi az, ült szombatonként a próbákon a kijelölt helyen, messze a zenekartól, egy bordásfal előtt, valószínűleg azért választotta ki neki a Bossz éppen ezt a helyet, mert nem akarta, hogy hátradőlhessen, a bordásfalnak nem nagyon lehet nekidőlni, nem, mert a Bossz azt akarta, hogy egy pillanatig se lankadjon a figyelme a próba két hosszú órája alatt, vagy egyszerűen csak azért, hogy senki, még ő se, Florian se dőlhessen hátra nyugodtan, míg ők a lelküket kiteszik, hogy összejöjjön a *Brandenburgi IV*-es az Andante-val, miközben nem ért az egészből semmit, de semmit, ordította a Burgban a Bossz, ha szóba hozták neki Floriant, hogy mi a fszt hurcolod magaddal ezt a hülyegyereket, én is tudom, hogy nem ért semmit az egészből, de hátha, hátha!, hátha!!! javul valamit a hallása, mert

olyan nincs, hogy ne hozná meg az eredményt, ha minden héten egyszer kiteszi a zenének, ha minden héten egyszer kiteszi a Bach-nak, és ebben a Bossz nem is tévedett, csak a dolog egészen másként alakult, látszott, hogy Floriant egyszer csak elkapja a gépszíj, a Bossznak rögtön feltűnt, amikor próba után együtt mentek hazafelé, és Florian arca kipirult, és a szemei ragyogtak, na?!, na?!, kérdezte menet közben, megfogott, mi?!, megfogott, mondta Florian, és alig bírta leplezni a büszkeségét, hogy megfogta, tudta, hogy a Bossz ennek nagyon örül, hogy nem volt hasztalan a két év, hogy beültette a bordásfalhoz, na, de miért fogott meg?!, kiáltott rá a Bossz, láthatóan boldogan, hogy bejött a számítása, és Floriant a végén csak leteperte a legmagasabb rendű német művészet, menni fog már a himnusz is?!, tett rá még egy lapáttal, de ezt Florian már nem tudta megígérni, és jobban is tette, mert amikor a rá következő hétfőn megénekeltették a himnusszal az Opelben, síri csend volt utána egy ideig, a Bossz nem mondott semmit, csak csücsörítette a száját, aztán ütött egyet a kormányra, adott egy szokásos tenyerest Floriannak, végül azt mondta összeszorított foggal, nem baj, fiam, nem baj, majd menni fog ez is, meglásd, menni fog, ami elég szokatlan volt tőle, a biztatás, Florian nem is talált rá magyarázatot, hacsak nem azt, hogy az ő Bach iránt hirtelen feltámadt érdeklődésével a Bossz úgy ítélhette meg, hogy még mélyebb lett a kapcsolatuk, mert nem tudta talán, gondolta Florian, hogy annál mélyebb ez a kapcsolat már nem is lehet, mint amilyen, szerette a Bosszt, és örült nagyon, ha ezt ki tudta mutatni úgy, hogy az is megértse, ami nem volt könnyű, mert a Bosszhoz az érzelmek valahogy vagy sehogy, vagy kerülő úton, vagy isten tudja, hogy jutottak el, márpedig neki csak ilyenféle formában volt mondanivalója általában, kivéve az utóbbi néhány hetet, amikor

Bach miatt nagyon kívánt beszélni néhány dologról vele, megérteni például, hogy pontosan mi is fűzi őt, a Bosszt, Johann Sebastian Bach-hoz, mert azt valahogy nem tudta elfogadni, hogy csak azért vonzódik a Bach-hoz ennyire, mert, ahogy az folyton mondogatta, a Bach a német karakter zenében kifejezve, nem, ezt nehéz volt elhinni, volt ugyanis a Bossz lelkesedésében valami, ami másra is utalt, pontosabban, ami nem volt magyarázható azzal, hogy német meg szellem meg effélék, másképp volt minden a Bosszban, mint ahogy az látszott, Florian úgy sejtette, hogy a Bosszt érte valami nagyon súlyos személyes tragédia gyerekkorában vagy ifjúkorában, amiről nem bírt beszélni soha, s mintha Bach gyógyír lett volna egy sebre, ami soha nem gyógyul be, és amit maga a Bossz sem ért, mert nem tudja, hogy seb van benne, Florian néha gondolt rá, hogy szóba hozza, de aztán mindig úgy alakult, hogy erre nem volt megfelelő az alkalom, soha nem találta meg a pillanatot, amikor beszélhettek volna erről, a Bossz egész tartása, a durva szavak és a durva viselkedés mintha állandóan figyelmeztetni akarta volna a környezetét, hogy van egy határ, amin túl senki nem mehet oda hozzá, és ez részben igaz is volt, a Bosszhoz nem lehetett csak úgy odamenni, egyszerűen megvetette volna önmagát, mint ahogy megvetett mindenkit, aki megengedte, hogy odamenjenek hozzá, egy férfit a cselekedetei és kizárólag a cselekedetei jellemezzenek, ez volt a krédója, ne legyen látható belőle semmi más, csak az, hogy mit csinál, ez, a cselekvés, mindig egyértelmű, és önmagáért beszél, nem kell a rizsa, nem vagyunk oda-vissza csacsogó nőstények, nem vájkálunk önmagunkban, és nem vájkálunk másokban, megnézzük, mit tett, és mit tesz, és ennyi, ez volt a Bossz, ezt tudta Florian is, így aztán majdnem teljesen egyedül maradt Bach-hal, pedig ha rájöhetett

volna, mi a valódi eredete a Bossz Bach iránti rajongásának, akkor a maga kapcsolatát is könnyebb lett volna tisztáznia, mert nem volt tiszta ez a kapcsolat, nem értette, mi történt vele, hogy ennyire egy zene hatása alá kerül, és annyira, hogy kezdett kevésnek bizonyulni a heti egyszeri alkalom, amikor – a nem túl kedvező körülmények ellenére – belehallgathatott valamelyik *Brandenburgi*ba, mert egy igazi Bach-koncertre vágyott, így jutott megint az eszébe, hogy tényleg elmegy Lipcsébe, ahová a Bossz is nagyon tervezte, nem győzte ismételgetni, hogy mennyire, csak ő a Kanai Szimfonikusokkal, Florian viszont egyedül, hogy meghallgathassa, először életében, a Thomanerchor-t, ezért aztán, amikor meggyőződött róla, hogy Ringer asszony már teljesen meggyógyult, mert levehette a nyakáról a kötést is, s így nem kell már mint beteget rendszeresen látogatnia a könyvtárban, felment a Herbstcafe-ba, és online megvett egy jegyet a Hartz IV-es kártyájával a következő koncertre, ahol a „*Man singet mit Freuden vom Sieg in den Hütten der Gerechten*" című kantátát adták elő, a Bossznak el is ejtett erről valamit, hogy most szombaton nem jön majd a próbára, de az nemcsak eleresztette a füle mellett, de még az se érdekelte, amikor elmondták neki később, hogy Florian tényleg nem jött, kisebb gondja is nagyobb volt ennél, főleg, mert pár nappal azután, hogy a farkastámadás ügyében átmenetileg lecsillapodtak a kedélyek, az ő fejébe szöget ütött, hogy mi van akkor, ha van valami kapcsolat a rohadék kis sprayer meg a farkas megjelenése között, hirtelen vagy véletlen ötlet volt, ahogy jött, úgy ment, de aztán megint az eszébe jutott, aztán újra, és akkor már nem hagyta nyugodni, és elhatározta, a végére jár a dolognak, beugrott Fritz-hez a Burgba, és azt mondta neki, hogy másnap, mert épp csütörtök volt, nem fog jönni, tartsák meg nélküle

az összejövetelt, csak ne felejtsék a következő részletet felolvasni a Glaser-féle Zeitgeschichte-ből, ezt Fritz megígérte, amúgy is felolvasták volna, szerették a Glasert, köztük szólva, jobban is, mint a Bach-ot, különösen az egyszerű beszédmódjáért, a Glasert rögtön értették, a Bach-ot nem, és nemcsak rögtön nem, amúgy ezzel utazott Florian is Lipcsébe, hogy az értelmével nem kerül közelebb Johann Sebastianhoz, és nem is azért megy most oda, hogy ez megváltozzon, nem hitt abban, hogy feléri ésszel, csak hallani szerette volna, milyen Bach, ha az ember az eredeti helyszínen és élőben hallgathatja, és ez megtörtént, hátul választott magának helyet, és mivel nem volt tapasztalata, mi mire való egy templomban, amikor felhangzottak az első hangok, amikor megszólaltak a kürtök és a trombiták és a harsonák, amikor a nézők elcsendesedtek, egy kicsit hátradőlt a padban, a lábát feltette az előtte húzódó padsor hátoldalán a résbe, a kezét összekulcsolta az ölében, és lehunyta a szemét, mert annyira boldog volt, hogy itt van, hogy a Tamás-templomban lehet, és élőben hallhatja, milyen is *Bach a valóságban,* s emiatt aztán csak egy idő után vett tudomást arról, hogy valaki finoman böködi az oldalát, és mutatja neki, hogy ne dugja be a lábát abba a résbe, mert az nem helyes, gyorsan viszszarántotta hát, maga alá húzta, és elvörösödött, nem volt még templomban, soha nem vitte el senki, az intézetből se, a Bossz meg pláne nem, fogalma sem volt, itt hogy kell viselkedni, úgyhogy a böködéstől fogva szinte csak arra bírt figyelni, hogy egyenesen üljön, a lába pedig rendesen be legyen húzva a teste alá, és várta a következő böködést, hallotta ugyan, hogy a zene odaföntről árad, és megszólal a kórus is, de ő befeszült testtel csak arra készült, mikor hívja fel az a böködő kéz megint valamire a figyelmét, amit nem úgy kell, amit nem szabad, vagy amit viszont

ezen a ponton így vagy úgy kell tennie, és hiába nem bökték meg újra, képtelen volt a zenére koncentrálni, úgyhogy amikor vége lett, s a kiáradó tömegben ő is kijutott a templomból, olyan fáradtságot érzett a testében, mint még soha, minden tagja fájt, minden izma sajgott, azt hitte, leszakad a feje rögtön, ott, a csodálatos nagykapu előtt a téren, megkerülte hát a Tamás-templomot, és gyorsan be akart szaladni valamelyik kis utcácskába, hogy egyedül legyen, és leülhessen valahová, ahol nem fogják bökdösni, csakhogy a környék tele volt kávézókkal és McDonald'sokkal és éttermekkel és sörözőkkel és emlékművekkel és múzeumokkal épp Johann Sebastianról, sehol nem talált menedéket, így egész a Schillerstraße melletti parkig ment, ahol végre leülhetett egy padra, és átgondolhatta, mi történt vele a Tamás-templomban, nem neki való, gondolta, Johann Sebastian Bach közvetlen közelében lenni nem neki való, többé nem fog ennyire közel menni hozzá, mert ez lesz a vége, hogy fáj mindene, és teljesen kikészül, még a tüdeje is fájt, mert néha alig mert levegőt venni a Tamás-templomban, meg aztán voltak percek, amikor meg csak kicsiket mert, főleg olyankor, mikor a kórus éneke diadalmasan szárnyalt a Tamás-templom óriási terében, s lopva oldalra pillantott, s meglátta a boldog áhítatot az arcokon, világossá vált, hogy Johann Sebastian Bach pontosan az a géniusz, aki nem mindenkié, legalábbis ebből a közvetlen közelből nem, s így ért vissza egy késői vonattal Kana-ba, azzal az elhatározással, hogy Bach-hoz soha nem megy többé túl közel, jó lesz az úgy is, hogy a Herbstcafe-ban halkan bele-belehallgat a kantátákba, vagy a passiókba, mondta is másnap reggel, amikor a Vertreter becsöngetett hozzá, mert épp jó volt a lift, magától megjavult, úgyhogy a Vertreter kihasználta az alkalmat, és meglátogatta, ami azt jelentette, hogy ki kellett

vele üljön a konyhába, szóval mondta is neki, hogy tegnap Lipcsében járt, és egy Bach-koncertet hallgatott meg, s bár csodálatos volt, szinte felfoghatatlan, de nagyon elfárasztotta az egész, és többé nem megy Lipcsébe, miért nem kérdeztél meg engem?, kapta fel a fejét a Vertreter, én rögtön megmondtam volna neked, hogy Lipcsébe nem érdemes, most már látom, nagyon tudsz, és úgy utazgatsz erre-arra, mint egy ingázó, ezt elismerem, de ha megkérdesz engem, lebeszéltelek volna, és megúszod, mert mostanában már annyira elviselhetetlen ott a tömeg meg a zaj meg a bűz, hogy mi, kis kanaiak, nem bírjuk, szívják ők, mondta a Vertreter, a maga bűzét szívja mindenki maga, s mert bölcsnek találta, amit mondott, néhányat bólintott is hozzá, és mereven nézett Florian égszínkék szemébe, a Vertreternek szokása volt, hogy amikor valamit lényegesnek tartott, akkor azt úgy mondta el, hogy kicsit előredőlt, és szinte belehajolt a másik arcába, most nem is kellett igazán előre, mert az asztal annyira kicsi volt a konyhában, hogy ha leültek mellé ketten, nem is lehetett ott másképp ülni, mint egymás arcába hajolva, de Florian felfogta, mit akar a Vertreter ezzel, és nagyon egyetértett, ő is bólintott egypárat, aztán megkérdezte, kér-e teát, mindig ezt kérded, Florian, csóválta meg a fejét az, mikor pedig tudod, hogy soha nem iszom mást, mint sört, söröd nincsen?, na, maga meg mindig ezt kérdezi, nevetett rá Florian, mikor pedig tudja jól, hogy nem tartok sört, na, mindegy, legyintett a Vertreter, mint akinek elrontották a napját, menjünk le az IKSZ-be, mit szólsz?, hát, én most, felelte Florian, inkább nem mennék, még korán van nekem, még egy kicsit visszafeküdnék, ha nem haragszik érte, mert ahogy mondtam, éjjel értem csak haza, akkor cigizzünk, húzta az időt a Vertreter, mert nem foglalkozott vele, hogy Florian dohányozni se dohányzik, nagyon nem akaródzott egyedül

menjen, ami azt jelentette persze, hogy nem akar egyedül lenni, túl sokat vagyok egyedül, és itt a hangja panaszosra váltott, és pont én, aki soha nem bírta egymagában, mióta elment Christine, azóta nem találom a helyem, tudod, Florian, mi az, hogy hiányzik neked valaki?, á, honnan tudnád, de mindegy, azt nyilván érted, hogy Christine hiányzik, isten látja lelkem, hogy amíg élt, nem nagyon bírtam elviselni az állandó károgását, mert károgott, Florian, az az asszony, te nem is ismerted, annyira károgott, hogy néha ki tudtam volna hajítani az ablakon, de hát egyrészt a földszinten lakunk, másrészt meg, hát, tudod, hogy van ez, most már hiányzik, még folytatta volna, de Florian szép lassan kitessékelte, és visszafeküdt az ágyba, és azon nyomban elaludt, tényleg nagyon kimerítette az utazás tegnap, egy nap alatt oda és vissza, meg ami a Tamás-templomban történt, ki kellett aludnia, és aludt is majdnem kettőig, akkor felöltözött, odaült a konyhaasztalhoz, elővette az egyik A4-es papírt, és korábbi elhatározásával ellentétben megpróbálkozott egy újabb levéllel, miszerint közel két év telt el már azóta, hogy először írtam önnek, és annak is majdnem egy éve, hogy a Köhler úrnak miattam hűlt helye van, s ezúttal nem törte a fejét minden szó előtt, csak írta, ahogy jött, hogy tisztában van vele, hogy a Kancellárasszony a Wagnerért van oda, de hát, zene ez is, az is, s ő biztosra veszi, hogy Wagner ide, Wagner oda, Berlinben ugyanolyan becsben tartják a Bach-ot, mint ő itt Kana-ban, ezért is fordul most hozzá egy az előzőekben még nem érintett javaslattal, de korábban ez még nem volt, ugyanis csak most fedezte fel magának azt a szépséget, ami Johann Sebastian Bach zenéjéből megzengeti belülről az embert, itt megállt, és mert egy kicsit tetszett neki ez a „megzengeti az embert", gyorsan felvette a háromszínű tollat, pirosra állította, s kétszer is aláhúzta

ezt a „megzengeti"-t, de nemcsak a szépség, írta, hanem hogy Bach-ban, úgy véli, lehet javaslat arra, mit kell tenni katasztrófa idején, és mint számtalanszor megírta már, ez a katasztrófa minden pillanatban bekövetkezhet, ezért Bach-ot, érzése szerint, be kellene vonni az ügy megtárgyalásába, ő már hónapok óta Bach hatása alatt van, közelebbit nem tud mondani erről, mert az eszével egy ekkora nagyságot képtelen felérni, de mások, az ország vagy a világ nagyjai talán igen, ez a javaslata, és egyelőre csak ennyit akart hozzáfűzni az eddigiekhez, s ezzel zárja a levelét, jó egészséget kívánva Kana-ból, ahol, a Kancellárasszonynak tudnia kell, mindig tárt karokkal várják, ő egy ideig ki is járt, amikor csak tudott, az állomásra, hogy várja őt, de nyilván az ezernyi elfoglaltság nem engedte még, ő viszont, Herscht 07769, várja továbbra is, a Kancellárasszony jöhet bármikor, csak egy jelzést várna tőle, és akkor megint kimegy elé, ezzel befejezte, négyrét hajtotta, becsúsztatta egy borítékba, megcímezte, és Jessica-n az látszott, amikor felment vele a postára, hogy mintha még örülne is, hogy Floriant újra látja, már azt hittem, sose jössz többé, majd elvette tőle a borítékot, elolvasta a címzett nevét, és nem mondott semmit, csak mosolyogva rákacsintott Florianra, s Volkenant úr mintha megérezte volna ezt a kacsintást, ebben a pillanatban ki is szólt a szobájából, hogy na, Florian?, már megint Berlin?, aztán otthon, amikor felmentek a lakásukba, a vacsoránál szóba is hozta a feleségének, mondván, hogy Jessica, nem úgy látod te is, hogy ennek a Floriannak most már orvosra volna szüksége?, majd hogy Jessica elütötte a dolgot, még hozzátette, hogy őszerinte ebből még baj lesz, meglátod, az efféle bolondériák nem szoktak csak úgy abbamaradni, és még egyszer mondom, Florian nem fog megállni ezen a ponton, ismerem én az ilyesmit, elég embert látok én itt

a postán, ha elkezdődik az elhülyülés, az nem marad abba, meglátod, ez lesz Floriannal is, de Jessica csak nevetett az egészen, ugyan már, mondta, hogy gondolhatsz ilyesmire?, Florian annyira aranyos gyerek, dehogy bolond, még ilyet, csak furcsa, meg hát, miért, fordult Volkenanthoz, ő volna szerinted az egyetlen Kana-ban, akinek egy kis flúgja van?, na, ebben igazat adok neked, nevetett rá Volkenant, és ezzel be is fejezték Florian ügyét, és most már komolyan átadták magukat a vacsorának, ma ünnepeltek, mert pont ezen a napon ismerkedtek meg 9 évvel ezelőtt, és erről mindig megemlékeztek, mégpedig mindig ugyanúgy, Jessica egy egész csirkét megsütött a sütőben, piros-ropogósra, az elején pezsgőt ittak, a végén pedig, már odabent a nappaliban, egy jó palack rajnait, így történt ez ma is, a rajnai rendesen be volt hűtve, Volkenant már tegnap megvette, és betette a hűtőbe, csodálatos este volt, hátradőltek a fotelágyon, kezükben a csiszolt fehérboros pohár, amit csak ünnepekre vettek elő, Jessica lehunyta a szemét, és azt mondta, tudod, Horst, én boldog vagyok, boldog vagyok veled, szeretem a munkámat, szeretem az embereket, gyűlik a pénzünk a takarékban, talán két év múlva lecserélhetjük a Fordot, drágám, én már nem kívánok semmit, tényleg nem?, vigyorgott rá Volkenant, s akkor bementek a hálószobába, és Volkenant rávetette magát Jessica-ra, Jessica csak azt nem szerette benne, hogy a férjét egyáltalán nem érdekli, hogy mikor házaséletet élnek, akkor a zokniját csak úgy szertedobálja, nem birta az így-úgy felgyűrődött zoknikat szertedobálva, ez valahogy lehervasztotta, panaszkodott is neki néha, hogy tudod, ez olyan... olyan... na, hogy mondjam, olyan, hogy az ember elveszti az illúzióját, na, de hiába beszélt neki erről, Volkenantot nem érdekelte, apróságnak tartotta, aminek nem kellene jelentőséget tulajdonítani, csak hát Jessica-nak

nem volt mindegy, ha a zoknival tudott volna valamit csinálni, mikor a házasélet, akkor lett volna maradéktalanul boldog, így is boldog, korholta őt, de a széthányt zoknik nélkül lenne igazi, azt azonban soha nem merte neki elárulni, hogy valójában az zavarja, hogy ezek a zoknik egy kicsit mindig lábszagúak, ha Volkenant leveti őket, próbált ő mindent, vásárolgatta a legkülönfélébb izzadásgátlókat, amiket Volkenantnak használnia kellett, de egyik se segített igazán, mit csináljunk, sóhajtott fel az anyjának Jena-ban egy-egy látogatáskor, mikor kettesben maradtak, hiába minden, a Horst lábizzadós-fajta, ez van, na, de lányom, vigasztalta az anyja, olyan férjet te nem találsz, akinek nincs semmi hibája, és a Horst még mindig a jobbak közé tartozik szerintem, á, szerintem is, nevetett fel Jessica, és ennyi volt, beletörődött, hogy nincs megoldás, az élet megy tovább, ahogy szívesen mondogatta, és az élet ment tovább, bár Florian egy jó ideig megint nem jött, kicsit úgy volt vele, hogy ha egyszer megérkezik a válasz Berlinből, azt a levélhordó akkor is kihozza, ha nem mászkál állandóan a postára, amiben benne volt persze, hogy egy kissé megcsappantak a reményei, hogy ez a válasz megszületik-e egyáltalán, belátta, hogy a világ vezetése csak szép sorban tudja megoldani a gondokat, türelmesebbnek kell lennie, bármennyire nehezére esett is, ráadásul azzal ő is tisztában volt, hogy nem a válasz a fontos, hogy kap-e, vagy nem, hanem hogy mit tud tenni ebben a fenyegetésben a Kancellárasszony, egy ideje már nagyon figyelte a neten a Biztonsági Tanács programjait, s bár nem értett angolul, azt ki tudta silabizálni a Google fordítóval, hogy mikor mi van, csak egyelőre nem talált olyasféle témát, amelyben felfedezhette volna, hogy az általa felvetett kérdéssel foglalkoznának, persze, lehet, hogy rejtett ajtók mögött folyik az egész, sőt, hogy az ügy

az előkészítés fázisában van, ez az eshetőség megnyugtatta, ráadásul az egyik hétvégén, ahogy ücsörgött a padján a Saale mellett, az jutott az eszébe, hogy mi van, ha a Köhler úr épp azért tűnt el, mert nem őt, Floriant, hanem őt, Adrian Köhlert hallgatják meg a dologról New Yorkban, felugrott, annyira észszerűnek tűnt fel így az egész, igen!, csapott a levegőbe, ez az!, és még egyszer belecsapott, fel is repült ijedtében egy kis énekesmadár a gesztenyefa lombjai közül, ő meg felugrott, és hirtelen megértette, hogy mi és miért, ó, hogy is nem gondolt erre korábban már?!, s lázasan nekieredt előbb a kézilabdapálya felé, aztán meg vissza, és be a kiskertekhez vezető szűk utacskán, hogy lehettem ennyire ostoba?!, rázta meg a fejét örömében, és minden lépés után egyre biztosabb volt benne, hogy csak ez történhetett, a Köhler urat alkalmasabbnak találták rá, hogy elmagyarázza a döntéshozóknak, hát persze hogy nem őt, mit ért ő ezekhez a dolgokhoz, ő csak megneszelte, hogy baj van, de a valódi szakértő természetesen a Köhler úr, ráadásul beugrott neki, hogy a Köhler úr utolsó találkozásukkor mintha azt mondta volna, hogy „innentől átveszi az ügyet", na, és így már teljesen más fényben tűnt fel az egész, a megkönnyebbüléstől, a felszabadulástól ragyogó képpel futkározott a városban, és csak annyit tudott mondani az ismerősöknek, akikkel szembetalálkozott, hogy nincs semmi baj, minden rendben, mindenki megnyugodhat, az ügy jó kezekben van, és hasonlók, amiből persze az ismerősök nem értettek semmit, csak hogy Florian vagy végleg megbolondult, vagy elvesz valakit feleségül végre, mert az emberek nagy része azon a véleményen volt, hogy Floriannak voltaképpen semmi más baja nincs, mint hogy nincs felesége, egy férfinak feleség kell, elemezte a helyzetet többek közt Heinrich úr, aki afféle munkaelosztó volt az Ilona-ban, valaki, aki 25 százalékért

alkalmi feketemunkákat tudott szerezni a Hartz IV-eseknek, és ezért elég nagy tekintélye volt, nő nélkül egy ilyen fiatal, tagbaszakadt férfi nem férfi, és ez rosszra vezet, mondta, és mondta most is, amikor Florian berobbant, s lihegve előadta, hogy mindenki legyen egészen nyugodt, rájött, mi van, s ezzel már el is viharzott onnan, elkapták, vetette be Hoffmann, és gyorsan körbenézett, hogy a poénja célt ért-e, és igen, mert az Ilona törzsközönsége egy emberként felröhögött, Ilona csak mosolygott a pultnál, ő általában alig vett részt a társalgásban, inkább csak hallgatta, miről folyik a szó, néha ugyan beleszólt, hogy így vagy úgy, de csak ritkán, az ő dolga nem az, hogy szórakoztassa a vendégeket, ahogy a férjének mondogatta, hanem hogy megszabja a határt, meddig mehetnek el, mert kellett húzni egy határt, hisz azért a sörök olykor jobban csúsztak, főleg a fizetések napjain, és megtették a hatásukat, és kezdtek elszabadulni a történetek, ilyenkor neki kellett egy-egy józanabb mondattal lehiggasztani a megszaladt kedélyeket, de mindig elégnek bizonyult ez az egy vagy két józan mondat, Ilona szent volt a törzsközönség szemében, az ő szavára azonnal az lett, amit akart, Ilona itt a csillag, mondta ki gyakran Hoffmann jó hangosan, hogy a megnevezett is hallja, le is kapcsolhatnák a villanyt, akkor is látnának a fényében, amire rögtön felemelkedtek az üvegek a magasba, és ittak rá, ittak Ilona-ra, ittak erre a békés szigetre, amely tényleg az egyetlen fény volt az életükben, s ahol a királynőt Ilona-nak hívták, aki persze korántsem gondolta így, tudott róla, hogy szeretik a Grillhäuselt, de ő ezt annyival intézte el, hogy a vendégek elégedettek, és ez volt a cél, így ment az üzlet előre, nem hozott sokat, de fenn tudtak maradni a nagy munkanélküliségben, amikor férjhez jött ide a romániai Erdélyből, eléggé fel volt adva a lecke, először azzal próbálkoztak,

hogy a férj házát, amely Kana mellett egy kis településen állt, átalakították szállóvá, pontosabban annak a felső emeletét, ők leköltöztek a földszintre, és mindössze egy szobában éltek a hozzá tartozó konyhával és fürdőszobával, és eredetileg nem tűnt rossz ötletnek, amikor a *vietnámiak* kiköltöztek a Hochhaus-ból, senki nem hitte el, amivel egyesek riogattak, hogy a Porcelángyár csődbe megy, de aztán pontosan ez történt, annyira, hogy csak néhány százan maradtak a több ezerből, senki nem számított igazán erre, ők sem, azt gondolták, hogy a fordulat nem csődöt hoz, hanem felvirágzást, mert az igazat megvallva, a Porcelángyár az előző korszakban sem tündöklött annyira, most meg bármikor jöhetett egy nagy befektető Nyugatról, ezt gondolta egy rövid ideig mindenki, Ilona-ék is ezt gondolták, de nem jött senki Nyugatról, sőt, aki csak bírt, elhagyta Kana-t is, úgyhogy a szálló alig-alig működött, kellett még valami más, hogy két lábon álljanak, ekkor jutott Ilona eszébe a Grillhäusel, és ezt biztos alapokra helyezte, vagy ahogy ő maga kifejezte, nyolc biztos betoncölöpre, és így ez a Bude fog még állni egy darabig, bizakodtak otthon Ilona-ék, s valóban, ahogy el-eltünedezett egy-egy vendég, mert elvitte a kora vagy egy hirtelen betegség, jött egy másik helyette a környékről, s a közönség így mindig nagyjából ugyanakkora maradt, pont elégnek bizonyulván ahhoz, hogy a Grillhäusel megérje a belefektetett energiát, ahogy Ilona kifejezte, úgyhogy megvoltak, ráadásul az utóbbi években a turizmus is kezdett felvirágozni, és már érdemes volt arra gondolni, hogy felfejlesztik a házat, hogy ne csak munkásoknak, hanem turistáknak is képesek legyenek szobákat kiadni, persze ehhez pénz kellett, és ezt gyűjtögették is szorgalmasan, még két év, mondta Ilona férje, és egyenesben leszünk, hát, nem jöttek egyenesbe, mert a farkasok megjelenése

mindent megváltoztatott Kana-ban, már farkasokról beszéltek ugyanis, nem egyetlen farkasról, egyesek újabb támadások hírét terjesztették, szidták Brandenburgot meg Bayernt meg a lengyeleket meg a cseheket, szidták a rendőrséget, szidták a tartományi kormányt, de a legfőképpen a NABU-t szidták, akikről az első támadás idején hallottak ugyan csak először, de hamarosan ők váltak a kanaiak legfőbb célpontjává, na, meg a zsidók, jelentette ki a hős a Burgban, amikor végre előkerült, mert a színét se látták két hétig, ennyi idő kellett neki, pontosan ennyi, mondta, de legalább most már tudja, hogy a firkász meg a farkasok, na, ők egy és ugyanaz, mire a kamerádok értetlen képet vágtak, ami csak felpaprikázta a Bosszt, mert mégis, mi a fszt nem lehet ezen érteni?!, hát, nem értitek?!, tárta szét a kezét, és nem, továbbra is néma csend volt a válasz, mivel tényleg nem tudták, mire gondol így két hét után, arra gondolok, hogy itt egy összeesküvés van, kamerádok, mondta ő ingerülten, itt nem arról beszélünk, hogy egy kapucnis kis genyófirkác mit tudom én hányadmagával, összeviszsza fújdogálja a Bach-falakat, itt egy támadás indult, és tudjátok, ki ellen, mi ellen?!, nézett egyikről a másikra, de az arcokról csak azt lehetett leolvasni, hogy tőle várják a feleletet, a felelet viszont nem jött, csak rájuk legyintett, felhajtotta a sörét, szó nélkül kiment a Burgból, és dühödten becsapta maga után a kaput, hogy belezengett a környék, Hopf asszony ijedten fel is ült az ágyban, és vagy egy félóráig nem bírt visszaaludni, mert azt hitte, lövést hallott, de a Bossz már előrébb tartott, számára világos volt, mi a nagyhelyzet, és hát persze hogy elveszíti a türelmét, magyarázta Floriannak az Opelben, aki nagyokat pislogott még az álmosságtól, a Bossz nem sokkal öt után ébresztette fel, hogy gyerünk, meló van, de nem volt semmiféle meló, Floriannak bent kellett maradnia a kocsiban,

mikor a Bossz kiszállt Eisenach-ban a Bach-ház előtt, és a mutatóujjával végigsimította a falat a bejárat két oldalán, ahol a tisztítás ellenére, nagyon halványan ugyan, de még mindig, ilyen hosszú idő után is kivehető volt a WIR meg a FARKASFEJ egy-egy részlete, hümmögött, majd visszaült, és indított, és kezdtek furikázni a városban, s ahogy meglátta az első hajléktalant, csikorogva lefékezett, kiugrott az Opelből, és elkapta a grabancát, megrázta, aztán még egyszer megrázta, végül nekinyomta a falnak, amely előtt a hajléktalan aludt, és azt sziszegte az arcába, hogy megöllek, bzmeg, ha nem felelsz nekem egyenesen, amire az csak riadtan pislogott, és próbált bólintani egyet, hogy egyenesen fog, tudsz valamit a sprayerről?, sziszegett rá a Bossz, nem én, kiről?!, nyöszörögte a hajléktalan, úgyhogy világosabban kellett kifejeznie magát, és ezt is tette, mondván, hogy aki összekente a Bach-háznál a bejáratot, bzmeg, arról, arról én nem, rázta meg a fejét a hajléktalan, csak azt hallottam, mit?!, mit hallottál?!, szorították meg a nyakát rögtön, hát, hát, hát, hogy a Franz, az osztrák, látta, mondta a szerencsétlen, és próbált levegőhöz jutni, de nem nagy sikerrel, mert már kapta is az újabb kérdést, hogy kit, bzmeg, kit látott, amire csak annyit tudott mondani, hogy hát, hát, hát, azt a bűnözőt, és hol van ez az osztrák Franzi?, csapott le az újabb kérdés, izé, a templomnál, préselte ki magából a hajléktalan, s intett a szemével, hogy merre, és a Bossz tudta, melyik templomra gondol, elengedte, félrelökte, mint egy darab rongyot, és percek múlva már egy másiknak a nyakát szorongatta, hogy te vagy a Franzi?!, én, én, de mi fsz...?!, igaz, hogy láttad, aki két éve összekente a Bach-háznak a bejáratát?!, igen, csak hagyjon már, mire a Bossz engedett a szorításon, de azért nem eresztette el teljesen, hanem belehajolt az arcába, hogy és te voltál?!, dehogy, felelte az ijedten,

akkor ki?!, egy férfi, egy férfi?!, és milyen férfi, bzmeg?!, hát, olyan... dzsekibe volt, jött a válasz, amire a Bossz eleresztette, megpaskolta az arcát, és nyugodt hangon azt mondta neki, kapsz egy eurót, ha pontosan leírod nekem, hogy nézett ki, amivel egy lavinát indított el, mert míg ez azt mondta, hogy zöld széldzsekit, svájcisapkát meg egy vadonatúj tornacipőt viselt, mire visszaültek a kocsiba, és elmentek a következő sarokig, ki tudja, hogy jutott el ehhez is ennyire sebesen a hír, már meg is jelent a következő hajléktalan, és azt mondta nekik, hogy á, a Franzi mindig be van rúgva, ne higgyék egy szavát se, mert az a fickó úgy húsz-huszonkét éves lehetett, festett fehér irokéz haja volt, és a szemüvegének a szára így fel volt csavarva a fülére, és nézett rájuk a nyitott kocsiajtón, és nyújtotta a markát, aztán még faggatták egy ideig, majd tettek egy kört, visszamentek a templomtérre, de akkor meg nagy sebességgel kiugrott eléjük egy negyedik alak, ezúttal egy idősebb nő, s mikor látta, hogy lefékeznek, és kihajol valaki a lehúzott ablakon, pár lépést tett visszafelé, hogy az ott hagyott bevásárlókocsiját magához húzza, és amíg beszélt, végig ezt a bevásárlókocsit fogta jó erősen, mondván, hogy itt csapjon belém a villám, ha nem harmincöt év körüli férfi volt, és maszk volt rajta, maszk, na, ne mondd, csavarta le jobban az ablakot a Bossz, igen, maszk, folytatta az, ilyen fekete vagy sötét maszk, mint amit a bankrablók hordanak, tudja, és olyan halkan lépett, hogy még én se hallottam meg, amikor elsuhant mellettem, épp erre ébredtem fel, mert fent aludtam, pontosan emlékszem, mondta tovább, a múzeum fölött azon a kis téren, tudja, az egyik padon, és csak úgy elsuhant mellettem valaki, de hangot nem adott ki, persze hogy felébredtem, mondom magamnak, bszki, Rosalind, ez meg mi volt, úgyhogy végignéztem az egészet, hogy mit művel, mert festékkel felírta

a nagy GOD-ot, meg utána azt a kutyapofát, mondom, Rosalind, ebből nagy gáz lesz, és így is volt, na, ennyi elég is, nyanya, hogy rohadnál meg, vágta el Bossz, menjél, bzmeg, és kezeltessed magadat, és ezzel a tenyerébe nyomott egy tízcentest, mire a nő savanyú képet vágott, felemelte az érmét, mintha nem látná jól, aztán dühösen felnézett a Bosszra, de az már feltekerte az Opel ablakát, és kikanyarodtak a térről, ezeket is be fogjuk zárni a táborokba, csikorgatta a fogát, és felgyorsított, fél kézzel kiugrasztott egy cigarettát a pakliból, a szájába rakta, és rágyújtott, aztán a cigarettát kitette a szája sarkába, kicsit félrehajtotta a fejét, hogy ne menjen a szemébe a füst, de már belement, úgyhogy hunyorogni kezdett a fél szemére, és úgy szitkozódott tovább, csak úgy magának, mintha Florian ott se volna, hogy ezzel aztán nem megyek semmire, a krv életbe, nem láttak ezek az égvilágon senkit, és rácsapott a kormányra, aztán Florian kérdésére, hogy akkor honnét tudták?, rámordult, mondván, hogy nem tudtak ezek a büdös krvéletbe semmit, mert ezek az anyabszók csak annyit vettek ki az egészből, hogy kit keresünk, nyilván a zsernyákok is kérdezgették már őket, meg nyilván a helybeliek is, akkor ezért tudott itt mindegyik arról, mondta Florian, mit akarunk, mert én nem értettem, hogy terjed köztük ennyire gyorsan a hír, á, legyintett a Bossz, és megint lehúzta egy tenyérnyire az ablakot, hogy kihamuzzon, nem egymástól tudják, ezek *megérzik*, ha akarsz tőlük valamit, mindegyik megérzi, ha meg lehet fejni egy lúzert, magyarázta, mivel már csak ösztönéletük van, és az csak egy irányba működik, abba, ahol a pénznek szaga van, na, arra megy ki ez az egész, hátha leesik valami, de azt nem tudom, komorodott el az arca, mint akinek már máshol jár az esze, de még befejezi, amit elkezdett, azt nem, hogy miért nem takarítják el őket, a szemetes is

mindennap jár, nem?!, na, mindegy, hagyjuk, fejezte be, és kimentek az A4-esre, viszont az erfurti csomópontnál nem haladtak egyenesen tovább, hanem lekanyarodtak a 71-esre, Florian nem merte megkérdezni, minek mennek Erfurtba, vagy hogy egyáltalán Erfurtba mennek-e, de Erfurtba mentek, még nagyon korán volt, a Bossz az óráját nézegette, leállította a kocsit egy ARAL-kútnál, beültek egy kávéra, na, ezt se a Nadír csinálta, bzmeg, jegyezte meg az első korty után, és undorodva félretolta a bögrét, de több szó nem esett, Florian nem akarta megzavarni, mert látta, hogy nagyon gondolkodik valamin, ott ültek egy jó darabig, Florian evett egy szendvicset, a Bossz nem kért, csak az óráját nézegette, meg folyton elő akart venni egy cigarettát a pakliból, de aztán visszacsúsztatta a dobozt a zsebébe, végül felállt, és azt mondta Floriannak, maradjon itt, neki van valami elintéznivalója, nem akarta elmondani, miről van szó, pedig ezúttal az ő ügye miatt voltak itt, csak krva sokat kell várni, bosszankodott az ARAL-kúton végig a kihűlt kávé mellett, őmiatta, mert az neki se nagyon tetszett, ami a Wetter-Köhlerrel történt, nem azért, magyarázta a hétvégén aztán a kamerádoknak, mert annyira fontos volna, mi a fszom történt vele, hanem mert nem szereti, ha olyasmi folyik a városban, amiről ők nem tudnak, ezért, és ezért hívott fel most egy számot, amikor elért egy nagy épület oldalsó bejáratához, aztán beleszólt, hogy én vagyok, s két-három perc után kijött egy fiatal férfi, tornacipő, farmer, világoskék széldzseki fehér csíkokkal, mindkét keze a zsebekben, a dzseki szárait így enyhén széthúzva a mellkasán, hogy láthatóvá tegye alatta a T-shirtjén a feliratot, hogy Albuquerque, s alatta nagyobb betűkkel, hogy RIO GRANDE, félrevonultak az épület oldalához, ahol rendőrségi autók parkolhattak csak, és akkor ő, a Bossz, azt kérdezte, hogy mit

tudtok?, mire a férfi kutatóan nézett rá egy darabig, majd azt felelte, egész magas és egész halk hangja volt, hogy az igazság az, hogy semmit, semmit?!, ugrott fel a Bossz szemöldöke, lényegében semmit, tárta szét a kezét a férfi, mire a Bosszt elöntötte a méreg, és ráordított, hogy: és ezért kellett nekem több hetet várni?!, és ezért kellett idejönnöm hajnalok hajnalán?!, mi a fszért nem tudtad ezt elmondani a telefonban?!, sarkon fordult, de még hátravetette, hogy legalább lőjétek le azt a krv benzinkutast az ARAL-on, ha kérhetem, annyira szar a kávéja, hogy azért bitó jár, de nem várt választ, noha a férfi valamit mondott erre, de talán csak úgy bele a levegőbe, ő kijött a parkolóból, visszament az ARAL-hoz a Kranichfelder Straße sarkán, intett Floriannak, hogy jöjjön, s már sepertek is megint a 71-esen visszafelé, az utak amúgy kifejezetten jó állapotban voltak, és nemcsak ezen a környéken, Erfurtnál, hanem mindenütt, szinte egész Thüringiában, az emberek már nem is emlékeztek rá, milyen katasztrofális állapotok uralkodtak az aszfaltfrontokon, nem emlékeztek a veszedelmesen széles dilatációs szakadékokra, a fagyok után kialakult kátyúkra, gödrökre, a leszakadt útszélekre, a nyári hőségben a teherautók keréknyomai után az aszfaltba vájódott nyomvályúkra és szirénmedrekre, mint ahogy arra sem, hogy kellett akkoriban emiatt közlekedni, amikor mindenki csak arra figyelt, nehogy beleszaladjon az efféle kátyúkba, vagy nehogy lesodródjon a kikapart, morzsalékos útszélekre, a sofőrök összeviszsza kapkodták a kormányt, hirtelen fékezések, gyorsítások, váratlan kikanyarodások, persze hogy rengeteg volt a baleset, mert nem lehetett egyszerre száz dologra figyelni, viszont mindez gyökeresen megváltozott az új korszakban, ezt el kell ismerni, jegyezték meg a kanaiak is, sőt, maga a Bossz is dicsérte a dolgot, ő tudta, miről beszél, én

tudom, miről beszélek, mondogatta, mert egy halálfutam, bsszátok meg, egy halálfutam volt, ha beültél az autóba, de elfogadtuk, mintha ezt a Magasságos Elvtársi Hatalmak így rendelték volna, most jobb, ismerte el ő is, és megszokták, hogy aszfaltban jók vagyunk, így most meg már ezt tartották természetesnek, és boldogan szidták az elhúzódó félpályás javításokat, mert ezek valahogy mindig elhúzódtak, már ki se írták, mettől meddig tart majd, mint ahogy a 88-ason se mertek már kiírni semmit, ők ezt használták a leggyakrabban, már csak a neve miatt is, jegyezte meg néha a Bossz, és rákacsintott Florianra, aki nem értette, mire céloz ezzel, arra emlékezett, hogy az Opelnek régebben más volt a rendszáma, mert benne volt a 88-as szám, amit aztán pár évvel ezelőtt le kellett cserélniük, de érteni akkor se, most se értette, mire megy ki a játék, próbálta faggatni erről, de az ilyenkor az arcába hajolt, némán rávigyorgott, s csak annyit mondott, hogy fogadjunk, bzmeg, hogy te még az ábécével se vagy tisztában, de Floriannak ez nem segített, a Bossz meg kifejezetten élvezte, hogy ennyire hülye, ez ennyire hülye, kamerádok, mesélte a Burgban a cigarettájával hadonászva, ha ritkán ugyan, de épp jobb volt ott a hangulat, ennek egyszerűen nem ugrik be, mi az, hogy 88, bsszátok meg, amúgy egy csomó dologban vág az esze, mint a borotva, fizika meg univerzum meg minden ilyesmi, de most ott ül mellettem, és próbál rájönni, és nem és nem, nem ugrik be neki, mert ennek az óriásbébinek úgy általában se ugrik be semmi, ami nem a fizikájával meg az univerzumával kapcsolatos, és kifújta a füstöt, és valami olyasféle arckifejezéssel zárta le a dolgot, ami elárulta, hogy voltaképpen nemhogy zavarná Floriannak ez a nehéz felfogása, hanem mintha mulattatná az egész, és igen, úgy általában inkább mulattatta, micsoda fura alak ez az ő Florianja, és volt ebben

egy kis büszkeség is, hogy ő mindennek ellenére a maga módján kedveli ezt a töketlen balfácánt, mert az, egy töketlen balfácán, ismételte el a többieknek, tudom én, hogy az, de én húztam ki abból az elbszott intézetből, én nevelem, és akárhogy is, azért valamit fejlődik, és meglátjátok, nézett körül a társaságon, egyszer még a hasznunkra lesz, mert hogy hazafit nevelek belőle, az krvisten, na, és erre ittak, Florian meg tovább gondolkodott, ha szóba került, mi az ördögöt jelenthet ez a 88, először természetesen a kettős végtelenre gondolt, bár sejtelme sem volt, mi lehet az a kettős végtelen, persze hogy erre, mert ha elfektetjük, töprengett, akkor az a végtelen jele, de miért van egymás fölött akkor kettő?, kettős végtelen, hmmm, ez érdekes, tűnődött, bár tudta, hogy ez az irány valószínűleg nem az, ami a Bosszhoz vezet, róla nem feltételezte, hogy így értelmezi a nyolcasokat, de akkor mi lehet, és minek emlegeti az ábécét?, ez érthetetlennek tűnt, úgyhogy abba is hagyta az egészet, úgy gondolta, nagy jelentősége nincs, majd kiderül, majd elszólja magát egyszer a Bossz, de a Bossz nem szólta el magát, ráadásul már akkor komolyan megharagudott rá, amikor Erfurtból hazaértek, és mielőtt kiszállt volna, hogy kinyissa a kaput az Opelnek, Florian azt mondta neki, hogy Bossz, ha énmiattam próbál valamit Erfurtban, ne tegye, mert megvan a megoldás, és előadta, és ahogy beszélt, a lelkesedéstől rögtön felragyogott a tekintete, miközben a Bossz tekintete meg egészen elsötétedett, hogy végül kitörjön belőle, hogy te egy akkora egy hülye seggfej vagy, bzmeg, hogy ilyen nincs, szálljál már le a földre, mert ez az egész csak a te zavaros fejednek a találmánya, még hogy Biztonsági Tanács, miféle Biztonsági Tanács?!, normális vagy te, bzmeg?! és elkezdte fél kézzel rázni Floriant, ő meg belekapaszkodott a biztonsági övbe, leszegte a fejét,

és elvörösödött, s bár a legszívesebben tovább magyarázta volna, hogy de igen, ő rájött, hol van a Köhler úr, innentől megszólalni se mert, csak várta, hogy kiszállhasson végre, és ment a kapuhoz, nehogy még jobban kihúzza a gyufát, mert kihúzod, bzmeg, hajolt ki az ablakon a Bossz, ha nem hagyod abba ezt a zavaros hülyeséget, kihúzod, és akkor tudod, mi lesz, és Florian persze hogy tudta, kinyitotta a kaput, a Bossz begördült az udvarra, ő becsukta, miközben a kutya a láncon megint habzó pofával ugatta őt, aztán anélkül, hogy elköszönni vagy akár csak visszanézni mert volna, elkullogott haza, a Hochhaus-ba, viszont elég volt neki a hét emelet, hogy egy kicsit megnyugodjon, mivel a hetediken már úgy vélte, nyilván az volt a baj, hogy nem a legjobbkor hozakodott elő a magyarázattal, és tényleg nem a legjobbkor, mert a Bossz nagyon mással volt elfoglalva, azzal ugyanis, hogy az összefüggést felfedezte, továbblépni azonban már nem volt annyira könnyű, sőt, kibszottul nehéz, ismerte el a fogát csikorgatva, de tovább kell lépni, mert ahol összefüggés van, ott magyarázat is van, csak sehogy sem találta meg, ezt ugyanis csupán akkor sikerült, amikor az egyik szerdai napon egy rudolstadti munka után visszaértek Kana-ba, lekanyarodtak a 88-asról a város felé, s a Bossz azt javasolta, hogy ne otthon egyenek aznap, külön-külön, hanem inkább együtt egy jó kis forró csípőst a Panda-ban, és éppen Fritz-et találták ott, aki mutatta, hogy üljenek le mellé, majd odahajolt a Bosszhoz, és azt suttogta a fülébe, hogy már vagy egy órája keresi, de a telefonját nem tudta feltölteni, úgyhogy nem hívhatta fel, és fontos, mert azt hiszi, komoly infóhoz jutott, mire a Bossz csak intett a fejével, hogy jobb lenne ezt odakint megbeszélni, erre kimentek, és Florian egy édes-savanyú levest rendelt, meg a Száz Ragyogó Lótusz nevű hosszútésztásat, erősen, nagyon

bírta és nagyon szerette az erőset, csak persze a Pandaban az árakat nem az ő pénztárcájához szabták, de nem úgy, hogy egyszer-kétszer ne tudott volna ide jönni, tudott volna, hanem hogy rendszeresen, na, az nem ment, mert a Hartz IV meg a Bossz hetente készpénzben fizetett úgynevezett zsebpénze, az a 90 euró ezt már nem engedte meg, Florian ráadásul takarékoskodott, mindig gyűjtött valamire, most, mióta kocsira a Bossz nem engedte, egy új laptopról álmodozott, mert a HP-je gyakran összeomlott, ilyenkor sose tudta, mi van, mit kéne csinálnia, előfordult, hogy újraindítani se lehetett, ilyenkor várt pár órát, igyekezett mindent megváltoztatni, kihúzta a töltőt, vagy bedugta, nyomogatta a gombokat, próbált mindent másként csinálni, és amikor már épp feladta, egyszer csak visszajött a gép, és megint működött, nadehát bizonytalan volt vele most már így az élet, csak kellene egy új, na, nem teljesen új, de egy jó állapotban lévő, amihez elég jól állt, már volt 210 eurója, még felviszi ezt úgy 260-280-ra, és akkor szól a Bossznak, úgyhogy kezdte számára az élet a naposabb oldalát mutatni, a Köhler úr eltűnését szinte megoldottnak tekintette, Ringer asszony már teljesen meggyógyult, csak a régi hangja nem jött vissza, nem mondhatta, hogy mélyebb lett, mindig is mély tónusa volt, inkább a színe lett más, valahogy élesebbé, karcosabbá vált, a Vertreter is egyre gyakrabban járt fel hozzá, ha működött a lift, vagy hívta le őt, ha nem, Hopf asszony pedig még világosabban kimutatta, hogy kedveli őt, és a Rosario-nál is szerették, és az Ilona-nál is szerették, ha belépett a bódéba, az ott ülők köszönésétől átmelegedett a szíve, és most már az új laptopot is elképzelhető közelségben érezte, így aztán csak az okozott néha gondot, ha el kellett menjen az Oststraße előtt, kerülte azt a környéket, ha csak tudta, néha azonban muszáj volt arra, és ilyenkor mindig

belehasított a fájdalom, bár nem is nézett be az utcába, csak gyorsan elsietett előtte, és ment tovább, fel az Altstadt-ba, vagy Ringer asszonyhoz, vagy ki az ARAL-nál Rosario-hoz, hátha van valami munka, vagy mostanában egyre gyakrabban Hopf asszonyhoz, újabban őhozzá már akkor is benézett, ha nem akadt semmi tennivaló, csak jó volt ott lenni, Hopf asszony ilyenkor nem lepődött meg, felkapcsolta a villanyt a reggelizőhelyiségben, leültette, és tett elé egy kávét vagy egy teát vagy valami üdítőt, amit éppen Florian kért, és elbeszélgettek, főképpen a farkasokról, mert Hopf asszony, akár a többi helybeli, többes számot használt, és ez azért volt különös, mert éppen ez volt a hír a Fritz-től, éppen ezt suttogta odakint a Bossz fülébe, hogy itt vannak megint, kicsodák?, húzódott el tőle a Bossz, mert megcsapta Fritz odvas, büdös lehelete, de Fritz megint a füléhez közelített, és belemondta, hogy hát, na?!, hát, kik mások?!, és bólogatott, és széttárta a két kezét, jelezvén, hogy hát, tudja a Bossz, tudja, kikre gondol, nem, bzmeg, fogalmam sincs, beszéljél már értelmesen, és egyáltalán, mit sugdolózol itt?!, amire Fritz kicsit megsértődött, és kiegyenesedett, hát, a farkasok, mondta hűvösen, és megpiszkálta a kisujjával a hiányzó szemfoga helyét, mi van velük?!, hogy megint itt vannak, egy egész horda, hol?!, ordított rá a Bossz, a Spitzenbergnél látták őket, le is fényképezték, állítólag, ahogy tegnap éjszaka feltűntek, de a Bossz nem várta ki, hogy mi történt tegnap éjszaka, mert ez volt a megfejtés, hogy már járványokkal akarják kiirtani mindazt, ami német, de előbb még farkasokat engednek rájuk, hogy félelmet keltsenek, hogy káoszba fullasszák, ami Thüringia, ami Németország, ami a civilizáció, hogy beszorítsák őket, hogy kiszorítsák őket, hogy elvegyék az életterüket, hogy rettegve várják az éjszakát, és paplanok alatt hallgassák, ahogy valahol

a közelben, és egyre közelebb, felvonyítanak, egy véget nem érő lista elemei zakatoltak benne, amíg hazaért, akkor szélesre rúgta a kaput, bevágta magát az Opelbe, és a kutyának el is felejtvén valamit odavetni, olyan gyorsan elhajtott, át a kapun, ki a Christian-Eckardt-Straßera, hogy már majdnem az egyharmadát megtette az útnak Jena felé, amikor az eszébe jutott, hogy nem a jó irányba megy, visszafordult az első adandó lehetőségnél, nyomta a gázt, és nem nézett a sebességmérőre, az Opel bírta, és már átviharzott Kana-n az előbbivel ellenkező irányban, útban Orlamünde felé, amikor ráfékezett, a kocsi csikorogva lassított, majdnem belejöttek hátulról, lehúzta az ablakot, és ráordított arra, aki majdnem, hogy te tahóbarom, a szemedet nyomom ki!!, bzdmeg, nem látsz?!!, és lekanyarodott a pihenősávba, előre-hátra ingázott a testével a kormány mögött, és fújtatott, és zihált, mert tudta, hogy megvan, tudta, hogy itt a megoldás, most már érti, csak azt nem tudja, hová a fszba megy, csak azt nem tudom, gondolta, hová a fszba megyek itt ezen az átokverte úton, annyira dübörgött a szíve, hogy alig hallotta tőle, hogy rádudálnak, meg azt se, amikor egy rendőrautó villogva megállt mögötte, és nem érdekelte, miért cseszegetik a zsernyákok, belefújt az alkoholszondába, ezeket nem ismerte személyesen, úgyhogy kifizette a büntetést, és már megint úton volt, tovább Orlamünde felé, ahol aztán muszáj volt újból megállnia, bekanyarodott az első kis parkhelyre, ami adódott, remegő kézzel rágyújtott, és azt mondta hangosan, á, nem, ezek nem drónnal jönnek, nem a kutakat mérgezik meg, á, dehogy!, ezek farkasokat küldenek, egyelőre, mert egyelőre csak ezeket a vicsorgó hordákat, de baj volt az infóval, mert Fritz bedőlt a szóbeszédnek, valaki azt mondta, hogy, de neki eddig mondhatták, mindig észnél volt, sose hitte el, ma viszont valaki megint

jött, és épp ezzel a hírrel, és ő elkövette azt a hibát, hogy kivételesen elhitte, ám hogy nem kellett volna, csak akkor derült ki, amikor a Bosszal esett véletlen összetalálkozás után felment, hogy leellenőrizze azért a dolgot, fel a 1062-esen, a strösswitz-i Revierförsterhez, akitől az infó állítólag származott, csak sajnos nem tőle származott az infó, mivel ő semmiről nem tudott, ő, rázta meg a fejét, az égadta világon nem mondott semmi effélét, mert nem is mondhatott, mivelhogy azon az egyetlen farkason kívül, aki megtámadta azt a házaspárt, semmiféle farkashorda itt az ő körzetében meg nem jelent azóta, de nem is találkozott senkivel, akinek bármit mondhatott volna, nézze, uram, magyarázta a láthatóan ideges Fritz-nek, én már majdnem egy hete lent se voltam a városban, nincs nagy kedvem hozzá, hogy magukkal egy levegőt szívjak, mióta áruba adták a várost a turistáknak, régebben a Porcelángyár bűze, most meg a turisták, hát, nézett mereven Fritz szemébe az erdész, és furcsán villogtatta a szemeit, őszintén bevallom, nem tudom, melyiket utálom jobban, a Porcelángyár bűzét régen, vagy a turistákét most, de magukat egész biztosan, akiknek ezeket a szörnyűségeket köszönhetem, úgyhogy nem, mondta, a múlt szombaton járt utoljára odalent, hogy megvásárolja, amire szükségük van, amúgy magát úgy írná le, s még mindig villogtatta a szemeit Fritz-re, hogy nincsenek nagy igényei, ha kenyere van, meg söre, akkor ő egész jól elvan a civilizáció nélkül, magukat nem farkasok, hanem turisták hordáival kellene ijesztgetni, én ezt tenném, ha egy kicsit is érdekelne, mi van odalent, de nem érdekel, mint azt sejtheti, ezzel elfordult Fritz-től, otthagyta, és visszament a házába, amelynek kapujában a beszélgetés lezajlott, mivel csak a kapuig engedte ezt az alakot, ismerte jól őt is, meg a bandáját is, súlyosan beteg figura ez mind, de hiába csapnak le

rájuk időnként a rendőrök, morogta a házba befelé menet, ezek újranőnek, mint a gomba, és hát, mit van csodálkozni a gombán, a gomba ilyen, mindig újranő, nem is érti, mondta aztán odabent a feleségének, hova ez a nagy csodálkozás, hogy már megint itt vannak, meg hogy a történelem megismétli önmagát, nem mondta meg Marx?, jobban kellett volna figyelni rá, ült le az asztalhoz, és megitta a maradék kávét, mert épp kávézás közben csöngettek rájuk, Marxot ki lehet dobni, dőlt hátra a széken, de azt, amit mondott néhány dologról, azt nem érdemes, mert megkeserüljük, és mivel kidobtuk az egész Marxot, meg is fogjuk keserülni, én mondom, mondta, aztán elhallgatott, a felesége nem szólt semmit erre, mint ahogy máskor se nagyon, nem nagyon beszéltek a Revierförster családjában, csak a legszükségesebbeket, ráadásul az asszony nem értett egyet a férjével Marx megítélésében, mert őszerinte, mint házasságuk alatt mindössze egyszer, de akkor kifejtette, őszerinte Marx arra lett volna való, hogy a nagy egyesüléskor *A tőke* mind a két kötetének valami jó kemény díszkötésével agyon kellett volna csapni, de tényleg, egyesével a teljes SED-vezetést, mert tönkretettek minket, mert egy márkáért kiárusítottak mindent, mert magunkra hagytak minket, hogy mentsék a bőrüket, ez a véleménye Marxról, és hiába a nagy egyesülés, a lényeg nem változik, mert a lényeg soha nem változik, kipusztították az erdőket, fejetlenül ölik az állatokat, akkor is, most is, és a méhek?!, a méhek?!, na de meglesz ennek a böjtje, ez a véleménye, mondta, és többet nem hozta szóba a dolgot, Fritz meg rohant vissza Kana-ba, és fejvesztve kereste a Bosszt, a Burgban senki nem tudott róla, Florian se, akit az Ilona-nál talált meg, otthon se volt, Fritz tépelődött, pedig nem volt az a tépelődős fajta ő sem, de most kifejezetten be volt szarva, és pontosan így is fejezte ki magát,

amikor visszament a Burgba, és elmondta, mi van, hogy kifejezetten be vagyok szarva, mert a Bossz ezért leszedi a fejemet, de aztán nem a fejét szedte le, amikor előkerült, csak pár másodpercen át némán, dühödt képpel nézett rá, aztán térddel tökön rúgta, és elviharzott, hazament, elengedte a láncról a kutyát, elindította a laptopját, és leült a tévé elé, de szokás szerint nem kapcsolta be, a szőnyeget nézte a padlón, a mintákat, meg hogy mennyire látszik, hol tapos rá rendszeresen, mert ott eléggé kikopott, amúgy nem szerette a szőnyegeket, semmit, ami állítólag kényelmessé tesz egy lakást, úgy szerelte fel annak idején, amikor egy hosszú, úgynevezett bútorozott bérlet után megvásárolta, hogy kihajigált mindent a szobákból is, a konyhából is, mindenhonnan, letépte a falakról a firlefrancokat, neki, mondta akkori társainak, akik közül nagyrészt mind vagy börtönben ült még most is, vagy felszívódott a balhék után, nem kellenek firlefrancok, ahol ő lakik, ott csak rend legyen, és ennyi, mást nem akar egy lakástól, ami ráadásul az övé, se függöny, se párnácskák, se szőnyegek, ez volt a mottója, de aztán két szőnyeget mégis beeresztett a szobájába egyszer, a Camisch-nál találta őket az út mellett, még elég jó állapotban voltak, jó lesz a szobába, mert hideg volt a padló, épp, ahol mindig ült, az asztalnál vagy a padon a tévé előtt, mert még ezzel is keményen bánt, neki nem kellenek pamlagocskák, mondta, meg kanapécskák, meg puha-pihe ágyacskák, neki fából legyen minden, úgyhogy egy padot ácsolt össze, az lett a kanapé, meg faszékeket vett használtan Hummelshainban egy kirakodóvásáron, egyszerűen nem szerette, ami puha, egyszerűen nem szeretem, értitek, mondta a burgbelieknek, mikor már ők szerezték meg a Burgot, az új banda, a szakasz, Fritz-cel és Karinnal meg a többiekkel, belesüppedek egy ilyen rohadt fotelbe, és egyszerűen nem

bírok ott ülni, szédülök, nincs meg az egyensúlyom, a többiek értették, de azért ők, bár mindannyian igénytelenek voltak, a saját lakásukat kicsit másként rendezték be, azért nem fogok tévét vagy DVD-t nézni egy padról, célzott a Bossz túlontúl szigorú elveire például Jürgen, ő azonban tartotta magát, csak ez a két szőnyeg, amiből az egyik rojtos volt, ez a kezdet kezdetétől idegesítette, irritálták a rojtok, ha beúsztak a tudatába, elhatározta, hogy levágja őket, de aztán mindig volt más fontosabb, ezért nagyon sokáig nem jött el az ideje a rojtoktól való megszabadulásnak, most azonban eljött, állt fel a padról, mert arra jutott, hogy na, ez az a pillanat, amitől fogva nem bírja tovább, ezek a rohadt rojtok ne legyenek itt a szobában, behozott egy nagy ollót, és egy perc alatt levagdosta őket, aztán összeseperte, és kidobta az egészet a pcsba, a pcsba, mesélte aztán Floriannak az Opelben, amikor másnap elindultak dolgozni, nagyon zavarta, ami tegnap történt, de pont neki, Floriannak nem akart erről beszélni, ugyanakkor rágta belül a dolog, mert kifejezetten megzavarta, hogy a hír nem volt igaz, ennek a hírnek igaznak kellett volna lennie, úgyhogy kifejezetten megkönnyebbült, amikor pár napra rá, nem volt még 7 óra sem, becsöngettek, és a Revierförster állt a kapujában, és azt mondta, igazán sajnálja, amit tegnapelőtt mondott, mert a hír mégis igaz, csak nem tegnapelőtt történt, hanem ma hajnalban, a Fritz azt javasolta neki, hogy keresse őt, szóval, ahogy meglátta, levideózta őket, amit különben azóta átküldött Adrian Köhlernek, aki már fel is tette a weboldalára, a Bossznak minden idegszála megfeszült, vagy egy fél percig be se engedte, csak állt ott, és nézte a Förstert, hogy most ez igaz?, vagy valami vicc?!, aztán gyorsan kinyitotta a kaput, betessékelte a vendéget, mert innentől fogva úgy bánt a Försterrel, mint vendéggel szokás, leültette, átengedte

neki a saját helyét, két üveg sört hozott, egy pattintással felnyitotta őket, és az egyiket a Förster kezébe nyomta, aztán leült vele szemben, és töviről hegyire elmeséltette vele a történetet, hogy mikor látta meg őket, miért járt arra, egyedül volt-e, hányan voltak a hordában, Rudel, igazította ki a Förster, úgy mondjuk, Rudelben járnak, de a Bosszt még ez a helyreigazítás se tudta most megzavarni, más esetekben nagy valószínűséggel legalábbis ráordított volna, hogy őt ne oktassák ki, neki aztán tök mindegy, hogy banda, vagy horda, vagy Rudel, most azonban nem, itta a Förster szavait, aki ráadásul valóban aprólékosan, precízen írta le neki a helyzetet, hogy mikor látta meg őket, minek járt arra, és még egyszer, hogy hány tagú volt a Rudel, és így tovább, szóval, mégis itt vannak, dörzsölte össze a tenyerét a Bossz, kikísérte a vendéget, és azonnal lement a Balance-ba a vasúti átjárónál, és olyan felfokozott hangulatban volt, hogy már hetvennél meg kellett álljon a súlyzóval, ma egyszerűen nem bírt többet, elfogyott a levegő, értitek, mondta később a Burgban, amikor összetrombitálta a szakaszt, a levegő, nem bírtam hetven után levegőt venni, és ezt annak köszönhetem, hogy nem bírtam koncentrálni, mert csak a farkashordára bírtam, arra, hogy elkezdődött, és ez a kijelentés, hogy ELKEZDŐDÖTT, úgy szólt a Burgban összegyűltek fejében, mint ha félrevernének egy harangot, még Karin is felpattant, érezte, hogy történelmi pillanathoz érkeztek végre, mert az ő számára volt valami nyomasztóan unalmas ezekben a hétvégi összejövetelekben, és nem a többiek miatt, azokkal nem volt baja, hisz rajtuk kívül nem volt senkije, hanem hogy nem történik meg az, amire várnak már évek óta, nem történik meg, amitől már nem kell felordítani, hogy riadó van, egyszerűen azért, mert riadó van anélkül is, hogy bárki ordítaná, erre várt ő, és erre vártak

a többiek, csak az első órákban még nem volt világos, merre induljanak el, az ellenség láthatatlan, jelentette ki a Bossz, azt kell tennünk, hogy, és ekkor Karin közbevágott, hogy elő kell csalogatni, mire a Bossz, hogy pontosan!!!, és akkorát csapott az asztalra, hogy a sörösüvegek elkezdtek táncolni rajta, az egyik fel is borult, és kezdett elgurulni, de senki nem kapott utána, mert erre egy emberként felugrottak, Karint követve, mint akik tudják innentől, mi a teendő, amit valójában csak a Bossz tudott pontosan, s mikor elmondta, mi a terv, valamennyien, megint és újra, mint már annyiszor, úgy érezték, hogy az már akkor kész volt a saját fejükben is, mielőtt még a Bossz előadta volna, kimentek a rejtekhelyekre a Leuchtenburg alá, meg Grosspürschütz-höz, meg Pfaffenberghez, meg Altenberga-hoz, meg Greuda-hoz, meg, magától értetődően, Zwabitz-hoz, Karin még a spitalbergi pincéket is felkereste, mert soha nem lehet tudni, gondolta, nem lesz-e szükség gránátokra, vagy valami maroklőfegyverre, úgyhogy ennek a nagy begyűjtésnek az lett vége, hogy annyi robbanószerük jött össze, amivel Kana-t is, úgy, ahogy volt, eltüntethették volna a föld színéről, Floriannak persze feltűnt, de nem nagyon érdekelte, miért, hogy mekkora sürgés-forgás van a Bossz körül, mert a szakasz rendszeresen megjelent a Bossz házánál is, ami addig csak nagyon ritkán vagy talán soha nem fordult elő, volt, hogy már ott várták a kapu előtt, ilyenkor neki mondani sem kellett, tudta, mi a feladata, hogy lelép ugyanis, mert semmit nem kötöttek az orrára, így innentől egy jó darabig sokkal több szabadideje lett, mint korábban, már nem kellett részt vennie például a szombati próbákon sem, bár nem tudta meg egy darabig, hogy azért, mert a próbákat a Bossz meghatározatlan időre felfüggesztette, és ebben a hirtelen megnyílt viszonylagos szabadságban az egyik nap

rákattintott, csak megszokásból, a Herbstcafe-ban, ahogy időnként tette, a Köhler úr weboldalára, de amit ezúttal látott, attól elállt a lélegzete, mivel ott nemcsak friss adatokat fedezett fel, de meglátott egy vadonatúj videót is egy farkashordáról, ki se fizette a kávéját, a laptopját is ott hagyta nyitva az asztalon, úgy rohant ki, le a hegyről az Oststraße-ra, és zihált, és csengetett, és csengetett, és zihált, és csengetett a kapunál, amit persze nem is lehetett volna bezárni, mióta ők a Bosszal feltörték, hallom, hallom, szólt ki egy hang az udvarról, de még nem látta, ki az, csak a hang volt ismerős, de nagyon, aztán feltűnt a Köhler úr is, házikabátban volt, kezében a szemüvege, tehát odabentről jött ki a csengetésre a lakásból, Florian csak bámult rá, megkövülve, mint aki kísértetet lát, mi van, barátom, úgy nézel rám, mintha kísértetet látnál, kihajtotta előtte a lifegő kaput, beengedte Floriant, aztán ő ment elöl, odabent leültette, és azt kérdezte tőle, kér-e teát, ami soha nem történt így, mert a teát ő csinálta mindig, most a Köhler úr csinálta meg, na, hogy vagy, Florian, kérdezte aztán, mikor a bögrékkel a kézben leültek a megszokott helyükre, kipihented-e már azokat a téves következtetéseket, míg elvoltam?, de Florian nem bírt megszólalni, kiguvadt szemekkel nézte, csak nézte, aztán leeresztette a bögrét a mellette álló kis asztalkára, és alig bírta visszatartani magát, hogy fel ne ugorjon, és meg ne tapogassa a Köhler urat, mert nem hitte el, egyszerűen nem bírta felfogni, mert nem az, hogy nincs semmi baja, nem az, hogy szinte semmi változást nem tapasztalni rajta, hogy ugyanaz a ruha, hogy a haja is ugyanúgy fésülve, hogy a kezében is ugyanúgy tartja a bögrét, és hogy ugyanúgy fújja a forró teát is, hanem hogy itt van, ezt volt képtelen elhinni, Köhler úr, Köhler úr, rázta a fejét Florian, na?, nézett rá szinte huncut tekintettel a bögre fölött az, Köhler úr, én

annyira örülök!, majd hogy a másik nem mondott erre semmit, csak mosolygott tovább, csupán annyit tudott kibökni, hogy hol tetszett lenni?, miért, szerinted hol voltam?, kérdezte még mindig ugyanazzal a tekintettel a házigazda, az ENSZ-ben?, derült fel Florian arca, amire a Köhler úrból kirobbant a nevetés, hát, persze hogy, ja, az ENSZ-ben, barátom, pont ott, az ENSZ-ben, és hogy ne löttyintse ki a teát a nevetéstől, ő is letette a fotelje mellett álló íróasztalra, majd hátradőlt, és kedvesen nézett Florianra, és most ő kérdezett, hogy van-e valami újság itthon?, de Florian vakítóan kék szemei úgy égtek, mint még soha, és mostanra már elhitte, hogy nem álmodik, hogy mindez igaz, hogy a Köhler úr itt ül a foteljében az íróasztal mellett, és a bögre tea ott párolog ezen az íróasztalon, de azért a biztonság kedvéért megkérdezte, hogy Köhler úr, ez igaz?, mire az megint elnevette magát, és azt felelte, hogy hát, persze hogy igaz, ha ezzel arra célzol, hogy én vagyok-e én, mert én vagyok, s mondott még egy furcsát, hogy ugyanis hát, igen, elszoktam egy kissé a hétköznapi dolgoktól, ezt nem tagadom, de semmi gond, ne is foglalkozzál ezzel, ezt nem értette, és hogy is érthette volna, aztán csak a szokásos dolgokról beszéltek, hogy a weboldal már kész a friss hírekkel, meg hogy volna-e kedve, volna, segíteni neki abban, hogy a kissé berozsdásodott Wetter-Station műszereinek javítgatásában részt vegyen, mert némelyik túl magasan van már neki, és az utóbbi időben, így mondta, hogy az utóbbi időben, mintha Florian tudhatta volna, ez mit jelent, egy kicsit szédül, ha fel kell lépnie a létrán, úgyhogy jó lenne, ha beugrana másnap, amikor lesz ideje, ma már nem, ma korábban megy ágyba, mert kicsit elfáradt, kikísérte az őt még mindig hitetlenkedő tekintettel, de boldogan vizsláto Floriant, behúzta a kaput utána, végül, mielőtt visszament volna,

odaintett Burgmüllernének, aki épp kihajolt az ablakból, hogy jobban lásson, mert ő se hitte el, nem, mondta magának hangosan, és még jobban kihajolt, ez nem lehet igaz, ez a szomszéd!, és nem más, hát, visszajött, mondtam én, húzódott hátra az ablakból aztán, hogy átellenben már semmit nem lehetett látni, elhúzta a csipkefüggönyt, visszaült a helyére, csak nekem lett igazam, mormolta elégedetten, és nem ennek a dilis vénasszonynak, mert hát, persze hogy nincs itt semmi gond, nem történt itt semmi, itthon van megint, és ennyi, Florian meg hol szaladt, hol megtorpant, hol megint futásnak eredt, nem tudta, mit csináljon, hova menjen előbb, hol ebbe, hol abba az irányba indult el, aztán egyszeriben az Ernst-Thälmann-Straße-n kötött ki, állt a kapu előtt, a kutya őrülten habzó szájjal ugrált felé, de a lánc folyton durván visszarántotta, megnyomta a csengőt egyszer, aztán még egyszer, de semmi, a Bossz nem volt otthon, így tovább rohangászott a városban, ahol a viszonylag korai óra ellenére, még csak negyed nyolcra járt, nem találkozott senkivel, egy lélek nincs az utcákon, csodálkozott, azért ilyenkor mindig vannak, de most nem, aztán, mivel Hopf asszonynál ez már túl késői időpont lett volna, úgy döntött, Ringer asszonyt keresi fel megint, végül is amikor először jelent meg a lakás ajtajában, nem lett belőle semmi baj, akkor Ringer asszony csak kicsit lepődött meg, aztán minden további nélkül beinvitálta Floriant, leültette a szobában, Ringer úr nem volt épp otthon, ő meg elfúló lélegzettel előadta, hogy azért jött, mert belátja, hogy valami rettenetes hibát követett el, ő és egyedül ő tehet a Köhler úr eltűnéséről, hiba volt, vagy nevezheti bűnnek is, mert nem hallgatott senkire, se a Vertreterre, se Ringer asszonyra, és ami a legsúlyosabb, magára a Köhler úrra se, és ez már inkább tényleg bűn, és most egyáltalán nem tudja, mit tehetne, hogy csinálhatná

vissza, már megpróbálta, amit csak lehetett, de semmi eredmény, a Köhler úrnak nyoma veszett, ezt igazolta a Bossz is, akivel nemrég be is nyomakodtak a Köhler úr házába, de semmi, csak por, pedig a Köhler úr soha nem tűri a port, és bár a Bossz biztatja, ő azt hiszi, már neki sincs semmi a tarsolyában, nincs több ötlet, és mostanra tényleg nem tudja, kihez lehetne fordulni, és elmondott a Ringer asszonynak mindent, hogy eddig miket próbált, és milyen sikerrel, kudarc, mindenütt kudarcot vallottam, horgasztotta le a fejét, Ringer asszony pedig csak azon igyekezett, hogy Florian ne lássa rajta, mennyire aggasztónak találja maga is a helyzetet, vigasztalta, biztatta ugyan, de ő érezte, hogy Ringer asszony sem tud segíteni, s látta, hogy ez mennyire elszomorítja Ringer asszonyt is, úgyhogy most az első dolga az volt, hogy őt értesítse, ha már a Bosszt nem éri el, és mivel a könyvtár már régen bezárt, megint az Am Kantersberghez ment fel, és Ringer asszony természetesen megdöbbent, ahogy az várható is volt, nem hiszem el, mondta teljesen lefagyott arccal, míg leültette a konyhában, s csak azt ismételgette, hogy hogy hogy: micsodaaa?!, Florian szemei megteltek könnyel, míg bólogatott, hogy igen, ez van, megtörtént, és nem kért inni, nem kért enni, nem bírt volna most egyetlen kortyot vagy falatot se, mert úgy egyáltalán nyelni se nagyon tudott, csak ült, és nézte Ringer asszonyt, válaszolgatott a lassan formálódó kérdésekre, és annyira boldog volt, hogy nem bírt maradni, elköszönt, elviharzott, benézett volna az Ilonahoz is, de csak félúton jutott az eszébe, hogy már az is zárva, úgyhogy felszaladt az ARAL-kúthoz, de ott is csak a pénztár fölött égett fény, ami azt jelentette, hogy hátul a lakásban Rosario ugyan ébren van, nézi a tévét, de már szunyókál, mint maga mesélte, miképpen néz ki náluk az úgynevezett éjjeli ügyelet, így aztán nem csöngetett be az

ARAL ajtaján, ami elvezette volna hátra a hangot, mert akkor esetleg csak felébreszti, de ezt nem akarta, így hát hazament, ott lehuppant a konyhában, hogy már pattanjon is fel újra, és elkezdett körözni az asztal körül, majd a szokott módon félrehajtott fejjel, ahogy szokta, ha mozognia kellett, be a szobába, ki a szobából, be a konyhába, ki a konyhából, még a fürdőszobába is belépett, csak ott nem volt hely, így ott csak megfordulni tudott, és vissza, és ez így ment egy fél éjszakán keresztül, amikor teljesen kimerülten végre az ágyba zuhant, s mikor reggel felébresztette az óra, megint nem hitte el, a legszívesebben még azelőtt lerohant volna az Oststraße-ra, mielőtt ki kellett álljon a sarokra, de ehhez túl kevés volt az idő, erre bizony nem gondolt, korholta magát, hogy miért nem állította korábbra az órát, most már mindegy, várt a szokott helyén, az Opel percre pontosan eléje kanyarodott, s csak ötven-hatvan méterre volt szükség, hogy a Bossz is felfogja a hírt, rögtön rátaposott a fékre, éles ívben rögtön visszakanyarodott, és már ott is álltak a Köhler úr háza előtt, ahol a Bossz csak annyit mondott a kiérkező, kissé még álomittas házigazdának, hogy elnézést akar kérni, hogy távollétében feltörte a kaput meg a bejárati ajtót, de eléggé aggódtunk mi itt, hogy maga hogy tűnt el csak úgy egyik napról a másikra, á, nem érdekes, felelte a Köhler úr, majd megjavíttatom, és megértem, sőt, köszönöm, hogy aggódtak értem, de nem kellett volna, nem történt semmi különös, csak el voltam egy időre, de már itthon vagyok, úgyhogy ha valamire szüksége van, például egy speciális adatra az időjárásról, vagy bármi, akkor ő szívesen áll a rendelkezésére, egyelőre semmi, mondta hűvösen a Bossz, és méregette még egy ideig, aztán elköszöntek, Florian sugárzott az örömtől, a Bossz meg nem, ő láthatóan már túl is tette magát a meglepetésen, és már más járt

a fejében, de Florian észre sem vette, hisz el se tudta volna képzelni, hogy valakinek most más járhat, hisz a Köhler úrnak egy hajszála se görbült, ugyanabban az állapotban kapták vissza, amilyenben volt, mert visszakapták, dobbant meg újra meg újra a szíve, és az ő fejében már az járt, hogy akkor most minden visszatér a régi kerékvágásba?, és mától fogva megint jönnek a csütörtökök?, és ő főzi a teát?, és megkérdi majd a mézescsupor fölött, hogy hány kanállal?, amúgy a mézet Köhler úr a Revierförstertől szerezte be, aki sok egyéb mellett méhészkedett is, csak nagyon panaszkodott, hogy pusztulnak a méhek, pontosabban úgy fejezte ki, hogy a méhek *is* pusztulnak ma már, és millió- és milliószámra óriási családok tűnnek el egyik évről a másikra, a vegyszerek, nézett vádlón Köhler úrra a Revierförster, bár tisztában volt vele, hogy éppen ő aztán nem tehet semmiről, na, de azért azt ne hallgassuk el a nagy örömben, hogy furcsán veszi ki magát ez az egész, bszod, jegyezte meg a Bossz, Florian meg csak bólogatott, mert ő most mindenre csak bólogatni volt képes, hogy hát, persze hogy furcsán veszi ki, de kit érdekel, ha egyszer megvan?, és ezt ki is mondta, s megnyugtatásképpen hozzátette, hogy majd később elmeséli, hol járt, és mit csinált, a lényeg megoldódott, éspedig varázslatosan, igen, varázslatosan, hümmögött a Bossz, és kihamuzott, csak azért nekem valami nem kóser ebben az ügyben, de hagyjuk, bszki, igazad van, egyéb dolgunk is van, mint ezen rágódni, nem rágódunk, nem, felelte Florian vidáman, és izgatottan fészkelődött a helyén, míg a Bossz rá nem szólt, hogy ne fészkelődjél már, mert mindjárt kiesel a kocsiból, és akkor ki fogja képviselni az ALLES WIRD REIN-t?, mi?!, talán én?!, vigyorgott, és oldalba bökte Floriant, és az tényleg majdnem kiesett a kocsiból, mert változatlanul nem

bírt magával, teljesen értelmetlen dolgokat művelt a nagy boldogságban, hol a műszerfalról söpörgette le a port, hol az üléshuzatot igazgatta maga alatt, hol meg a kilincset piszkálta megint, ne bsztassad már azt kilincset, ha mondom, bszki, rivallt rá végül a Bossz, ha kizuhansz innen, én nem foglak összetakarítani, mert az a te dolgod, márpedig azt nem hiszem, hogy pépesen is meg tudnád csinálni, ezzel érkeztek meg Suhlba, és Floriannal együtt ő is nekilátott a falak letisztogatásának, Florian sorolta a listán a pontos címeket, és így haladtak egész nap, címről címre, míg végre hazaértek Kana-ba, és Florian rohanhatott az Oststraße-ra, a két szomszéd már nagyon várta, mindketten az elsők akartak lenni, hogy elmondják, mennyire örülnek, hogy a kedves szomszéd hazajött, és most már ugye Florian is meg van nyugodva, és most már semmi akadálya, hogy minden menjen ugyanúgy, mint régen, és szélesen mosolygott rá Burgmüllerné is, bár azért volt a mosolyában egy kis árnyék, és mosolygott Schneiderné is, ő viszont minden árnyék nélkül, mintha Florian a kis onokája lenne, akinek nagyon jólestek ezek a szavak, ezeket értette, és ezekkel sietett be a Köhler úr után a lakásba, és a hír tagadhatatlanul valamiféle megkönnyebbülést jelentett az egész városnak, mert végre valami jó is történik, mondogatták egymásnak az emberek, mert tényleg örültek, hogy Adrian Köhlerrel nem történt semmi baj, viszszatért, és megint lesz mit nézni a Wetter-Kana weboldalán arról, milyen lesz az idő holnap meg holnapután, pillanatnyi enyhülést okozott a hír, bár elnyomni a fő aggodalmat persze nem volt képes, hiszen hiába jött ő visszza, hiába működött megint kifogástalanul a Station, már amikor elkezdett sötétedni, az emberek változatlanul eltünedeztek az utcákról, jól bezárkózott mindenki, és várt, várta, hogy egyszer csak meghallja, ahogy a farkasok

felüvöltenek a hegyekben, és senki nem tudta, mi a roszszabb, meghallani majd, ahogy felüvöltenek, vagy maga a várakozás a csendben, hogy felüvöltenek-e, a farkashorda megjelenése óta minden éjszaka így telt, ebben a feszült állapotban, reggelre, amikor ki kellett merészkedjenek, mindenkin látszott, hogy nem aludt az éjjel, de aki meg bírta állni, erről nem beszélt, csak újabb hírekre vadászott, viszont semmi, a Revierförster már nem tudta kielégíteni az igényeket, a mézeladás pár nap alatt hirtelen felfutott, sőt, a kökényzselékészletét meg a ribizliszörpállományát két-három hét alatt szinte fel is szippantották a kanaiak, pedig valójában nem a mézre volt szükségük, meg a kökényzselére, vagy a ribizliszörpre, csak beszélni akartak vele, lehetőleg mindennap, hogy elsőként halljanak róla, nem történt-e valami újabb rendkívüli esemény odafent a hegyekben, de nem, a Revierförster magyarázgatta, hogy ebben az egészben nincs semmi félelmetes, ne rettegjenek már annyira, ez a maga módján természetes, hogy feltűntek itt is, hiszen már évek óta elkezdődött a visszatelepítésük Bayernben és Brandenburgban, és pontosan lehetett tudni azt is, hogy Sachsenben is megjelentek, onnan meg átszívároghatnak ide, Németország már nem az, ami volt, mondta a Förster, száz év szünet után ismét vannak farkasaink, na, és, ő ebben nem talál semmi kivetnivalót, jó néhány embertől ő maga sokkal jobban félne a helyükben, gondoljanak csak arra, mi folyik a chemnitz-i perben vagy a hallei pokolban, na, attól van miért rettegni, hogy ez megint lehetséges, hogy efféle bűnözők újra megjelenjenek, és ha pedig ez nem volna elég, akkor féljenek és reszkessenek attól, hogy nemcsak a régi Németország a múlté, hanem Európa és a Föld sem az, ami volt, minden megváltozott, mert tönkretették, és maguk tették tönkre, szónokolt nagy kedvvel a Förster, miközben

nekik, mutatott magára, akik védték az ökológiai egyensúlyt, nem volt és nincs és nem is lesz szavuk ebben a kérdésben, soha nem hallgatták meg őket, és nem is fogják, most meg már késő, igen, mondta profetikus hevülettel, mégiscsak igazuk van, ha jól bezárkóznak esténként, mert a régi világnak befellegzett, és mindenki jobban teszi, ha otthon marad, és ennyi, kiadta a mára szánt utolsó csuprokat és befőttesüvegeket, beszedte értük a pénzt, és elhúzott a dzsipjén fel a Camisch-nál Grosspürschütz felé, a lakók meg bevonultak a mézekkel a házaikba, és elkezdődött az a folyamat, amikor már nappal is bezárkózott, aki tehette, Ringer természetesen nem látott ebben az egészben mást, mint teljesen fölösleges, alaptalan hisztériát, és pontosan megnevezte, ki ijesztget, és ki rémisztget itt, és nem a Försterre gondolok, mondta Jena-ban a barátainak, amikor a gyógyuló sebek már engedték, hogy autóba üljön, az csak meglovagolja a dolgot, mondta, hogy eladja a mézét meg a nem-tudom-mijét jó áron, nem, folytatta, és felcsippentett két szem sós mogyorót a tálkából, amit eléje tett a pincér, én még mindig a Bosszra gondolok, erre a szörnyetegre, akiről a kezdet kezdete óta azt gondolom, hogy ő áll a Bach-emlékművek botrányai mögött, megtudtam ugyanis, hajolt közelebb a többiekhez, és ez már nem csak afféle sejtés, mint amikor először beszéltem erről nektek, hogy ugyanis mindenütt ott volt, ahol emlékműgyalázás történt, ott volt Eisenach-ban és ott volt Mühlhausenben, ott volt Wechmarban és ott Ohrdrufban is, ez pár órán belül feltűnt mindenütt, ahol ilyen alantas falfestéseket találtak, sőt, az is kiderült, hogy mennyire ügyes, ugyanis éppen őt hívták ki minden egyes esetben, hogy hozza rendbe a falakat, mondta, ami azt jelenti, hogy tényleg nagyon aljas, és újra felvetette, hogy meg kell szervezzék magukat, mert Johann Sebastian Bach és minden

jóérzésű ember Thüringiában védelemre szorul, nem hagyhatjuk, nem engedhetjük át ezeknek a mi thüringiai otthonunkat, váltott élesebbre a hangja, és ez most már elég volt ahhoz, hogy a szerveződés valóban elkezdődjék, legelőször is egy demót tartanak, határozták el, és erre a legalkalmasabb nap mi más lehetne, mint október harmadika, s így is lett, vagy száznyolcvanan, mások szerint viszont vagy háromszázan gyűltek össze ezen a napon, és vonultak fel Erfurt belvárosában, minden jóérzésű ember jöjjön el, plakátolta ki, és terjesztette élőszóval is Ringer Kana-ban, de Kana-ból nem jött senki, és ez Ringert elkeserítette, sokkal többre számított, sokkal nagyobb kurázsira, ahogy kifejezte magát, és Ringer asszony teljesen egyetértett vele, és nem bocsátotta meg a kanaiaknak a gyávaságot, mert gyávák, mondta a férjének, az a nagy baj, hogy – és most nem teszek a számra lakatot – be vannak szarva ezek itt mind, kedves emberek, de ha baj van, nem mer előlépni egyik se, te például hol voltál?, vonta felelősségre a tüntetés után Floriant, á, felelte derűs képpel az, én először megreggeliztem, két zsemle, meg egy fél liter tej, szóval a szokásos, aztán megnéztem a Bosszt, nincs-e otthon, de nem volt, akkor lesétáltam a kis hídhoz, ahol jó sokáig hallgattam, hogy csobog a Saale, aztán beugrottam a Grillhäuselbe, aztán felgyalogoltam a Herbstcafe-ba, és rákattintottam, hogy a Köhler úr mit jósol holnapra, aztán megint kikeveredtem a kispadra, és ott ültem vagy négy, na, elég, szakította félbe Ringer asszony, én azt kérdeztem, miért nem jöttél velünk a demóra Erfurtba?, téged nem érdekel az egész?, a demóra?, nézett rá csodálkozva Florian, igen, felelte mérgesen Ringer asszony, dehát én nem szoktam tüntetésre járni, hisz tudja, Ringer asszony, a Bossz is hívott még évekkel ezelőtt, amikor még ők is részt vettek ilyesmiben, de, emelte fel

mind a két kezét hárítólag Florian, én nemet mondtam, és büszkén, elismerést várva nézett Ringer asszonyra, nem járok demókra, nem tudnék ott mit csinálni, na, de téged egy cseppet se háborít fel, mit művelnek ezek az elvetemültek?, kérdezte vádlón a maga élessé vált hangján Ringer asszony, én nem értem, felelte Florian, tényleg nem értem, mert mi a Bosszal nem látjuk semmi értelmét annak az egésznek, és nem tudjuk, ki csinálja, miért csinálja, meddig csinálja, fogalmunk sincs, tudja, Ringer asszony, nem olyan jó érzés azokat a graffitiket tisztogatni, pont ott, ahol Johann Sebastian Bach emlékét őrzik, nekem a Bach, nem tudom, mondtam-e már, de korábban süket voltam, egyszerűen nem hallottam semmit belőle, pedig tudja, hogy minden szombaton ott kellett üljek a próbán, és nem, ott ültem, nézett változatlanul sugárzó tekintettel Florian Ringer asszonyra, ott ültem, de hogy mondjam?, ott ültem a Bach-ban, körülöttem mindenütt ezek a szépséges hangok, és semmi, egyetlen próbán se nyitottam ki a fülemet, csak mostanában, persze ez, magyarázta az egyre kedvetlenebb Ringer asszonynak, nem fokozatosan történt, hanem mint egy villám, mint amikor bedugul az embernek a füle, és nem hall semmit, és egyszerre csak kidugul, és mindent hall, ez történt velem, és azóta már akkor is hallom a Bach-zenét, ha nem szól, vagyis emlékszem rá, képzelje Ringer asszony, amikor ülök a kispadon a Saale-nál, és hallgatom a csobogást, akkor is olyan, mintha hallanám valamelyik darabot, pedig csak emlékszem a hangokra, vagy hogy mondjam, a dallamokra, vagy ha ülök az autóban a Bosszal, mert megyünk dolgozni, akkor is, és akkor is, ha dolgozom, és éppen fújom és kaparom le a graffitiket, akkor is emlékszem, mindig emlékszem, sőt, amikor felébredek, az az első gondolatom, főleg, mióta a Köhler úr is visszatért, hogy egész éjjel

a Bach zenéjére emlékeztem, míg aludtam, ez van velem, és ha nagy a zaj, egyedül akkor nem emlékszem, voltam én egyszer Jena-ban, és megnéztem egy demót, de akkora zaj volt, hogy ijesztő, és amíg korábban azért nem jártam demóra, mert megfogadtam Ringer asszony tanácsát, hogy ne csináljak a Bossznak a barátaival olyat, amiből később bajom esne, mostantól inkább a zaj miatt nem járok, mert akkor nem emlékszem a Bach-ra, és még folytatta volna tovább, de Ringer asszony csak csóválta a fejét, és addig csóválta, míg Floriannak abba kellett hagynia, hogy mindent a lehető legalaposabban elmondjon neki Bach-ról és a demókról, belátta, hogy Florian soha nem fogja megérteni, miért kellett volna ott legyen, és bizony Floriannak volt is egy kis lelkiismeret-furdalása a beszélgetés után, nem is hozta szóba még egyszer, mivel azért nemcsak a zaj, hanem az is volt ezzel a demóval, hogy nem akarta magára vonni a Bossz haragját, mert az azt mondta neki, előtte, persze, előtte, hogy az ilyenek, mint ez a görény Ringer, hozzák a bajt Thüringiára, ezeket össze kéne szedni mindet, megint, érted?, megint, és kivinni a Leuchtenburg alá, nem pedig engedélyezni a tüntetéseiket, mert az ilyen tüntetés szégyen, szégyen mindenkire, aki csak németnek érzi magát, úgyhogy nem, eszébe se jutott, hogy elmenjen Erfurtba, pedig biztos lett volna hely a Ringer úr kocsijában, de isten őrizz, még csak az kéne, hogy a Bossz megtudja, hogy ő is, azt nem teheti, meg ráadásul, és ezt Ringer asszonyék nem is sejtik, ráadásul a Bossz pont hogy a sprayer ellen van, és pont azt akarja, amit ők, hogy elkapják a sprayert, és emiatt őszerinte itt egy nagy félreértés alakult ki, és azért, mert nem beszélnek, Florian sokáig nagyon szerette volna, ha összebékítheti Ringer asszonyt a Bosszal, és a Bosszt Ringer asszonnyal, de mindketten hajthatatlanok voltak, így az utóbbi

időben már meg se merte említeni, hogy talán jó volna, ha kitárgyalnák a nézeteltéréseket, úgyhogy most már, túl a demón Erfurtban, folyamatosan résen volt, nehogy mondania kelljen valamit, ha a téma esetleg még egyszer szóba kerül, de nem került szóba, legalábbis nem úgy, hogy neki bármit válaszolnia kelljen, maradt a Bach, és most már állandóan bent a fejében, a fülében, a szívében, pont így fogalmazott, amikor új levelet írt a Kancellárasszonynak, mivel úgy tartotta fairnek, hogy tájékoztatja a fejleményekről őt is, sőt, őt a leginkább, miszerint a Köhler urat kiengedték, és hogy ő, Florian, tudja, kinek köszönheti ezt, és ezért a Kancellárasszony fogadja a legőszintébb háláját, hiszen azt elképzelni is nehéz, min ment ő, mint a Köhler úr tisztelője, keresztül, míg ez a döntés megszületett, és a Köhler úr ismét szabad, persze nem beszél, vizsgálgatja a műszereit az udvaron, vezeti a weboldalát, meg még csinál mást is a komputerén, de nem lehet tudni, mit, csak hogy csinál valamit, ő kifigyelte, hogy a Köhler úr nem akarja, hogy ő, Florian, *erről* tudjon, ezért *erről* nem is kérdezi a Köhler urat, na, meg ezenkívül úgy tesz, mintha semmi nem történt volna, és ő, Florian nem is erőlteti, talán majd egyszer elmeséli, ha akarja, de őszintén megvallja, neki már nem is annyira érdekes, hol volt, mi volt, mi történt akkor, és mi történt most, hogy hazaeresztették, neki csak az a fontos, hogy így van, és a Köhler úr újra köztük lehet, ezt soha, de soha nem fogja tudni eléggé megköszönni, és viszonozni, de ha a Merkel asszonynak bármire szüksége van, akkor ő mindenben készséggel és boldogan áll a rendelkezésére, csak írjon egy sort, és azzal a dolog már el is van intézve, sokan kérik meg itt is, Kana-ban, apróbb ügyek elvégzésére, mindent meg tud javítani, fűrészel, reszel, kicsavar, becsavar, felszerel, leszerel, nem gond semmi, be tud hordani fát, kivág és legallyaz a kertben

bármit, jól cipel, szóval lehet rá számítani, ha bármiféle otthoni munkában szükség van egy segítő kézre, és akkor ez még részéről nem a viszonzás, mert tényleg nem tudná azt, amit a Kancellárasszony a Köhler úrért tett, a maga súlya szerint, és mindezt papírra is vetette, csak nem küldte el, egyelőre, mivel várt még, figyelte, hogy akkor most már történik-e valami a Biztonsági Tanácsban, amilyen gyakran csak tudott, felment a Herbstcafe-ba, hogy egy online szótár segítségével megnézze az ENSZ-honlapot, a un.org megfelelő menüpontjait a BT éppen folyó vagy készülő üléseiről, és egyre bizakodott, hogy az ügy hamarosan nyilvánosságot kap, persze sejtette, hogy a dolog nem ennyire egyszerű, hisz valószínű, hogy elő kell készíteni az egészet, és ez hosszú ideig eltarthat, de a hátsó szobákban nyilván zajlanak a zárt körű egyeztetések, ezt gondolta, aztán becsukta egy-egy nap végén, amikor a Herbstcafe bezárt, a laptopot, már jó ideje nem kellett hazahordania, mert Uta asszony, a tulajdonos, azt javasolta neki egyszer, hogy ha már tényleg úgy van, hogy csak itt használja, akkor felesleges hazahordania, meg újra ide föl, ő elteszi neki egy biztos helyre, és bevitte valahová hátra, és ez így remekül működött, Uta asszony is kedvelte Floriant, a legkedvesebb törzsvendégnek hívta, itt van az én legkedvesebb törzsvendégem, üdvözölte mindig, ha Florian belépett, s annyira a bizalmába fogadta, hogy időként még arra is megkérte, hogy szabad idejében szálljon be, amikor a fagylaltnak nagy szezonja van a környékbeli iskolákban zajló évnyitók vagy évzárók vagy egyéb ünnepségek idején, mert ilyenkor a gyerekek a szokottnál is nagyobb tömegben rohamozzák meg a Herbstcafe-t, aminek ő természetesen örömmel tett eleget, imádta kimérni a fagylaltot, egész gyorsan beletanult, úgyhogy Uta asszony nem olyan régen fel is ajánlotta neki, hogy annyit ő is fizet neki,

amennyit attól a borzalmas alaktól kap, ha elvállalja, hogy számla nélkül négyórásra neki bedolgozik, de Florian azt felelte, inkább a szabad idejében, mert a Bosszt nem hagyhatja ott, így aztán csak néha, alkalmilag mérhette ki a fagylaltot a gyerekeknek, s ha Uta asszony épp nem nézett oda, púpos gömböket adott, vagyis nem húzta le a fagylaltoskanállal, ahogy azt Uta asszony különben szigorúan a lelkére kötötte, szóval maradt a Bossznál, magától értetődően, járták a címeket a közelebbi és távolabbi környéken, egészen addig, míg be nem következett a nagy robbanás a jenai bevásárlóutcán, kilenc ember sérült meg, és a Bossz azt mondta, hogy megérdemelték, s amikor meg egy másik robbanásról hallottak Suhlban a piactér mellett, és a kocsiban a rádió épp bemondta, a Bossz csak annyit jegyzett meg, hogy akkor most már odafigyeltek, anyátok bsszátok szájba, és ezt Florian nem értette, mire a Bossz elmagyarázta, hogy a két robbantást ugyanaz a nemzetellenes terrorcsoport hajthatta végre, azok, akik le akarják rombolni Thüringiát, azok, akik megfertőzik liberális maszlagjaikkal a rendes német embereket, most már, emelte fel a hangját, talán észhez térnek, bzmeg, és rájönnek, hogy van mit megvédeni, nem beszélve arról, csapott a kormányra dühösen, s még a cigaretta is leesett a padlóra az ujjai közül, egypár másodpercig úgy kellett vezetnie, hogy fél kézzel tartotta a kormányt, hogy lehajolhasson érte, és kidobhassa az ablakon, nem is beszélve arról, hogy talán most már hajlandóak valamit, érted?!, legalább *valamit* tenni például a kis seggvakarós buzigyerek and co ellen, mert egyedül egy ilyen kis szakasz, mint az övék, nem jut el a kívánt eredményhez, de aztán pár nap múlva elmondta, hogy ez nem azt jelenti, hogy ők leállnának, ó, nem, mi nemhogy leállunk, hanem még célzottabban dolgozunk tovább, célzottabban, érted, és Florian csak

bólintott, mert dehogy értette, és akkor hallották újra a rádióból, épp utaztak Ilmenauba, ahol több munka is várt rájuk, és a rádió szokás szerint állandóan ment, és bemondták, hogy valakik súlyosan bántalmaztak egy fiatalokból álló illegális graffiti-bandát Jena-ban, a Bossz rögtön felcsavarta a hangot, és megtudták, hogy tegnap éjjel ismeretlenek megtámadtak egy illegális graffitikészítéssel alaposan gyanúsítható, fiatalkorú csoportot Jena egyetemi körzetében, na, most már láthatják, mi van, morogta a Bossz a fogait csikorgatva, és innentől kezdve leállította a munkát, azt mondta Floriannak, hogy gyakorolja a himnuszt minden áldott nap, meg macerálja csak nyugodtan a Köhler úr műszereit az Oststraße-n, vagy ossza a fagylaltot, ahogy neki tetszik, mivel most egy ideig megint nem járnak falat tisztítani, neked fizetett szabadságot jelent ez, 40 eurót kapsz, nekem meg feladatot, mert a hazának most máshol nagyobb szüksége van rám, és nézett Florianra, és ő ezt a nézést csak ritkán látta a Bossz arcán, eltökélt volt, és titokzatoskodó, sokszor eljátszotta, hogy valamit eltitkol, de mindig kiderült, hogy csak játszik, vagy ha volt is valami, amit nem árult el rögtön, ő volt az, aki nem bírta ki, hogy ezt az éppen titokban tartott dolgot ne mondja el neki mégis, viszont a legújabb fejlemények tükrében, jelentette ki a Burgban az egyik péntek estén, Floriant nem avatom be semmibe, ez túl veszélyes, Florian, hát, ismeritek, ártalmatlan ugyan, de kiszámíthatatlan, és még kikotyogna valamit, amit a többiek egyöntetű egyetértéssel fogadtak, mert ők meg egyáltalán nem bíztak Florianban, sőt, annak ellenére, hogy izomból Godzilla, ahogy Jürgen gúnyolódott rajta, nem az a fajta volt, aki hozzájuk fog tartozni valaha is, úgyhogy inkább taszítónak találták, mert miféle ember az, akinek nincs se apja, se anyja?, jegyezte meg Fritz már abban az időben, amikor Florian a Bossz

jóvoltából beköltözhetett a Hochhaus-ba, az ilyenre nincs szükség mifelénk, ebből nem lesz soha a krv életbe jó hazafi, ezt mondták egymás közt, és ezt gondolták Florianról, tehát Floriant a Bossz most beletette egy fiókba, ráfordította a kulcsot, s bár a kulcsot nem hajította el, hanem a zsebében hordta, de ennyi, az ügy ezzel és ekképpen egyelőre le volt zárva, miközben Florian innentől kezdve semmit nem sejtett arról, mi zajlik körülötte, se a próbákon nem kellett ott legyen, se munkába nem kellett járjon, azt csinálhatott, amit akart, és ő azt akarta, hogy minél gyakrabban a Köhler úr mellett legyen, hogy órákat tölthessen a könyvtárban, és mostantól napközben is, Ringer asszonnyal, és hogy hosszan és gyakrabban bekukkanthasson Hopf asszonyhoz, aki elmondta, hogy ő a maga részéről, és akkor most a családját is beleérti ebbe, komolyan fél, eddig, csóválta meg a fejét, és mélyet sóhajtott, miközben az egyik markában egy zsebkendőt szorongatott, eddig, tudod, csak aggódtam, és aggódtam, ha arra gondoltam, mi fog történni, ha így meg úgy, de mostanra, Florian, ha hiszed, ha nem, amit én érzek, az színtiszta félelem, persze hogy a farkasoktól is félek, persze hogy a náciktól is félek, de igazándiból az az én félelmem, hogy egyszer csak nálunk is elkezdenek robbantgatni a terroristák, képzeld, én már, ahogy bedobja a postás, már szedem is ki és már el is dugtam az *Ostthüringer Zeitung*ot, a tévét meg be se engedem kapcsolni, ha bent vagyunk a nappaliban, mert sose lehet tudni, mikor beszélnek a chemnitz-i perről, és nagyon aggódom a férjem miatt, hisz te ismered őt, ő már csak a nyugalmat keresi, és az én dolgom, hogy ez a nyugalma az én drágámnak meglegyen, mert én még, és ezt lekopogom, és lekopogta az asztal alatt, hálaistennek egészséges vagyok, és bírom a munkát, mondjuk, mondta Hopf asszony, nincs is már annyi

tennivaló, csak a reggelik, meg a szobákat kell rendben tartani, de a fizikai részét ennek is elvégzi már helyettem a bejáróasszony, de te, Florian, te mit gondolsz?, nézett rá kérdőn, én?, felelte vidáman Florian, én nem gondolok semmi különöset, én nem gondolom, hogy nekünk a robbantásoktól, á, nem, és még derűsebb tekintettel nézett Hopf asszonyra, kicsik vagyunk mi itt ahhoz, persze, Erfurt, vagy Jena, vagy Lipcse, vagy Plauen, az más, ott talán, na de Kana-ban?, én ezt elképzelhetetlennek tartom, viszont ha akarja, megkérdezem a Bosszt, és ha ő azt mondja, itt nekünk nem kell tartani semmitől, akkor meg tetszik nyugodni biztosan, mert ha valakinek a szavára érdemes adni, akkor az a Bossz, jaj, csak azt ne, Florian, csapta össze a kezét Hopf asszony, eszedbe ne jusson azt az embert, nem, nem, inkább nem mondtam semmit, nehogy merjél!, és megfenyegette a mutatóujjával Floriant, nehogy meg merd mondani neki, ne mondj neki semmit, á, állt fel hirtelen, már megbántam, hogy egyáltalán beszéltem neked erről, felejtsd el, és kikísérte Floriant, aki erre nem mondott semmit, de nem is tudott volna, olyan gyorsan kitessékelték, úgyhogy már egyáltalán nem volt olyan derűs hangulatban, mint mikor ideérkezett, ment lefelé a Jenaische Straße-n, s azon töprengett, legközelebb hogyan nyugtassa meg Hopf asszonyt, talán, jutott eszébe hirtelen, ha rábeszéli, hogy ő is hallgasson Bach-ot, igen, hát persze hogy ez lenne a legjobb megoldás, Bach-nál nagyobb varázsló nincs a földön,

púpos gömböket adott

s már fordult is vissza, s már be is csöngetett a Garniba, és azt mondta bele a kaputelefonba, hogy jaj, bocsánat a zavarásért megint, én csak azt akarom kérdezni, hogy Hopf

asszonynak van-e valamilyen készüléke, amin le lehet játszani zenét, micsodát?, hallatszott egy kelletlen hang, és Florian lassabban és hangosabban megismételte, amire a válasz az volt, hogy van egy hifitorony a nappaliban, de minek az neked?, á, nem rólam van szó, felelte Florian, majd később megmagyarázom, és ezzel elköszönt, a kaputelefon nem is viszonozta, mert Hopf asszony fel volt dúlva, úgy általában is, és most meg ez a Florian, hiszen még csak az hiányzik, hogy elfecsegjen bármit, és akkor legközelebb átjönnek egy éjjel a szomszédból, és, mint az egyszer már megtörtént, megint elkezdik rugdosni a Garni kapuját, Hopf asszony úgy döntött, ő ezt már nem várja be tétlenül, és elment Ringer műhelyébe a Friedrich-Ludwig-Jahn-Straße-ra, mert egyedül őróla tudta, hogy már többször és mindig teljes mellszélességgel kiállt a Burgstraße-iek ellen, és az a hír járta, hogy bárki fordul hozzá, annak Ringer mindig a segítségére van, és nem is kellett csalódjon, mert Ringer rögtön abbahagyta, amit éppen szerelt, beinvitálta a műhelyirodába, leültette, eléje tett egy pohár vizet, és azt mondta, nyugodjon meg, asszonyom, én valóban azon vagyok, hogy ne tűrjem ölbe tett kézzel, hogy ezek a brigantik következmények nélkül csak még jobban elpimaszodjanak, és igaza van, mondta elkomorult arccal, az utóbbi idők borzalmas eseményei nem hagynak kétséget afelől, hogy a civil összefogásra szükség van, és szeretném, ha elhinné nekem, hogy van civil összefogás, ami meg tudja állítani őket, ezzel bocsátotta el Ringer Hopf asszonyt, aki a beszélgetés miatt még inkább felzaklatott állapotban került haza, nemcsak bezárta, de el is barikádozta a kaput a vasrúddal, amit eddig szinte soha nem használtak, míg Ringer felhívta egy ismerősét a Bundesamt für Verfassungsschutz-nál, és előadta, hogy most már napról

napra jönnek hozzá az egyszerű állampolgárok, mert félnek, hogy mindaz, amiért megdolgoztak, amit felépítettek, és amit eddig biztosnak hittek, egy kaotikus politikai helyzetben semmivé lesz, aztán visszament ahhoz, amit félbehagyott, és folytatta egy új szűrő beszerelését egy 2010-es Fordba, Florian pedig szabadságát kihasználva beutazott Jena-ba a 11:30-as busszal, elment a MR. MUSIC-hoz a Kanaische Straße-n, s az 1 eurós akciós dobozokban hamar meg is találta, amit keresett, mert úgy vélte, nem a nagy passiókkal, és nem a nagy orgonaversenyekkel, és nem is a nagy hegedűversenyekkel kell Hopf asszonynak kezdeni, hanem a *Brandenburgi Concertó*kat, meg a *Wo soll ich fliehen hin*-t, meg a *Bleib bei uns, denn es will Abend werden*-t, meg a *Denn Du wirst meine Seele nicht in der Hölle lassen*-t tartalmazó CD-vel inkább, talált egyet, amelyiken mind a három kantáta rajta volt, a borító kicsit felszakadt a jobb felső sarokban, és a műanyag tok is megrepedt egy helyen, de a lemez épnek látszott, úgyhogy egy szintén előnyös – 2,50 eurós – *Brandenburgi*val együtt ezt is megvette, és boldogan utazott vissza, s már megint ott volt a Jenaische Straße-n, s már mondta is bele boldogan a kaputelefonba, hogy csókolom, csak én vagyok, Hopf asszony, ne haragudjon, csak hoztam két lemezt, tessék meghallgatni, beledobom a postaládába, és beledobta, óvatosan azért, nehogy bajuk essen, aztán vidáman indult vissza a belváros felé, s az járt a fejében, hogy vajon azonnal megszereti-e Hopf asszony, amit a lemezeken hall, vagy kell neki idő, hogy közelebb kerüljön hozzájuk, mert például az ő esete az volt, amikor már nemcsak az emlékezetében maradtak meg az egyes Bach-darabok, hanem amikor már mélyebbre áshatott bennük, hogy voltak művek, amelyek azonnal eltalálták a szívén, és voltak olyanok, amelyek nem

azonnal, csak később, egy idő múlva hatottak, amikor többszöri kísérlet után egy ponton felfogta őket, vagyis felfogta, milyen mélyen van elrejtve bennük az, amit nem érhet el, persze, az a szó, hogy felfogta, az ő esetében nem fejezi ki a valóságos helyzetet, mert képtelennek érezte, hogy saját viszonyt emlegessen, neki nem volt saját viszonya Bach-hoz, ő megsemmisült, amikor Bach-ot hallgatott, olyankor pont az tűnt el belőle, ami ő maga, Bach átvette az uralmat felette, vagyis mindegy volt, hogy ha Bach beszélt, ki hallgatja, mert ha Bach beszélt, ő hallgatott, vagy még pontosabban, ha Bach beszélt, akkor nem volt szükség hallgatóra, Florian úgy vélte, Bach akkor is szól, ha épp nem hallgatja senki, Bach állandóan mondja, és ők csak néha hallgatnak bele, de Bach szól, és szól folyamatosan, egyszer elkezdődött, hogy Bach megszólalt, és azóta nem hagyta abba, az olyanok, mint Bach, gondolta Florian, egyszer megszólalnak, és soha többé nem hagyják abba, nekik, a többieknek itt Thüringiában és mindenhol a világon csak az a dolguk, hogy ahányszor csak képesek, belehallgassanak, és ez mind így van a géniuszokkal, gondolta, sőt, le is írta ezt egy olyan A4-es papírra, amit már nem arra tartalékolt a konyhaasztalon, hogy majd levél lesz belőle a Kancellárasszonynak, mert neki egy másik A4-es papíron azt írta, amikor újra késztetést érzett, hogy még pontosabban elmagyarázza, mire gondolt korábban, amikor azt javasolta, hogy Johann Sebastian Bach-ot is bele kellene vonni a megbeszélésekbe, hogy ezt most is így gondolja, és ezt is pontosan ugyanúgy az A4-es felső sarkában kezdte el, mint ahogy eddig is, ezúttal is fent indította, egészen fent, nem hagyott felül semmiféle üres területet, még a címzést is, hogy Angela Merkelnek, a Német Szövetségi Köztársaság kancellárjának, Willy-Brandt-Straße 1, 10557 Berlin,

rögtön a lap bal felső szélére tette, mindig teljesen kitöltötte az egész A4-est, se baloldalt nem volt margó, sem a sorok végén, és ugyanígy járt el alul is, ott is addig futott a levéllel, amíg el nem érte a papír alját, s csak akkor folytatta a következő lapon, amikor már félő volt, hogy az asztal lapján folytatja tovább, akkor váltott, és így történt ez most is, mert ugyan azt nem állíthatja, hogy ismerné a zeneirodalom összes remekművét, de még azt sem, hogy tájékozottnak tarthatná magát, mert őszintén szólva a Bachon kívül nem is ismer senkit, Bach előtt süket volt, Bach után meg süket lett minden másra, be kell vallja, hogy nem hiányzik neki semmiféle zene, amit nem Johann Sebastian Bach alkotott, neki ez a találkozás megadta az élményt, ami az embert a nagyság közelében elfogja, és őt elfogta Bach, őt elfogta egy zseni, és egyszerűen feleslegesnek érezné, hogy más zenébe is belekóstoljon, neki Bach voltaképpen nem is zene, hanem maga a mennyország, és biztos benne, hogy ezt és éppen ezt a Kancellárasszony éppúgy megérti, mint mindazt, amit korábban írt, ő maga egyébként nem vallásos, ezért nem úgy gondolta a mennyországot, ezt bevallja, még ha tudja is, hogy a Kancellárasszony meg úgy, de emiatt ne haragudjon rá, neki nem volt módja gyerekkorában, hogy bármilyen kapcsolatba kerüljön a vallással, amikor meg felnőtt lett, és idehozták Kana-ba, már megint nem volt alkalma a valláshoz közel kerülni, de most Bach-hoz közel került, és ez azt is jelenti, hogy közelebb került mindenféle valláshoz is, legalábbis amelyikben van Isten, de ez mindegy is, mert most arra van szükség, hogy a Kancellárasszony előtt világosan álljon, miért van szükség mindenképp Bach bevonására a tárgyalásokba, amelyekről ő feltételezi, hogy folynak, csak még zárt ajtók mögött, amúgy alig várja már, hogy a Biztonsági Tanács üléseiről szóló eseménynaptárban

felfedezze, mikor kerül nyilvánosan is elő, de most nem ezt akarja, hanem a Bach-kérdést előtérbe hozni, hogy ugyanis miért is gondolja ő úgy, hogy Bach folyamatosan és örökre hallható életműve, a birodalom, amely Bach zenéjében nemcsak hallható, hanem tapasztalható is, egy *valóságos* birodalom, ami teljesen ellentmond annak a szemléletnek, amely nem ismer el semmi efféle birodalmat, sőt, tagadja, hogy létezne ilyen, de létezik, és magában foglalja azt a világot is, amelyben nekik, együtt a növényekkel, az állatokkal és a szervetlen elemekkel és köztük minden eseménnyel, amelynek létezését az emberi elme egyedüliként ismeri el, élni adatott, és hogy honnan tudja ő ezt?, tette fel a kérdést a konyhában a papír fölé görnyedve Florian, hogy ugyanis az univerzum sokkal tágasabb?, és ezt a szót mindjárt pontosítani fogja, mint amit ez az emberi elme létezőként elfogad? hát, onnan!!!, és éppen hogy Bach mutatta meg neki, és mutatja meg bárkinek, és megmutatja minden egyes törtrészében a hétköznapi értelemben vett időnek, hát, innen veszi, mert ha hallod Bach-ot, akkor érzékeled a birodalmat, erre jutott, de ez csak az első, amit írni akar, a második, hogy amennyiben így van, és így van, akkor az univerzum egy sokkalta, de sokkalta... nem is nagyobb, nem is tágasabb, hanem, és *most* pontosítana!..., gazdagabb teljesség, amely csak egy másik, a tudományos nézethez képest gyökeresen más szemlélet számára válik felfoghatóvá, és ez nem egy tudománytalan vagy tudományellenes, azaz nem valami misztikus vagy transzcendens vagy egyéb ostoba kiagyaltság, hanem egy másik szemlélet által adott kép a valóságról, csak ennek a valóságnak még nincs előttünk a szerkezete, nincs meg a logikája, még nem tudhatjuk, itt mi az, ami ott az oksági rendszer helyett van, és ez az, amit ő itt mondani szeretne, hogy a Biztonsági Tanács döntésében fel kéne

hívni a figyelmet szerinte, hogy a katasztrófa bármikori bekövetkezése fölötti aggodalom jogos, ám ugyanakkor ennek a totális katasztrófának a rémületes árnyékában az általunk érzékelt, tapasztalati világ a birodalom felől nézve csak egy *elgondolás*, egy puszta *elgondolás* arról, Kancellárasszony, hogy milyen a valóság, így ez a drága Föld és vele minden, amit gondolunk róla és a minket körülvevő univerzumról, talán csak egy *félreértés*, félreértése annak a birodalomnak, amit ő nem tud most másként hívni, csak így, hogy birodalom, de ezzel nem mond róla semmit, mert nehéz mit mondani valamiről, amelynek sem a szókincsét, sem a nyelvtanát nem ismerjük, de Bach-nál ott van ez a szókincs és ez a grammatika, és mindegy, hogy ő úgy nevezi, hogy Isten meg Hit, ez mindegy, Kancellárasszony, írta belelkesedve, ha halljuk, és halljuk őt, Bach-ot, akkor megbizonyosodunk arról, hogy a birodalom nemcsak létezik, hanem út is van hozzá, az más kérdés, hogy ez minden, amit mondhatunk róla, de ugye, kanyarodott Florian a befejezéshez, innentől senki nem fog kételkedni, hogy a katasztrófa kezelésének ez mindenképp a legalkalmasabb módja, Bach-ot kell hallgassanak a Biztonsági Tanácsban, oda kell figyeljének rá, Kancellárasszony, és nemcsak a Biztonsági Tanácsnak kell hallgatnia Bach-ot, hanem be kell vezetni általános érvénnyel, minden televízióban, minden rádióban, minden iskolában, minden áruházban és sportcsarnokban, minden gyárban, minden vonaton és repülőn és buszon és hajón, minden mobil, minden felnyíló komputer képernyőjén a Bach-ot kell játszatni, bármit csináljanak is az emberek milliárdjai, mindig hallaniuk kell Bach zenéjét, legyen a Bach olyan, mint a levegő, és a Bach-ot nem fogják megunni, hiszen a levegőt se unják meg, legyen a Bach láthatatlan és állandó része az életünknek a Földön, de nem folytatom, mára

csak ezt akartam írni önnek, Merkel asszony, vagyis még annyit, hogy én természetesen nagyon várom, hogy eljöjjön Kana-ba, csak egy jelet kérek, és ott leszek az állomáson, vagy ahol ön mondja, mert Kana-nak szüksége van önre, hogy erőt öntsön az emberekbe, mert az emberek nem attól félnek, amitől kellene, hanem attól, amitől nem, de ekkor már leért az utolsónak szánt oldal aljára, és sajnos az, hogy „nem attól félnek, amitől kellene, hanem attól, amitől nem" lecsúszott a konyhaasztalra, csak a transzban, amibe írás közben belehajszolta magát, egyszerűen nem vette észre, hogy így van, csak mikor eltolta magától a levelet, és a hátát pihentetni a szék támlájának dőlt, csak ekkor nézte meg ebből a távolságból a papírt, s vette észre az asztallapon az utolsó sort, és akkor most mit csináljon?, írja fel egy új A4-esre?, de akkor hogy fog kinézni az egész?, hogy az utolsó oldal tetején ott fog állni ez a sor?, meg hogy nagy tisztelettel küldi önnek üdvözletét Herscht 07769?, nem, határozott, újraírja inkább a teljes utolsó oldalt, majd jobban összesűríti a sorokat, és így tett, és sikerült is a befejezést a lap alján tartani, megint hátradőlt, lehunyta a szemét, gondolatban végigment mindazon, amit leírt, hogy rendben van-e, s rendben találta, majd a fejében aláhuzigálta a legfontosabb szavakat, hogy süket, hogy minden másra, hogy élményt, hogy elfogta, ezt kétszer is, és hogy bevonására, és hogy birodalom és valóságos és látod és teljesség és valóságról és elgondolás és félreértés és út és hogy levegő, végül négybe hajtotta a papírokat, de ezúttal annyi lapból állt a levél, hogy nem nagyon fért volna bele egy negyedes borítékba, kihajtotta tehát őket, és próbálta eltüntetni a hajtásnyomokat, aztán másnap már nyitáskor ott állt a posta előtt, és eléggé izgult, hogy vajon Jessica árul-e feles borítékot is, de felesleges volt izgulnia, mert Jessica árult, nálunk

minden van, mosolygott rá büszkén, és megint nem vett tudomást arról, kinek cimezte meg a borítékot Florian, amikor a kezébe adta, feldobta a mérlegre, és azt mondta, 1 euró 50, aztán elvette az 1 euró 50-et, s csak annyit mondott neki, hogy jó téged újra látni, és már kérte is a következőt, mert sokan voltak éppen, az ajtót is alig lehetett becsukni, pedig már elég hideg volt odakint, nyitva nem maradhatott, úgyhogy a sor elkanyarodott balra, Volkenant ki is jött, hogy elrendezze az embereket, mert ez egy postahivatal, kérem, ne álljanak itt összevissza, mondta, egy kicsit szorosabban egymás mögött, na, így, dicsérte meg az engedelmeskedő várakozókat, és visszament a helyére, Jessica meg közben szorgalmasan ütötte a bélyegpecséteket, és számolt és blokkolt és elvette a pénzt vagy a kártyát, mi lelte ezeket, nézett a férjére értetlenül, amikor kitehették végre az ebédszünetet jelző táblát, és felmentek a lakásba, hogy megebédeljenek, se ünnep nincs, se semmi, egyszerűen csak jönnek, mint egy sereg, komolyan mondom, szedte ki a szendvicset a papírzacskóból, s tette a férje elé, mert ezt mindig hozatták, és ezzel pótolták az ebédet, enni rendesen csak este ettek, amikor volt idő főtt ételre, ilyenkor a félórás ebédszünetben semmire se volt idő, egy szendvics meg egy kávé, és kész, enynyi, azért komótosan ettek, Volkenant úr csak hümmögött, nem felelt semmit, hogy szerinte miért voltak ennyien, de Jessica nem hagyta békén, és teli szájjal megint megkérdezte, mit tudom én, hárította el akkor, ennyien voltak, és kész, szerintem véletlen az egész, és összesepergette az asztalon maradt morzsákat, belecsomagolta a papírba, amibe a szendvics bele volt csavarva, amúgy Ingrid néni gondoskodott erről, a szendvicsekről és a kávéról, Ingrid néni nem messze lakott tőlük a Margarethenstraße-n a Demokratieladen felé, és felajánlkozott, amikor egyszer,

még a posta áthelyezésének idején, elkapta, ahogy arról beszélnek Volkenanték, hogyan oldják meg a rövid ebédszünetet, ekkor állt elő azzal, hogy neki úgysincs semmi dolga, halálra unja magát, szívesen hoz nekik, amit kívánnak, lentről a Hubert-féle pékségből, és így is lett, megállapodtak, és azóta Ingrid néni olyan volt számukra, mint az óra, mert ahogy Jessica kifejezte, Ingrid néni halálpontos, nem az óra üt delet a fejük felett, hanem Ingrid néni indítja az órát minden délben, mert ő nyomja le pontban 12-kor a posta kilincsét, előbb óvatosan lerakja a két műanyag poharat a kávéval, aztán leteszi a pultra a szatyrát, kirakja a két zacskót bennük a két szendviccsel, végül csak annyit mond, hogy Mahlzeit, s már ott sincs, mert tudja, hogy ilyenkor nem lehet csevegni, amit ő a legnagyobb sajnálattal vesz tudomásul, mert lenne éppen mindennap mit mondania, mindig történik valami, amiről szeretne társalogni valakivel, és hát, mégse zavarhatja mindig Ringer asszonyt a könyvtárban, pedig a legszívesebben vele vitatná meg, például most, a robbantásokat, mivel ez őt is éppen annyira foglalkoztatja, mint mindenki mást, mert egyebet se hall az ember, meséli Ringer asszonynak, amikor épp a könyvtári napja van, hogy így meg úgy, hogy Kana itt a fészek, meg hogy egész Thüringiánk tele van pocentális terristákkal, mindig így mondta, pocentális terristák, senki nem javította ki, Ingrid nénit mindenki hagyta, hadd mondja, amit akar, hisz mindenki tudta, mennyire nehezen viseli a magányt, a férjem meghalt, csapott le olykor egy-egy gyanútlan turistára, aki útbaigazítást kért, már tizenhét éve nincs szegénykém, én meg azóta teljesen egy szál magam, és ezzel a lábbal, és pont én, aki mindig nagy társasági ember voltam, mindennap jöttek hozzánk vendégek, mert az én Janosom, így hívták a férjemet, ő is nagyon szerette

a társaságot, és akkor azóta alig nyitja rám valaki az ajtót, csak az orvos, mert ezer bajom van, panaszkodott a már továbbmenni igyekvőnek, a lábam, nézze, tele van visszérrel, de ez még semmi, mert itt van a baj, és a hasára mutatott, ha eszek, azonnal felpüffedek, és nem megy le, az istennek se megy le, csak másnapra, akkor hogy egyek?, ezt mondja meg nekem, de a dolog ennyiben marad, mert a turistának sikerül kiszabadítania magát, Ingrid néni pedig ott áll a bajaival egyedül, s várhat megint arra, hogy a posta, vagy a könyvtár, csak ritkán sikerült Floriant elcsípnie itt a Roßstraße-n, na, az egy nagyon rendes fiatalember, mondogatta Volkenantéknek, az nem rohan azonnal tovább, nem mondja, hogy bocsánat, de neki így dolga van, meg úgy dolga van, az meghallgatja az öreget, olyan jólelkű az a gyerek, hát, nem?, és mit is mondhatnának erre Volkenanték, mint hogy a Florian, hát, az tényleg egy jólelkű gyerek, és ennyi, Florian persze ugyanúgy kerülte őt, mint mindenki más, és nem azért, hogy ne szerette volna, szerette, kedves néni volt, csak ha már nem tudott mit tenni, és elkerülhetetlenül összefutott vele, akkor Ingrid néni nem akarta elengedni, csak mondta és mondta, Florian meg csak bólogatott és bólogatott, amikor meg mozdult volna, hogy megy tovább, akkor Ingrid néni megragadta a kezét, és nem eresztette, sőt, ahogy ő nagyon óvatosan ki akarta szabadítani magát, Ingrid néni egyre jobban húzta, hogy ne menjen még, ne rohanjon, hova siet annyira, és csak mondta, hogy az orvos mostanában olyan ritkán nyitja rá az ajtót, pedig meg van vele beszélve, hogy jön, mert ő a lábai miatt már nem bír lemenni a rendelőig, vissza meg végképp nem, és hogy Florian mit szól hozzá, bevegye-e azt a gyógyszert, amit felírtak neki, mivel azt olvasta a betegtájékoztató papíron, hogy rosszat tesz a májnak, most akkor higgyen

a doktornak, vagy ne higgyen, s amikor Florian azt tanácsolta, hogy inkább higgyen, akkor előállt azzal, hogy nade a múltkor is, és nem volt kiút, míg csak Ingrid néni meg nem adta magát, és el nem engedte, hogy jól van, kisfiam, menjél nyugodtan, ha annyi a dolgod, én aztán nem akarlak feltartani, és neki tényleg elég sok tennivalója volt, mert a Köhler úr nemrég arra kérte, hogy a hőmérőházat fesse le, és erősítse meg a lépcsőt, és azt is fesse le, mert erre nem került sor már azóta, hogy sok évvel ezelőtt saját maga összeácsolta az udvaron, na, meg ezenkívül kellett menjen a télire felpakoltatott farakást, ami a száradástól hirtelen fogta magát, és leomlott, szépen megint felpakolgatni Feldmann úrékhoz, Feldmann úr a Hochstraße-n lakott egy nagyon szép régi villában, és mindig nagyon elfoglalt volt, nem ér rá, magyarázta Floriannak, hogy ő rakja fel újra a fát, tudod, nincs időm, most, hogy nem mennek a próbák a Bosszal, végre megcsinálhatom a teljes átiratot az örökzöldekből, tudod, azok a remek kis slágerek Eberhard meg Stefanie Herteltől meg, tudod, Frank Schöbel meg Brigitte Ahrens meg Ute Freudenberg, persze, dehogy tudod, te nem is léteztél még, de én mondom neked, érdemes, a közönség tombolni fog, csillogtak Feldmann úr szemei, egy örökzöld-koncertet szervezek, remélem, már tavasszal kezdhetünk, de kérlek, halkította le a hangját, erről a Bossznak ne beszélj, tudod, milyen, neki csak Bach és Bach, és nem értékeli ezeket az édes, fülbemászó kis gyöngyszemeket, és Florian megígérte, és felrakta a fát, szépen felrakta a ház oldalához, mert Feldmann úréknak volt egy elegáns kandallója, ők is, mint mindenki más, központi fűtést használtak, de a hangulat kedvéért megtartották a kandallót, olyan jó érzés, Florianom, mondta mosolyogva Feldmann úr felesége, olyan jó odabújni, mikor kint süvít a szél, ez a meleg

más, tudod, jó, persze, jó a központi, na de a kandallóban a tűz, valahogy van hangulata, olyan... hogy is mondjam, emberi, érted, Florian, ugye?, és Florian bólintott, és nagy nehezen elfogadta azt az 5 eurót, amit a munkáért Feldmann asszony próbált beledugni a zsebébe, és most már volt 220 eurója, általában nem fogadott el pénzt azoktól, akik nagyon közel álltak hozzá, de Feldmann úrék nem álltak annyira közel, voltaképpen alig ismerte őket, néha akadtak efféle munkák náluk, de ennyi, kívül is laktak azon a körzeten, ahol ő rendszeresen közlekedett, úgyhogy 220 euró, gondolta, már nem kell sokáig várni, és lecserélheti a laptopot, és megkérdezte, mennyi az idő, szentég, mondta, gyorsan elköszönt, és sietősre fogta, mert már majdnem negyed ötre járt, és a Köhler úr előtt még be kellett ugorjon Uta nénihez a Herbstcafe-ba, ugorjál már be, ha tudsz, mondta neki Uta néni előző nap, mikor eltette a laptopját, van egy kis tervem a konyhában hátul, de ahhoz ezeket a nehéz bútorokat el kellene tolni, az egyiket ide, a másikat oda, és már szaladt is a Hochstraße-n, hogy még ezt elintézze, és az egyik bútort ide-, a másikat meg odatolta, aztán rohant az Oststraße-ra, jaj, Köhler úr, mondta lihegve, amikor beengedték, ne haragudjon, hogy csak most, de annyi dolgom volt ma, és elmesélte, mi minden, míg a Köhler úr bevezette a lakásba, a ház felső emeletét nem használta senki, mióta a ház gazdája egyedül maradt, le is zárta, és úgy hagyott mindent, ahogy volt, és soha nem ment fel többé, sokszor hetekig nem is jutott az eszébe, hogy van egy emelet is az épületben, az emelet volt a múlt, és Köhler úr a múlttal, legalábbis azzal a múlttal, ami a feleségével függött össze, nem kívánt foglalkozni, beletörődött, hogy elvesztette a feleségét, s idővel túltette magát rajta, és megszokta a magányos életmódot, sőt, ma már, mesélte például éppen tegnap este

Dr. Tietz-nek, aki sok telefon után végre átjött hozzá Eisenbergből, ma már elképzelni se tudja másképp, szeret főzni is, szeret bevásárolni is, szeret takarítani is, szerinte még Eva idején se volt akkora tisztaság a házban, mint amióta egyedül, de mondd már, Adrian, szakította félbe Dr. Tietz, mi volt ez az egész?, mondtál ezt-azt a telefonban, de mondd már tényleg, hova tűntél csak úgy egy szó nélkül, ráadásul ennyi időre?, mire a Köhler úr csak annyit felelt, hogy majd egyszer elmesélem, de ne várj valami bizarr vagy kalandos történetet, semmi különös, és ennyi, bár amikor ezt mondta, Dr. Tietz érzékelte, hogy a barátja zavarban van, sőt, talán mintha egy kissé ingerült is volna, ezért nem firtatta a dolgot, majd elmondja, ha akarja, végül is az ő dolga, ennyire, mondta a feleségének, nem tenyerelhetünk rá az Adrianra, és ebben egyet is értettek, csak furcsa volt az egész, Tietz asszony el is határozta, hogy ha már a férje ilyen bambán intézte ezt a dolgot, majd ő előveszi Adriant, ha legközelebb náluk vendégeskedik, de olyan sokára került erre sor, hogy addigra ő is megfeledkezett erről, amikor pedig az eszébe jutott, már nem találta se túl lényegesnek, se túl rejtélyesnek, sőt, semennyire nem találta se lényegesnek, se rejtélyesnek, mert minden visszatért a régi kerékvágásba, gyakran beszéltek telefonon, mint régen, gyakran találkoztak, mint régen, az Adrian ugyanaz volt, mint régen, ők se változtak semmit, minek feszegették volna az egészet, nem is feszegették, ahogy Florian se, még ha az ő esetében az ok más volt is, ő ugyanis úgy gondolta, tiszteletben kell tartania a nyilvánvaló tényt, hogy a Köhler úrnak hallgatnia kell, hát, nyilván nem szólhat egy szót se az egészről, ha egyszer annyira életbe vágó ügyben járt el, meg egyáltalán, ki ő, hogy a Köhler úr beavassa a saját legbensőbb ügyeibe, például abba, mit ír újabban olyan

szorgalmasan a laptopján, egy senki, már az is óriási megtiszteltetés, hogy ennyire barátságosan bánik vele, és ez is igaz volt, a Köhler úr, ha lehet, még barátságosabban fogadta, mint korábban, persze, ennek volt egy hallgatólagos előfeltétele, legalábbis Florian így gondolta, hogy tudniillik szóba sem hozza többé az univerzum megsemmisülésének bármikori bekövetkeztét, és nem beszél arról sem, hogy még mindig kapcsolatban áll-e Merkel asszonynyal, ez meg az ő saját ügye, zárta le magában Florian, és így maradtak egyensúlyban a dolgok, lefestette a hőmérőházat, megjavította a lépcsőt, ami hozzá vezetett, voltaképp csupán egy létrát jelentett ez, csak a Köhler úr valami miatt lépcsőnek hívta, kicserélt négy deszkát, amelyek kissé elkorhadtak már, találsz a padláson biztosan, mondta neki, amikor felküldte ép anyagokért, és Florian talált is, és a létra jobb lett, mint új korában, ezt mondta elismerően a Köhler úr, és már csak a lépcső festése volt hátra, de itt nem fehér olajfestéket kellett használnia, hanem egyfajta időjárásbiztos lazúrt, ami után a lépcsőnek nem volt szabad csúsznia, és nem is csúszott, a Köhler úr elégedett volt, annyira, hogy egy nap azt kérte Floriantól, hogy ha már mindennap ilyen sok szabad ideje van, másszon fel ő a lépcsőn a hőmérőházhoz, nyissa ki ő, és olvassa le ő az értékeket, aminek Florian rettenetesen örült, mert emiatt úgy érezhette, ő is részt vesz a híres Wetter-Station működésében, a Köhler úr el is nevezte kis meteorológusomnak, na, kis meteorológusom, diktáld nekem az eredményeket, hisz megjegyezni, hogyan és mit olvasson le a műszerekről a hőmérőházban, a Köhler úr társaságában gyerekjáték volt, és Florian büszke volt, hogy ő olvashatta le, s megdobbant a szíve, amikor a Herbstcafeban megnézte a Wetter-Kana oldalát, és az értékek közt először ott voltak az „ő értékei" is, nem is bírta ki, hogy

ne menjen rá az oldalra újra meg újra, meg is mutatta Uta asszonynak, ez már döfi, Florian, dicsérte meg az, látod, gyermekem, ha összeszeded magad, és otthagyod azt a bűnözőt, mekkora hasznod van rögtön?, ami természetesen nem okozott örömet Floriannak, nem is reagált erre, mindenesetre bezárta az éppen használt programokat, és becsukta, s némán odaadta Uta asszonynak a laptopot, aztán elköszönt, mert bántotta, bántotta nagyon, ha így beszélnek a Bosszról, rég megszokhatta volna már, de soha nem szokta meg, csak nem fájt neki ennyire, azt nem tudta, miért épp most fáj jobban, de most jobban fájt, hogy nem ismerik a Bossz valódi arcát, s ha gyakran magát okolta a vádak miatt, amelyek a Bosszt érték, az utóbbi időkben még inkább magát, hiszen miért nem tett már valamit, hogy az emberek megváltoztassák a véleményüket róla?!, nagyon reménykedett, mikor az első farkastámadás történt, hogy a hőssé kikiáltott Bosszról kialakult korábbi megítélés alapvetően megváltozik, de ez a hírnév csak ideig-óráig tartott, pár nap elteltével már azt kezdték firtatni, hogy be volt-e egyáltalán jegyezve a fegyver, amit a Bossz a farkas kilövéséhez használt, de aztán jöttek az ennél is nyersebb célozgatások, hogy naná, hogy a Bossz lőtte le az állatot, ki más, ki ért itt egyáltalán fegyverekhez, csak ő meg a bandája, tette hozzá Ringer, ő ugyanis a kezdet kezdetétől csupán fogcsikorgatva ismerte el a Bossz érdemeit a történetben, fogcsikorgatva, azaz egyáltalán nem tekintette hősnek, el kellett ismernie, hogy talán tényleg az életüket köszönhetik neki, de ez éppen a keserű oldala volt az igazságnak, mert miért éppen ő?!, jöhetett volna a Revierförster is, vagy egy rendőr, de nem, épp hogy ez az átkozott Bossz jelent meg ott a puskájával, egyszóval nagyon nem volt Ringer ínyére a dolog, képtelen volt hálát érezni, valódi hálát a Bossz iránt, ráadásul

amikor elcsitultak a dolgok, már kibúvót is talált, hogy egyáltalán ne kelljen hálát éreznie, arra jutott ugyanis, és ezt rögtön a barátai elé is tárta a legközelebbi alkalommal, hogy ő most már nemcsak a Bosszt és bandáját találja több mint gyanúsnak a falfestésekben, hanem szerinte van összefüggés közte és két robbantás között is, de ezt nehéz volt elfogadtatnia, a jenai barátok is ismerték a Bosszt, és ezt azért nem feltételezték róla, jó, mondta az egyikük, azt elismerik, hogy egy aljas cselszövő náci, de azért a robbantások, na, az azért más, ezt nem tehetné meg csak úgy, hogy hivatalosan fel se merüljön ellene gyanú, mivel ez volt a helyzet, a BKA thüringiai egysége egyáltalán fel sem vette ezt a szálat, pedig Ringer – rögtön az első megbeszélésük után – már jelentette, kire és miért gyanakszik, nem is értem, mondta neki a Cafe Wagnerben Sebastian, az egyik leghűségesebb barát, hogy jutottál erre, van valami bizonyítékod a Bossz ellen?, hisz eddig soha nem csinált se ő, se a bandája semmit, tulajdonképpen Sebastiannak igaza van, csatlakozott Irmgard is, aki szintén alaptagnak számított, a legtöbb, amivel meggyanúsíthatjuk, az a falfestések a Bach-emlékműveken, ez tényleg rávall, az eszére, ahogy mondtad, hogy egyszerre ő a tettes, és emellett úgy tesz, mintha keresné ezt a tettest, azaz saját magát, ez belefér nekem, de a robbantások, és elfintorította az orrát, nem, mert ezek egyértelműen a migránsok ellen irányulnak, de azt mondtad, ez a Bossz egyszerűen csak antiszemita, és épp hogy utálja azokat, akik a migránskérdést feszegetik, ahelyett, hogy rögtön belevágnának a zsidózásba, és hát tényleg, és különben is, se ez a Bossz, se a bandája, és ezt tudjuk, már évek óta nem csináltak semmit, hát, épp ez az, emelte fel a hangját bosszúsan Ringer, és úgy helyezkedett a székén, hogy ne viszkessen annyira a hátsebe, évek óta nagyon ügyesen

működtek, valóban nem csináltak semmit, a Bossz még meg is alapította a Kanai Szimfonikusok nevű rémegyletet, hogy aztán elkezdhesse mindazt, aminek a végén Thüringiát újra mint szégyenletes helyet állíthatják a reflektorfénybe, csak zavart akart, csak káoszt, mert a káosz az, ami neki meg egyáltalán: ezeknek kell, mert a káosz a természetes közegük, amelyben úgy mozognak, mint hal a vízben, mert valójában nem akarnak semmit, csak ezt a káoszt, úgyhogy így gondoljatok a Kanai Szimfonikusokra meg minden egyébre, amit ez az undorító képződmény tett az elmúlt években, ráadásul mi az, hogy Kanai Szimfonikusok!!!, ez olyan mélyen cinikus, ami senki másra nem vall, csak rá, erre a velejéig romlott figurára, aki jórészt azért építgeti ezt a szerencsétlen társaságot, hogy emögé bújjon, mert megbújnak, és ezt csak ismételni tudom, megbújnak, mint a vadállatok, de én pontosan tudom, ki a Bossz, és hogy egyáltalán, kik ők, náccik a javából, akik nem vonulnak fel, nem lengetik a zászlókat, nem nácci provokációkkal hívják fel magukra a figyelmet, nem, éppen ez az, hogy évek óta nem hívják fel magukra semmivel a figyelmet, nekem éppen ezért volt és maradt gyanús ez a csoport, ráadásul az én városomban, ezt mondta el egyre szenvedélyesebben Ringer, de nem tudta meggyőzni őket, a társaság ennél meggyőzőbb érvekre várt, ráadásul mindenki tudta, hogy Ringert személyes bosszú fűti, úgy beszélt a Burg 19-ről és a benne táborozókról, mintha külön-külön mindegyik a saját ellensége volna, Fritz és Jürgen és Karin és Andreas meg a többi, okádnom kell, mondta néha otthon, mielőtt bekapcsolták a tévét, ráadásul azt még nem is tudta, hogy a Burgban elég nagy változás történt, mert Fritz-en kívül, aki amúgy is a Burgba volt bejelentve, és ott is lakott, valamennyien feladták az albérleteiket, kinek mije volt, és miután egy teherautóval

elvitették a nélkülözhető holmijaikat egy raktárba, mely a Bossz nevén volt a Carmisch-ban, beköltöztek a Burgba, most már együtt laktak, ezt a Bossz javasolta, és egyhangúlag el is fogadták, így effektívebbek leszünk, magyarázta, és jobban tudunk csak a célra tartani, egyedül ő maradt otthon, dehát az a saját tulajdona volt, s abban meg hallgatólagos egyetértés alakult ki, már csak biztonsági megfontolásból is, hogy a vezér külön legyen, neki kellett az egyedüllét, amikor kidolgozza a terveket, meg ráadásul a megfelelő rejtekezés is fontosnak bizonyult, mert az még nem fog feltűnni senkinek, mondta a többieknek, ha ti most már együtt laktok, mert eddig is együtt voltatok itt, titeket innen ismerhet, ha valaki egyáltalán ismer, de én feltűnnék, ha nem otthon laknék, szóval, jó lesz így, és jó is lett, csak azzal nem számoltak, hogy a folyamatos együttlét kiélezheti a régi feszültségeket a szakaszban, mert voltak ilyenek, részben a futball miatt, részben, mert elég különböző karakterek voltak, főleg Karin, de Jürgen is, meg Andreas, már abban is nehezen tudtak megegyezni, ki mikor tisztítsa a WC-t, ez tűnt az első időkben a legkomolyabb problémának, a szartakarítás, ahogy Fritz a nevén nevezte a dolgot, Karin pénzt akart adni Andreasnak, amikor rá került volna a sor, mivel, mint mondta, a szar látványától hányingere lesz, és ha neki hányingere van, akkor ölni szeretne, és ezt, úgy gondolja, senki nem kívánja a Burgban, mindezzel párhuzamosan Fritz teljesen kivonta magát a szarpucolásból, mivel azt állította, hogy korábban mindig ő takarított mindenki után, mint egyedüli bérlő, és most, hogy mindenki itt van, úgy igazságos, hogy mindenki maga mossa le a saját szarát, sőt, úgy gondolta, hogy az övét is, mert hátralékban vagytok, mondta, mintha viccelne, de nem viccelt, ráadásul Jürgennél meg az volt a probléma, hogy rossz volt az emésztése,

és rendszeresen hasmenés kínozta, és úgy szart, hogy lényegében kilőtte, ami benne volt, és képtelen volt megérteni, hogy nemcsak a csésze alját kell ilyenkor letisztítania, hanem alaposan körbe kell néznie a csésze felső peremén meg az ülőke alján is, mert oda is rendszeresen felcsapódik, de erre nem volt hajlandó, és rendszeresen másra várt, ha azt akarták, hogy rendben legyen a WC, és akkor ez még csak a WC volt, mert hasonló gondok adódtak abban a helyiségben is, amit közös konyhának használtak, mert itt meg az merült föl, hogy mért nem mossa ki az, aki kávét főz, a főzőt, hogy mért önti bele valaki rendszeresen a zaccot a lefolyóba, aztán hogy ki viszi el az üvegvisszaváltóba a sörösüvegeket, és ki söpri össze a szilánkokat, ha egy-egy sörösüveg a padlón végzi, és darabokra törik, kezdetben valamennyien Fritz-re vártak, ahogy eddig is, rá hagyták, hisz ő volt addig a bérlő, viszont azt, amikor már együtt, nehéz volt megszokni, hogy Fritz már nem hajlandó, de a legkellemetlenebb következménnyel az járt, hogy ha éppen ő volt sáros, egyáltalán nem érdekelte, mi uralkodik el a Burgban, kicsinyes ügynek tartotta, ha valaki emiatt morogni kezd, s azonnal lehurrogta a többieket, hogy ennél azért nagyobb, komolyabb, lényegesebb feladatok előtt állnak, ugyan hagyják már őt azzal, hogy a WC vagy a konyha, vagy a szemét, vagy a zacc vagy a sörösüvegek, kit érdekel, amikor maga a német jövő meg a Negyedik Birodalom a tét, és ezzel nehéz volt vitatkozni, csak az volt a gond, hogy azért a WC-t ő maga sem, s egyáltalán: senki se akarta úgy használni, hogy valaki előttük összepiszkolta, sem azt, hogy úgy igyanak kávét, hogy előtte valaki után ki kell mosni a kávéfőzőt, nem beszélve a szemétkihordásról meg a sörösüvegek visszaváltásáról, sajnos, voltak hétköznapok, és ezek néhány héten belül tényleg kiélezték

a feszültségeket, s hiába emlékeztették egymást folyton arra, hogy mindennél előrébb való a cél, az a súlyos szardarab, vagy pettyezett változata Jürgen után, gyakran egymásnak ugrasztotta őket, a Bossz alig tudott rendet teremteni köztük, a végén már arra kényszerült, hogy maga írja meg a házszabályt, amit viszont mindenkinek be kellett tartania, na, ez azért hatott, egy ideig, egészen addig, míg újra nem kezdődött az egész, de ekkor már nem fordultak egymás ellen, elfogadták, hogy az együttélés kompromisszumokkal jár, nem hozták fel, hogy te miért nem mostad ki, te miért nem mostad le, te miért nem mostad fel, és te meg miért nem mostad el, figyelmüket arra összpontosították, amire szövetkeztek, úgyhogy korábban se volt egy palota, de a Burg 19 hamarosan elég rosszul nézett ki, amikor például egy ízben Florian el kellett haladjon a napközben nyitva hagyott bejárati kapu előtt, nem akart benézni, de aztán mégis benézett, és összeszorult a szíve, mert a nyitott kapun át lehetett látni egy szűk folyosót, és olyan sötét volt, hogy csak az első néhány méter volt kivehető, mivel a kintről érkező világosság már az első métereken valahogy elporladt, a plafonon égő csupasz körte meg alig adott fényt, s már ez a csupasz és koszos körte, ahogy megdőlve, árván ott lógott egy huzal végén a mennyezetről meg a dohos, savanyú szegényszag, ahogy ömlött ki belülről, arra kényszerítette, hogy tegyen egy lépést a kapu felé, de aztán gyorsan meggondolta magát, s zavartan továbbsietett, s magában csak annyit tudott mondani, hogy *szegény nácik,* pedig ő se valamelyik Hochstraße-i villából érkezett, mint a Feldmann úr, a Hochhaus se volt egy kastély, ráadásul a lift, mostanában már úgy tűnt, soha nem lesz többé megjavítva, a Vertreter nagyon idegesnek látszott, amikor erről kérdezték a lakók, hiába hívom őket, magyarázta, nem veszik fel, és ez célzás volt

arra, hogy az eddigi céget nem tudja elérni, más céggel pedig a ház nincs kapcsolatban, az igazság az volt, hogy

a nagyság közelében

a liftet már nem lehetett megjavítani, de ezt persze nem mondhatta el a lakóknak, csak Floriannak beszélt róla, hogy nem beszélhet, hát, mégse állhat oda eléjük, hogy kedves lakótársak, a lift többé nem működik, ne is álmodozzanak róla, én tehetetlen vagyok, Florian, mondta neki, a kint a falra kiírt tábla szerinti házmester, khmm, nem létezik, és nagyon megkérte, ne fecsegjen erről, s hogy ami köztük itt elhangzik, úgy egyáltalán!, arra tegyél lakatot, szóval, nagyon megkérlek, egy szót se ezekről, hát, persze, semmit nem fogok továbbadni, Vertreter úr, amire az megcsóválta a fejét, nagyon szerette a fejét csóválni, és azt mondta, hogy annyiszor kértelek már, hogy te ne hívjál engem Vertreter úrnak, vagyunk már olyan közeli viszonyban, nem?, hogy nyugodtan szólíthatsz a nevemen is, hát, igen, válaszolta Florian zavartan, csak nekem ez nehezen megy, úgy megszoktam már, hogy Vertreter úr, hát, tőlem akkor nevezz, aminek akarsz, adta meg magát a másik, és ennyi, és útjára engedte Floriant, aki tényleg éppen elmenőben volt, amikor a Vertreter az imént elkapta a Hochhaus kapujában, elmenőben a Bosszhoz, azt hitte, valamit ott is segítenie kell, a Bossz ugyanis felcsengetett hozzá dél körül, és felkiabálta a hetedikre, hogy négyre menjen át hozzá, és már nagyon közel volt az a négy, így aztán megkönnyebbült, hogy a Vertreter elengedte, gyere be, nyitva van, szólt ki neki a Bossz egy szál trikóban s egy törülközővel a nyaka körül, amikor Florian megnyomta nála a csengőt, de a kutya, mutatott Florian a szokás szerint habzó szájjal ugató Rottweilerre, semmi bajod nem lesz, for-

dult vissza, s szólt ki a Bossz ingerülten, a lánc nem engedi, és eltűnt az ajtó mögött, úgyhogy Florianra az a ritka szerencse várt, hogy bemehetett a házba is, nagyon ritkán fordult ilyesmi elő, a Bossz szinte soha nem hívta be, és Florian részben tényleg örült, hogy most igen, részben pedig halálra válva nyitotta ki a kaput, mivel rettegett a kutyától, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy a lánc ott fogja majd meg a feléje ugráló ebet, ahol ő még elfér mellette, de a lánc pont elég volt, csak az a nagyjából egy méter, ami a védelmi sávot jelentette, inkább félelmi sáv volt a számára, soha nem mert a kutya közelébe menni, ha az udvaron néha dolga akadt, most is, a lélegzetét visszafojtva húzott el előtte a ház ajtaja felé, de a Bossz csak röhögött rajta, amikor megjelent odabent, hogy hát, te, bszki, már megint hogy nézel ki?!, ez csak egy kutya, bocsánat, válaszolta reszkető szájjal Florian, de félek tőle, pedig nem kellene, na, mindegy, mert figyelj rám, és a Bossz komoly tekintetet vetett rá, az van, hogy, kezdett bele, de folytatni már nem tudta, mert ebben a pillanatban valaki megnyomta a kapucsengőt, a Bossz káromkodott egyet, kinézett, aztán beeresztette Fritz-et, az se nézett ki jobban, mint Florian, meg is jegyezte a Bossz, hogy hát, bszki, te meg hogy nézel ki?!, te is beszarsz egy dögtől?!, hát, mi van itt?!, mert azt hitte, Fritz-re is a kutya ijesztett rá, de nem, mert az van, kezdte Fritz, hogy Jürgent bevitték a rendőrök, mert nem elég, hogy az a barom elkapta a Nadírt, de még össze is akaszkodott a Rosario-val, és a Rosario simán leütötte egy homokosvederrel, és kihívta rá a Polizei-t, és ez igaz is volt, lényegét tekintve, csak nem homokosveder volt, hanem egy tűzoltó készülék, amit a Rosario lekapott a falról, és a futásnak eredő Jürgen után dobta, és pont eltalálta, fejen, úgyhogy Jürgen elterült, és innentől nagyon sokáig azt se tudta, hol van, és mi történik,

még akkor se, amikor a rendőrök kiértek az ARAL-hoz, pedig elég sok idő eltelt, mire kiértek, mindig így van, Kana az Kana, mégiscsak 19 kilométer, magyarázta az egyik rendőr, amikor Rosario felelősségre vonta, hogy mi az isten tartott majdnem háromnegyed óráig?!, meg amúgy is csak nyugodjon le, nem a haverjával beszél, szólt rá a rendőr, aztán vetettek egy pillantást Jürgenre, majd felvették az adatokat Rosario-tól, és kikérdezték, és Rosario odamutatott a benzinkút épületének a sarkára, hogy ez a bűnöző, akiről amúgy nemigen látszott, hogy valaki, inkább olyan benyomást keltett, mint amikor egy zsákot döntenek neki a falnak, ez az undorfajzat, ismételte meg összeszorított foggal, és megrázta felé az öklét, de hiába, mert az még mindig nem tudott magáról, a vér, ami lecsorgott kopaszra nyírt koponyájáról a hátára, már meg is alvadt, szemből meg csak egy lecsuklott fejet láttak a rendőrök, és hiába kérdezték, amikor megérkeztek, értelmezhető szavakat egyáltalán nem tudott mondani, ráadásul a nadrágja le volt csúszva a bokájáig, ezt csakazértse húzta vissza rá Rosario, amikor összekötözte, és a falhoz támasztotta, míg megjön a Polizei, mert pontosan így kaptam el, mutatott rá Rosario, a nadrágja a bokájáig, az inge alul kigombolva, a feleségem sikoltozik, de hiába próbálja kiszabadítani magát, ez az állat, mutatott újra Jürgenre, egyszerűen megtámadta a feleségemet, behurcolta az irodába, és megerőszakolta, kérem, és ennél a résznél elcsuklott a hangja, és maga után intette az egyik rendőrt, hogy menjenek be az üzletbe, ott leültette, ő maga is leült vele szemben, és a keze nagyon reszketett, és azt mondta neki, hogy ő már régóta látta, hogy szemet vetett a feleségére, neki már egy ideje nyilvánvaló volt, hogy egyszer majd megpróbálja, emiatt mindig készenlétben állt, mármint ő, mutatott magára Rosario, hogy lecsapja, ha bepróbálkozik,

de ez nyilván kifigyelte, mikor megy a bevétellel Jena-ba, és kihasználta, még az a szerencse a szerencsétlenségben, folytatta Rosario, s egy verejtékcseppet letörölt a homlokáról, ami épp le akart gördülni onnan, még az, hogy itthon felejtette az egyik elszámolótömböt, és félútról visszafordult, és akkor érte tetten, kihallatszott az irodából, ahogy szegény Nadír segítségért kiáltozik, ő már akkor hallotta, amikor kiszállt a parkolóban a kocsiból, na, jó, szakította félbe a rendőr, és felemelte a tollát a jegyzőkönyvről, lassabban, lassabban, s feltett néhány kérdést még, hogy hány óra hány perckor hívta ki a mentőket, hogy mikor érkeztek ki a mentők, mikor mentek el, és miért döntöttek úgy, hogy Nadírt nem viszik kórházba, csak helyben látják el, aztán telefonált, és egyeztetett, végül lezárta a jegyzőkönyvet, kimentek Jürgenért, leszedték róla a ragasztószalagokat, és bevonszolták a rendőrautóba, de Jürgen még mindig nem tért észhez, még mindig nem értette, mi történik vele, őhozzá bezzeg nem hívtak mentőt, mint Nadírhoz, magyarázta felháborodottan Fritz, pedig biztos, hogy súlyos a sérülése, bár még azt se mondták meg, amikor egy rendőrautó kiérkezett a Burg elé, és kikérdezték őket Jürgenről, hogy egyáltalán bevitték-e valami kórházba, vagy mi, csak kérdeztek, hogy így meg úgy, mintha nekik bármi közük lett volna ahhoz, amit ez az idióta művelt, hiába mondták neki számtalanszor, rázta meg a fejét felindultan Fritz, hiába, hogy hagyja békén Nadírt, mert Rosario nem viccel, ezek a dél-amerikaiak ilyenkor csak akkor állnak le, ha már a sírodra hugyozhatnak, úgyhogy Floriant a Bossz rögtön hazaküldte, s nem derült ki, mit akart tőle, mindenesetre még aznap éjjel megtudta a Vertretertől, hogy valami felrobbant, ő is hallotta, hisz egy szemhunyásnyit sem bírt aludni, mert azon tépelődött, fel szabad-e mennie majd reggel Rosario-ékhoz,

hogy megkérdezze, segíthet-e valamiben, vagy ez az ügy természetéből következően egy nagyon rossz ötlet, ezen rágta magát, de mikor meghallotta, azonnal odarohant az ablakhoz, kinyitotta, és kihajolt, és odalent a Vertretert pillantotta meg pizsamában meg egy csíkos háziköntösben, aki csak annyit kiáltott fel, hogy robbant valami, és valahonnan a 88-as felől jönnek a lángok, mert ég, mutatott jobbra a Vertreter, látod?, de Florian nem látta, mert az ő ablaka az épület másik oldalára nyílt, úgyhogy onnan semmit, viszont a tűzoltószirénát már ő is hallotta, habár a hang irányát se ő, se a Vertreter nem bírta ebből a szögből meghatározni, ráadásul úgy tűnt, mintha ez a sziréna az egész város fölött visszhangozna, szóval idő kellett hozzá, hogy megérkezzen a hír, a portás, akit vicces módon pont úgy hívtak, hogy Pförtner, jött át a Porcelángyárból a Vertreterhez, s mondta el, hogy az ARAL-kút robbant föl, az ARAL-kút?!, hitetlenkedett a Vertreter, az nem lehet, rögtön felszólt a kaputelefonon Floriannak, hogy hallod, állítólag az ARAL-kút, igen, folytatta zihálva Pförtner, mert futott idáig, hogy minél hamarabb megossza valakivel, mert egyedül volt szolgálatban, nem is portásként alkalmazták, hanem inkább éjjeli portásként, azaz csak éjjel, ő nem is titkolta, hogy ezt is elvállalja, amikor bő három évvel ezelőtt, hogy leszerelt a katonai szolgálatból, bejelentkezett a Porcelángyárba, mondták neki, hogy maximum egy éjszakai műszakba tudják betenni a portásokhoz, még megpróbált rákérdezni, hogy esetleg biztonsági őrnek?, azt nem, jó, vágta rá gyorsan, akkor elvállalom a portát, és belépett, végül is, fejtette ki néha, ha a Vertreternek a szokottnál is rosszabb éjszakája volt, és első találkozásuk után átment hozzá, ha meggondolom, mindig éjjeli csóka voltam, én inkább reggel meg délelőtt tudtam aludni, azaz tudtam volna, de soha nem volt rá

módom, mert a seregben bezzeg csak nappalos lehettem, de itt, akár hiszi, akár nem, bólogatott, hogy meggyőzze a Vertretert, de azt nem kellett különösebben, mert elhitte már azelőtt, mielőtt hallotta volna, hogy ő boldog, én boldog vagyok, egy boldog ember áll maga előtt, mivel amióta ebben az alkalmazásban dolgozom, végre ki tudom aludni magam, és istenigazából, reggel 5-kor leteszem a lantot, és be az ágyba, és jól belefúrom magam a paplanba, és úgy alszom, mint a kicsi mackó, érted ezt?, mint a kicsi mackó, és a Vertreter értette, de inkább nem válaszolt erre semmit, mert most minek panaszkodjon, hogy ő meg, mióta a Christine nincs, akár nappal, akár éjszaka, neki aztán egyre megy, olyan vacakul alszik, hogy azt el se lehet mondani, minden szirre-szarra felriad, aztán ott kínlódik, hogy visszaaludjon, és az istennek se megy, most minek panaszkodjon Pförtnernek, elég volt neki, ha Floriannak elpanaszolhatta, az megértőbbnek mutatkozott, és bátorította, hogy ha annyira nem bír aludni, Vertreter úr, nyugodtan feljöhet hozzám, és ő meg is tette volna ezt, de a hét emelet, az hét emelet, úgyhogy inkább Pförtnerhez ment át, ha ő volt szolgálatban a Porcelángyár kis fülkéjében, ott volt neki kiakasztva, hogy Pförtner mikorra van beosztva a következő meg a rá következő héten, és így tovább, mindig odaadta neki, hogy legyen kivel beszélgetni, mert az rendben, hogy szeretett itt nagyon, jól bírta az éjszakázást, soha meg nem billent a feje, s bár kifejezetten boldoggá tették azok az órák is, amikor már minden tévéadót végigkapcsolt, kivégezte az *Ostthüringer Zeitung*ot, és beállt az az állapot, amikor már nem gondolt semmire, de egyáltalán semmire, mégis jó volt a Vertreterrel, megértette, mit mondanak neki, és ő is megértette, hogy a Vertreter mit mond, pedig ő Mecklenburgból származott, a Vertreter meg, mint már elsőre elárulta, Sachsenből,

a lényeg, veregette meg a hátát Pförtner, hogy Ossik vagyunk mind a ketten, nem is csoda, hogy megértjük egymást, hát, nem?, és a Vertreter egyetértett, neki is jó volt tudni, hogy van mit tegyen, ha már semmiképpen nem megy a visszaalvás, na de hogy az ARAL?!, szörnyülködött most, és magyarázatot várt a portástól, amivel azonban az nem szolgálhatott, mivel csak ennyit tudott, a rendőrség meg nem mond semmit, tette hozzá, én már próbáltam az 5:15-ös *Thüringen Journal*t is az MDR-en, de még semmi, talán majd az *Aktuell*-ben, és a helyzet nem festett másként a többi kanai lakásban sem, a robbanás mindenkit felébresztett, és nagyon megijesztett, már 8 óra is elmúlt, de még az se mert kijönni az utcára, akinek pedig ki kellett volna, sokan úgy hitték, megtörtént, amitől tartani lehetett, most már Kana-ban is, Volkenanték lemenni se mertek a hivatalba, így hát nem is nyitottak ki, mert amúgy sem volt kinek, Burgmüller asszony még az ablakhoz is félt odacsoszogni, de Schneider asszony ugyanúgy, és Feldmann úrék is behúzott függöny mellett reggeliztek, és természetesen ugyanez történt minden házban, mert senkinek nem volt bátorsága, hogy akár a legjelentéktelenebb ügyben is akár, de kellő információ nélkül döntsön, senki nem akart a sorssal játszani, még a Köhler úr sem, hogy ezek után mi legyen ezzel a nappal, most akkor kimehet az udvarra a műszerekhez?, vagy jobb, ha elhalasztja?, elhalasztotta inkább, és főzött egy kávét, majd visszaült a robbanás óta bekapcsolt tévékészülék mellé, a híreket várva, hol az MDR-re kapcsolt, hol a Jena TV-re, de szólt a mobillal az Erfurt TV is, amikor úgy fél kilenc felé egyszerre ért el mindenkihez, hogy az ARAL-kút robbant fel, és a rendőrség még nem tud nyilatkozni, folyik a vizsgálat, hogy mi okozta a balesetet, de ekkor már Burgmüller asszony nem bírta tovább, és kinyitotta

az ablakot, és megkocogtatta az üveget, ez volt a jel, ha mondani akartak egymásnak valamit Schneider asszonynyal, aki rögtön vette is, és kihajolt, hogy hát, ehhez mit szól, Schneider asszony, több halott van, szólt át síri hangon az, hogy micsoda?!, kapta fel a hangját Burgmüller asszony, ezt meg honnét veszi maga?!, több halott van, ismételte meg ellentmondást nem tűrően Schneider asszony, és csak nézett rá, hogy a másik mit szól ehhez, de az erre becsapta az ablakot, még hogy több halott, én is nézem a tévét, nemcsak ez, dühöngött, én is ugyanazt nézem, de semmiféle halottakról nem beszélt senki, nekem nemcsak az MDR, nekem megvan a Jena TV is, dohogott magában, és kiment, hogy újabb kancsó kávét főzzön, és igaza volt, mert áldozatokról egyelőre valóban nem esett szó, Köhler úr úgy gondolta, hogy bármennyire szeretné is tudni az ember az igazat, ilyenkor várni kell, ebbe bele kell törődni, felhívta Eisenberget, de Dr. Tietz már a rendelőjében volt, a felesége meg olyan ijedtnek tűnt, hogy Köhler úr jobbnak látta, ha néhány nyugtató szó után elbúcsúzik tőle azzal, hogy ha majd többet lehet tudni, újra telefonál, de még hosszú ideig semmi, jöttek egymás után az órás meg a félórás hírek itt is, ott is, de folyton csak annyi hangzott el, hogy baleset történt a kanai ARAL-kúton, más semmi, a rendőrség szakértők bevonásával folytatja a vizsgálatot, vagyis se az ok, se maga a tény nem volt világos, a Bossz szintén otthon maradt, és amikor elváltak az éjszaka közepén, ezt tanácsolta a többieknek is, és az úgy hangzott, mint a parancs, és az is volt, ilyenkor, gondolta a Bossz, a fegyelem fenntartása a legfontosabb, és ezt a többiek se vonták kétségbe, de lefeküdni senki nem akart, együtt ültek a konyhában az éjszaka hátralévő részében és egész délelőtt, a cigarettafüstben alig látták már egymást, nem szólt senki semmit, a lényegeset megtették már, kávét

ittak, aztán még kávét, már dél felé járt, amikor Fritz megszólalt, és közölte, hogy ő a maga részéről feladja a Burg bérletét, ki akar a helyébe lépni, de nem jött válasz, mert nem volt világos, mit akar ezzel Fritz, aztán Karin felkelt, lassan odalépett Fritz mögé, és ott állt egészen addig, míg az hátra nem fordult, akkor azt mondta neki, hogy a bérlet marad a neveden, erre Fritz nem felelt, csak visszafordult, de az arcán látszott, hogy már vissza is vonta az előbbi bejelentést, ekkor Karin ugyanolyan lassan, ahogy jött, visszasétált, és leült a helyére, nyilvánvaló volt, hogy ő az, aki a legjobban bírja, a legkisebb változást se lehetett felfedezni rajta, pontosan ugyanolyan maradt, mint volt tegnap, vagy tegnapelőtt, aztán amikor az MDR bemondta, hogy két áldozata van a tűznek, a Bossz felpattant, feltárcsázott egy számot, majd beült az Opelbe, és Jena-ba hajtott, Jürgent az egyetemi klinikára vitték, a fejsérülése súlyos, de nem életveszélyes, tájékoztatta őt az ügyeletes orvos, amikor nagy nehezen megtalálta, s mint közeli hozzátartozó, nála bejelentkezett, rossz volt, nagyon rossz volt nézni, ahogy ott fekszik szegény Jürgen, s még akkor is, gondolta a Bossz, ha ő tehet róla, mert egy féleszű ez tényleg, de azért durva, nagyon durva, már nem tette fel az amúgy adódó kérdéseket, hogy meddig tart, míg magához tér, és meddig tart, míg felgyógyul, és hogy lesz-e valami tartós károsodás, meg hasonlók, eljött a kórházból, megint telefonált, mielőtt beindította volna a kocsit, aztán visszavezetett Kana-ba, el akart hajtani a kút mellett, hogy lássa, mi van, de a forgalmat elterelték, Grosspürschütz felé kellett kerülni, fel a hegyekbe, és aztán a 1062-esen vissza, csak így tudott bejutni a városba, ahol délután már azért lehetett látni embereket, Florian is kint volt, a Köhler urat akarta látni, hogy nem esett-e baja, majd amikor erre a Köhler úr ránézett, és észrevette, hogy a fiúnak ki

van sírva a szeme, megpróbálta valami tréfával enyhíteni a dolgot, és csodálkozást színlelve megkérdezte tőle, gondolod, hogy a robbanás elvitte az Oststraße-t is?, de akkor ő zavartan úgy magyarázta a kérdést, hogy igazából arra volt csupán kíváncsi, vajon a műszereknek nem esett-e bajuk, és nem, mondta a Köhler úr, itatott Floriannal egy pohár vizet, majd megpróbálta tartóztatni, de az arra hivatkozva, hogy még sok a dolga, ahogy letette a poharat, a kisírt szemeivel már el is viharzott, és felrohant, és már nem először, az ARAL-kúthoz, de most sem engedték a közelébe se, egy rendőrautó zárta el az utat az Altstadt felől, úgyhogy Florian nem tehetett mást, leült egy kőre, és elsírta magát megint, tudta, hogy Rosario és Nadir a két áldozat, ki más, és fel se bírta fogni, ütötte a két kezével a fejét, és csak sírt, és nem bírt tovább ott ülni, és elrohant a könyvtárba, de Ringer asszony, ahogy meglátta, milyen állapotban van Florian, mindenről beszélt, csak az ARAL-kút áldozatairól nem, s hogy megnyugtassa valahogy, végül elkezdett arra panaszkodni, hogy a hangja nem javul, és tényleg, még mindig olyan karcosan hangzott, hogy a hangom, Florian, az viszont nem javul, egyszóval semmiképpen nem akarta a támadást, mert annak tartotta, Florian állapotát látva, pont ővele megbeszélni, de még csak szóba hozni sem, neki a férjével együtt ugyanakkor megvolt a véleménye az egészről, nem lehet véletlen, mondta teljesen összetörve Ringer a műhelyben, azok után, ami Nadírral történt, ez egyszerűen nem lehet véletlen, és először el se akarta engedni a könyvtárba a feleségét, de aztán, mikor az mégis elindult, mondván, hogy bejelentkezett egy ötödikes osztály, és nem mondták le, mi lesz, ha zárva találják a könyvtárajtót?, ő is visszatért ahhoz, amit félbehagyott, mert a hűtőt a Forddal épp tegnap este visszahozták azzal, hogy felforrt megint, fölé hajolt, de nem

tudott koncentrálni, és szinte mindenki így volt ezzel, hogy nem ment a koncentrálás arra, amit egy nappal ezelőtt csinált, egyedül Ingrid néni jött ki a házából a Margarethenstraße-n, és az első hely, ahová betért, az a posta volt, mert Volkenanték azért ekkor már eléggé féltek egy esetleges ellenőrzéstől, ami kiderítené, hogy nem nyitottak ki, még fel is jelenthet minket valaki, jegyezte meg aggodalmas képpel Volkenant úr, de ilyenre nem került sor, mert senki nem mert még a postára jönni, csak Ingrid néni nyitott be az ajtón, és ragyogott az örömtől, mert ő nem hallott semmit, mivel olyan füldugója volt, mint senki másnak, mondta is fűnek-fának egy ideig, hogy nekem olyan füldugóm van, mint senki másnak, ezt higgyék csak el, és tényleg, nem hallotta a robbanást meg a felfordulást az éjjel, viszont reggelre kész volt a terve, mert az orvos utolsó ittlétekor azt tanácsolta neki, hogy Ingrid néni, maga jó erőben van, az egészségével sincs semmi olyan probléma, ami ne volna természetes a maga korában, találjon hát ki valami aktivitást, és ezen ő nagyon elgondolkozott, mesélte most a sápadt Jessica-nak, és megvan, mi lesz az aktivitás, mozgalmat szervez, hogy micsodát?, nézett föl Jessica az üres pult mögött, nagyon jól tudod, hogy én mennyire szeretem a krizantémot, igaz?, igaz, jött tompán a válasz, na, Jessica, akkor készüljél te is, mert kezdődik nemsoká a krizantémverseny, krizantémverseny, kérdezte Jessica kijelentő hangsúllyal, igen, drágám, krizantémverseny, de lehet, hogy az lesz a neve, hogy Ingrid Néni Krizantémversenye, még nem döntöttem el, és előadta, hogy szemmel láthatóan teljesen visszaesett a krizantém Kana-ban, ha kimész a temetőbe, látsz krizantémot?, alig, Jessica-m, alig, márpedig a krizantém, most mondjam?, az egyik legszebb virág, ami létezik a földön, olyan illata van, hogy na, és annyi színben tud pompázni, hogy néha sírni volna kedvem,

ha látom, hogy jön a piros bimbó meg a zöld bimbó meg a rózsaszín bimbó meg a kék bimbó meg a, értem, Ingrid néni, milyen aranyos ötlet, állította meg a felsorolásban Jessica, erre tényleg ugrani fognak, tette hozzá, csak annyi szarkazmussal, hogy azért Ingrid néni ne vegye észre, de Volkenant úr igen, aki észlelte is, és bármennyire nyomasztó hangulat uralkodott is náluk, nem bírta megállni, hogy fel ne nevessen az irodában, ez az ősz utolsó virága, folytatta Ingrid néni lelkesen, és te tudod, Jessica-m, hogy évelő, és ezért olyan olcsón meg lehet kapni tavasszal, hogy bárki kiadhat egy-két eurót, én végig fogom járni a várost, és beszervezek mindenkit, hallod, Jessica-m, mindenkit, és itt rád is gondolok, mert te is szereted a szép virágot, igaz?, melyik nő nem?, na, látod, aranyom, szóval részt veszel, megvan az első pályázóm, igaz?, igaz, jött még tompábban a válasz a pult mögül, Jessica ki nem állhatta a krizantémot, halálvirágnak hívta, de ezt nem árulta el most, Ingrid néni pedig már kint trappolt a rossz lábával, és becsöngetett az ismerősökhöz, és ki ne lett volna neki ismerős, főleg itt, a saját környékén, és elmondta, és a szavukat vette, hogy igen, és egyre lelkesebb lett, ahogy haladt a Jenaische Straße-i kereszteződéshez, s már Hopf asszonynál csengetett, aki viszont őszintén szerette a krizantémot, s bár jó ideig nem nyitotta ki a kaput, de amikor igen, s meghallotta, miért jött Ingrid néni, ami azt jelentette, hogy az láthatóan nem tud semmiről, úgy megörült neki, hogy a szokottnál is kedvesebben nemcsak igent mondott, hanem rögtön be is tessékelte, hiába szabadkozott az, hogy még rengeteg a dolga, leültette, és megkérdezte, mivel kínálhatja meg, és Ingrid néni kihúzta magát, rámosolyodott Hopf asszonyra, és a fejét félrebillentve megkérdezte, hogy van neked még abból a finom cseresznyelikőrből, kedveském?, és volt még belőle, és az éjszaka

történtek miatt most Hopf asszony úgy gondolta, neki se fog megártani egy icipici, úgyhogy rögtön két kis kupicát hozott, s úgy hajtották fel egyetlen mozdulattal, mint akikre ez már rég ráfért volna, őrá különösen, őt annyira megrémisztette éjjel a szörnyű robbanás, hogy meg se mert moccanni az ágyban, a férje meg füldugóval aludt, mert Hopf asszony állítólag horkolt, és ez képes volt Hopf úr teljes éjszakáját tönkretenni, úgyhogy vett neki egyet a drogériában, és azóta nem hall semmit a drágám, mesélte olykor egy-egy visszajáró garnivendégnek, és most se hallott semmit, csak ő, ő viszont élesen, és megfeszült minden izma, és összekuporodott a paplan alatt, az első után nem hitte, de jött a következő, és nem hitte, de jött a rá következő, aztán még mindig nem hitte, de ekkor se lett vége, és egyre nagyobb, és egyre mélyebb, és egyre ijesztőbb robajjal követték egymást, és így ment ez egy darabig, már nem is hitte el, hogy vége lesz, amikor egyszeriben vége lett mégis, viszont a robaj csak lassan halt el a fülében, aztán halkult és halkult, s egy rettentő csend borult rájuk, amitől még jobban megijedt, s egész addig nem is moccant meg, míg fel nem nyüszítettek a szirénák, azt se tudta, hányat hall, úgyhogy lábujjhegyen odalopózott az ablakhoz, de az utca odalent néptelen volt, mint mindig, félrehúzódott egy kicsit, de csak annyira, hogy miközben őt nem láthatták meg, ő mindent láthatott, ha lett volna mit, és sokáig állt ott, és semmi, de semmi, már épp indult volna vissza az ágyba, amikor észrevette, de csak egy gyors villanás volt, hogy a Roßstraße felől nagy sebességgel egy autó megy át a Burgstraße-ra, de tényleg annyira gyorsan húzott el, hogy még a színét se volt képes megállapítani, csak hogy egy autó a Burgstraße-ra rohan át, hallotta, ahogy lefékez, és megáll, aztán ajtócsapódások, végül teljes némaság, a nácik, gondolta Hopf asszony, ki más

közlekedik autóval az éjszaka közepén, mint ezek, ráadásul így, ekkora sebességgel, nagyon sietős, nagyon sietős, mormolta maga elé, és gyorsan visszafeküdt, újból felhúzta az álláig a paplant, és nem mozdult, mert nem akarta tudni, mi volt ez, nem akart tudni semmiről, csak feküdt hosszú perceken át, s várta, mi lesz, de nem lett semmi, és akkor megadta magát a test, elnyomta az álom, s csak akkor ébredt fel, amikor a férje behozta a kávét, mert ez volt a szokás náluk, hogy így kezdték a napot, Hopf úr megjelent a párolgó kávéval, ezt Hopf asszony annyira szerette, hogy nem tudott lemondani róla, pedig többször elhatározta, hogy átveszi ezt a feladatot is, hogy a drága Hopf úr nyugodtan ejtőzhessen még tovább, de szendergés közben megérezni a kávé ínycsiklandó illatát olyan jó volt, olyan jó, hogy mégse változott semmi, változatlanul Hopf úr főzte, s hozta fel a hálóba, így történt tehát ma is, és ahogy szokás szerint felültek az ágyban a hátukat az ágytámlának vetve, s a paplant ráhúzták magukra térdig, Hopf asszony nem szólt egy szót se arról, mi történt itt éjszaka, egyszerűen nem akarta elrontani Hopf úr kedvét, aki nagyon boldognak látszott mindig, hogy így indulhat a napjuk, a kávét amúgy Jena-ban szerezték be, és általában annyit vettek, hogy egy egész hónapra kitartson, mindkettejüknek fontos volt, hogy a nekik ízlő legfinomabbat fogyasszák, ezért aztán nem érhették be azokkal, amiket a Lidl meg a Netto meg a Penny árult, a srévizavé szemben működő Hunger-féle pékséggel meg nem voltak igazán jóban, mert Hunger nagyon fennhordta az orrát, és érthetetlen okból riválist látva bennük, velük semmiképp nem óhajtott partneri kapcsolatba lépni, hogy a kávét például közösen szerezzék be, amikor a Garni és az étterem még teljes üzemben működött, így maradt a jenai kávébeszerzés, amihez ugyan találtak egy becsatlakozó családot

a Hochstraße-ról, de mivel nekik másra is szükségük volt, így leggyakrabban ők, Hopfék, intézték a dolgot, a vásárlást különben se szívesen bízta volna másra Hopf asszony, mert csak magában bízott, hiszen ő nem hibázik, erre büszke volt, el is mondta Floriannak, amikor az kisírt szemekkel megjelent náluk, és átbeszélték, ki mit hallott a robbanásról, hogy eddig mindig én tartottam kézben a dolgokat, de mostantól, ilyen körülmények között nem tudom, tényleg nem tudom, mi lesz, mire Florian hosszas hallgatás után összeszedte magát, és próbálta megnyugtatni, ami nem volt túl meggyőző, mivel nagyon látszott még rajta, min megy maga is keresztül a tragédia miatt, ráadásul vissza is kellett tartson valamit, éspedig azt, amit pedig feltétlenül szeretett volna szóba hozni, de Hopf asszonynak ebben a lelkiállapotában inkább nem tette, hogy ugyanis a felfoghatatlan robbanások mellett ráadásul még a Köhler úrral sem stimmel valami, két-három napja váratlanul és feltűnően hallgatag lett, ugyanolyan kiegyensúlyozottnak látszik, és nyugodtnak, mint mindig, csak alig szólal meg, ha kérdeznek tőle, nem mindig válaszol, hosszabb beszélgetésre pedig mintha egyáltalán nem lenne képes, és ezt már a Bossznak mesélte el, amikor Hopf asszony után hozzá csengetett be, hogy megtudja tőle, vannak-e újabb hírek a történtekről, ő az udvari kerítés fölött képzelte el, ahogy régebben is, a beszélgetést, de a Bossz megint kiszólt a ház ajtajából, és megint csak trikóban volt, és törülközővel a nyakában, ami azt jelentette, hogy odabent edzett, gyere be, mondta, és intett neki, hogy tényleg jöjjön be, ugyanaz a félelem a Rottweilertől, ugyanúgy kifutott az arcából a szín, mint a múltkor, de ezúttal a Bossz nem viccelődött, és az egész dolgot most nem tartotta érdemesnek egy megjegyzésre sem, mert bele akart kezdeni valamibe, de Florian megelőzte, hogy

ugyanis szerinte elég nagy a baj, mert neki furcsa, valami nincs rendben, leülteti ugyan a fotelbe, ahová őt leültetni szokta, de ő már nem foglalja el a helyét a sajátjában, vele szemben, hogy így beszéljék meg alaposabban is azokat a dolgokat, amikre odakint, a műszerek leolvasása vagy valami udvari tennivaló közben csak érintőlegesen van alkalom, nem, a Köhler úr marad állva, és ez a legfurcsább, hogy csak áll, nekitámaszkodik a fotel hátuljának, de nem néz rá, viszont neki az az érzése, hogy máshová se néz, csak úgy áll ott, és nem szól semmit, ő persze megpróbál belekezdeni valamibe, de semmi, a Köhler úr olyan, mintha egy falnak beszélne, semmi reakció, csak a végén, amikor ő maga felkel, hogy akkor indulna, na, akkor mond neki valamit, de az is csak olyan semleges, hétköznapi, mintha egyáltalán nem hallaná meg, ami nem az, és ez, magyarázta Florian a Bossznak, aki közben magában csak azt számolta a két súlyzó emelgetése közben, hogy hol tart még a százhoz képest, sohasem fordult elő őközöttük, tegnapelőtt, még minden előtt!, dörgölte meg a szemét Florian, például nem is bírta ki, és amikor távozott, megvárta, míg a Köhler úr behúzza utána a még mindig javításra váró kaput, és visszamegy a lakásba, úgy tett, mintha elindulna a Bahnhofstraße felé, de nem, egypár másodperc után visszafordult, és az épülethez osont, hogy belessen a Köhler úr ablakán, és mivel ezúttal a spaletták nem voltak behúzva, azt látta, hogy a Köhler úr belép a szobájába, és rögtön a laptopjához megy, leül, és ír valamit, de írtó sebesen, mindig is, mióta csak ismeri, csodálta, milyen gyorsan képes a Köhler úr gépelni, sőt, hogy mindezt tíz ujjal teszi, és hát, most is azt látta, hogy tízzel és szélsebesen, persze nyilván azt, amit mindig, mondta mélyet sóhajtva Florian, nyilván az adatokat írta be a gépbe, amiket a műszerek mutattak az udvaron, de mégis, nagyon különös

az egész, így együtt, például folyamatosan elengedi a füle mellett az ő javaslatát, hogy javítsák meg végre a kapun a zárat, meg a bejárati ajtón is javítani kell, csak legyint, hogy ráér, ráér, nem csoda, hogy ő aggódik, tette hozzá, én meg nem aggódom, eresztette le a két súlyzót a tornapadján a Bossz, és csorgott róla a víz, csorog rólam a víz, bzmeg, mondta lihegve, mindjárt lezuhanyzok, és jövök, addig üljél le ide szépen, mutatott az egyik székre, és eltűnt a fürdőszobában, mert meg akarta beszélni vele, és meg is beszélte, amikor kész volt, és egy fürdőköpenyben leült vele szemben, hogy az éjjel ő itthon volt, itthon voltam, meredt rá, és Florian azt felelte, hogy igen, már miért ne lett volna itthon, Bossz?, mindig itthon van éjszaka, na, persze, folytatta az ingerülten, hogy a szavába vágtak, csak ha kérdezik, ha bárki, érted?, bárki kérdezi, akkor itthon voltam az éjjel, ezt mondod, ahogy különben is mindig, és ezt történetesen onnan tudod, hogy felhívtalak 11 körül, és 12 körül és 1 körül és 2 körül meg 3 körül is, ötször is felhívtalak, mert amikor számolok, amikor csinálom a havi útnyilvántartást meg a többi szart, hajolt még közelebb hozzá, akkor mindig ez van, hogy éjszaka csináljuk, felhívlak, ha nem emlékszem egy-egy adatra, te meg bemondod, mert a lista mindig nálad van, de most különösen nálad volt, és óránként felhívtalak, mert mindig felhívlak óránként ilyenkor, ha a havi összesítéseket csináljuk, értesz te engem?, Florian, ez most fontos, és azt is elmondom neked, miért, azért, köszörülte meg a torkát, miközben egy mobiltelefont húzott elő a köpeny zsebéből, de nem az egyiket a sajátjai közül, ezt Florian rögtön észlelte, csak nem merte megnézni rendesen, mert sejtett valamit, csak nem merte elhinni, hogy!, a Bossz pedig közelebb húzta hozzá a székét, azért, mert nem kizárt, s a szemei elfelhősödtek hirtelen, egyáltalán nem, hogy ezt a nagy balhét,

s a fejével kifelé intett, valahová messze, rám akarja verni valaki, tudod, mennyien utálnak, és ok nélkül, igen, helyeselt idegesen Florian, miközben most már oda mert nézni a mobilra, mert a Bossz elkezdett vele erőteljesen gesztikulálni, hogy minden egyes szónak még nagyobb súlya legyen, érted?!, lehet, hogy rám akarják majd verni ezt az egész ARAL-kutat is, meg mindent a Jürgen miatt, ugyan már, nevette el magát zavartan Florian, és még mindig a mobil mozgását követte, ahogy ide-oda közeledik és távolodik a Bossz kezében, s miközben arra gondolt, hogy EZ EGY NOKIA, azt hebegte, hogy Bossz, csak nem a robbanásról beszél?, az baleset volt, nem?, mindenki azt mondja, hogy baleset, és vizsgálják, na, akkor megértettük egymást, eresztette le a hangját meg a NOKIÁT a Bossz, aztán újra felemelte mindkettőt, és miközben ünnepélyes mozdulattal Florian kezébe nyomta a telefont, azt mondta, hogy ez már vagy egy fél éve megvan neked, és tőlem kaptad, érted?, fél éve?, igen, bzmeg, legalább, s azóta ezen beszélünk minden áldott nap, minden áldott nap?, igen, egy fél éve legalább minden áldott nap, és kizárólag velem beszélsz rajta, ezért nem látta nálad senki, csak velem, és senki mással, és igen, az éjjel is, amikor ötször hívtalak, ismételte meg, és jó lassan hozzátette, hogy már benne van, és öt-ször!, felfogtad?!, majd a másik zsebéből egy töltőt vett elő, s azt Florian másik kezébe rakta, aki innentől kezdve egyszerűen nem mert odanézni egyik kezére sem, csak a Bosszra, és elfelejtvén minden egyebet, a boldogságtól lassan felragyogott az arca, ez egy NOKIA, motyogta, igen, egy NOKIA, felelte idegesen a Bossz, és máris van öt hívásod benne, érted, nem?!, de ő még mindig nem mert a kezeire nézni, miközben egész testével azt mutatta, mennyire érti, és mennyire akarja, hogy jól belevésse abba a hülye fejébe, amit bele kell véssen, és belevéste,

ő most mindent alaposan be-le-vé-sett az agyába, és tökéletesen megbízhatnak benne, és jó volt a mobilt meg a töltőzsinórt még tartani is, és akkor ez az enyém? kérdezte, a tied is volt, bzmeg, válaszolta a Bossz türelmetlenül, s ezzel felkelt a székről, megdörzsölte a testét a fürdőköpennyel, aztán levetette, hátradobta, és ahogy Florian meglátta, hogy anyaszült meztelen, rögtön felpattant, s kezdett kiosonni a szobából, de a másik megállította, megfenyegette a mutatóujjával, és még egyszer utoljára feltette a kérdést, hogy tényleg mindent megjegyeztél?!, persze, minden világos, bólogatott elvörösödve Florian, mert a Bossz még a fütyülőjét sem takarta el, és kiment, és az út a kutya előtt éppen annyira félelmetes volt, pedig ha ebben az irányban mozgott valaki, akkor a Rottweiler nemhogy nem ugatott, nemhogy nem fojtogatta magát a lánccal, fel se kelt, csak morgott, de Floriannak már ez is elég volt, hogy pont ugyanazt érezze, mint odafelé, viszont még a kaput se csukhatta be maga után, mert Ingrid néni tűnt fel a Wagner-féle épület felől, és hevesen kiabált, és integetett, hogy ne csukjad be, aranyom, ne csukjad be, mert szerintem, tette hozzá kifulladva, amikor odaért, szerintem biztos itt se működik a csengő, képzeljed csak el, édes kisfiam, mesélte, órák óta járom a várost a rossz lábammal, de egy csomó helyen nem működik a csengő, én soha nem gondoltam volna, hogy ennyi háznál nem, nem is értem, miért nincs szüksége az embereknek működő csengőre, nem tudod, Florian?, és ő nem tudta, és nem is értette, miről van szó, átadta a kilincset Ingrid néninek, és elindult hazafelé, kezében a mobillal, a másikban meg a töltővel, amiket még mindig kicsit eltartott magától, mintha forró volna mind a kettő, és nem is *akarta* megnézni őket, míg haza nem ér, majd ott, lüktetett benne, és ott aztán, ahogy felért a lakásba, és nagyon óvatosan lerakta

a mobilt a konyhaasztalra, bekapcsolta, s a kis kijelzőn rögtön világoskék kristályok jelentek meg háttérképként, de nem ült le eléjük, sőt, vissza is lépett egy kicsit, és lecsukta a szemét, majd kinyitotta, és hangosan azt mondta, világoskék, előrelépett, lerakta mellé a töltőt is, visszalépett, és tovább nézte őket, a Bossz, gondolta, és elöntötte a melegség a szívét, istenem, és elöntötte a szemeit a könny is, mikor már úgy érzi az ember, hogy összeroppan a történtek súlya alatt, akkor jön a Bossz, és mert ő érti, mi játszódik le benne Rosario-ék szörnyű halála miatt, ad neki egy igazi NOKIÁT, hogy könnyebb legyen elviselni, amit nem is lehet, és ott maradt állva, nem nyúlt hozzájuk, csak állt, és bámulta őket, s mikor aztán kint volt már az utcán, s elindult, nem is tudta, merre menjen, ösztönösen a Bossz felé indult, de aztán hirtelen irányt váltott, kiment a Bahnhofstraße-ra, s azon haladt tovább, aztán végig az Oststraße-ig, s már ott is volt a Köhler úrnál, ahol éppen a Revierförsterbe ütközött, aki látta ugyan, hogy akár be is mehetne, mert kiszakadt a zár a helyéről, de udvariasságból ő is megnyomta a csengőt, szerinted itthon van?, kérdezte Floriantól, és megnyomta még egyszer, mert nem jön ki, csak csengetek, és nem jön ki senki, de ekkor megjelent a Köhler úr, szélesre tárta a kaput Florian előtt, de beinvitálta a Förstert is, mézet hoztam, magyarázta az, nem akarok zavarni, csak a méz miatt, nem baj, mondta a házigazda, azért csak jöjjön be, most elég lesz egy fél liter, mutatott az egyik befőttesüvegre, de a Förster nyújtott neki egy nagyobbat is, biztos, hogy elég?, nézett rá bizakodva, a Köhler úr intett a kisebbik felé, hogy igen, ennyi elég lesz, kifizette, és megkérte, hogy a kaput azért hajtsa be majd maga után, amit a Förster meg is tett, beült a kocsijába, s ment tovább a mézzel, pontosabban egy nagy táskában egy csomó üveg mézzel, mert mindenképp

ki akarta használni a még remélt érdeklődést, évek óta alig adott el belőle, volt, hogy rajta maradt szinte az egész évi termés, most meg a farkasok miatt megnőtt a kereslet, viszont ez a kereslet az utóbbi napokban érezhetően csökkenni kezdett, úgyhogy ma, ahogy meghallotta a nyugdíjas tűzoltótól, aki a 1062-es bevezető szakaszánál lakott, mi történt az ARAL-kúton, gyorsan megtöltötte a legnagyobb bőrtáskát, hogy megpróbáljon még elsózni annyit, amennyit csak lehet, a maradék zselére meg a szörpre nem mert gondolni se, de legalább a mézből valamennyit, mert a méz, az mégiscsak méz, mégiscsak ez jövedelmez a leginkább, noha volt egy olyan érzése, hogy innentől már nehéz lesz, pedig a farkasláz elején azt hitte, még kell is rajta hígítania, na, de ennek befellegzett, morogta maga elé, ahogy kijött a Wetter-Köhlertől, ez is csak egy kisüveggel vett, mi a túrót csinálok a többivel, megint rám marad, ezzel kitette az indexet, és elindult, mert úgy gondolta, felmegy a Hochstraße-ra is, ott, a nagy villákban talán még vesznek, és egy perc múlva be is csengetett az első házba, de hiába, nem nyitottak ajtót, mint ahogy a következőnél meg a következőnél se, pedig néha látott egy-egy függönyt meglebbenni, de síri csend, csak Feldmannék szóltak bele a kaputelefonba, hogy tessék, és ők akartak, Feldmann asszony nagyon szerette, különösen, ha hűvösebbre fordult az idő, mint most, ki is vett három nagyüveggel, mindig eltúlzod, szívem, korholta Feldmann úr, és visszatett kettőt a bőrtáskába, azért leültették a Revierförstert, és kérdezték, hallott-e valamit, aztán savanyú képpel néztek rá, amikor kiderült, hogy annak csak most szóltak, ahogy lejött a hegyről, úgyhogy semmi, ki is tessékelték pár perc múlva, de még maradt hét üveggel a táskában, most mit csináljon, tűnődött, vigye haza?, megpróbálkozott minden csengővel, és ezt úgy csinálta, hogy ment előre vagy

öt-hat házat, akkor leparkolt, visszament, végigcsengetett, aztán megint öt-hat házzal előrébb, parkolás, és újabb próba, de nem ment az atyaúristennek se, el is panaszolta a tűzoltónak hazafelé, mert oda még benézett nagy szomorúan, hogy nem megy már a méz, otthon még tele van vagy két hosszú polc, elfogadott egy sört, haj, az a két polc, sóhajtotta a Förster, végül elköszönt, és hazavezetett, és elhatározta, hogy egy darabig a lábát se teszi be Kana-ba, minek, mondta keserűen a feleségének, hogy megalázzam magam?, nem drótostót vagyok én, nem valami nyomorult házaló, ez a legfinomabb méz, amit ehetnek, és igaz is volt, a Köhler úr nem is tudta megállni, hogy ne egyen bele azonnal, ahogy Florian is elment, lecsavarta a tetőt, s először lehunyt szemmel csak beleszagolt, aztán előbb a teáskanállal benyalt egy adagot, aztán meggondolta magát, és egy evőkanállal folytatta, amúgy Florian is szerette, csak ő nem engedhette meg magának, egy kisüveg 6 euró, ó, Förster bácsi, mondta neki egyszer, énnekem drága mulatság volna ez, mert ennyiért adta, úgy gondolta, hogyha azt az erősen bizonytalan minőséget a Rinke képes 11-ért kilónként, akkor az övé csak megér 12-t, hát, nem?, hát, persze, értett egyet a felesége is, így lett egy kisüveg 6 euró, és az elején vitték is a zselével meg a szörppel együtt, de most szinte semmit, ne ismételgesd már folyton, dohogott a feleség, erre a Revierförster elhallgatott, és ugyanez történt, csak más értelemben, a Köhler úrnál is, egy különös elcsendesedés ugyanis, mert Floriannak napról napra tapasztalnia kellett, hogy egyre romlik a helyzet, hisz leszámítva a NOKIÁVAL töltött két napot, amikor – mintegy ellensúlyaként a gyásznak, amely rettenetesen nyomta a lelkét – mindent kipróbált és megtanult a készüléken, most már nemcsak csütörtökönként, hanem mindennap meglátogatván őt, be kellett látnia, hogy a Köhler úr

már csak köszön, amikor megérkezik hozzá, és elköszön, amikor elbúcsúzik tőle, de közben alig szólal meg, s amikor később beszámolt a Bossznak és Ringer asszonynak, hova fejlődött a dolog, be kellett vallja, hogy a Köhler úr már csak bólint, amikor kijön hozzá kaput kinyitni, és ugyanez, amikor elmegy tőle, s közben már egyáltalán semmit nem szól, és nem az, hogy nem tud beszélni, hanem hogy nem akar, és nem lehet érteni, miért, most már nem látszik olyan nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak, mint amikor elkezdődött, bár azt se mondhatja, hogy annyira le volna verve, inkább olyan... egykedvű, mint akinek minden mindegy, akkor vidd el orvoshoz, bzmeg, intette le ezen a ponton a Bossz, mert neki most ilyen kis nyimnyám szarságokra, ahogy nevezte, nincs ideje, az a helyzet ugyanis, hogy a Revierförster állítólag megint látott farkasokat Ölknitz-nél, őt hívta fel, és nem a rendőröket, őt meg azokat az elbszott alakokat a NABU-nál, ráadásul megint volt egy kisebb robbanás Eisenach-ban, és nem is olyan messze a Bach-háztól, úgyhogy van nekem elég bajom, morogta, aztán beleszívott a cigarettájába, hosszan kifújta a füstöt, majd áttért arra, hogy a farkasokat persze nem látta, amikor a hívás után kiment a Revierfórsterrel az állítólagos helyszínre, majd éjjel oda is vissza kell menjen, de van más is, mondta Floriannak, és ebben számítok rád, tudniillik úgy néz ki, hogy ARAL-kút ide, ARAL-kút oda, sikerül ezeket a gyatyába szaró, nyámnyila alakokat szombatra megint összeverbuválni a tornaterembe, de ő nem ér rá épp akkor, úgyhogy neki, Floriannak kell felügyelni, hogy a próba rendesen lemenjen, és Floriannak idő kellett, hogy felfogja, miről van szó, hogy tehát a Kanai Szimfonikusok próbája folytatódni fog, és valakire szükség van, aki vigyáz a rendre, most már a Bach-ban jó vagy, az eszed és a tapasztalatod is megvan

hozzá, nem beszélve az erőnlétedről, mert ha te ott bármi olyasmit tapasztalsz, ami nem oda való, akkor csak álljál fel, menjél ki eléjük, ahol a karmesteri dobogó volna, ha volna, az elég lesz, de nem volt elég, mert amikor 11-kor elkezdődött a próba, csak nyolcan jelentek meg a huszonegyből, és Florian úgy gondolta, hiába áll ő ki eléjük, úgyse lehet így csinálni semmit, mindössze arra kérte őket, hogy gyakorolják, amit ebben az összeállításban lehet, és maradjanak 1-ig, mert ezt a Bossz a lelkére kötötte, ám az egészből semmi nem lett, mert cincogtak ugyan valamit a megjelent vonósok, meg bele-beletrombitált az egy szem trombitás is, de a két bőgős kijelentette, hogy ők így nem hajlandók, és elcsomagolták a hangszerüket, amire a két csellós ugyanezt tette, aki pedig maradt, a fagottos meg a két oboás, olyan kérlelően nézett Florianra, hogy Florian fogta magát, és elballagott a bordásfalhoz, leült, a hátát odatámasztotta, és előbb végignézte, ahogy szépen egymás után kisomfordálnak a Kanai Szimfonikusok a tornateremből, aztán ő is felkelt, hogy utánuk menjen, de az ajtóban mégis meggondolta magát, visszaült a helyére, s hogy ne kelljen megint Rosario-ra meg Nadírra meg a Köhler úrra gondolnia, magában egy kicsit a himnuszt gyakorolva, aztán a telefonját nyomogatva kivárta, míg eljön az 1 óra, és tudta, mi lesz, és az is lett, a Bossz őrjöngött, és rendesen kiosztotta Floriant, de elmaradt a tenyeres, erre mostanában csak ritkán került sor, persze, semmi nem úgy volt, mint régen, nem jártak munkába, nem lehetett próbálni, minden megváltozott, kivéve, hogy az ijedelem pont akkora volt most is, mint amikor először jelentek meg a környéken a farkasok, megint itt vannak, és most már így lesz, nőket erőszakolnak, robbantanak, farkasokat küldenek rájuk, ide jutottunk, foglalta össze hol Heinrich úr az Ilona-nál, hol Jessica-ék a postán, hol

a Vertreter az IKSZ-ben, hol meg Hopf asszony, és csak várták, hogy csapjon le már végre a tartományi vagy akár a szövetségi szint azokra, akiknek mindez köszönhető, Floriannak már zúgott a feje, mindenütt ugyanazt hallotta, mindenki félt, csak ő nem, ő ugyanis a gyász mellett a Köhler úrral volt elfoglalva, minden erejét és idejét neki áldozta, mert magától értetődően valami betegségre gyanakodott, egyszer fogta is magát, és mivel azt, hogy telefonon hívja fel, nem tartotta udvariasnak, személyesen utazott át Eisenbergbe, és megkereste Dr. Tietz-et, hogy nem jönne-e ki a Köhler úrhoz, mert elég aggasztó a helyzet, és Dr. Tietz át is jött, és megnézte a barátját, Florian kint várakozott a konyhában, és vagy egy bő óráig bent voltak együtt, sajnos nem hallatszott ki semmi, pedig Florian egyre sűrűbben lopózott a szobaajtóhoz, s tapasztotta oda a fülét, de csak annyit hallott, hogy Dr. Tietz beszél, érteni nem értette, mit, amikor meg végre kijött, és ő kérdőn ránézett, az összeráncolt szemöldökkel csak megrázta a fejét, mintha a Köhler úr már gyógyíthatatlan volna, dehát nem az!, kiáltotta egy hang Florianban, ez az egész tiszta képtelenség, és megpróbált ő a lelkére beszélni, eddig még nem mert erre vállalkozni, de most elérkezett az idő, és azt kérte tőle, hogy Köhler úr, az isten szerelmére, mondja meg, miért nem beszél velem?!, mire az csodálkozva ránézett, mint aki egyáltalán nem érti, mi a baja Floriannak, aztán elmosolyodott, elfordult tőle, leült az íróasztalához, és felhajtotta a laptopja tetejét, s mielőtt folytatta volna, amiben benne volt, odavetette, hogy csak számolok, Florian, számolok, nincs semmi gond, ő meg még állt ott egy darabig, nézte, mit csinál, de nem tudott rájönni, mert afféle dolgokat soha nem látott, ami a Köhler úr képernyőjén megjelent, számok és betűk futottak gyorsan lefelé, azonnal elmerült bennük, mintha Florian ott se lenne,

csak nézte, ahogy futnak lefelé azok a számok és betűk, s ahogy ott ült, nyilvánvaló volt, hogy már nem érdekli, mi lesz a weboldalával, nem érdekli, hogy a kanaiak megtudják-e vagy sem, vajon holnap hajnalban lesz-e köd, vagy esik-e az eső, mást se látott azon a laptopon, ahogy nap nap után odaállt mögé, csak a fekete háttér előtt a fehér vagy a zöld vagy olykor a piros betűket és számokat és jeleket, ahogy gyorsan zuhannak lefelé, ki se jött soha, legalábbis, amíg ő, Florian nála volt, az udvarra se, hogy felküldje a hőmérőházba, és leolvastassa bármelyik műszerét, ő meg azért egyedül nem tudott mit kezdeni velük, még nem lehetett biztos magában, a hőmérőn kívül nem tudott volna instrukció nélkül eligazodni ott, a Köhler urat pedig hiába kérlelte, hogy csak pár perc, a Köhler úrnak nem akarózott kijönni a lakásból, és egy idő után Florian azt is észrevette, hogy nem vált ruhát, pedig régebben folyton őt korholta, miért nem cseréli le végre a kezeslábasát, és miért nem szabadul meg a Castro-sapkájától, most meg őrajta van mindig ugyanaz a barna kardigán egy szürke flanelnadrággal, meg a bojtos papucs, alul meg az ing egyre koszosabban nézett ki, biztos volt benne, hogy már ezt se, sőt, a többit se váltja alul, és hát, kezdett szaga is lenni a Köhler úrnak, viszont tapintatlannak érezte volna, hogy bármiféle célzást tegyen erre, de valamit mégis csinálni kell, ült le egy délután Ringer asszonnyal szemben a könyvtár pultjánál, kérem, mondjon valamit, mit tegyek, de Ringer asszony éppolyan tanácstalan volt, mint Florian, így, ahogy meséled, kezdte bizonytalanul, olyan az egész, mint egy leépülés, de inkább ne mondta volna, mert Florian meghallván ezt a szót, könnyekben tört ki, és előrehajolva a kezébe temette az arcát, benne volt ebben minden feszültség, amit neki attól kezdve magába kellett fojtania, amióta csak Rosario-ék végleg elhallgattak,

a Köhler úr meg egyre szótlanabb lett, most nem bírta bent tartani, muszáj volt kisírnia magát megint, és Ringer asszony nagyon megbánta, hogy ezt mondta, és éppen ezt, de hát ez van, csak ez lehet, mesélte aggodalmas arccal a férjének, aki azonban nem figyelt rá, őt más, sokkal súlyosabb bajok nyomasztották, hogy ugyanis nem volt semmire magyarázat, túl misztikus ez nekem így, rázta a fejét a jenai barátok előtt a Wagnerben, és ugyanezt mondták vagy gondolták a kanaiak is, mivel gyanúsnak találták, hogy ennyire nincs semmiféle kontrollja senkinek semmi felett, ehhez Kana-ban nem szoktak hozzá, és nem hitték el, hogy ilyesmi lehetséges, hogy a gyeplőt már semmiféle kéz nem tartja, dehogynem tartja, biztatták saját magukat, olyan nincs, ez azért itt még mindig a Bundesrepublik Deutschland, most már tartományi vagy egyenesen szövetségi szinten is kell történjen valami, és várták a tartományi, sőt, a szövetségi szintet, hiszen már az egész ország erről beszélt, Florian meg, amikor épp nem a Köhler úr szobájában ült, a Herbstcafe-ban nyomkodta hol a mobilját, hol a laptop billentyűit, és keresett, keresste a magyarázatot a dolgok állására, és most már a laptop Wordjébe írta meg fogalmazványait Merkel asszonynak, mivel a levelezéssel nem hagyott fel, sőt, egyre sűrűbben írt neki, belefogalmazta a Wordbe, és aztán a Print Shopban kinyomtatta, pár cent volt csupán egy lap, nem jelentett megterhelést, hisz az Ilona-hoz is sokkal ritkábban járt már át, ételt is csak a Netto-ban vásárolt, ez volt a legolcsóbb, mert gyűjtött, és össze is jött 280 eurója, és mikor összejött, már a Print Shop se kellett, mivel már annyira belejött a dolgokba, hogy nem a Bosszt kérte meg, hogy segítsen... a Bossz... túlontúl elfoglaltnak tűnt..., hanem saját maga keresett ki egy olcsó laptopot, és hozzá, és ez volt a nagy újság, egy otthoni nyomtatót is, együtt adta

egy lipcsei cím a kettőt, 280 euró megfelel, írták neki vissza, amikor az üzletet megtárgyalták, úgyhogy csak a nyomtatópapír került innentől pénzbe, azt meg a heti negyvennel még valahogy bírta a házikassza, meg persze néha cserélni kell majd az utántöltött patront, de azt csak ritkán, mesélte a Vertreternek, nahát, ha bírja a kassza, akkor jó, mondta az, és csodálta, hogy Florian ezekben a félelmetes időkben ilyesmivel képes foglalkozni, mert így hívta, hogy ezek a félelmetes idők, ebben is teljesen egyetértettek a portással a Porcelángyárból, akivel a Vertreter egyre gyakrabban találkozott, mivel aludni még rosszabbul tudott, mint korábban, sőt, bevallotta Pförtnernek, hogy igazából éjjel már nem is alszik, mert nem mer, amíg sötét van, inkább világosban, délelőtt egész jól megy, délben még kicsit rá tud húzni úgy kettőig, és akkor már megvan a kötelező óraszám, mert az ő korában elég kéne legyen akár öt óra is, csak sajnos neki nem elég, neki kábé hét óra mindenképpen kell, de ha őszinte akar lenni, és a teljes napban számol, akkor bizony kijön az nyolcra is, dehát ez van, napközben mégis adódik kint valami zaj, az autók azért még jönnek-mennek, meg minden, ez megnyugtatja, éjjel meg csak a süket csend, amikor az ember magára húzza a paplant, és fülel, mikor hallja meg, hogy valaki megint robbant, mert ide fajultak a dolgok, hogy már nemcsak a Vertreter, de Kana-ban is szinte már mindenki úgy gondolta, nem baleset történt az ARAL-nál, hanem valakinek a keze benne volt a dologban, pontosan úgy, mint szerte Thüringiában, hogy míg az ország egyes távolabbi tartományában egyre megállíthatatlanabbnak mondták azt az egészségügyi járványt, náluk majdnem minden második-harmadik hónapban újabb és újabb tisztázatlan események riasztották meg az itt lakókat, lehet választani, motyogták a paplanok alatt az álmatlan

éjszakák lakói, úgyhogy szinte már csak Florian pihent rendesen éjszakánként, mert egyrészt szó szerint a NOKIA-val aludt, másrészt mert egy koncentrációs gyakorlattal, amit a weben talált, sikerült elhessegetnie az ARAL-kút képét, ahogy egyetlen tűzgömbben felrobban éppen, mert ez a kép addig folyamatosan támadta az agyát, így aztán az ő álmát legfeljebb az zavarta meg, ha néha a Köhler úr állt az ágy mellett, és nézte őt, de a Köhler úr persze nem állt az ágya mellett, és nem nézte, néha úgy érzem, árulta el a Vertreternek, hogy addig képzelődöm, míg egyszer tényleg ott fog állni, te csak ne nyugtalankodj a Köhler miatt, mondta neki erre a Vertreter, van annál nagyobb baja is a városnak, mint a te Köhler urad, úgyhogy én inkább azt javaslom, faggassad ki a Bosszodat, mivel ő, a Vertreter, meg volt győződve róla, hogy egy ilyen alak, mint ez a Bossz, akit szívből utált mindig is egy régi ügy miatt, biztosan többet tud, mint a rendes emberek, utálta, csak éppen Floriannak erről nem beszélhetett, meg félt is tőle, mert a Bossz, amikor a Hochhaus szemétkonténere miatt összevesztek, hogy ugyanis megkéri szépen őt, hogy ne a Hochhaus konténerébe dobja a szemetét, akkor ez a konkrét bűnöző, így hívta, hogy konkrét bűnöző, majdnem megütötte, és csak annyit vetett neki oda, hogy ha még egyszer kijön a Hochhausból, amikor ő a szemetét a konténerbe dobja, a konténer tetejével fogja szétverni a fejét, na, attól fogva, amint észrevette, hogy jön a Bossz a szemetével, kilépni se mert az épületből, dehát erről tényleg nem akart Floriannal beszélni, mert mire számíthatott?, hát persze hogy Florian meg fogja védeni őt, ezt egyszerűen nem volt képes megérteni, miért áll ki mellette Florian, nyilván ő is fél tőle, mondta neki erre a levélkihordó is meg Pförtner is, meg mindenki, akinek szóba hozta ezt a képtelen esetet Florian és a Bossz között, és mindenki

egyet is értett vele, mert persze hogy könnyen maga alá gyűri ezt a gyereket, vélekedtek az emberek, miközben Florian egyáltalán nem érezte, hogy ő a Bossz alá volna gyűrve, viszont tudott róla természetesen, mi az általános vélekedés, csak ezt meg ő, akit épp most ajándékozott meg egy olyan telefonnal, ami már önmagában bizonyítéka volt annak, ki is a Bossz valójában, nem fogadta el, és biztos volt abban, amikor a farkast ő lőtte le, és nem a rendőrség meg nem a Revierförster, hogy megváltozik a vélekedés, de csalódnia kellett, úgyhogy amikor elterjedt a híre, hogy az első után megint láttak egy farkascsapatot Ölknitz-nél, és minden segítő jóakarata ellenére a Bosszról kialakult vélemény nem változott meg, Florian elhatározta, hogy beszél az emberekkel, és meggyőzi őket, hogy amit ők a Bosszról gondolnak, az tévedés, mégpedig, ő felteszi, egy régi tévedés ráadásul, és ez maradt bennük, de nem figyeltek eléggé, mert ha figyeltek volna, észre kellett volna vegyék, mit is tesz, ne abból induljanak ki, hogy benne volt a lövészetben a Leuchtenburg alatt annak idején, és hogy emiatt néhány hónapra a rendőrök megfigyelés alatt tartották, ez egy fiatalkori félresiklás lehetett csupán, ő is csak hallomásból tud erről, mert akkor még nem élt itt, de szerinte mások is csak hallomásból, és ez félrevezetheti az embert, mert nézzék meg, hogy azóta mit tett és tesz Kana-ért, hogy mennyire az ő erőfeszítésein és lelkesedésén múlik, hogy hamarosan Kana-nak szimfonikus zenekara lesz, hát ki mondhatja el Kelet-Thüringiában, hogy saját szimfonikus zenekara van?, de ha ez nem elég, akkor gondoljanak arra, hogy ez az ember, aki mindenféle alaptalan pletykák miatt szinte kiközösítve kénytelen élni az életét, mivel szinte kiszorították a kanaiak önmaguk közül, nem csoda, ha olyan barátokat keres, akik szintén kiszorítottak, szóval, ha belegondolnak ebbe, hogy eközben a Bossz

mást se csinál, mint Thüringiáért harcol, és önként, ezt ne felejtsék el, hogy önként, mert kért ő pénzt azért például, hogy az összes botrányos falfestést a cége tisztítja le?, nem kért, és ennek ő, Florian a megmondhatója, hisz ő is ott volt és ott van, amikor ilyen munkára kérik meg őket, vagy: belegondolt bárki is abba, hogy a Bossz folyton azon van, hogy elkapják a tettest?, hogy ezek a vandalizmusok abbamaradjanak?, és ha ez nem elég, akkor legalább azon töprengjenek el, hogy a Bossz egy mekkora szenvedélyes híve éppen Johann Sebastian Bach-nak és Thüringia más értékeinek, ezt mondta el a Vertreternek, ezt az Ilona-nak és az Ilona törzsvendégeinek, és ezzel házalt Hopf asszonynál és Ringer asszonynál és Feldmann úrnál, és először látták ilyennek, meg is lepődött mind, akiknél próbált eljárni, mivel volt valami Florian viselkedésében, amit még nem tapasztalt nála senki, Florian ugyanis ezúttal nem a szokott derűs vagy naiv vagy szelíd módján győzködött, hanem egy kissé kétségbeesetten, talán mert érezte, hogy szorul a hurok a Bossz körül, ez volt a véleménye például Ringer asszonynak, amúgy főleg őnála próbálkozott Florian, mivel tudta, és éppen tőle, hogy Ringer úr szenvedélyes vadászatot szervez a Bossz ellen, és ez már túl sok volt neki, egy ekkora félreértést mindenképpen tisztázni kell, ez volt Florian álláspontja, amiről a Bossznak nem beszélt, aki, amikor értesült róla, hogy Florian kampányolni kezd érte, azonnal megpróbálta leállítani, de nem lehetett, Florian rögtön elutasította, és kötötte az ebet a karóhoz, de a Bossz észrevette, hogy ha köti is az ebet, olyan furcsán köti, mintha pont azért csinálná, és azért van benne ez az eddig nem ismert makacsság, mert mintha elbizonytalanodott volna őbenne, a Bosszban, sőt, talán ezért is kezdett bele ebbe az egész hadjáratba, mintha magát akarná meggyőzni, hogy amit tud, azt nem jól tudja, és ezért olyan

zavart, mert zavart volt, ha innentől kezdve vele beszélt, már nem nagyon nézett közben rá, sőt, azokkal a világító szemeivel egyre feltűnőbben kerülte az ő tekintetét, mi van veled, bszki?!, kérdezte tőle gyanakodva, már borotválkozni se borotválkozol?!, de Florian lesunyta a fejét, és nem magyarázta meg, nem mentegetőzött vagy tiltakozott, és ez teljesen szokatlan volt tőle, de ami a Bosszt még inkább gondolkodóba ejtette, az az az eset volt, amikor egy ízben, amikor felcsengetett hozzá, mert a Nokiát azóta se használta egyikük se, amióta csak Floriané lett, szóval amikor felcsengette egyszer, és lehívta, hogy elmondja, éjjel bevetésre kell jöjjön a kis szopósok ellen az eredeti helyszínen Eisenach-ba, újabban így nevezte ugyanis őket, hogy kis szopósok, Florian egyszerűen nem jött le, csak kihajolt az ablakon, és ennyi, akkor ő még egyszer megnyomta a kaputelefont, és beleordított, hogy megértetted, amit mondtam, bzmeg?!, meg, jött a válasz egy idő után, egy halk, tartózkodó, de korántsem bizonytalan hang volt ez, és a Bossz megértette, hogy Florian valami miatt már nem fél tőle, mi a fszom hegye történt ezzel?!, mordult fel a kaputelefon előtt, de épp nem volt ideje tovább boncolgatni a kérdést, Florian pedig megkönnyebbült, hogy megszabadul tőle, visszament az ablakhoz, és figyelte, ahogy visszaviharzik az udvaron az Opelhez, beül, és elhúz a városközpont felé, majdnem elütötte Ingrid nénit, amikor kikanyarodott a Hochhaus parkolójából, aki, mint hamarosan elmondta a kaputelefonon át Floriannak, mivel egyedül ő reagált, miután végignyomogatta az összes gombot, elég értetlenül állt a tény előtt, hogy ugyanis itt se reagálnak, tudod, kisfiam, nem értem, hogy lehet, hogy csak te vetted fel, hát, hova mentek az emberek?, amire Florian nem is tudott meg nem is akart mit mondani, honnan tudja ő, hova mentek, nem érdekelte, Ingrid néni se érdekelte,

elengedte a kaputelefon gombját, visszaakasztotta a kagylót, és leült a laptopja elé, mint aki új levelet fogalmaz megint, de nem fogalmazott semmiféle új levelet, abbahagyta a levélfogalmazgatást az elmúlt napokban, most minek írjon megint?, már mindent tudnak, kikeresett egy Bach-kantátát, amihez mostanában gyakran visszatért, s amit több mással egyetemben sikerült letöltenie, s így hozzáférhetett otthon is, net nélkül, bekapcsolta, hátradőlt a széken, lehunyta a szemét, és szólt a *Falsche Welt, dir trau ich nicht!*, mehetett volna a Köhler úrhoz, de nem, mehetett volna Ringer asszonyhoz, de nem, mehetett volna az Ilona-hoz, de oda se, sehova nem volt kedve menni, se szomjas nem volt, se éhes, újra megszólalt a kapucsengő, az se érdekelte, nem mozdult, közben véget ért a zene, újraindította, megint hátradőlt, és becsukta a szemét, Ingrid néni meg nem értette, mi van, hát, most már ez is?, hogy fel se veszi újra?, csak nem arról van szó, hogy talán nem is a csengők romlottak el Kana-ban, hanem az emberek, és úgy csinálnak, mintha nem volnának otthon, miközben otthon vannak?, erről Ingrid néni most már, itt a Hochhaus-nál, sajnos kezdett meggyőződve lenni, mert ugyan hova is mehettek volna, pedig ő kifejezetten szép ötletnek találja, hogy krizantémverseny, csak még mindig nem tudja, hogy nevezze, mondta később, amikor otthagyta a Hochhaus-t, kiment az Ernst-Thälmann-Straße-ra, és az egyik háznál, ahol a Henneberg doktor úr lakott, kijött a bejárónő, a Ruth, és megkérdezte, hogy hát, maga Ingrid néni, mit kószál errefelé?, tudja, kedveském, még nem tudom eldönteni, hogy Ingrid Néni Krizantémversenye, vagy Krizantémfesztivál, vagy Krizantémverseny, mert valóban nem döntötte el, a lényeg úgyis abban van, hogy a legszebb krizantémok fognak versenyre kelni egymással, hát nem?, és a Ruth csak nézett rá, és ugyanígy csak

néztek rá, amikor továbbment, és kijöttek még néhol, hogy megtudják, ki az, és ezek is azt hitték, nyilván megzavarodott, nem csoda a mai időkben, és elköszöntek tőle, rácsukták az ajtót, s Ingrid néni még hallotta, ahogy nemcsak egy zár kattan, hanem néha egymás után három is, akkor is lesz Krizantémverseny, morogta maga elé, s ment tovább, és csengetett, és semmi, lejárta a lábát, de alig valakinek tudta elmondani, mi készül, s úgy ért haza, hogy majd leszakadtak azok a lábak, különösen a rossz, gyorsan megszabadult a gyógyharisnyáktól, felpolcolta őket, és a listát nézegette aztán egész délután, és sorba rakta az ábécének megfelelően a neveket, mert akikkel lehetett beszélni, azok mind „igazán nagyszerűnek" tartották az ötletet, és jelentkeztek, szóval, felírhatlak, kedveském?, kérdezte tőlük, és mindenki igent mondott, noha a számuk meghökkentette, mert ennél azért jóval többre számított, na, mindegy, majd lesz ez még másképp is, vigasztalta magát, ő százakról álmodozott, és eddig voltak tizenheten, de nem baj, mondta felpolcolt lábakkal, és tényleg nem adta fel, kiment másnap is, és ment és csengetett, és kopogott, és a lista, ha nehezen is, de kezdett kikerekedni, látod, aranyom, mondta Jessica-nak, amikor meghozta nekik az ebédet, már huszonkettő, és van egy olyan érzésem, hogy ez még csak a kezdet, mire Jessica fakó hangon csak annyit mondott, hogy na, ez tényleg, ez már valami, nem volt jókedvében, finoman fogalmazva, nem vagyok jókedvemben, válaszolta az egyik kuncsaft kérdésére, hogy hát, magával, Jessica drága, mi van, nem szokott ilyen hangulatban, mire Jessica szinte már durván, mintha a kérdező tehetne a dologról, azt mondta, hogy miért, maga így képzelte az életet Kana-ban, hogy nem mer kijönni, ha besötétedik?!, ugyanis ő nem kanai volt, nem, ő, mesélte régebben, s még huncut képet is vágott a kuncsaftok kérdésére,

ő Sachsen-Anhaltban született, de olyan kis falucskában, hogy maguk itt nyilván még a nevét se hallották, de már nem hozta szóba azt a kis falut, nem hozott szóba semmit, épp csak fogadta a köszönéseket, de a pecséteket már némán ütötte a borítékokra, s ugyanígy szó nélkül vette el a csekkeket s a pénzt vagy a kártyát, nem volt már kedve feldobni a hangulatot egy kicsikét, régen mindig azt mondta, és különösen, mióta ebbe a szép új postahivatalba felköltöztek, hogy ha posta vagyunk is, azért nem kell úgy tenni, mintha az Ausländerbehörde-nél állnánk sorba, mert, mint Volkenant úrnak próbált visszavágni, ha az olykor élcelődött vele emiatt, miért baj az, ha a hangulatot feldobom néha egy kicsikét, az ember nem gép, hogy csak ütögesse itt a pecsétet, Volkenant úrnak meg is volt a véleménye erről, ő postamesternek született, én igen, vetette oda, ha összekülönböztek valamin, és valami igazán bántót akart mondani, de te nem, a posta nem kabaré, a posta nem valami revü, kérlek, ide nem azért jönnek az emberek, hogy szórakozzanak, és ezért mi nem szórakoztató művészek vagyunk, és Jessica tényleg nem volt postára való, ő szerette a társaságot, s mivel a munka nagyjából az egész életüket meghatározta, s a napok végén szinte már csak arra volt erejük, hogy a tévé előtt lekonyuljon a fejük, aztán beszédelegjenek az ágyba, igyekezett legalább a postán kiszórakozni magát, ahogy Volkenant úr kifejezte, csak egy-két odavetett szó, egy-két kérdés, hogy na, meglett-e a macska, vagy hogy segít-e a néninek az a gyógyszer, amit a doktor tegnap?, ennyi, nem több, de neki már ez is jólesett, és az emberek szívesen trafikáltak vele, mindaddig, míg el nem kezdődött az apokalipszis, mert az evangélikus lelkész most már így beszélt a templomban, és arra kérte a napról napra szaporodó híveket, hogy nézzenek mélyen magukba, és gondolkozzanak el,

és így tovább, amire korábban azt mondták volna, hogy na, ne, azért ne ijesztgessék már őket, főleg ne egy templomban, és rögtön visszaesett volna a látogatók száma, korábban, igen, de most éppenhogy nem esett vissza, hanem nőtt, tényleg, csak azt kérték a lelkésztől, tegye előrébb az esti istentisztelet idejét, mert sötétedésben már nem akarnak hazagyalogolni, a lelkész csak széttárta a kezét, és a fejével fölfelé intett, hogy erről nem ő dönt, vagyis hogy ezen nem tud változtatni, úgyhogy a templomban maradt minden, ahogy volt, és a hirtelen-hívők félelemmel eltelve osontak haza a sötétedésben a szertartás után, köztük Hopf asszony is, noha neki könnyű volt a dolga, hisz a templom *átellenben* állt a Garnihoz képest, de még így is, az a néhány lépés, mondta, ha valaki meglátogatta, bőven elég, mert a Burg kapuja meg *szemben* folyton nyitva, érted, onnan bármikor kiugorhat valamelyik, és elkaphatja, míg a zárat nyitja, és akkor mi lesz velük, és a helyzetet csak rontotta, hogy az ARAL-kút felrobbantása óta egyre több rendőr tűnt fel Kana-ban, sőt, mostanra, jegyezte meg a Vertreter elégedetten, szinte bárhová mész, mindenütt beléjük ütközöl, és ez már egy új kezdet hajnala, ám ezzel a véleményével egyedül állt, mivel a hatás a többi kanainál pont az ellenkező volt, őket a kétségbevonhatatlanul erős rendőrségi jelenlét csak még jobban aggasztotta, hiszen a rendőrök nem a biztonságra utaltak, hanem éppen ellenkezőleg, arra, hogy itt valaki nem ura a helyzetnek, ráadásul nem történt semmi, nem derült ki semmi, csak nyomoznak, nyomozgatnak, jegyezték meg rosszallóan az emberek, de semmire nem derül fény, hogy kik ezek, mit akarnak, mikor lesz vége az egésznek, semmi, de semmi nem történt, mióta itt mászkálnak, és kérdezősködnek, Floriant már kétszer is kihallgatták, és mindannyiszor a Burg-beliekről, és elsősorban is a Bosszról, de

hiába, Florian nem beszélt, csak rájuk nézett, és egy szomorú, egy összetört, egy zavart ember nézett rájuk, a Vertreter mondta is Pförtnernek az egyik éjszaka, hogy ezzel a Floriannal valami történt, kérlek, ezt mintha kicserélték volna, és mindenki észlelte a változást, de annak tudták be, hogy persze őt, Floriant, ez az általános szörnyű atmoszféra másoknál is jobban nyomasztja, nem csoda, az ő érzékenységével, gondolta Ringer asszony is, és pontosan így hozta szóba Florian ügyét a férjének otthon, de Ringer csak hallgatott, és nézte a feleségét, és a szemeiben dühödten villogott valami eddig ismeretlen fény, Ringer asszony abbahagyta az egész Florian-ügyet rögtön, s megpróbálkozott pár nyugtató szóval, de nem hatott, Ringer éppolyan feldúlt tekintettel nézett rá, aztán meg elviharzott otthonról, de most nem a kocsijába ült, hogy Jenaba menjen, hanem keresztül-kasul mászkált a városban, felment az Altstadt-ba, aztán lerohant a Bahnhofstraßera, mint egy őrült, mondták, akik találkoztak vele, nem szól semmit, csak néz, de olyan szemekkel, hogy abból nem származhat semmi jó, egyszóval a kanaiak előtt világos volt, hogy valami történni fog, mégis, amikor hírét vették, hogy a Bosszt holtan találták a házában, és kiderült, hogy agyonütötték, egyetlen ütés a fejre, és nem valamilyen tárggyal, hanem puszta kézzel, mondta lehalkított hangon Hoffmann az Ilona-nál, mégse merték megnevezni, kire gondolnak, noha mindenki előtt világosan állt, hogy erre nagyon kevesen volnának képesek, nem mondták ki azonnal, kit gyanúsítanak, de amikor egy nappal később a Burg 19-ből a ház előtt posztoló rendőrautóhoz odafutott Andreas, és intett a kormány mögött ülőnek, hogy húzza le az ablakot, és elmondta, hogy a házban két halott van, és mind a kettőt agyonverték egy székkel, míg ők odavoltak, csak ezek ketten tartózkodtak bent, az egyik

Jonathan Fritz, vette fel a jegyzőkönyvbe a besiető rendőr, a másik pedig a kanai futballegyesület kapusedzője, Eberhard Kossnitz, akiről Andreas nem tudta megmondani, mit keresett náluk, na, akkor többen is egyetlen személyre kezdtek célozgatni, ha megnevezni még nem merte is senki, mert kire gondolhattak volna, mindenki Ringerre gondolt, ki másnak lett volna ekkora ereje, ha nem neki, akiről köztudomású volt, mennyire erős, és főként, hogy mindenért a Bosszt és a Burg 19-et okolja már régóta, ki mást neveztek volna meg, akiről ennyire nyilvánvaló volt, hogy megveszekedetten gyűlölte mind a Bosszt, mind a társait, úgyhogy az ítélet nagyon gyorsan megszületett, bárkit kérdeztek is ki a rendőrök, minden egy irányba mutatott, és ennek az iránynak a végén a korábban általánosan tisztelt, de most szinte egyik napról a másikra a pokolba kívánt Ringer állt, egy céltábla lett belőle, akire innentől kezdve bárki szabadon lőhet, és néhányan nyilvánvalóan lőttek is volna, ha tudják, hol van, Ringer ugyanis eltűnt, mert természetesen tudta, mi történik körülötte, s hogy emiatt ki akarják kérdezni, nyilván gyanította, hogy őt fogják vádolni, ezért természetesen menekülésre fogta, azt nem lehetett állítani, hogy a kanaiak ne döbbentek volna meg, megdöbbentek, hogy az eddig megbecsülésnek örvendő Ringer gyilkos, de mivel így volt, mert a szökéssel aztán tényleg elárulta magát, azt kívánta mindenki, hogy akkor viszont minél előbb kapják is el, és zárják be, egyszóval vigyék innen, hisz van itt szörnyűség elég, állítólag hozzájuk is jön a járvány, szóval nem kell még az is, hogy itt kergetőzzenek egy mészáros után, hisz mi másnak nevezhették volna innentől kezdve Ringert, mint mészárosnak, puszta kézzel ölni az Ernst-Thälmann-Straße-ban, aztán meg egy székkel agyonverni két embert, *még kimondani is borzalmas, hova jutottunk?!*,

kérdezte Hopf asszony a Garniban, hová jutottunk?!, kérdezte Burgmüllerné is meg Schneiderné is, hová, az isten szerelmére?!, kérdezte a végén egytől egyig minden kanai, és nem volt meg, nincs itthon, mondta a rendőröknek Ringer asszony érces hangon, összegörnyedve a nappaliban két rendőrrel szemben, akik kihallgatták, azóta nem láttam, hogy elviharzott, mikor viharzott el?, vizsgálta az egyik kihallgató gyanakodva Ringer asszony tekintetét, mikor?, még hogy mikor?!, de nem lehetett érteni a választ, mert Ringer asszony ekkor zokogásban tört ki, nem bírta tovább, felfogta, hogy a férjét gyanúsítják, ami képtelenség, de már önmagában az, hogy éreztették vele, teljesen összetörte, és tényleg nem tudta, hol van, és nehéz volt megmondani, mi nehezedett rá jobban, a gyanúsítás vagy az, hogy nem jött haza egy egész napja, mind a kettő felfoghatatlan volt, hogy lehetne az ő férje gyilkos?!, ez tiszta őrület, de ha nem, és nem, akkor hol van?!, görnyedten dőlt előre a kanapén, a kezébe temette az arcát, és zokogott, és próbált inteni a rendőröknek, hogy hagyják már békén, és menjenek el, de azok meg se moccantak vele szemben a két fotelben, várták, hogy értelmes válaszokat fog adni hamarosan, ha lenyugszik, de nem így lett, továbbra is érthetetlenül motyogott, újabb kérdések, megint csak motyogás, és ez a zokogás, amely minden nekiszegezett kérdésre újra meg újra felcsapott, és elviselhetetlenül sértette a kihallgatók fülét, végül odavezetett, hogy magára hagyták azzal, hogy később visszajönnek, de nem visszajöttek, hanem el se mentek, egy rendőrautót állítottak a lakás elé, Ringer asszony meg bevánszorgott a fürdőszobába, megkapaszkodott a mosdókagylóban, lassan felemelte a fejét, és egy olyan arcot pillantott meg a tükörben, amit nem ismert fel, vakon kitapogatta a tükör alatti polcon az egyik krémet, s miután letisztította a sírás miatt

szétkenődött szemfestéket, bekente a szeme felett közvetlenül, meg kicsit alatta, aztán tett a homlokára és az orcájára is, végül elkezdte igazgatni a haját, de félbehagyta, mert úgy érezte, ezen a hajon nem lehet segíteni, akkor megint megtámaszkodott a mosdókagylóban, lehajtotta a fejét, s hagyta, hogy a sírás újra kitörjön belőle, képtelen volt felfogni, mi történt, képtelen volt elhinni, hogy a férjét ilyesmivel vádolhatják, tudta, hogy egy ilyen vád nemcsak nem igaz, de egyszerűen túlmegy mindenen, amit az ember Kana-ban elvárhat az emberektől, mivel Ringer asszony pontosan tudta, hogy nemcsak az a két előbbi rendőr gondolja úgy, de úgy gondolják a kanaiak is, ami mélyen sértette az önérzetét, az igazságérzetét, a büszkeségét, súlyosan sértett mindent, ami fontos volt a számára, újra rendbe hozta magát, lemosó, krém, minden, aztán kitámolygott a fürdőszobából, odament a nappali desszertesszekrényéhez, és először a meggylikőrért nyúlt, ami a kedvence volt, aztán meggondolta magát, és Ringer méregerős magyar szilvapálinkáját nyitotta ki, amelyben már alig kotyogott, mert eltűnése előtt Ringer láthatóan erősen rájárhatott, felhajtott egy jó nagy adagot, összerázkódott, végül leült a kanapéra, és várt, várta, hogy visszajöjjön, várta, hogy megmagyarázza, hogy megmagyarázzon valamit, ami megmagyarázhatatlan, mert ilyesmi még soha nem történt, hogy úgy marad el, hogy neki nem szól egy szót sem, az rendben volt, hogy a napi feszültségektől meg az általános helyzet miatt gyakran át kellett menjen Jenaba a barátaihoz, amit Ringer asszony magától értetődőnek tartott, hogy ugyanis a férjének ugyanúgy legyen egy kis privát szférája, mint neki, na de ilyesmi, hogy nem alszik itthon, ilyesmi soha, odalépett az ablakhoz, és kinézett a függönyön át, de kint csak a rendőrautót látta, meg a benne ülőt, az utca kihalt volt, máskor is kihalt volt ebben

az órában, de most másképp volt az, most azt mutatta a függöny mögött állónak, hogy ez az utca se lesz már olyan, mint volt, soha többé nem lesz ugyanaz, és semmi nem lesz az, és így volt ezzel Hopf asszony is, ő is egyedül ült a recepcióban, fel se kapcsolta a villanyt, a délutáni kávéja kihűlt a bögrében, és így már nem volt kedve meginni a maradékot, de mindegy is volt, mert minden mindegy volt, mert ha itt benzinkutakat lehet felrobbantani, mert ha itt embereket lehet megölni, akkor már mindegy, és így tényleg mindegy, mi lesz a hideg kávéval a bögrében, amúgy nem pazarolt soha, gyerekkora óta megszokta, hogy nem öntött ki semmit, nem dobott el semmit, az utolsó darab kis nájlonzacskót se hajította el, mert mindig kiderült, hogy pont az, és pont az a méret pont jó lett valamire, volt a konyha melletti kamrában egy nagy műanyag szemetesláda, amit még nagyon régen, amikor megvették, hiába volt tiszta, alaposan kisúrolt, és abban gyűjtötte éveken, sőt évtizedeken át a nájlonzacskókat, de nemcsak a nájlonzacskókat, hanem mindenféle zacskót, szatyrot, bevásárlótáskát, az a nagy láda folyton tele volt, és mindig használnát tudta venni, mert hol erre kellett, hol arra kellett, de így volt az üvegekkel is, mert a sörös- és borosüvegeken kívül, amit természetesen mindig elszállíttatott, minden más üveget megőrzött, és most nem csupán a befőttesüvegekről van szó, hanem minden ajándékba kapott pezsgősről meg likőrösről, sőt olyan zsákmányai is akadtak, mint amit néhány külföldi vendég elégedettsége jeléül a hotelnek ajándékozott, ismeretlen címkék, sosem látott formájú koktélospalackok gazdagították a gyűjteményt, ami persze legnagyobb részben nem egyszerű gyűjtemény volt, mindegyiknek a használnát kereste Hopf asszony, és mindegyiknek meg is találta a maga idején a használnát, hol akkor, amikor nagyobb tételben vásároltak paradicsomlevet, hol meg,

amikor szörpnek való sűrítmény jött, felsorolhatatlan volt azoknak az eseteknek a száma, amikor Hopf asszony boldogan bement a kamrába, és leemelt egy sorozat üveget, amelyek ekkortól nyerték el igazi értéküket, semmi sem haszontalan, ez volt Hopf asszony mottója, azt vallotta, hogy nemcsak a gyenge jellem pazarol, hanem nincs is értelme pazarolni, nem vagyok garasoskodó, magyarázta egy-egy betérő utcabelinek néha, ne higgye, hogy az vagyok, csak azért viszonyulok így a dolgokhoz, mert nem hiszek abban az életben, amit ránk akarnak kényszeríteni, hogy vegyük meg, aztán dobjuk el, hát, miféle magatartás az ilyen?, miféle gondolkozás?!, és széttárta a kezét, én nem ilyen vagyok, és nem is leszek ilyenné, én megőrzöm a dolgokat, elteszem a dolgokat, és a dolgok megháláljak, mert csak így lehet rendes életet élni, máshogy nem, és ennyi, ezzel befejezte a magyarázatot, és minden látogató vagy rokon vagy ismerős láthatóan egyet is értett vele, különösen, ha kaptak még egy kupicával, ha kaptak még egy bögrével, ha kaptak még, mint a gyerekek Drezdából, egy-egy nagy dobozban annyi üveg paradicsomlevet, hogy azzal elvoltak egy jó ideig, míg nem ajándékozta meg őket egy újabb adaggal, egyszóval ez volt a rendje a dolgoknak, és ez volt az elv, mint ahogy most se cselekedett volna másképpen a kihűlt kávéval, vagy felmelegítette volna, vagy megissza úgy, hidegen, csak hát most rendkívüli állapotok uralkodtak, és emiatt Hopf asszony úgy érezte, már nincs ereje fenntartani a béke látszatát odafent se, a privát lakásukban, mert hova hallgassa el a férje elől, hogy hiába minden, az életüket nem úgy fejezhetik be, ahogy eltervezték, mert nincs béke már, és itt ezek után, csóválta meg elkeseredetten a fejét a sötét helyiségben, béke nem is lesz, mert itt gyilkosok között meg terroristák között kell tovább éljenek, amikor az ember

ezekkel a gyilkosokkal meg terroristákkal már nem a tévés hírekben kell szembenézzen, hanem gyilkosok és terroristák között kell éljen!!, de ez borzasztó!!!, sóhajtott fel Hopf asszony, és felkelt, hogy felmenjen, és megnézze, minden rendben van-e odafent, és odafent minden rendben volt, Hopf úr csendesen szunyókált a helyén, egy hintaszéket kapott a gyerekektől pár évvel ezelőtt karácsonyra, persze ő, Hopf asszony fizette a felét, ezt kibélelte neki vastag pokrócokkal, odahúzták az egyik ablak elé, ahol a legtovább élvezhette a napot, és most is ott ücsörgött a drága, félrebillent a feje, és szunyókált, igen, és Hopf asszonynak összeszorult a szíve, hogy vajon melyik pillanatban robban fel vagy omlik össze vagy dől rájuk valami, ami már egyenesen őket kettejüket célozza meg, le fogom függönyözni, határozta el, ahogy a férje lélegzését figyelte, le fogom én, bizony, az összes ablakot, és most, hogy közeledik a rossz idő, jó meleget csinálok neki, és én is idefekszem az ágyra, és így maradunk, és imádkozunk, és remélünk, mert mit lehet mást tenni, mint maradni, és imádkozni és remélni, még akkor is, ha már semmi értelme nincsen, de hát ilyen az ember, mondta aztán másnap Ingrid néninek, akit megint beeresztett, és megkínált valamivel, amíg él, remél, hát, ez bizony így van, bólogatott a vendég, de bevallotta, hogy ő maga egyáltalán nem látja ilyen sötéten a dolgokat, ezért azt javasolja Hopf asszonynak, hogy ne adja fel, mert itt van példának okáért a Krizantémfesztivál, tudja, hol tart az ügy?, mostanra már huszonheten vannak!!, és szerinte ez akár elég is lehet, ennyien már igazán széppé tudják majd tenni a jövő évi őszi versenyt, felhörpintette a poharát a likőrrel, aztán újra tanácsot kért Hopf asszonytól, vajon neki mi a véleménye az elnevezésről, de Hopf asszony elbámult mellette, maga sem tudta, hova, csak nézett, bambult valahová, nem is

hallotta, mit kérdeznek tőle, ahogy Köhler úr se, hogy csengetnek, csak amikor Dr. Tietz már az ablaküveget kocogtatta, akkor nézett fel a laptop képernyőjéről, egy mozdulattal lecsukta a tetejét, s beengedte a barátját, aki azzal kezdte, hogy döntöttek Eisenbergben, és ő most azért jött át, hogy előadja, mire jutottak, mert arra jutottak, hogy Adriannak nem jó itt egyedül, hallották, mik történnek Kana-ban, és meg vannak róla győződve, hogy neki, Adriannak, nem jó itt tovább, nem biztonságos, úgyhogy arra jutottak, át kellene költöznie hozzájuk Eisenbergbe, ott sose történik semmi, főképpen nem ennyi borzalom, mint Kana-ban, és tudod, van az udvarunkon az a kis épület, ahol a nagy gyerekek laktak, de ők, ugye, kirepültek, és azóta üresen áll, na, azt szépen berendeztük neked, már készen is vagyunk, áthozatjuk minden olyan holmidat, legyen akár szekrény, ágy, bármi, amit szeretsz, de áthozatjuk a Wetter-Stationt is, ha akarod, na, így állunk, mit szólsz?, de Köhler úr nem szólt semmit, csak nézett a barátjára, és megkérdezte, hogy kér-e teát, Dr. Tietz nem kért, így ő, kiballagván a konyhába, magának csinált egy bögrével, tett bele két kanál mézet, visszajött, és Dr. Tietz csak most vette észre, hogy Adrian mintha egy kicsit csoszogva járna már, szóval, rendben?, emelkedett fel aztán, hogy a másik meg visszaült a helyére, persze, rendben, motyogta az, egykedvűen kavargatva a teát, aztán megigazította a szemüvegét, belekortyolt, elfintorította az arcát, és megkérte a vendéget, ugyan hozza már be neki a mézescsuprot meg egy evőkanalat a konyhai fiókból, de értesz engem?, kérdezte Dr. Tietz, akár már holnap átköltöztetnénk, ha beleegyezel, persze, jó lesz, motyogta Köhler úr, és láthatóan inkább arra figyelt, hogy a doktor el ne essen a mézescsuporral meg az evőkanállal a nappaliba jövet, hiszen ő sem volt már fiatal, rajta is látszott, hogy

vannak bizonytalanságok a mozgásában, a felesége viccesen meg is jegyezte olykor, hogy mit szédelegsz te itt mindig körülöttem, még a végén el kell menjél egy orvoshoz, hogy megnézzen, mert én úgy látom, neked az egyensúlyérzékeddel van valami, de a doktor mindig egy poénnal ütötte el a dolgot, hogy mert beleszédültem egy asszonyba, és az te vagy, szívem, meg hasonlók, ami a feleségét nem nyugtatta meg, és nem is nevetett, úgyhogy Dr. Tietz tényleg el is kellett menjen egy idő után Jena-ba az egyik évfolyamtársához, és alaposan kivizsgáltatta magát, de nem találtak semmi súlyosat, a korral jár, mondta neki a kolléga, a korral, magyarázta otthon is, amivel ez csak elodázta az elkerülhetetlent, hogy gyógyszereket kellett szedjen ezekre a mind gyakoribb egyensúlyzavarokra, gyógyszereket, amelyek csak lassították nála a dolgot, de bármi volt is az, ő még mindig jobban mozgott, mint a barátja, és ezt nem volt jó érzés látni, Dr. Tietz nem volt egy érzelmes típus, már csak a szakmájánál fogva sem, de azért kicsit megviselte, hogy Adrian – és az ő szemében: hirtelen! – ennyire megöregedett, az nyilvánvaló volt, hogy elkezdődött nála egy szellemi hanyatlás, de a folyamat sebessége meglepte, voltaképpen ezért is kezdtek el gondolkozni, mit tegyenek Adrianért, s lett a vége a dolognak az, hogy megpróbálják közelebb hozni magukhoz, hogy gondoskodhassanak róla, ennyivel tartozik az ember a legjobb barátjának, jegyezte meg a doktor, és a felesége is egyetértett, aki meg volt győződve róla, hogy két családot is el tud látni, mégpedig, mint a szomszédainak mondogatta, vidáman, de arra nem számítottak, különösen a doktor nem, hogy ennyire sima lesz az egész, ellenállásra számított Kana-ban, hogy Adrian majd így meg úgy, hogy megszokta ő már itt, meg hogy Kana az Kana, meg hogy a Wetter-Station, de nem, semmiféle ellenállást nem tanúsított,

s bár Dr. Tietz tele volt bizonytalansággal, amikor két teherautóval másnap megjelent a ház előtt, Adrian, hónalja alatt a laptoppal, minden további nélkül beült az első kocsi sofőrje mellé, hogy mehetnek, úgy kellett elmagyarázni neki, hogy először bent lesz szükség rá, hogy megmondja, mit vigyenek magukkal, és mi marad, ő erre engedelmesen visszaballagott a házba, és mintha találomra mutatna rá erre meg arra, kihordatott ezt-azt, Dr. Tietz érzése szerint kissé véletlenszerűen, Schneiderné meg is jegyezte a kapuja előtt, hogy Burgmüllerné is hallja, hogy hej, de nagy a mozgás a szomszédnál, amivel csak az időt húzta, hogy megvárja, mit szól ehhez a felforduláshoz Burgmüllerné, de az összefont karral csak állt a saját kapujában, és elhűlve figyelte a rakodókat, ahogy meg-megjelennek egy-egy szekrénnyel, ággyal, asztallal és miegymással, felpakolják a teherautókra, hát, mi ez itt?!, szólalt meg aztán, csak nem költözik el a járvány miatt?!, és ezt úgy mondta Burgmüllerné, mint aki nagyon nem szeretné, hogy így legyen, de így volt, sokáig nem lehetett tagadni, hogy így, ezen nem volt érdemes vitatkozni, a kedves szomszéd bizony-bizony elköltözik innét, csücsörítette a száját keserűen Schneiderné, ő már régen sejtette, még mondta is, hogy ennek az lesz a vége, hogy nekik is el kéne menni, de hova, most mondja meg, mire Burgmüllernét elöntötte a méreg, s ráripakodott, hogy na, ez maga, csak a tévét nézi, ahol meg csak riogatnak meg ijesztgetnek, hogy így a vírus, úgy a vírus, micsoda?!, kapta fel a hangját Schneiderné, még hogy ő csak a tévét, és sértetten bevonult a házába, de aztán nem foglalkozott vele, inkább a kedves szomszéddal foglalkozott, mert igazán elszomorította, amikor kinézett az ablakon, és meglátta a két teherautót, hisz mi lesz akkor így az utcából, az Oststraße elképzelhetetlen volt nélküle, Köhler úr jelentette a legfőbb értékét ennek az Oststraße-nak,

és akkor most elmegy?, Schneiderné nézte a rakodókat, és a szíve azt mondta neki, hogy igen, és fájt, mint minden veszteség, de nem akarta mutatni Burgmüllernének, mert az a szipirtyó még azt hinné, hogy ő itt belekotnyeleskedik mások dolgába, dehát ez van, önmaga elől nem rejthette el, mert minek is, elég nyilvánvaló volt, mi van, amikor a két teherautó hátulját lezárták, és elindultak a Bahnhofstraße felé, majd utána meg látta, hogy Köhler úr beszáll annak a ki-tudja-hova-valósi orvosnak a kocsijába, és elhajtanak, csak nézte az átellenes épületet, és úgy érezte, mintha a kedves szomszéd meghalt volna, és a koporsóját vinnék éppen el, nem is akart kinézni már aznap, nem érdekelte, mit mondana az az aszott vénasszony az egészről, Köhler úr meg, ölében tartva a laptopot, csak ült a barátja mellett, és erősen kapaszkodott az ajtó fölötti fogantyúba, s miközben a doktor nagy vidáman jövendő elhelyezéséről mesélt neki, meg hogy milyen jó lesz ennyire közel egymáshoz, le nem vette a szemét az útról, s az látszott rajta, hogy fél, a doktor egy idő után észre is vette, s az addigi 140-ről lefékezett 90-re, és így haladt tovább Eisenberg felé, ez mindig baj volt nála, hogy túl gyorsan ment, figyelmeztették is rendszeresen a gyorshajtásért, néha, ha ismerős volt a rendőr, megúszta, néha, ha nem volt ismerős, nem úszta meg, a felesége persze nagyon zabos volt, nagyon zabos vagyok rád, korholta, mert nemcsak az, hogy gyorsan mész, hanem hogy minek, mondd már meg nekem, de a doktor nem mondta meg, mert nem is tudta, egyszerűen így esett neki jól, hogy amilyen gyorsan csak engedték a körülmények, most mit csináljon, ő ilyen, de ezt nem fogadta el a felesége, ráadásul újabban kifejezetten féltette, mert öregszel, szívem, értsd már meg, hogy szemüveges vagy, és különben is a te korodban már nem lehet árkon-bokron, és ennyi, minden maradt a régiben, viszont

a barátja kedvéért most lement 90-re, és továbbra is a közös jövőjükről beszélt, a feleség otthon gyenge húslevessel várta őket, meg csinált, külön Adrian kedvéért, mert azt a kicsinek nem lehetett, egy jó kis arabos húsételt, mert egyszer ez volt, amikor Adrian náluk vendégeskedett, és nagyon ízlett neki, úgyhogy most ez lesz, tájékoztatta férjét tegnap, amikor mindent átbeszéltek, hogy hogy lesz, mint lesz, ő azért aggódott egy kicsit az egész miatt, azért odavenni magukhoz egy beteg Adriant, az már nem egészen ugyanaz, mint vendégnek hívni, amikor ráadásul Adrian még egy kifejezetten szórakoztató valaki volt, sőt, magának néha még azt is bevallotta, hogy tetszik neki mint férfi, de persze ebből senki semmit nem vett észre, Dr. Tietznek öröm volt, hogy a feleségét mindig felvillanyozottnak látja, ha Adrian átjön vacsorára, fel se merült benne, hogy esetleg másról van szó, most meg különösen boldog volt, hogy akkor a vacsorák derűs együttléte rendszeres lesz a házukban, és így is történt, a vacsorák rendszeresek lettek, ha régebbi derűs voltuk nem tért is vissza, a doktor ezt sokáig nem vallotta be, és leintette a feleségét, ha az célozni próbált erre, de persze tudta ő is, hogy Adrian már

Falsche Welt, dir trau ich nicht!

nem az, aki volt, s hogy ezzel minden megváltozott, viszont azt mindenesetre bölcs döntésnek érezte még hónapokkal később is, hogy magukhoz vették, aki erre valóban rászorult, hisz ez a rászorultság – fokról fokra, de – egyre nyilvánvalóbbá vált, amikor előbb csak az ide-oda bolyongó Adriant kellett megszokniuk, aztán, hogy néha arra kellett felriadjanak, hogy ott áll az ágyuk mellett egy-egy éjszaka, és szétzilálódott hajjal, tekintetét valahová a magasba emelve beszél, hogy ugyanis az nem úgy volt, hogy

a nagy annihilációkor az Ősrobbanás idején minden egymilliárd részecske után egy szimmetriasértés következtében egy plusz anyagi részecsketöbblet keletkezett, és ebből lett a világ, hanem úgy, hogy a nagy annihilációban rögtön az Ősrobbanáskor egy antianyagi részecske NEM keletkezett, és ebből lett a világ, miközben az antianyag egyszerűen szőrén-szálán eltűnt, senki nem tudja, hová lett, egyedül ő, mert őszerinte instabil szerkezete miatt ez az antianyag hamar összeomlott fekete lyukakká, és most az összes antianyag a fekete lyukakban rejtőzik, csak meg kell mérni ezeknek az össztömegét, és meglesz, ami ennyire eltűnt, mire ők csak ültek ott, a háttámlához szorulva, a paplant állig magukra rántva, és rémülten meredtek rá a sötétben, és nem értettek semmit se abból, amiket itt összevissza hadovál, de különösen nem, hogy akkor most ez azt jelenti, hogy már teljesen megőrült?!, viszont kérdezni nem merte őt ezekről az éjszakai jelenésekről se a doktor, se az asszony, azután pedig a dolog egy idő után magától abbamaradt, s ezzel ezeknek a kísérteties előadásoknak is vége szakadt, s végződött azzal, hogy voltaképpen mindenféle elemi kezdeményezőkészség kiveszett belőle, s mi tagadás, elvesztette az érdeklődését a kicsi iránt is, aki nekik egy szent ajándék volt, így öregkorukban, s akit korábban Adrian oly lefegyverző egyszerűséggel édesgetett magához, játszott vele, és a gyerek rajongott érte, és alig lehetett elaltatni egy-egy vacsora után, ha Adrian hazament, csak sírt utána, és így sírta be magát az álomba, most meg Adrian mintha észre se vette volna, a gyerek mindennap többször megpróbálkozott, és beosont hozzá, a könyöke alatt odafurakodott, és Köhler úr ugyan nem hessegette el, sőt, elfogadta, hogy a gyerek ott van, a könyöke alatt, de dolgozott tovább, bármit jelentett is ez, úgyhogy a fiúcska egy idő után már inkább csak besurrant

a kisházba, megállt a szobaajtóban, és onnan nézte, mert ő is érezte természetesen, hogy ez az Adrian bácsi már nem az az Adrian bácsi, egyszer még odafordult hozzá, és azt mondta neki, hogy azt tudtad, hogy semmi más nincs, ami tökéletes, csak a világ?, a kicsi állt az ajtóban, és nézte őt, aztán gyorsan elszaladt, s még néha visszatért, hogy belessen, de változatlanul nem mert hozzá közelebb menni, Adrian meg már nem észlelte, hogy ott van, de így volt mindennel, ha nem sürgetik, a laptopja mellől se állt volna fel, külön noszogatni kellett egy idő után, hogy jöjjön ki ebédelni vagy vacsorázni, mert az első meg a második jelzésre meg se moccant, segíteni kellett neki, ha nekiindult valamerre a kertben, hogy rájöjjön, miért is indult el, és a háziak pontosan tudták, mi a baj, és Dr. Tietz el is kezdte kezelni, dehát, tudod, mit ér az efféle kezelés, drágám, ült összegörnyedve a felesége mellett a kanapén, amikor bekapcsolták az MDR Journalt, csak lassíthatjuk a dolgot, lassítani, ez is valami azért, biztatta a felesége, és ez volt a kulcsszó Ringernél is, hogy lassítani, abbahagyni a fejvesztett rohanást, csak egy jó darabig képtelennek mutatkozott erre, pedig nagy szüksége lett volna rá, mert érezte, hogy így nem sokáig bírja, most megállok, határozta el újra meg újra, és rohant tovább, egyszer Ilmenau-ban volt, aztán Meiningenben, aztán Suhlban, aztán Sondershausenben, végül felhívott egy számot, és azt mondta a kagylóba, hogy azt akarom, hogy kihallgassanak, majd később, amikor már egy csupasz erfurti helyiségben ült, meg is ismételte, ha más hangsúlyokkal is, hogy ugyanis én akartam, hogy kihallgassanak, írják fel, ragaszkodom hozzá, ezt mondta az előtte ülő tisztnek, és részletesen beszámolt mindenről, ami az ügyben fontos lehetett, a legkisebb apróságot sem hagyta ki, megadta a neveket és a címeket, akik bizonyíthatják, hogy amit elmond, az igaz, mert nem

ő volt, mert nem én voltam, tudom, hogy ezt híresztelik, de nem, ült Erfurtban, és őszinte tekintettel s máris nyugodtabban nézett a kihallgatást végző alakra, csak arra nem tudott semmit mondani, hogy na, jó, de akkor kicsoda?, ez nem az én dolgom, rázta meg a fejét Ringer, ezt derítsék ki maguk, engem hagyjanak békében, éppen elég nekem, amivel szembe kell nézzek, és ez valóban így állt, tényleg elég nehéz volt, mert ha azonnali felmentését kérte is az esetleges gyanú alól, amit mindenképp képtelenségnek nevezett, és az alkotmányvédelmisektől érkezett segítséggel meg is kapta, arról nem beszélt, hogy részben magát okolja mindazért, ami Kana-ban történt, hogy ott és egyáltalán ennyire szétcsúszhattak a dolgok, és nem állították meg, amikor még lehetett volna, ők maguk, ott a helyszínen, sajnos leszerepeltek, de ebben már egyáltalán nem értett vele egyet Ringer asszony, amikor előkerült és hazajött végre, mindenben egyetértettek, de ebben az egyben nem, mert miért, tárta szét a kezét, miért te lennél a felelős azért, hogy mindez idáig fajult, miért magadat okolod, te mindent megtettél, amit csak lehetett, nem, rázta meg a fejét Ringer, csak a szám járt, tenni nem tettem semmit, mert ezek ellen, az ilyen folyamatok ellen nem lehet pusztán csak demókkal, szívem, meg előadásokkal meg kiáltványokkal meg tévévitákkal, és Ringer asszony a kezét simogatta, egymással szemben ültek a nappaliban, nem gyújtották fel a villanyt, pedig már majdnem rájuk sötétedett, csak simogatta ezeket a kezeket, és vigasztalta, és már egész halkan beszéltek, s úgy kérdezte tőle, hogy mondjad, mit főzzek?, mit ennél szívesen, egy Biersuppe, na, az jó volna, mosolygott rá holtfáradtan a férje, de hát ahhoz már biztos túl késő van, á, dehogy, már hogy lenne késő?, rebbent fel a helyéről Ringer asszony, s már kint is volt a konyhában, pucolta a zöldséget, elővette

a mélyhűtőből a lefagyasztott félkészt, és betette a mikróba, beállította az olvasztó funkciót, s az időt először 10 percre csavarta, aztán meggondolta magát, és felteker-te valamivel 15 alá, szeretett volna egy nagyot sóhajtani, de nem akarta, hogy behallatsszon, úgyhogy csak néhány majdnem néma sóhaj lett belőle, s már készen is volt a zöldségekkel, egy kevés cukorral megdinsztelte őket, s mikor lejárt a mikró, beletette a fazékba a Biersuppe-t is, kis vizet öntött még hozzá, egyelőre fűszert még nem, azt csak a végén, amikor már a finom illatokra Ringer is kijött, ledobta magát az asztalhoz, megdörzsölte az arcát, mint aki fel akar ébredni egy rémálomból, mert az volt, igazi rémálomnak tűnt, amin keresztülment az elmúlt napokban, ahogy bujkált, menekült, ő, aki igazán nem úgy élt, hogy egyszer még bujkálni fog bárki és bármi elől, és akkor tessék, ráadásul nem is a bujkálással kezdődött, hanem azzal, hogy a történtek miatt egyszerre csak elszakadt a cérna, és nem bírta tovább, tudta, hogy ez már egy másik világ, ahová jutottak, és nem értette, most először nem értette, mibe keveredtek itt Kana-ban meg egyáltalán, hogy mi történik Thüringiában, és mi történik az országban, ez teljesen megzavarta, azt se tudta, meddig tartott, míg ide-oda futkosott a városban, s akkor szóltak neki, bizalmasan, hogy tűnjön el, mert még ráadásul őt gyanúsítják, őt, aki amúgy szívesen kiiktatta volna valahogy azokat az elcseszettül beteg náccikat, ha azzal bármi megoldódna, csak azt még ebben a kiborult állapotában is tudta, hogy sajnos nem oldódna meg ezen az úton semmi, a rosszra rosszal felelni képtelenség, akkor adta fel magát, s jelentkezett önként, mert véget akart vetni az amúgy is értelmetlen bujkálásnak, azzal már nem foglalkozott, mi lesz vele Kana-ban, Kana-ban mérhetetlenül csalódott, úgy érezte, senki nem állt mellé, sőt, az első adandó

pillanatban ellene fordultak, de nem törődött ezzel, nem törődött semmivel, teljes apátiába esett, nem kívánta látni még a jenai barátokat se, s mikor azok eljöttek hozzá, kifejezetten megkérte őket, hogy többé ne jöjjenek, mert nem érzi úgy, hogy ő most bármire használható, ami aztán Ringer asszonyt még inkább megijesztette, s mindent megtett, hogy éreztesse vele, mellette áll, fogta a kezét, simogatta, de gyakran hagyta egyedül is, ha úgy érezte, épp erre van szükség, és nagyon megbeszélte volna a helyzetet valakivel, de Kana-ban már senkihez nem volt kedve, a könyvtárt se nyitotta ki, minden percét otthon töltötte, egy pillanatra sem akart távol lenni, hátha férjének hirtelen szüksége van rá, na, de mit csináljon?, mégsem ülhet ölbe tett kézzel?!, úgyhogy nekilátott annak, ami már régóta nyomasztotta, tudniillik a kamra, na, ott akkorára nőtt a káosz, amit muszáj volt egyszer rendbe hozzon, tervezgette ő, hogy majd ekkor meg akkor, de folyton elmaradt, a hétvégéket mindig együtt töltötték, kirándultak, vagy színházba, moziba mentek Jena-ba vagy Lipcsébe, nem maradt idő, hétköznap pedig, hiába nem kellett csinálnia ott szinte semmit, a könyvtár után egy kicsit mindig fáradtabb volt annál, mintsem hogy belekezdjen, folyton halogatta, de most nekiállt, először is lepakolta a polcokról azt a rengeteg befőttesüveget meg pálinkásüveget meg ilyen dobozt és olyan zacskót, a számtalan fűszert és lisztet és cukrot és olajat ésés, kihordta őket a konyhába, szép komótosan megvizsgálta, melyiket kell kidobni, és melyiket tarthatja meg, aztán lemosta a polcokat, majd szárazra törölte, és mehetett minden vissza, vagyis hát csak az, amit még hasznosnak ítélt, de nehéz volt a döntés, nem tartozott ő sem ahhoz a pazarló fajtához, de ha a lejárat vagy az állag miatt elsőre úgy határozott, ezt vagy azt kidob, most, a visszapakolásnál gondolkodóba esett, és nagyon

nehezen billent az egyik vagy másik irányba a mérleg, sőt, amikor kihordta az így haszontalannak ítélt dolgokat, tudta, hogy soha nem fogja valóban kidobni őket, inkább fogta az egészet, nagy, vastag szemeteszsákokba rakta, és kicipelte az autóhoz, elvitte az evangélikus lelkészi hivatalba, s ott leadta, a szegényeknek még jól jöhet, mondta a lelkésznek, és megnyugodott, sietett vissza Ringerhez, bár tudta, hogy majdnem biztosan nem lesz szükség rá, Ringer állapota nem változott, sőt, ha lehet, még kilátástalanabb lett, és ezzel még kilátástalanabb minden Ringer asszony számára is, s emiatt most már muszáj volt beszélgetnie valakivel, meg kellett ossza a terhet, ami alatt, úgy érezte, össze fog roppanni, de a barátnőihez nem mehetett, hisz azok pontosan úgy, mint az összes kanai, az ügy kipattanásakor azonnal elfordultak tőle, így aztán most már csak büszkeségből se tért vissza hozzájuk, pedig azok már próbáltak, nagyon óvatosan, de próbáltak jeleket küldeni, hogy így meg úgy, olyan régóta nem találkoztak, ugorjál már be egy kis kávéra, vagy valami, de nem, Ringer asszonynak más megoldásra volt szüksége, és ez a megoldás meg is született, amikor lement a Bevásárlóközpontba, ahol virágot keresett, lehet cserepes is, mondta az eladónak, csak hogy feldobja egy kicsit a lakást, és ott, a virágboltban véletlenül beleütközött Feldmann asszonyba, aki a maga fiatalos hevületével még egy amolyan hétköznapi csevegéssel is ki tudta mozdítani őt a tehetetlenségből, azt ajánlotta neki, mármint a Feldmann asszony Ringer asszonynak, a maga kedves modorában, hogy úgyis olyan régóta nem találkoztak, üljenek már le egy kávéra, vagy valami, Feldmann asszonyt alig ismerte, de fene tudja, olyan magától értetődő, természetes jóindulatot érzett ki a szavaiból, hogy elfogadta a meghívást, és leültek egy kávéra, és egyáltalán nem úgy indult,

de egyszerre csak azon vette észre magát, hogy már ki is öntötte a lelkét, nézett Feldmann-né barátságos, mosolygós arcába, és már késő volt azon gondolkozni, hogy a megfelelő emberrel ült-e le kiönteni a szívét, már kiöntötte, a két család, a Feldmann és a Ringer alig ismerte egymást, bár ha egy-egy eseményen, mint például egy május elsejei ünnepségen a Rosengartenben, egymásba futottak, mindig volt egypár barátságos szavuk egymáshoz, de ennyi, nem több, egymáshoz nem jártak át, nem volt közös vacsora, ilyesmi, nem is értem, jegyezte meg Feldmann-né, miért nem jöttünk mi még össze komolyabban, te, fogta meg Ringer asszony karját, gyertek át valamelyik hétvégén, és Ringer asszony örült, noha tudta, Ringer miatt ennek a meghívásnak még egy jó darabig nem tehetnek eleget, ha egyáltalán valaha, de jó volt, átmelegedett a szíve, végre volt valaki, aki pont a megfelelő szavakat találta meg vigasztalásképpen, te, mondta neki ugyanis Feldmann-né, ez már csak ilyen mindenütt, ne gondold, hogy ez a mi kanai specialitásunk, itt is, mint mindenhol, az emberek félnek, és olyan könnyen a hatása alá kerülnek a mendemondáknak, ezért én nem ítélném el az embereket, te se vedd magadra, ez a természetes, hisz itt mindenkinek van elég oka a félelemre, hát nem?, hát micsoda szörnyűségek közt kell élnünk hirtelen?, nincs igazam?, de, igazad van, ismerte el Ringer asszony, és úgy érezte, új barátnőre lelt, és ez így is lett, Feldmann-né, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Ringerék valószínűleg a férfi miatt egy darabig biztosan nem fognak átjönni a Hochstraße-ra, ő jött el egyedül, és *direkte* Ringer asszonyhoz, figyelj, mondta neki az ajtóban, miután kinyitották előtte, *direkte* hozzád jövök, én tudom, mi a helyzet, úgyhogy csak úgy meghívás nélkül vagyok itt, ha beengedsz, beengedsz, ha nem, azt is megértem, és leültek a konyhában, a háziasszony főzött

egy jó kávét, és boldog volt, hogy Feldmann-né ennyire kedves egy asszony, te egy olyan kedves asszony vagy, Brigitte, tette elé a csészét, nem is tudom, hogy köszönjem meg, és tényleg tele volt hálával, és újra kiönthette a lelkét neki, és megkönnyebbült, és új erőt érzett magában, új energiákat, s a rá következő hétvégén, amikor hiábavaló kísérletet tett arra, hogy a férjét rábeszélje egy kirándulásra a Saaleblick-hez, azt mondta magában, na, jó, akkor most a hátsó konyha jön, mert volt nekik egy hátsó konyhájuk is, ahol nyáron főztek, efféle hátsó konyhát szinte nem épített magának senki, mert szinte mindenki tartott egy kis vityillót a Kleingartenanlage-ban, és ha sütött a nap, ott főzőcskézett a város, csak az volt a gond, hogy ehhez elkelt volna egy kis segítség, mert ha már hozzányúl, ki is kell festeni, ez nem maradhat el, márpedig Ringer egyetlen olyan helyi barátját, aki szobafestő volt, mégse hívhatta el, hisz az is beállt a nehéz napokban a többiek közé, Florian se mutatkozott mostanában, így akkor menjen le a Baumarktba?, és maga intézze a dolgokat?, igen, ez látszott a legjobb megoldásnak, miért?, ő nem képes kifesteni?, de, abszolút képes, és nekiállt, és kifestett, és kitakarított, és szortírozott, és lemosott, és rendet tett, alig tudta, mikor a végére ért, mivel folytassa, annyira belejött, úgyhogy még lemosta a mennyezet szabadon hagyott vastag gerendáit is, Ringer közben csak ült a nappaliban, ment a tévé egész nap, de nem nézte, nem nézett ő semmit, állapította meg Ringer asszony, bezzeg nem így volt, amikor még a régi idők jártak, amikor még nem állt mindenhol rendőr meg ki tudja miféle civil alakok, amikor még nem voltak robbantások meg gyilkosságok meg minden, Kana-ban gyilkosságra nem is emlékezett senki, az egyetlen sötét, kriminális fészek, ahogy nevezték, az a Burg 19 volt, de annak befellegzett, jegyezték meg a kanaiak

megkönnyebbülve, ott az ajtó be lett zárva, és sárga szalagokkal jelezték, hogy oda nem lehet bemenni, de különben se lakott már benne senki, Karin és Andreas és Gerhard és Uwe meg a többiek, akik azon a napon nem tartózkodtak a házban, szétszéledtek, ez lesz a legokosabb, bólogattak, Karin javaslatát hallva, mindannyian, és valóban ezt tették, Karin elköltözött Mattstedt-be, Gerhard Saalfeldbe, a többiek szanaszét Thüringiában vagy Sachsenben, egyedül Andreas próbált meg Kana-ban maradni, de a döntés nem sok jóval kecsegtetett, úgyhogy ő is hamar feladta, és átment Jena-ba, a többiek ugyanígy, tényleg ki ide, ki oda, úgyhogy csak az egyik jelentős futballmecscsen találkoztak először, ne találkozzunk, mondta azonban Karin jéghideg tekintetét körbehordozván a kis gerai stadionban, mert fotóznak, egy darabig ezt se, majd én jelzem, mikor és hol, ezzel otthagyta a meccset, csak Andreas meg a gerai keménymag maradt, meg persze a net, amelynek titkos oldalain azért továbbra is napi kapcsolatban maradhattak, ahogy eddig, így értesültek arról, mikor lesz a temetés, Andreas-t hívták fel Erfurtból, hogy a boncolás befejeződött, úgyhogy vihetik a tetemeket, Andreas azonnal riasztott, és még aznap este elment Mattstedt-be, s megpróbálták kitalálni, van-e még élő rokona a Bossznak, de úgy határoztak, hogy ha maga a Bossz soha nem adta jelét annak, hogy bármilyen családi háttere volna, akkor ők ezt a végakaratának veszik, és saját maguk temetik el, más volt a helyzet Fritz-cel, neki élt még az anyja Meuselwitz-ben, oda Gerhard utazott át, elmondta, hogy mi van, de az asszony annyira be volt rúgva, hogy egyáltalán nem fogta fel, mit beszélnek neki, meghalt a fia, érti?, emelte fel a hangját Gerhard többször is, már a végén rázta, hogy a nő megértse, hogy neki kell eltemetnie a fiát, bevonszolta a teljesen kiégett, füstszagú

fürdőszobába, és megnyitotta a zuhanyt, megvárta, amíg a rozsdás víz kifolyik, és már rendes víz jön, akkor alá tartotta az asszony fejét, aztán visszavonszolta a nappaliba, ledobta a régi hányásoktól bűzös fotelbe, megfogta, és pofozgatta a fejét, aztán addig rázta, míg az asszony valamennyire észhez nem tért, akkor elmondta neki még egyszer, mi van, mi van?!, kérdezte az nehezen forgó nyelvvel, meghótt a fia, bsszameg, akkor menjen a lelkészhö, nyögte ki az asszony, és mert tényleg ez látszott a legjobb megoldásnak, Gerhard megkereste, és becsöngetett a helyi lelkészi hivatalhoz, a tisztelendő ismerte Fritz-et is, én tartottam a keresztvíz alá, micsoda egy tragédia, kérem, és ismerte az anyát is, az is egy tragédia, kérem, de a Jóisten majd eldönti, mi legyen, nekem mindegy, mondta Gerhard, mert már nagyon unta az egész hercehurcát, döntsön tőlem az isten, csak döntsön valaki, megadhatom a maga címét, ugye?, és akkor ide fogják hozni a Fritz-et, persze, magától értetődik, felelte a tiszteletes, az egyház minden bűnöst visszafogad, és ebben maradtak, a bűnösök visszatértek Erfurtból, pont, mint a farkasok, írta a rejtett oldalon Uwe, aki amúgy Andreas féltestvére volt, mert megjelentek újra, jelentette a Revierförster a kanai Rathausnak, kérem, ez egy új Rudel, öttagú, három hím, van ugye az alfa, aztán egy fiatal kölyök, aztán két szuka, meg aztán, miből tudja, kérdezték tőle a Rathaus-ban, hogy új, onnan, hogy ez nem az, amelyik a múltkor itt járt, mondta sértetten a Förster, és elmagyarázta, amit már számtalanszor, hogy mit kell róluk tudni, és hogy nem veszélyesek, és már tovább is mentek, lefelé a Schiefergebirge felé, valószínűleg ott nagyobb területet akarnak maguknak, mint amit nálunk kaphattak volna, úgyhogy nem kell beijedni megint, de persze a kanaiak beijedtek, ahogy eddig is, mindig, ha újabb farkashordáról jött hír, a NABU

nem győzött elég gyakran Kana-ba jönni, hogy előadásokon világítsa meg, mi a farkas igazi természete, nekem mondhatják, rázta meg a fejét az Ilona-nál Heinrich úr, nekem ugyan beszélhetnek, a farkas az farkas, és a farkas egy szörnyeteg, és ennyi, és ezzel nagyon egyetértett minden vendég, főleg Hoffmann, aki már nagyon eladósodott az Ilona-nál, nem győzte keresni Floriant, hátha tőle valamennyit, de nem találta, úgyhogy sunyított erősen, és csak nagy ritkán szólalt meg, de most igen, hogy ő is ugyanígy gondolkozik a dologról, mert a farkas az farkas, jól mondod, és a farkas nem ismer könyörületet, de Tamás Ramsthaler, ráadásul a maga jelentőségét emelendő: egy fehér maszkkal az arcán, erre azt mondta a Rathaus rendelkezésre bocsátott termében az ezúttal is gyér hallgatóságnak, egész pontosan annak a négy lakosnak, aki úgy vélte, tőlük, a NABU-tól majdcsak megtud valamit arról, mire kell számítani a hegyekből, hogy a farkastól való félelem egyidős az emberiséggel, legalábbis így mondják, mert be kell vallanom, emelte fel a hangját, amikor elkezdtem a témával foglalkozni, egészen megdöbbentem azon a naivitáson és tudatlanságon, ami az egész ügyet körülveszi, mert a középkor előtt és a középkor után, mindegy, senki nem vette magának a fáradságot, hogy közelebb menjen, és megismerje ezt a nagyszerű, ezt a kivételes állatot, senkit nem érdekelt, valójában kivel is állunk szemben, mert olyan erős volt a félelem, hogy a valóság ezt a félelmet csak megzavarta volna, mert a valóságról könnyű, de nehéz lemondani a félelemről, úgyhogy az első tudományosan elfogadható szemlélettel bíró tudós elmék szavai pusztába kiáltott szavak voltak csupán, és a mondák és a legendák és a mesék vérgőzös farkasa mindig valóságosabbnak tűnt az embereknek, mint az a farkas, aki valójában, és ezt hangsúlyoznám, valójában együtt élt velünk, míg csak ki nem

irtottuk mind egy szálig őket, emelte fel a hangját Tamás Ramsthaler a NABU-tól, mert ez történt, mondta, a XIX. század végére Németországban nem maradt egyetlen példány se, csak most a nyolcvanas-kilencvenes évektől, nem kis részben az olyan szervezetek jóvoltából, mint amilyen a NABU is, kezdődött meg a szembenézés, de még mindig sok a teendő, mondta, ám hogy mik is volnának ezek, azt már nem közölte, mert az a négy ember is szépen egymás után elhagyta a termet, aki eddig a közönséget jelentette, így már nem volt kinek beszéljen Tamás Ramsthaler a NABU-tól, Florian pedig az értelmét nem látta annak, hogy beszéljen, mert kinek, ráadásul ő csak egy egészen személyes ügyről tudott volna, mivel még mindig a telefonnal aludt, de már nem a párnája mellett tartotta, hanem arrébb tette egy kicsikét, majd még arrébb és még arrébb, úgyhogy egy reggelre le is csúszott a padlóra, végül már nem is vitte magával az ágyba, sőt, nem is ért hozzá, kivitte a konyhába, és betette a gáztűzhely fölötti szekrénybe, jó hátra, a cukroszacskó mögé, majd ezt se találta megfelelőnek, ezért inkább a mosogató alatt a háztartási szerek mögé rakta, vagyis nem is rakta, hanem dobta, bedobta valahová hátra, mintha égetné a kezét, és gyorsan rácsukta a szekrényajtót, és ennyi, többet nem nyúlt hozzá, pedig nem így indult, egyáltalán nem, hisz az az öröm, amit okozott, még ahhoz sem volt hasonlítható, mint mikor az első laptopját megkapta, a NOKIA más volt, a NOKIA-ra egyáltalán, de egyáltalán nem számított, elfogadta a Bossz magyarázatát, hogy neki nem kell mobil, hogy neki egy mobilra nincs szüksége, mert csak a személyes beszélgetés, ami kettejük között kialakult, ahogy a Bossz fogalmazott, az igazi, és ezt nem rombolhatják le – kivéve a kaputelefont – egy technikai eszközzel, ők ketten külön világ, mondta a Bossz, és az más, teljesen más, hogy

mindenki másnak van mobilja, és neki, a Bossznak is van, sőt, nem is egy, de azokat a mobilokat ő, a Bossz nem személyes ügyekben használja, mivel neki egyetlen személyes ügye van, és ez Florian, ami igen jólesett neki, így ki is verte a fejéből a saját mobil gondolatát, és elfogadta az érvelést, de amikor eljött a váratlan pillanat, és a kezébe nyomták, akkor pontosan ugyanolyan meggyőzőnek tűnt, miért kap most mégis egy NOKIA-t, ha eddig meg nem, ki a csudát érdekelt most, hogy eddig miért nem, most pedig miért igen, a lényeg ott volt a kezében, amit valóban magától eltartva vitt haza, mintha félne attól, hogy leejti, ha másképp tartja, s olyan óvatosan helyezte el a konyhaasztalon, mintha attól tartana, hogy akár a legkisebb mozdulattól is valami baja lehet, de nem lett baja, becsukta párszor a szemét, és kinyitotta, de a NOKIA ott maradt az asztalon, tehát igaz, nem képzelődik, van egy NOKIA-m, gondolta zúgó aggyal, aztán elrohant a Köhler úrhoz, aztán meg vissza, s az erre következő két nap alatt felfedezte mindazon titkokat rajta, amiket csak önmagától felfedezhetett, ellentétben a laptopokkal, a mobiltelefonokkal nem volt annyira tisztában, látta ugyan, nagyjából, mit csinálnak a használóik, de igazán nem figyelte meg, mi mit jelent, úgyhogy most neki magának kellett kiismernie a felületi gombok és az oldalsó meg felső gombok funkcióit, kezdte persze a töltéssel, mert azt látta a jelzéseken, hogy eléggé le van merülve, ezt tudta, hogy kell, néha rábízta a Bossz a töltést a telefonjánál, de amikor most a saját töltőjének egyik végét beledugta a konnektorba, a másikat pedig a telefon alján talált kis lukacskába, s felvillant a kijelzőn, hogy elindult a töltés, az izgalomtól majdnem lerántotta a zsinórral az asztalról, csak a jó reflexeinek köszönhette, hogy nem történt nagyobb baj, de nem, még idejében elkapta, és óvatosan visszatette az asztal lapjára,

viszont elkerülendő, hogy újabb veszélybe sodorja, egy darabig nem ült le mellé, míg töltött, sőt, úgy is maradt, és tisztes távolból állva nézte, ahogy csak tölt és tölt és tölt, néha közelebb lépett, hogy a kijelző fölé hajolva lássa, hol tart a töltés, ez volt a legnehezebb, az első lépés, ami ezután következett, már nem tűnt annyira bonyolultnak, pedig nem ismerte sem az ujjlenyomat-olvasó, sem az ikonok működését, s az itt-ott található angol nyelvű szavakat és rövidítéseket nem tudván megfejteni, kénytelen volt kísérletezgetni, megnyomta ezt, megnyomta azt, és várt, történt valami, vagy nem, így nyomogatta, amit csak lehetett, és várt, és történt valami, vagy nem, szép lassan azonban kinyílt előtte a NOKIA teljes világa, és onnantól már csak gyakorolnia kellett, mert egyelőre nem használta, hanem gyakorolt a kezelőfelületen, kikapcsolta és bekapcsolta, beírt egy számot, aztán kitörölte, csinált egy feljegyzést a NOTES mappában, aztán kitörölte, mert csak látni akarta, hogy működik a dolog majd később, így lépett egyre előrébb és előrébb, végül a második nap közepén már annyira éhes volt, hogy abba kellett hagyja, és le kellett menjen az Ilona-hoz, csak nem tudta, mit tegyen, vigye magával?, hagyja otthon?, mindkettő mellett és ellen szóltak érvek, végül inkább az asztalon hagyta, csak miután kilépett a folyosóra, meggondolta magát, visszament, és egy papír zsebkendővel letakarta az asztalon, hátha beporosodik, míg ő távol van, és aztán annyira szerette volna elmondani, mi történt, hogy elizgulta, a többiek az Ilona-nál az éppen aktuális mendemondákkal rémisztgették egymást, és valahogy nem találta a rést, hogy ő meg előjöjjön a NOKIA-jával, így a vége az lett, hogy nem volt alkalma elmondani, hogy emberek, van egy NOKIA-m, és

semmi más nincs, ami tökéletes, csak

úgy sietett haza, hogy magában kellett tartania, a Vertreter nem volt otthon, vagy már lefeküdt, mindenesetre nem reagált a csengetésre, neki se számolhatott be, mi a nagy hír nála a hetediken, pedig otthon volt, csak nem volt kedve felkelni, feküdt az ágyon, de nem pizsamában, hanem ruhástól, és csak egy pléddel takarta be magát, és a tévét nézte, biztos csak Florian, gondolta, és nem mozdult, majd később lehívja, s nézte tovább az MDR-Thüringent, mást nem nézett, legfeljebb az RTL-t, de azért az RTL-ről az volt a véleménye, hogy inkább csak vadászik a figyelmére, az igazi, amelyik őszintén az, ami, na, ez csak az MDR, ez az ő csatornája, itt Keleten csak az MDR, mert úgy érezte, ez hozzá szól, és nemcsak amiatt, mert Thüringia meg minden, hanem mert kicsit emlékeztette őt a régi időkre, amelyeket, mondjanak bármit, szépnek tartott, ezt nem titkolta, különösen Pförtner előtt nem, Floriannak nem akart erről beszélni, de Pförtner értette, mire gondol, volt egy magától értetődő cinkos egyetértés köztük, főleg a nagy dolgokban, mert kisebb nézeteltérések persze akadtak néha, például abban, hogy melyik volt a jobb sör, a Lübzer vagy a Rostocker Pils, a Köstritzer vagy a Hasseröder, de a jelentős kérdésekben teljes volt az egyezés, úgyhogy bárki bármit mondjon is, jegyezte meg hol az egyik, hol a másik a nagy csendes kanai éjszakában, az iparunk vagy a lakáshelyzetünk vagy a munkaerőpiacunk és így tovább, nem merülhetett fel olyan terület a beszélgetéseikben, ahol ne derült volna ki, hogy régen minden jobb volt, na, tette hozzá hol Pförtner, hol a Vertreter, az utak minőségét leszámítva, mert na, az!, azt össze se lehet hasonlítani a maival, és nem is hasonlították össze, ahogy Florian is belezavarodott egy összehasonlításba, amikor másnap felment a Herbstcafe-ba, hogy újabb zenéket töltsön le, s mellesleg megnézze, összevetve más

NOKIA-készülékekkel, hogy az övé akkor milyen, de túl bonyolult elnevezéseket és adatokat látott, amelyekkel semmit nem tudott kezdeni, így amikor hazament, rányomott a BEÁLLÍTÁSOK ikonjára, és beállította, amiről tudta, micsoda, de egy jó darabig tényleg csak ennyi történt, hogy amit amúgy is értett, azzal gyakorolt, s ismeretlen területekre csak akkor merészkedett, amikor már kezdte unni a világos dolgokat, így jutott el a beérkező és kimenő hívásokat mutató menüponthoz, ahol egy csomó más közt megtalálta azt az öt bejövőt, amiről a Bossz beszélt, és nagy meglepetésére megtalált öt kimenő hívást is, amelyeket ezek szerint ő maga indított a Bosszhoz, és voltaképpen csak most tette fel a kérdést először, miről is lehet szó közelebbről, de mielőtt még elmerült volna benne, rögtön le is szállt a témáról, elhessegette, mert minek ezt közelebbről érteni, annyi mindent nem értett a Bossznál, miért éppen ezt az öt hívást kellene, némi zavart tétovázás után hagyta a csudába az egészet, és inkább a fényképezés ikonra csúszott át az ujja, hogy hogyan is kell, először csak úgy találomra megnyomott egy gombot a kijelzőn, de épp lefelé tartotta a NOKIA-t, és csak egy vörösbarna foltot sikerült lefotóznia, úgyhogy másodikra már kifényképezett az ablakon, és nagyon büszke volt, amikor látta, hogy ez már sikerült, innentől kezdve azon az egész napon képeket csinált az ablakból mindenféle elérhető szögekből, míg csak nem sötétedett be teljesen, akkor szépen letette a készüléket az asztalra, és megvárta, amíg lehűl annyira, hogy becsavarhassa a papír zsebkendőbe, mert most már úgy döntött, ahhoz, hogy megvédje a portól, nem elég, ha letakarja, inkább becsavargatja szép alaposan, s így hagyja ott, ült, és várt, és nézte, míg hűl, aztán egy adott pillanatban felkelt, megnyitotta az ujjlenyomatleolvasóval, s rákattintott a beérkező és kimenő hívásokra,

végigment rajtuk még egyszer, aztán bezárta őket, s mivel mostanra eléggé lehűlt, hogy becsavarhassa, becsavargatta, és ment az Ilona-hoz, de nem mondhatta, hogy nincs benne rossz érzés, mert volt, és emiatt, meg főleg hogy épp egy olyan vitába csöppent bele, ahol az Ilona vendégei a Bossz felelősségéről beszéltek, mert, mondta Heinrich úr, és Hoffmann nagyon helyeselt, ő hozta ránk ezt az egészet, ő nevelgeti itt már évek óta ezeket a kisnácikat a Burgstraße-n, és így tovább, Florian kért egy Bockwurstot és a Jim Himet, és addig hallgatta, hogy a Bossz így meg úgy, hogy a Bossz az ilyen meg olyan, hogy amikor megszólalt, nem a szokott hangján tette, inkább kiszakadt belőle, hogy hát Heinrich úrék mindent elferdítenek!!, miért ferdítenek el mindent?!, miért nem arról beszélnek, ki alapította a Kanai Szimfonikusokat, és ki mentette meg Ringer úrék életét?!, persze rögtön csend lett, és nemcsak amiatt, mert hirtelen megjelent itt egy ellenvélemény, hanem mert szokatlan volt a hang, Florian hangja, mert dühös volt, meg még valamilyen, amit nem volt olyan egyszerű meghatározni, csak néztek rá, Hoffmann azonnal padot cserélt, és elült mellőle, Florian meg belevörösödve az elmondottakba, lehajtotta a fejét, és az asztalt nézte, és a keze remegett, Ilona közben kihozta neki a Bockwurstot, és így, remegő kézzel ette meg, a többiek pedig egy rövid csend után halkan beszélgetni kezdtek, de a témát nem hozták újra szóba, annyira meglepődtek Florian váratlan és érthetetlen felindulásán, nem látták még ilyennek, én, mondta Hoffmann, amikor Florian fizetett, és kiment, még nem láttam ilyennek, Heinrich úr, de valami baj lesz vele, én mondom, mert valami történt itt, tette hozzá, de nem folytatta, csak hümmögött, mint aki erről többet tud, csak nem beszél, de nem tudott semmi többet, sőt, egyáltalán nem tudott semmit, le is torkolta Ilona

a pult mögül, hogy te csak hallgassál, Hoffmann, még te mondasz rá ilyeneket, akit állandóan lenyúlsz egy kis apróért?, és a hang, Ilona hangja is furcsán hangzott most, nemigen förmedt ő rá itt senkire, csak ha már nagyon felöntött valaki a garatra, de akkor is inkább csak úgy igazi harag nélkül, ellentétben a mostanival, amikor pedig igenis lehetett érezni, hogy ezúttal tényleg dühös Hoffmannra, aki rögtön megbánta az egészet, és elkérvén a kulcsot, kiment a WC-re, s amikor meg visszajött, leült a sarokba, és nem szólt semmit, mert megszeppent, mert Ilona-nak, mint mindig, most is igaza volt, Hoffmann állandóan lejmolt, de senki nem adott neki, egyedül Florian, ráadásul ő meg mindig, ha volt nála pénz, úgyhogy befogta a száját, néha belekortyolt a sörébe, és vagy mosolygott, amikor valami vicces hangzott el éppen, vagy elkomorodott arccal egyetértően bólogatott, amikor valami komoly, mert ez volt az ő egyedüli társasága, a közösség, amelyikben megtalálta a helyét, ahol egyetlen dologtól félt csupán, hogy egyszer elfordulnak tőle, hogy kirekeszthetik, hogy nem engedik be többé maguk közé, úgyhogy nagyon megbánta, hogy Florian ellen beszélt, ha visszaszívhatta volna, visszaszívja, csak hát nem lehetett, ráadásul úgy zárt be az Ilona, s a törzsközönség úgy széledt szét a Baumarkt előtti parkolóból, hogy nem szólt hozzá senki, hiába köszönt el, senki nem viszonozta a köszönését, és ettől Hoffmann úgy bandukolt hazafelé, mint akit megvertek, fújt a szél, az első jeges szél volt ezen az őszelőn, ráadásul az eső is permetezett, úgyhogy mintha ezernyi szikra csapódott volna az arcába, s emiatt le kellett húzza a kapucniját, hogy védje ezt az arcot, és féloldalasan haladt, szinte vakon, dehát ismerte jól az utat, még csak meg se botlott soha, legalábbis amikor nem berúgva ment hazafelé, mint most is, ennek a távolságnak, a lakása és a Grillhäusel

között, minden egyes centiméterét annyira ismerte, hogy ismert ezeken a métereken minden lukat, repedést, kitüremkedést, tudta fejből, hol következik egy kis hibátlan rész a járdán, hol kell lelépni, hol kell átlépni, hol kell felemelt lábbal megnyújtani a lépést, az egész istenáldotta világon ez az út volt az, amelyikhez igazán tartozott, mert maga az út is ismerte őt jól, ismerte minden lépését, akár tántorgott, akár simán vette a métereket, az út is tudta, mikor emeli meg a bal vagy a jobb lábát, mikor tér ki, mikor támaszt ki oldalt, és mikor melyik lábbal próbálja meg az egyensúlyt ismét megtalálni, mikor épp elvesztette, és így volt ez ma is, ahogy féloldalazva közeledett a lakása felé, lekanyarodván a Wagner-féle műhelynél, be a kis alagútátjárón a vasúti sínek túloldalára, aztán jobbra el a házig az Ölwiesenwegen, ahol egy hátsó szobát bérelt, havi 65-ért, és ha egy kicsit továbbmegy, pont lett volna alkalma bocsánatot – s esetleg egy kevés aprót – kérni, mert Florian felindultságában nem hazament a Hochhaus-ba, hanem maga is, miután hol erre, hol arra indult el az Ilonatól, az Ölwiesenwegen találta magát, s ha már ott, akkor a rossz idő ellenére, amiből semmit nem vett észre, elment egészen a padjáig a Saale mellett, nem ült ugyan le, de hosszan elácsorgott az egyik gesztenyefa alatt, nézte, ahogy az esőcseppek belepotyognak a rohanó vízbe, és annyira ideges volt még mindig, hogy a legszívesebben visszament volna az Ilona-ba, hogy megmagyarázza az egészet, újabb érvek jutottak az eszébe, és hát, nem, határozta el, ez nem mehet így tovább, eddig csak meg-megpendítette, hogy mi az igazság a Bossz körül, de most már erélyesebben is fel kell lépjen, valakinek meg kell védenie a Bosszt, indult el nagy rössel, csak épp nem volt kihez, túl későre járt, úgyhogy nem volt mit tenni, hazagyalogolt, felment a hetedikre, levetette a ruháit, és mindent kiakasztott,

a kabátot az ablakkilincsre, a kezeslábast a fürdőszobai szárítóra, a sapkát, pulóvert, az inget meg a radiátorokra, de még a gatyát meg a zoknit is kiterítette a kád szélére, annyira átázott rajta minden, ráadásul prüszkölni kezdett, úgyhogy miután száraz ruhát vett fel, gyorsan kávét főzött, s aztán azt kortyolgatva ült a konyhában, és nézte az ablaküvegre csapódó esőcseppeket, inkább az esőcseppeket, és nem a NOKIA-t, valahogy most nem akarta azt nézni, volt valami baj ezzel a NOKIA-val, bár nem tudta, mi az, csak valami nem stimmelt vele, úgyhogy inkább az ablaküveget meg a rápergő cseppeket, de semmiképp nem a NOKIA-t, öt beszélgetés nem történt, de nem történt egy beszélgetés se, telefonja se lehetett, most meg van, használt, de világoskék, használt, de csodaszép, és hibátlanul működik, gyönyörű fotókat lehet vele csinálni, ujjlenyomat-olvasója van, meg minden, csak nincs rendben, erre kanyarodott vissza újra meg újra az agyában valami, hiába próbálta megakadályozni, és próbált az ablakra meg a cseppekre figyelni, nem bírta sokáig, és mindig visszatértek a gondolatai a NOKIA-hoz, érezte, ahogy elönti a forróság, és nem a kávétól, tudta, hogy kivörösödött az arca, tudta magáról, hogy ha bántja valami, mindig kivörösödik, és most bántotta valami tényleg, csak nem volt világos, pontosan mi az, de biztos, gondolta, hogy az öt beszélgetéssel van kapcsolatban, miért zavarja, hogy öt beszélgetés volt?, tette fel a kérdést, hát, mert nem volt öt beszélgetés, felelt a kérdésre, s ezt aztán többször is elismételte magában azzal, hogy nemhogy öt, egy se volt, nem történt ilyesmi, de a Bossz mégis megkérte, hogy legyen öt, és ő természetesen igent mondott, és ezt is mondaná, ha bárki kérdezné, de úgyse kérdezi senki, hisz eddig se kérdezték, miért tennék most?, á, nem, rázta meg a fejét, valami más van itt, majd megkérdi a Bossztól

holnap, amikor a temetés lesz, de nem kérdezte meg, mindössze ketten jöttek el a temetőbe, a Bossz azt hitte, rossz temetőbe jöttek, nadehát, mondta, és hosszasan bszdmegolt, Kana-ban csak egy temető van, vagy valamiről lemaradtam?!, nézett Florianra, de Florian mintha kőből volna, úgy ácsorgott mellette, nem szólt semmit, aztán megjelent a lelkész, és ő is eléggé csodálkozott, hogy a brazilokra csak ennyien jöttek el, azaz szinte senki, ám amikor ez eldőlt, mivel elmúlt már a temetés kihirdetett időpontja, s még rá is tartott vagy negyedórát, akkor úgy tett, mintha nagyon is megértené, miért történik ez most így, hisz megértem én, hajolt oda a Bossz füléhez, hiszen semmi nem kézenfekvőbb, mint hogy ilyen súlyos traumák idején az emberek félnek, s ezért külön köszönettel tartozom maguknak, fordult hozzájuk, meg is fogom említeni a ma esti kollekta előtt, hogy azért két bátor és tiszteletre méltó ember akadt a megfélemledettek között, mindig van két igaz, ahogy az evangélium mondja, na, ezt most hagyja, intette le ingerülten a Bossz, mivel nem érezte magát megfélemledettnek, essünk túl a dolgon, mondja, hova álljunk, aztán kezdje, amit kell, maga tudja, mit, amire persze a lelkész megsértődött, és többet nem nézett a Bosszra, a szemét, ha már nagyon muszáj volt, a Hiszekegytől az Elbocsátásig Florianon tartotta, és neki adta elő az egész temetési liturgiát, aki azonban éppolyan zavarbaejtően viselkedett, nem illetlenül, állapította meg magában a lelkész, de mintha nem is volna itt, hanem valahol máshol volna, és Florian valóban valahol máshol volt, nem is sírt, pedig a lelkész az elején tisztán látta, hogy ki van sírva a szeme, de aztán semmi, se az Invokáció, se a Bűnbánati Zsoltár, se a Kegyelemhirdetés alatt, egészen addig, míg el nem indultak a két olcsó koporsóval, semmi, Florian arca rezzenéstelen maradt, s a lelkészt az se

vigasztalta meg, hogy mikor a sírások a hely- és költségtakarékossági szempontból a lehetőségek szerint szorosan egymás mellé ásott sírokon az utolsó ütéseket végezték el a lapátokkal, majd visszaindulván hármasban megtudta a Bossztól, hogy a koporsókat meg mindent ő maga, a Bossz fizette, Florian félúton a sír és a temető kapuja között egyszer csak zokogni kezdett, mivel ezt inkább egy bűnös lélek lelkiismereti megszólalásának érezte, mint az elhunytak iránti gyásznak, pedig tévedett, Florian gyásza a kezdet kezdetétől mély volt, és őszinte, csak a fejében teljes volt az összevisszaság, és minden ereje arra ment el, hogy ebből ne látszódjon rajta semmi, de ezzel el is fogyott ez az erő, és amikor visszamentek az Opellel az Ernst-Thälmann sarkára, s ő kiszállt, már annyit se mondott a Bossznak, hogy viszontlátásra, vagy valami, sőt, amikor a Bossz másnap felcsöngette, Florian csak kinyitotta az ablakot, és lenézett, aztán becsukta, és azt kérdezte hangosan, hogy miért csenget, miért nem hív fel?, hiszen most már nekem is van telefonom?!, és nem válaszolt, amikor újra megszólalt a kapucsengő, a Bossz aztán abbahagyta, és elhúzott az Opellel, ő meg leroskadt a nappaliban a kőkemény padra, ezt is a Bossz szerezte, még azelőtt, hogy őt felvezette volna ide, és azt mondta volna neki, hogy na, bzdmeg, ez a tied, mindig annyira boldoggá tette, ha felidézte ezt a pillanatot, amikor felfogta, hogy itt minden a saját személyes tulajdona, amikor még ez a pad is hozzá tartozik, ahol most összeroskadva elterült, mert *most* pont az ellenkezője történt, *most* egyenesen zavarta, hogy ez is az övé, mert nem volt az, itt minden a Bosszé, pattant fel, és kiment a konyhába, és elkezdett körbe-körbe járni, majd lerohant előbb a Vertreterhez, aztán tovább Hopf asszonyhoz, aztán Feldmann asszonyhoz, aztán az Ilona-hoz, végül még Ringer asszonyhoz is,

és elmondta, hogy nagyon kéri, a Bosszt hagyják ki végre az egészből, és elsorolta a teljes listát, ami a Bossz jóravalóságát bizonyíthatta, de hiába, senkin nem látszott, hogy meg volna győzve, rajta viszont mindenki látta, milyen robbanásig feszült állapotban van, és nem értették, miért, de aztán betudták annak, és nemcsak Ringer asszony, hanem a többiek is mind, akiknél a Bossz érdekében eljárni próbált, hogy Florian a szörnyű események miatt egy kicsit megzavarodott, és ezért ilyen feldúlt, ilyen ijedt, ilyen agresszív, mert igen, és ezt Ringer asszony el is mondta a férjének, még soha nem látta Floriant agresszívnek, de most az volt, képzeld, szinte forgott a szeme, ahogy mondta, csak mondta, hogy a Bossz így meg úgy, szerintem ráijesztett az a barom, szerintem, csóválta meg a fejét dühösen Ringer asszony, valamivel ráijeszthetett erre a szegény gyerekre, pedig nem, a Bossz egyáltalán nem érhette el Floriant, mert ő egyáltalán nem akart vele találkozni, pontosabban nem bírt, azt még nem tudta megmagyarázni, miért nem, de nem, ha felcsengetett, ő már nem vette fel a kaputelefont, és az ablakot se nyitotta ki, ha pedig megcsöngette a NOKIA-t, arra ő végképp nem reagált, öt hívás volt azon az éjszakán, ez járt a fejében, de csak távolról gondolt rá, közelebb menni nem mert az ügyhöz, érezte, hogy itt valami nagyon nagy baj van, és az első kísérletek után abba is kellett hagyja a győzködést, hogy próbálják már más színben látni a Bosszt, ugyanis ő maga kezdte más színben látni, az alak még nem körvonalazódott, amivé a Bossz vált a szemében, ahhoz még mindig túl távolról szemezett a ténnyel, hogy volt öt hívás azon az éjszakán, de a Bossz ekkor már nem az volt, akinek megismerte, s akiért a lelkét is kitette volna, hogy megvédje, eljött a nap, hogy már a NOKIA-t se vette a kezébe, berakta a konyhában a gáztűzhely fölötti szekrénybe,

előbb egy cukroszacskó mögé, majd a mosogatószekrényt találta alkalmasabbnak, és ott is a háztartási eszközök közti sötét, piszkos területet, és nem is berakta, hanem inkább bedobta oda, és gyorsan rácsapta a szekrényajtót, mert most már akkor is égette a kezét, amikor nem is használta, sőt, tudta, hogy innentől kezdve nem is fogja használni többé soha, muszáj volt lecsillapodnia, muszáj lecsillapodnom, mondta magának, és odahajolt a csap alá, ivott néhány kortyot, leült a konyhaasztalhoz, és bekapcsolta a laptopon a legutóbb letöltött *Was willst du dich betrübent*, és azt hallgatta a fülhallgatóján egészen addig, míg egyszer csak arra riadt fel, hogy alszik, előredőlve az asztalon, és karját teljesen elnyomta a laptop szegélye, amire ránehezedett, akkor kikapcsolta a készüléket, ruhástól befeküdt az ágyba, és azonnal elaludt, amit csak kevesen mondhattak el Kana-ban ezen az éjszakán, mert az ARAL felrobbanása óta a rendőrség totális tehetetlensége nyilvánvalóvá vált, s ennek következményeként ma délután el is terjedt, hogy ez bizony szándékos robbantás volt, valaki felrobbantotta a benzinkutat, és szegény Nadír és szegény Rosario benne égett, na de kicsoda, kérdezgették már nem is egymástól, hanem önmaguktól az emberek, de nem mertek elmenni a temetésükre, csak folytatták otthon tovább, hogy na de ki az a szörnyszülött, aki ilyen aljas, aki egy ennyire elborzasztó cselekedetre vetemedik, és miért?!, kinek ártottak azok ketten?!, és nem jött álom a szemükre, sokan még forgolódni sem mertek, mert attól tartottak, hogy az egyik ilyen forgolódással pont elmulasztják meghallani azt a gyanús zörejt, ami majd arra riadóztatja őket, hogy ki az ágyból, le a pincébe, mert a legtöbb lakónak ez volt a terve, ha a pokol újra elszabadul, ki az ágyból, le a pincébe, mert ha egyszer robbantott, robbant majd másodszor is, formálódott egyre

határozottabban az általános vélemény, és valóban erre készültek, vagy valami ehhez hasonlóra, de ami valójában bekövetkezett, arra épelméjű ember nem készülhetett, először a Bossz, aztán az a két másik, ez egyszerűen felfoghatatlan, mondták kialvatlan szemekkel egymásnak a kanaiak, itt soha nem öltek meg senkit, soha, bizonygatta Torsten is a feleségének, bár olyan nagyon nem kellett bizonygatni, mert ezt a felesége is tudta, ő inkább csak kimondta azt, ami nyilvánvaló, és bár nem tagadhatta, hogy volt lelkiismeret-furdalása, de aznaptól már ő sem ment be a munkahelyére, ki se nyitotta innentől kezdve a gimnázium épületét, hisz az ARAL-kúti esemény óta se a tanárok nem jelentek meg, se nem akadt senki, aki elengedte volna reggelente a gyerekét, egyedül ő, a pedellus, járt még be addig, míg a gyilkosságokat fel nem fedezték, felkapcsolta a nagykazánt, mert azért azt nem merte megkockáztatni, hogy ne, és várt, egyedül ücsörgött a neki kijelölt alagsori helyiségben, néha felment, és végigballagott a földszinti folyosón, nézegette a falakon a tablókat meg a gyerekrajzversenyek díjnyertes képeit, újra elolvasta az utolsó hirdetést, amit még felragasztottak, hogy a pénteki kosárlabdameccs időpontja megváltozik, szomorúan megpróbálta visszanyomni a papír bal alsó sarkát, amely már elengedett, de az már nem ragadt vissza, így hát tovább ballagott a folyosón, felment az első emeletre, és felment a másodikra is, és kísértetiesnek tűnt a számára minden, így üresen és teljes némaságba zuhanva, különös volt, hogy bár senki nem járt már be, ő most ebben a némaságban mégis hallotta a felszabadult zsivajt, mintha állandóan szünet lenne, hallotta, ahogy a diákok kitörnek az osztályajtókon, és fülsiketítő volt a csengetés is, főleg így, hogy nem csengettek többé a csengők, de amikor a gyilkosságokra is fény derült, akkortól már őt se engedte el

a felesége, volt köztük vita, hogy igen vagy nem, de Torstenéknél nem Torsten döntött, hanem a feleség, és a feleség nem engedte, azt mondta neki, hogy nem, és kész, itt maradsz, még csak az hiányzik nekem, hogy!, és Torsten maradt odahaza, de hamarosan odahaza se csinált semmit, nem lehetett mit, mert ha belefogott például abba, hogy a csepegő csapot szétszedje, a felesége rögtön kivette a kezéből a csőfogót, mondván, hogy a végén még jobban elrontod, vagy ha összébb akart pakolni a pincében, az asszony azonnal megjelent, és szigorúan ránézett, úgyhogy abbahagyta azt is, csak üldögélt a konyhában, nem volt mit tegyen, nem volt mit szóljon, Torstennek vége, mondta magában, de igazság szerint arra gondolt, hogy nemcsak Torstennek jött el a vég, hanem eljött mindannyiuknak, és ebben azért volt egy jó nagy adag túlzás, hiszen a gyilkosságok után a rendőrség még nagyobb erőkkel jelent meg, mint korábban, és maradtak is, állandóan járőröztek az utcákon, most már Kana tele lett rendőrrel, pontosabban még több rendőrrel, mint akik az ARAL után jöttek és maradtak, és látszott azért, hogy nagy erőfeszítések történnek, hogy kideritsék, mi volt, tömegesen zajlottak a kihallgatások, és úgy tűnt, a rendőrség helybenhagyja a lakosság ítéletét, hogy ugyanis az ARAL-kút és a gyilkosságok összefüggenek, ők kezdetben másként vélekedtek a bűnesetekről, főként Jürgen miatt, aki felépülvén valamelyest, már hazajöhetett Jena-ból, azaz hazajöhetett volna, hogy házi őrizetben várakozzon majd a tárgyalásáig, de ő azt mondta, Kana-ba nem akar, akkor hová?, kérdezték a rendőrök, miközben felszereltek a lábára egy jeladót, az anyámhoz, válaszolta ő, s miután nem volt pénze taxira, egy betegszállító Krankenwagennel odavitték, az anyjához Mücka-ba, és ott leellenőrizték a nyomkövetőt a lábán, majd közölték vele, hogy a házat

nem hagyhatja el, míg meg nem kapja a bírósági idézést, de mikor az idézés megérkezett, ő már nem volt az anyjánál Mücka-ban, neki fogalma nincs, hajtotta el az arca elől a cigarettafüstöt az anyja a kerekesszékben, amikor kigurult a rendőrök elé az ajtóhoz, kezében a levágott nyomkövetővel, őneki a fia, tette hozzá, s nézett rájuk jéghideg szemekkel, soha nem mondta meg, hova megy, mit csinál, ez van már azóta, hogy a tizennégyet betöltötte, nem fog azon semmi, nem hallgat az anyjára, de innen már nem engedték tovább beszélni, hanem elvették tőle a jeladót, aztán kiadták Jürgen ellen a körözést, ám Jürgen felszívódott, nem találták, és nem is találhatták meg, egy ideig szóba került még Kana-ban, hogy mennyi lesz az ítélet, meg ehhez hasonlók, de amikor a gyilkosságokat elkövették, Jürgent elfelejtették, és nem pusztán azért, mert a gyilkosságok már önmagukban is felülírtak minden kisebb és korábbi esetet, hanem mert nem értették, hogy miért pont őket?!, az logikus lett volna, fejtegette például Wagner úr a Baumarkt parkolójában, aki átjött egy négyes kiszerelésű Bosch gyertyacsomagért, ha ők öltek volna, mert ezek állatok, de hogy őket ölik?!, na, azt már nem tudom hova tenni, s Heinrich úr, aki meg csak a vásárlókat jött megnézni, nem talál-e valaki ismerőst, akinek rátermett munkaerő kellene, erre mit tehetett volna mást, mint hogy egyetértően bólogat, és ennek fényében elemezgette aztán az ügyet a többi törzsvendéggel a Grillhäuselben, miközben Ilona, bármennyire rémületesnek tartotta is azt, ami történt, rájuk nem figyelt, egy ideje már kikapcsolt, ha a vendégek társalogni kezdtek, unta, őszintén szólva, nagyon unta, mert mindig ugyanarról folyt a szó, állandóan csak ismételgették, hogy mennyire borzalmas, meg hogy itt még ilyesmi sose, ezt ragozzák egész nap, panaszkodott a férjének, ahogy kinyitok, és ahogy becsukok,

az elejétől a végéig ez megy, hogy így meg úgy, ez volt a tettes, az volt a tettes, meg így a nácik, úgy a nácik, így a rendőrök, úgy a rendőrök, zsong a fejem, úgyhogy ne is szóljál hozzám, egy órát csendben akarok lenni, és ez ment minden este, ha hazaért, de hát mit volt mit tenni, a Grillhäuselt vinni kellett, mindennap ki kellett nyitni, és be kellett zárni, noha bennük is felmerült, hogy ha ilyenek itt a körülmények, jobb lenne talán, ha továbbállnának, mit szólnál hozzá, tette fel a kérdést egyszer-egyszer a férj, ha fognánk az egészet, és becsuknánk, és elhúznánk innét a francba, hová?!, rivallt rá Ilona, tőle eléggé szokatlan módon, szinte robbant, amivel elárulta, hogy neki is megfordult a fejében ilyesmi, hogy őt is letaglózták az események, na de hová?!, és nézett rá haragosan, mintha a másik lenne tehetetlen, hogy csak károg és károg, de azt bezzeg nem tudja, hová, mert most hagyják itt az egészet, amit felépítettek?!, mikor itt már teljesen berendezkedtek?!, megy az üzlet, hamarosan nekiláthatnak a szálló bővítésének, hogy a turisták is jöhessenek?!, a férje meg se mukkant erre, napokig nem szóltak egymáshoz, és ment minden tovább a régi módon, csak a levegőben maradt ott a feszültség, a férfi azon rágódott, hová is mehetnének el innen, az Ilona meg azon, hogy hogy is maradhatnának itt, egyedül Florian nem vett részt az idegességnek ebben a ködösen generális állapotában, nem félt, mi lesz, nem aggódott, merre fordulnak a dolgok, szóval nem a ködös általános miatt gyötörte magát, hanem kizárólag a Bossz miatt, egyszerűen nem tudván hova tenni, hogy volt az az öt hívás, amiről természetesen egyetlen szót sem ejtett, amikor először kihallgatták a rendőrök, megint ott álltak a Hochhaus előtt, és a Vertreterrel beszélgettek, hozzád jöttek, szólt oda neki a Vertreter, már megint, tette hozzá egy kis éllel a hangjában, de mit tudott volna nekik mondani?,

csak ült a Vertreter nappalijában, aki rábeszélte a rendőröket, hogy használják az ő lakását, részben mert az legalább a földszinten van, és így nem kell gyalog felmenniük a hetedikre, részben pedig mert ezzel is bizonyítani akarta a szolgálatkészségét, Florian azonban nem volt jó alany egy kihallgatáshoz, ezt rögtön látta rajta a Vertreter is, a rendőrök is, csak ült a Vertreter nappalijának egyik kiült foteljében, és meglehetősen értetlenül nézett rájuk, amikor azt kérdezték tőle, mit tud Jürgenről, s hogy egyáltalán ismeri-e, hát, ismeri, természetesen, motyogta, de nem tud semmit, és tényleg úgy nézett ki, mint aki nem is akarja leplezni, mennyire ingerült, miért kérdezgetik őt Jürgenről?!, őneki egészen máshol jár az esze, őt egészen más foglalja le, így aztán egy félóra múlva ott is hagyták, mint aki használhatatlan, majd visszajövünk később, búcsúztak el a Vertretertől, és a Vertreter azt se tudta, hogy mentegesse Floriant, és hogy mentse a helyzetet, utánuk szólt, hogy máskor is jöjjenek nyugodtan, az ő lakása mindig nyitva áll a hatóságok előtt, mert nagyon haragudott Florianra, hogy nem volt együttműködő, el is mondta neki, meglehetősen neheztelve, hogy miért nem voltál legalább egy kicsit együttműködő?, mondd meg nekem, miért?, együttműködő?, kérdezte Florian, de miben?, amire a Vertreter csak legyintett, kitessékelte az ajtaján, és dühösen bezárta mögötte, ő meg tényleg nem értette, mi a csudát akarnak tőle, semmi többet nem tud Jürgenről, mint hogy tudja, ki az, soha nem beszélt vele, ahogy a többiekkel se nagyon, de Jürgennel vagy Fritz-cel különösen nem, tőlük félt a leginkább, már persze Karint leszámítva, mit mondhatott volna akkor?, hogy félt tőle, mint a tűztől?, majd legközelebb azért elmondja, határozta el, ha lesz legközelebb, és lett legközelebb, mert ugyanaz a két rendőr újra kereste a kaputelefonon, ezúttal fel kellett jöjjenek

a hetedikre, s mikor kifújták magukat, egy még inkább magába zárkózott Floriannal kellett szembenézzenek, a kérdésekre ugyanis, hogy 1. hogy jellemezné, milyen ember Jürgen és Fritz és a többiek a Burgstraße 19. számú házban, és 2. hogy van-e tudomása, milyen cselekedeteket hajtottak végre az elmúlt hónapokban, és 3. hogy miképpen jellemezné ennek a társaságnak a főnökét, s aki az ő főnöke is, egyáltalán nem válaszolt, csak nézett rájuk, hol az egyik rendőr szemébe, hol a másikéba, és nagyon szomorú volt, hogy nem lát bennük semmit, azok meg várták a választ, de válasz nem jött, ezért hagyták a fenébe a többieket, és fenyegető hangszínre váltva elkezdték ostromolni olyan kérdésekkel, amelyek már kizárólag csak a Bosszra vonatkoztak, amitől ő még jobban magába zárkózott, és még ha akart se tudott volna megszólalni, teljesen összezavarták, fel se kelt, amikor a két rendőr elhagyta a lakást, ott maradt a paddal szemben, ahol az előbb még a rendőrök ültek, aztán kiment a konyhába, előszedte a mosogatószekrény hátulsó sarkából a NOKIA-t, és újra megnézte a bejövő-kimenő hívásokat, de az öt bejövő hívás még mindig ott volt, gyorsan elkapcsolt róluk, és megérintette a fotózási ikont, majd hogy megnyugodjon egy kicsit, elkezdte nézegetni az eddig összegyűlt anyagot, és amikor a végére vagy pontosabban az elejére ért, felfedezte, hogy azelőttről is vannak fotók, hogy ő elkezdte annak idején az ablakból, pontosabban tudomásul vette ő annak idején, hogy, de ezekre rá se pillantott, nem nézte meg őket, mert ezek a Bosszhoz tartoztak, és nem kívánta olyasmibe ártani magát, ami nem rá tartozik, de most minden más volt, és nemcsak fotókat, hanem olyan képeket is talált, amelyek egy nyíllal voltak ellátva középen, elsőre nem tudta, mik ezek, csak miután rákattintott az egyikre, s megmozdult a kép, és akkor meglátta őket, Andreas

futott elöl, mögötte szorosan Fritz, valamivel lemaradva pedig Karin és Gerhard, mindegyiknek a kezében egy-egy fémkanna, a NOKIA, bárki tartotta is akkor, itt megremegett, ide-oda csapódott a kép, aztán újból fókuszba került az egyik alak, és ez pont Andreas volt, ahogy valamit kilocsol a kannájából egy faldarabra, egészen befeszült, amikor ráismert, milyen fal az, hát, az ARAL-kút épületének a fala volt, kétség se férhetett hozzá, és ekkor megugrott a NOKIA, és Fritz-et mutatta, ahogy meggörnyedve elfut az épülettől a NOKIA felé, és vigyorog, jól láthatóan vigyorog, s valamit mond is a NOKIA-t tartó kéznek, de a surrogó zajban, ami végigkísérte a felvételt, nem lehetett érteni, mit mond, aztán ismét ugrik a kamera, és Karin arca lesz látható, őt már egész közelről látni, ahogy a kezével odanyúl a NOKIA-hoz, és elfordítja magáról, és azt mondja, lassan, tagoltan, hogy nem kell dokumentum, de, hallatszott ekkor egy ismerős hang, nagyon is kell, bszdmeg, jó lesz Jürgennek, majd megvigasztalja egy kicsit, és Florian itt leállította az egészet, de sajnos nem volt elég gyors, mivel még éppen látszott, hogy a felvétel azt mutatja messziről, ahogy ég, hogy igen, hogy ÉG AZ ARAL, leeresztette a NOKIA-t az ölébe, és úgy érezte, az izmai annyira fájnak, hogy mindjárt szét fog szakadni benne minden, mert az izmai nem bírták elviselni, amit látott, az agya nem működött, de az izmai értettek mindent, az agya nem bekapcsolt, hanem lekapcsolt, miközben pont az ellenkezője történt az izmaival, azok berándultak, befeszültek, majd olyan hevesen szorítottak tovább, hogy nyilvánvaló volt, szét fogják tépni a testét, miközben az agy még mindig csak néma üzemmódban, vagyis teljes bénultság odafent, teljes téboly odalent, a legfájdalmasabb intenzitás, amit el lehet képzelni, fel akart állni, de nem ment, érezte, szanaszéjjel fog esni, ha megteszi,

öntudatlanul ismét felemelte a NOKIA-t, és megint rámént a fotókra, és kikereste a helyet, ahol az előbb abbahagyta, és megtalálta a következő videót, amin már csak az látszott, ahogy hatalmas lángokkal berobban egy-egy valami a föld alól, és kisebb robbanások is hallatszanak, az izmai értettek mindent, és ezek állították fel aztán, a NOKIA kiesett a kezéből, és nagyon fájt neki minden mozdulat, de elindult, körbe-körbe az asztal körül, vizet akart inni, de úgy érezte, ha megfogja a csapot, hogy kinyissa, el fogja törni, inkább ment tovább, körbe-körbe, aztán leült a padlóra, a hátát nekivetette a mosogatószekrénynek, és csak ült, és olyan hirtelen sötétedett rá, mintha lekapcsolta volna valaki a villanyt, és az agya még mindig nem dolgozott, még mindig csak az izmai, azok állították fel órákkal később, mert nekik minden világos volt már, az izmoknak, hogy mi ez, hogy mi történt, hogy ki kicsoda, és mi micsoda, és miért, és mikor, és már behajigálta a hátizsákjába a laptopot meg ami még a ruháiból a keze ügyébe került, s már kint is volt a Hochhaus-ból, és ezúttal nem csengetett, csak benyomta a kaput, a kutya most meg se mukkant, de neki úgyis mindegy volt, mert összesen két mozdulatban azonnal eltörte a nyakát, és eldobta valahová a sötétbe, aztán berúgta az ajtót, és megütötte a Bosszt, annak nem is volt esélye, pár pillanat alatt történt az egész, fekűdt az edzőpadon, mert ezt használta, ha nem volt ideje vagy kedve lemenni a Balance-ba a vasúti sorompó után, így, fekve, érte a csapás, olyan volt, mintha ráesett volna a fejére több száz mázsa, és úgy is maradt ott, mintha ráesett volna tényleg, de az már nem fej volt, csak egy véres csont meg hús, Florian oda se nézett, már kint futott, zúgott az agya, de még mindig csak az izmai vezették, és nagyon kevés volt, amit eltalálhatott, amikor berontott a Burgba, felkapta az első széket, és azzal ütötte meg őket,

nem érdekelte, kik voltak, csak hogy ők voltak, s már fönt is járt az emeleten, végigkutatta az egész épületet, fent is, aztán lent is újra, de senki mást nem talált, akkor kifordult a kapun, és lerohant a Saale-hoz, lerakta a hátizsákot a padra, és megmosta a kezét a vízben, de nem jött le rendesen a vér, utána már csak azt tudta az agy, hogy fut, az izmai bírták, és futott az éjszakában, kifutott Kana-ból, és kifutott a világból is, aztán késő éjjel visszafutott, nem látta meg senki, természetesen, hiszen az utcák már sokkal korábban is teljesen elnéptelenedtek, most meg éjjel fél négyre járt, halkan benyomta a kaput, és beosont az udvaron a Wetter-Station műszerei mellett a ház ajtajához, és halkan bekopogott, de odabent csend volt, nem mozdult senki, a Köhler úr nyilván mélyen alszik, elég jó alvó volt, sőt, néha meg is jegyezte Dr. Tietz-nek, hogy látod, mit tesz a jó lelkiismeret?, ezt mindig eljátszották, hogy Köhler úr a pszichiáterek közismert amoralitásával tréfálkozott, a doktor meg azzal vágott vissza ilyenkor, hogy a fizikatanárokat csak egy árnyalattal utálják kevésbé a diákok, mint a tornatanárokat, és ennek a hideg szív az oka, ami különösen viccesen hangzott, hiszen ha valamit, akkor Köhler úr együttérző figyelmességét, veleszületett jóindulatát mindenki iránt, akivel kapcsolatba kerül, nem lehetett tagadni, Köhler úr fiatalkoruk óta nem változott, ezt is nagyon becsülte benne a doktor, Adrian egy igazán jó ember, jegyezték meg néha, de a felesége azért mindig hozzáfűzte, hogy egyszer még nagyon ráfázik erre, mert szinte felkínálja, hogy kihasználják, és ebben egyet is értettek, és emiatt a megkönnyebbülés mellett, hogy ugyanis végre valakihez mélyebb kapcsolat fűzi, gyanakodtak is egy darabig a fiatal tanítványra, akiről Köhler úr nem sokkal azután beszámolt nekik, hogy Florian elkezdett járni hozzá, és először, igen, először féltették kicsit, mert

ez volt az első alkalom Adrian feleségének halála óta, hogy valakit ennyire közel engedett magához, de aztán, ahogy hallgatták a híreket erről a fiatal tanítványról, úgy hunyt ki bennük a gyanakvás, s váltotta fel ezt egyfajta hála Florian iránt, mert egy idő után tényleg nyilvánvaló volt, hogy ez a tanítvány, minden lelkiismereti gond ellenére, amit Adriannak talán túlzott szenvedélyessége miatt okozott, alapvetően a hozzá ragaszkodó idős és magányos ember szeretetteli viszonyának mélységét jelezte, amiért valóban csak hálás lehet neki egy barát, aki szívén viseli a másik sorsát, hisz hiába viccelődött Köhler azzal, hogy egy pszichiáter szívtelen és amorális, pont azért volt ez is vicces, mert Dr. Tietz-re sem lehetett mondani, hogy ő ilyen volna, nem, Dr. Tietz-nek áldott jó szíve volt, nem is vitte sokra a szakmában, de emiatt semmi tüske nem maradt benne, magánpraxist nyitott Eisenbergben, ahelyett, hogy Jena-ban maradt volna, hogy elinduljon fölfelé a ranglétrán, és megcélozza Lipcsét, majd akár Berlint is, nem, ő beköltözött ebbe a kis városkába, és élve eltemette magát, mert élvezni akarta az életet, és itt élvezte is, mert szerette Thüringiát, és nem is lett volna képes bármiért idehagyni, és szerette a barátját, az egyetlent, aki ifjúkorából megmaradt, és vele teljesnek érezte ezt az életet, különösen mostantól, hogy együtt lakhattak a sors szomorú döntése miatt, amely Adrianból egy szellemileg rohamosan leépülő embert csinált, mert ők sem láttak ebben az új Adrianban mást, csak egy beteget, akit ápolni kell, meg kell neki adni mindent, amit ők megadhatnak, és ennyi, úgyhogy csak örültek, ha le tudja kötni magát valamivel, ha már a Wetter-Station iránt teljesen el is vesztette az érdeklődését, mivel ez történt, és innentől, ha egyáltalán valamivel, akkor csak egy új típusú programozásfélével foglalkozott láthatóan szívesen, vagy legalábbis képes volt órákat

eltölteni a laptopjával, aminek képernyőjén fekete háttér előtt fehér meg zöld meg olykor piros számok, betűk és más jelek futottak le sűrűn és nagy sebességgel, a doktor egy átlagos felhasználó tudásán túl nem értett a komputerekhez, de annyit sikerült kivennie abból, mivel képes Adrian hosszú órákat eltölteni, hogy valami új komputernyelv lehet, vagy mifene, számolt be feleségének, amikor az megkérdezte tőle, hogy szerinte Adrian mit csinál, a lényeg, hogy lekösse, sóhajtott fel az, és Ringer asszonynak pont ugyanez járt a fejében, hogy vajon mivel tudná lekötni s ezzel elszakítani a sötét gondolatoktól a férje figyelmét, mert a helyzet nem javult, ráadásul időnként még mindig megjelentek náluk a rendőrök, s bár hangsúlyozták, hogy Ringert nem kihallgatják, csak információkra van szükségük, és nagyon udvariasak voltak vele, ezzel csak tovább döngölték azokba a sötét gondolatokba, úgyhogy az asszony mindenképpen megpróbált valahogy segíteni, de hát Ringer okos volt, és bármifelé terelték is, nem bírt elszakadni a súlyos tényektől, és, mint azt a felesége világosan látta, az önvádtól, már rég elfogyott a magyar szilvapálinka a legfrissebb üvegből, mert Ringer újabban még erősebben rákapott, és ivott délután és este, sőt még reggel is, s ha valamelyik jenai barátja mostanában Ringer eredeti kérése ellenére újból meglátogatta, egy üveggel mindig hozott ebből a magyar szilvapálinkából, nyilván titokban megbeszélte velük telefonon, amikor nem sikerült lebeszélnie őket, és az időpontot egyeztették, és hát, mi tagadás, most mit tagadjam, panaszkodott Ringer asszony Feldmann asszonynak, szinte mindig látom rajta, hogy ivott, szóval iszik, sóhajtott fel az új barátné, és vigasztaló szavakat keresett, de nem nagyon találta a megfelelőeket, mert az ő Feldmannja is gyakran a likőröspohár fenekére nézett az utóbbi időkben, régen semmi!, csattant fel

Feldmann asszony, most meg azt veszem észre, hogy az üvegből hol egy-, hol kétujjnyi is hiányzik, az én likőrösüvegemből!, ráadásul!, de Ringer asszonynak az nem volt vigasz, hogy más férje is iszik, Ringerről soha, de soha nem tudta elképzelni sem, hogy egyszer ilyen irányba fordul, mert ilyen irányba fordult, mondta nagyon szomorúan Feldmann asszonynak, nem csinál semmit, a műhelybe le se megy, nem jár Jena-ba se, így néha azok jönnek hozzá, csak videón nézi, ahogy a nácik itt is, ott is felvonulnak, nézi meredten, ahogy azok a szörnyű zászlók lengenek odafent, meg ahogy azok a bakancsok lépnek odalent, csak ezt nézi, aztán gubbaszt naphosszat, és csak bámul maga elé, és... és... hát, iszik, s ezen a ponton Ringer asszony elsírta magát, újabban ez elég gyakran megesett vele, de csak Feldmann asszonynak, mások előtt tartotta magát, na persze!, sóhajtott fel, amikor erre került a szó, mások!, a régi barátnőim mind elárultak, és így már nincsen kedvem hozzájuk, így csak te vagy nekem, drága Brigitte-m, előtted már nem is szégyellem, hogy, hüppögte, hát, ide jutottam én is, és Feldmann asszony ekkor már megtalálta a megfelelő szavakat, és meg tudta vigasztalni új barátnőjét, legalább azokra az órákra, míg együtt ültek vagy náluk a Hochstraße-n, vagy egy kávéra valahol a Bevásárlóközpontnál, mivel az mostanában még kevésbé tűnt olyan jó ötletnek, hogy meglátogassa őt otthon is, pedig Feldmann jött volna szívesen vele, mert ő kifejezetten szimpatikusnak tartotta, mert én, jegyezte meg egy kissé kipirulva a likőröktől, a Ringert mindig kedveltem, adtam a szavára, mert ha mondott valamit, az úgy volt, abban meg lehetett bízni, ha azt mondta, ötkor, akkor az ötkor volt, na de hol van ez már, tépelődött Ringer asszony otthon, egyedül, mert Ringer már nem az, aki volt, csak árnyéka önmagának, ismerte be, és a dolgok sehogy

sem akartak megváltozni, valahogy minden csak rosszabb lett, pedig a gyilkosságok óta Kana-ban nem történt újabb bűneset, viszont az emberek ebből egyáltalán nem arra következtettek, hogy ezzel vége, inkább arra, hogy ez még csak a kezdet, mert valami elszabadult, jegyezte meg sötét arccal a Vertreter Pförtnernek, ugyanis most már ő is csatlakozott azokhoz, akik semmi jóra nem számítottak ezek után, ő egy darabig kifejezetten bízott a rendőrségi apparátus eredményességében, csak épp ez volt a baj, hogy hetek, sőt hónapok múltán se látszottak nagyon ezek az eredmények, sőt, nem látszott semmi, hogy tudnának már valamit az okokról, vagy hogy akár csak egyetlen embert is letartóztattak volna, senkit nem tartóztattak le, mondta Pförtnernek csalódottan, a Vertreternek a letartóztatás bizonyította volna, hogy a rendőrség, az állam a helyén van, és lehet számítani rá, de, halkította le a hangját, s közel hajolt Pförtnerhez, és szinte suttogta neki, hogy ez a rendőrség szart se ér, már bocsánat a kifejezésért, egy darab szart se, ezek nem tudnak senkit letartóztatni, miért?!, letartóztattak valakit?!, nem! nem!, ezzel kiegyenesedett, s egyetértést keresve nézett Pförtner szemébe, akinek az arcán ez az egyetértés tisztán látszott, nem is kellett mondjon semmit, a Vertreter tudta, hogy ő is ugyanígy van ezzel, tulajdonképpen ezért nem lett ő törzsvendég a Grillhäuselben se, na, néha persze átment, hiszen a Bockwurst jó volt, az Ilona tudja a dolgát, de be kellett vallja, hogy ő nem érzi otthonosan magát, mint ahogy a többiek igen, ez nem fog megváltozni soha, de soha, magyarázta Pförtnernek, ezek vagy Wessik, mint a Heinrich, vagy elbaltázott Ossik, akik, mint a méhek, csak döngicsélnek a Heinrich körül, hát, hogy ne érezné magát idegennek akkor?!, és Pförtner bólogatott, de ez most kevés volt a Vertreternek, Floriannal szeretett

volna beszélni erről, meg egyáltalán, bármiről, hiányzott neki Florian, és fogalma se volt, hova lehetett, megvan az már két hete is, te jó ég, hogy nem látta, és felment a hetedikre, gyalog, kifújta magát, aztán becsöngetett abba a négy lakásba, ahol laktak bérlők, és kérdezősködött, de nem látták Floriant azok se, mint ahogy nem látta őt senki, mert új képességek születtek benne, úgy közlekedett, hogy senki nem láthatta meg, úgy jutott élelemhez vagy vízhez, hogy senki nem vett észre semmit, mert a zsemlét meg hasonlókat még azokban a hajnali percekben emelte el a rekeszekből a boltok raktárajtajai előtt, amelyek a szállítók távozta és aközött teltek el, mikor kijöttek az árukért a boltokból, vizet temetők locsolócsapjaiból ivott, vagy a nagyobb helységek főtéri szökőkútjaiból, éjjel, s mivel nem szállt se buszra, se vonatra, de autóstopra se vállalkozott, kizárólag gyalog tette meg az utakat két helység között, mert nem akarta, hogy lássák, nem akarta, hogy azonosíthassák, nem akarta, hogy megakadályozzák, hogy elvégezze, amit még el kell, mivel még volt mit tennie,

és világoskék

és az otthoniaknak voltaképp nem is igen tűnt fel, hogy nincs meg, a Vertreter mellett eltűnésre még senki se gondolt, ahogy Karin se arra, hogy, miután biztonsági okból megszabadult a dzsipjétől, és nekilátott, ilyen nehéz lesz megtalálni, Jürgen ügyes, ismerte el, amikor hiába kereste Mücka-ban, kopogtatott, kopogtatott, de senki nem nyitott ajtót, elment, visszajött egy óra múlva, de akkor se talált otthon senkit, legalábbis azt hitte, hogy nem, amikor az egyik szomszéd kinyitotta résnyire az ablakát, és kiszólt neki, hogy jobban dörömböljön, mert otthon van az, csak tévézik, akkor végre kinyílt az ajtó, és beengedték,

fogalma sincs, jelentette ki az öregasszony, nem mond az neki semmit, már tizennégy éves kora óta ez megy, de Karin felemelte a kezét, leállította, és azt kérdezte, nem mondta-e neki, merre lesz, mert ő egy barát, és jéghideg tekintetével nézett az asszonyra, de az csak megvakarta a koponyáját, ami teljesen kopasz volt már, megigazította a testét a kerekesszékben, mint aki elülte magát, aztán mélyet szívott a cigarettájából, elhessegette a füstöt az arca elől, és előbb azt mondta neki, hogy beszéljen hangosabban, aztán, mikor Karin megismételte, csak annyit, hogy maga tényleg a barátja?, és a kérdéshez olyan arcot vágott, mint aki legalább annyira nem hiszi, hogy az, mint amennyire nem képes elhinni, hogy a fiának bárki a barátja legyen, mert ezt már tizennégy éves korában elvitték a rendőrök, és be a dutyiba, de megint nem folytathatta, mert a látogató közbevágott, hogy egy másik barátot nem említett?, vagy hogy mihez kezd?, munka? valami elfoglaltság, ilyesmi?, Kana-ban van, jelentette ki az öregasszony, ott biztos nincs, mert onnan jövök, akkor Suhlban, vágta rá a másik, Suhlban?, kérdezte Karin, miért éppen Suhlban?, mert Mücka-t nem bírja, jött a válasz, mióta a gyerekkori barátai két éve kacsatáncot jártak, tudja, ilyen régi katonaruhákban a helyi művházban, azt mondta, hogy ő egy óránál tovább nem bírja köztük itt, pedig ez a szülőhelye, de bárcsak ne ez lenne, fintorította el az arcát, elnyomta a cigarettát a kerekesszék karfáján, aztán ledobta a csikket a padlóra, és kezdett gurulni a kijárati ajtó felé, jelezvén, hogy Karinnak mennie kéne, és Karin ment is, el se köszönt, Suhl, mondta magában, és már ott se volt, ő meg próbálta figyelni egy darabig az ablakfüggöny mögül, de olyan gyorsan elvesztette szem elől, mint valami rossz jelenést, aztán még megjegyezte, hogy de sokan keresik mostanában ezt a bűnözőt, majd visszagurult a nappaliba,

elfoglalta a helyét a tévé előtt, amit ki se kapcsolt, míg itt volt a nő, csak a hangot vette le, amit most visszaállított, és nézte tovább a *Violetta*-t, ez volt a kedvenc sorozata, és elég nehezen kapcsolódott be újra, pedig rendkívül szerette volna látni, hogy vajon Leon és Violetta ismét összejönnek-e, de ez a furcsa szemű nő túl sokat időzött nála, vagy legalábbis eleget ahhoz, hogy most már nem volt könnyű felvenni a fonalat, de aztán felvette, Leon és Violetta újra összejöttek, minden jó, ha jó a vége, sóhajtott fel, és a reklámra megint levette a hangot, de nem kapcsolta ki, minek, hisz nemsokára jön a következő rész, és míg jött, kigurult a csészével meg a kannával, csinált egy újabb adag teát, mert az, ami benne volt, kihűlt, belelöttyintett egy kis Deutscher Rumverschnittet, aztán még egy kicsit, visszatért, és már vehette is fel a hangot, mert kezdődött megint, ahogy Karinnál is a rejtett düh, mert ez van, ha belenéz egy arcba, mondta magában, és az állkapcsánál elkezdett rángatózni egy ideg, amikor egy pillantásnál tovább figyel valakire, akkor mindig ez van, hogy ugyanis a rossz szeme miatt erre az is figyelni kezdi őt, és mivel most is így történt, át is ment az övét követő második kocsiba, és ott ült le, és ült egy darabig, majd kiment a vécére, hogy hallja, nem jön-e utána, de nem, nem volt mozgás odakint, nem sziszegett az ajtó, úgyhogy kivárt egy kicsit, aztán kiment, és visszaült a helyére, nézett kifelé az ablakon, de nem volt mit, mivel csak azt láthatta, ahogy a kint szakadó eső cseppjei végigcsapnak az üvegen, és esett az eső Sulhban is, bár nem olyan hevesen, mint a vonatúton, mely meglehetősen hosszúra nyúlt, háromszor kellett átszálljon, előbb Hoyersverda-ban, aztán Lipcsében, végül Erfurtban, és kimerítette, de nem fáradtságot érzett, hanem türelmetlenséget, már túl akart lenni az egészen, mert újra kell kezdeni mindent a nulláról, és más nincs, csak ez, amit

még le kell zárni, és már sötétedett, amikor Suhlba ért, ismerte valamennyire a várost, hisz gyakran megfordult itt, s bár nem vett részt az innen szervezett akciókban, mert mint mindannyiuknak, neki se jelentett az egész mást, mint magamutogató cirkuszt, odament, ahol a leginkább sejtette, és mint mindig, ezúttal is jól számított, mert a Sportpensionban találta meg, a hangtompítót már csak a lépcsőn szerelte fel, miután megtudta a portástól, hol lakik az „öccse", halkan bekopogott, s mikor az ajtó kinyílt, ő belépett, az ajtót becsukta maga után, s elég volt két gyors lövés a fejbe, Jürgen tudta, miről van szó, bár az, ami a szétlőtt fején ott maradt, még leginkább a csodálkozásra hasonlított, de Karin ezt nem láthatta, mert már messze járt, Florian pedig épp ebből értette meg, hogy jó helyen vizsgálódik, bár amikor Mücka-ban kiderült, hogy az anyja csak annyit tud, hogy a fia talán Suhlban van, világos volt, hogy nem lesz egyszerű, mert bár jöttek Suhlba falat mosni korábban, nem volt igazán fogalma a városról, emlékezett ugyan egy nagy lakótelepre, meg a belvárosra, ahol dolgoztak, de közelebbről semmi, úgyhogy elég sokat kellett kérdezősködnie, mire végre eljutott a Sportlövészeti Centrumparkhoz, ahol keresztül-kasul kellett járja a területet, hogy rájöjjön, akit keres, az nem itt bújt el, így jutott a szállóhoz, választott egy helyet, ahol ő teljesen belátja az épületet, de ahonnan őt senki nem láthatja meg, levette a zsákját, és a laptopon beállította a *Wohltemperiertes Klavier* egyest, a fülhallgatót nem kellett a fülébe dugni, mert azt soha nem vette ki onnan, meghallotta a C-dúr prelúdium első taktusait, és várt, arra várt, hogy meglássa, amikor kijön, de aztán, hogy besötétedett, meglepetésére Karin tűnt fel hirtelen a semmiből, kalapot viselt, vörös parókát hordott, és szemüveget, de ő azonnal felismerte az álszemüveg mögött, még ebből a távolságból is

föl, mert Karin merev mozgását és merev tekintetét nem lehetett nem felismerni, nézte, ahogy besurran az épületbe, s nem habozott egy pillanatig sem, a *Wohltemperiertes* már az e-moll fúgánál járt, azonnal utánarohant, már nem látta a bejárati hallban, Jürgen után kérdezett, de a portásnak nem csengett ismerősen a név, viszont megkérdezte, nem ugyanazt a férfit keresi-e ő is, mint egy hölgy, akit most küldött fel egy mückai sportlövőhöz, de már késő volt, Karinnal nem találkozott, ám a harmadik emeleten rögtön észrevette a nyitott ajtót, csak hát odabent már nem volt semmi dolga, így ismét lerohant a lépcsőn, s amikor a földszintre ért, egy másik kijáratot keresett, mert abban biztos volt, hogy Karinnal azért nem találkozott, mivel az egy másik lépcsőházat használt, s nem a rendes kijárat felé hagyta el az épületet, és így is volt, akadt egy hátsó ajtó az épület ellenkező oldalán, a nőt ugyan nem látta, de érezte, hogy csak a Schützenstraße felé futhatott, közelebb vagyok tehát, mondta magának, és közelebb is volt, mert eggyel kevesebb maradt, viszont Karinnak nem akadt a nyomára, Karin felszívódott, hiába is keresné tovább, tudta, hogy vele nem veheti fel a versenyt, és egyelőre nem is akarta, Suhlban maradt éjszakára, egy elhagyatottnak látszó ipartelepen húzta meg magát, a *Wohltemperiertes* II-nek is a végére ért, bírta a hideget, és bírta az esőt is, de most egy kicsit fázott, úgyhogy egy lerobbant csarnokban olyan helyet keresett, ahol védve van valamennyire a hidegtől is meg az esőtől is, volt egy száraz pulóvere, és volt száraz trikója, alsóneműje és zoknija a hátizsákban, úgyhogy átöltözködött, s az átázott darabokat kiteregette egy vaslépcső korlátjára, s bár kikeresett egy újabb művet a laptopon, ahogy elindult a *Goldberg-variációk*, azonnal elaludt, aztán felriadt valami zajra, rögtön éber lett, felemelte a fejét, kikapcsolta a *Goldberg*et, hallgatózott, de semmi,

a csarnokban teljes csend honolt, már nem bírt visszaaludni, mert fázott, akkor összeszedte a kiteregetett ruhákat, visszagyömöszölte őket a hátizsákba, s már úton volt, kifelé Suhlból, nem közvetlenül rajta, de nagyjából a 71-es út mellett haladt, Ilmenau-t egy jó nagy ívben kikerülte, s már a 4-es felé ment, közben kezdett világosodni, éhes volt, meg szomjas is, főleg szomjas, úgyhogy Martinroda-nál egy sportpálya mellett vizet keresett, és talált is egy csapot, aztán meg beóvakodott a falucska széléig, és ott egy ház kertjében krumplit kapart ki a földből, és megette nyersen, a gyomra erős volt, mert ennek a gyomornak már semmi nem ártott, mert mióta nekiindult, belül is mindene átalakult, mint ahogy az érzékszervei is teljesen megváltoztak, ezekre támaszkodott az agya helyett, mivel az agya még nem működött, és lehetőleg került mindent, ami emberekkel hozta volna kapcsolatba, állatokkal viszont gyakran találkozott, őzet, nyulat, rókát, mókust, egeret közelről figyelt meg, mert egyetlen állat se menekült túl messzire, amikor észrevették őt, az őzek csak pár ugrással távolodtak el tőle, aztán megálltak, és nézték, azaz nézték egymást, de ugyanígy volt a többiekkel is, mintha megérezték volna, hogy Florian nem jelent rájuk veszélyt, mert valóban nem jelentett, rájuk nem, ha épp egy erdős területen vágott át, és ez történt a leggyakrabban, akkor ugyanabból ittak, és ugyanazt ették, mert nemcsak a nyers krumplival és más háztáji növénnyel bírt el a gyomra, de szinte bármit megehetett gond nélkül, amit az erdőkben talált, és bármilyen patakból, tóból, érből ihatott nyugodtan, nem lett semmi baja, csak az volt a gond, hogy közeledett az igazi hideg, hajnalonta sokszor fagyott a magasabb területeken, és erre fel kellett készülnie, úgyhogy elkezdett lopni, bárhol talált valami vastagabb textilt, rögtön eltette a hátizsákba, bement minden hátsó udvarba,

ahová teregettek, és leszedett mindent, amire szüksége volt, később bejárt templomokba is, ahol pokrócnak és kabátnak valóra vadászott, ponyvát szerelt le például Erfurtban egy kávézó teraszán egy éjjel, de ezt és még sok mindent már nem cipelt állandóan magával, hanem rejtekhelyeket épített ki a legkülönbözőbb helységek közelében, és oda rejtette a zsákmányt, végül Jena-ban fogott nyomot, éspedig véletlenül, egy temetőben megmosakodott, és letisztogatta az öltözékét, amennyire csak képes volt rá, és miután kikapcsolta a zsákban a laptopot, beült egy városszéli kávézóba, mely valójában egy kocsma volt, kávét és vizet kért, de csak hogy fedezze magát, mert igazi szándéka szerint egyrészt fel kellett töltse az akkumulátort, másrészt meg kellett szárítsa a készüléket, félt, hogy az átázott zsákban valami baja lett, de nem, bár azért kitette az asztalra, engedélyt kért a pincérnőtől, hogy bedughassa a kábelét az asztala melletti konnektorba, és sem ezzel, sem mással nem tűnt fel, mert a hely amolyan külvárosi ingyenwifis hely volt, majdnem mindenki a laptopjával vagy az iPadjével volt elfoglalva, s míg maga is a sajátját törölgette, a kis helyiségben meghallotta, bár nagyon halkan társalogtak, amikor két férfi arról beszél, hogy gyűlés lesz a Braunes Haus-ban, nem jelentett nehézséget megtudnia, hogy a hely Alt-Lobeda-ban van, és villamossal sincs messze, aztán már csak a bejáratot kellett megfigyelnie, s bár másra számított, nem Andreas-ra, őt látta meg bemenni, s őrá várt ezután, majd követte egy kihalt, keskeny utcába, amelyből Andreas már nem jutott ki, még csak el se rejtette, ott hagyta egy nagy szemeteskonténer mellett, mert a továbbiak már nem érdekelték, s egyáltalán, tulajdonképpen nem érdekelte semmi, amit a háta mögött tudott, valahogy úgy volt vele, hogy ami mögötte van, az nincsen, ami meg előtte, az meg nem lesz,

a teljes ürességre tört, és nem lehetett megállítani, mert nem lehetett elé állni, mert nem lehetett akadályozni, úgy közlekedett, mintha láthatatlan lenne, egyszerűen nem tudjuk, hol van, gyűrögette az egyik kezével a másikat a Vertreter, amikor egy eddig még nem látott civil nyomozó megkereste, és kérdéseket tett fel neki Florianról, gyűrögette, mintha ő tehetne róla, de én nem tehetek róla, védekezett, amikor látta a nyomozó arcán, hogy elégedetlen a válaszaival, most mit csináljak?, nem vagyok az apja!, én mindent elmondok, amit tudok, készséggel állok rendelkezésre, de fogalmam sincs, hol lehet, soha nem ment el hosszabb időre, mert ha el is ment, mondjuk Lipcsébe, már éjjel visszajött, nézze, hajolt közelebb a nyomozóhoz a nappaliban, Florian egy gyenge idegzetű gyerek, de gyerek, és ezt hangsúlyozni szeretném, akármi is az, ami miatt keresik, abban ő biztosan ártatlan, én még egy ennyire ártatlan gyereket életemben nem láttam, úgyhogy, és itt elhallgatott, csak megrántotta a vállát megint, és kikísérte a nyomozót, és egyáltalán nem tudta, miért kereshetik Floriant, most, hogy tudomása szerint már réges-régen abbahagyta a levelezését a Bundeskanzlerinnel, elképzelni se, és így lett volna ezzel mindenki Kana-ban, ha egyáltalán tudtak volna róla, hogy Floriant keresik, meg hogy nem találják, de nem tudta senki, Ringer asszony se tudta, és Hopf asszony se, és Ilona se, és Burgmüller asszonyék se, senki se, de ez így már furcsának tűnt, furcsa, mondta Ringer asszony, korábban soha nem volt rá példa, hogy ennyi időre elmaradjon, pedig ha valakinek, akkor neki kiönteném a szívemet, persze, Brigitte-nek is kiöntöttem, de az más, Floriant már időtlen idők óta ismerem, és nagyon szeretnék most azokba a nagy kék szemeibe belenézni, ezt mondta a férjének, de az úgy tett, mintha nem hallotta volna, mit érdekli őt Florian meg Kana meg akármi,

sóhajtott fel, pedig az elmúlt időkben Ringer asszony szerint már valamennyire megnyugodott, vagy inkább mintha beletörődött volna abba, amin nem tud változtatni, s mivel nem történtek újabb borzalmak, meg hát a náccik is eltűntek a maguk módján a városból, így együtt mindez elégnek látszott ahhoz, hogy egyre kevesebbet igyon, vagyis az ő lelki sebei is mintha kezdtek volna gyógyulni, Ringer asszony legalábbis így magyarázta benne a változást, s ezért már többet is beszélt hozzá, mint eddig, mert eddig csak annyit mert, hogy gyere, kész a vacsora, vagy gyere, szívem, fürödj meg, már két napja nem zuhanyoztál, meg hasonlók, de mostantól erről-arról be is számolt neki, hogy milyen jól néz ki a kamra meg a nyári konyha, és hogy holnap pedig a padlást kezdi el, és úgy is tett, másnap nekilátott, sajnos, először le kellett volna hordania mindent az udvarra, de az eső miatt ezt el kellett halassza, de akkor mit csinálhat?, tette fel a kérdést, és elkezdte az évek alatt felhordott holmikat különválasztani odafent, prüszkölt a portól, de nem érdekelte a por, ha nem csinálta volna, nem találta volna meg önmagát, mondta Feldmann asszonynak, akihez inkább ő járt el, pedig elég messze lakott, tudod, ha megállok, rögtön eszembe jut minden, ezért nem állok meg, egész nap csinálok valamit, hogy elfáradjak, és nagyon elfáradok, szinte beesek az ágyba, de így jó, ha nem így csinálnám, belebolondulnék, Feldmann asszony győzködte, hogy ugyan hagyja, szabaduljon meg már attól, hogy marja magát, a dolgok rendeződnek, mert mindig minden rendeződik, elsimul, és a sebeket begyógyítja az idő, meg hasonlók, de Ringer asszony nem hitt benne, hogy rendeződnek a sebek meg az idő, viszont, bár beleborzongott ezekbe a banális fordulatokba, most nemcsak elviselte őket, még kívánta is, olyanok voltak, mint a balzsam, gyógyították, drága Brigitte-m,

mondta neki, mind a ketten tudjuk, mi van, de bevallom neked, nagyon jólesnek a szavaid, és el se tudod képzelni, mennyire hálás vagyok a sorsnak, hogy összehozott minket, és Feldmann asszonynak könny szökött a szemébe, és bátorítóan megszorította új barátnője kezét, aztán csinált még két caffè latte-t, mert nem tudott megálljt parancsolni magának, ha valami nagyon ízlett neki, és az új kávé Jena-ból nagyon, Hopf asszonnyal szövetkeztek ösz-sze még régebben, mert azoknak úgyis be kellett vásárolniuk rendszeresen, de mostanában, hogy a Garni teljesen vendég nélkül maradt, és már inkább csak kávébabra volt szükség ott is, néha ők vállalták a beutazást, ráadásul Ringer asszony is csatlakozott, így már megérte, szinte semmire kijött a benzinpénz, persze, azt egyikük sem tagadta, hogy a Markt 11 drága, mert drága, na, néztek össze, csak hát, az a helyzet, hogy az ott őrölt kávékra nagyon rá lehetett kapni, és rá is kaptak mind a hárman, nekik mostanában a Hausmischung jön be, mondta Ringer asszony, míg Hopf asszony csak és kizárólag a Rica Tarrazu-ra esküdött, amihez Feldmannék is, akik korábban évekig a Santos-t itták, csatlakoztak, és nagyon finom volt, nagyon finom, jegyezte meg Brigitte, amikor beleivott a csészébe, már az illata, drágám, mondta, és kéjesen behunyta a szemét, ahogy megcsapja az orrom, már az isteni, hát, nem?, de, igazad van, ivott bele a sajátjába Ringer asszony, és elismerően bólintott, és mosolygott, és ez új volt, drágám, én nem láttalak téged mosolyogni, mióta összejöttünk, nézett rá Feldmann asszony felcsillanó szemmel, istenem, tűnt el a mosoly rögtön Ringer asszony arcáról, és érezte ő is, hogy kezd javulni minden, és elsírta magát, nem volt az a sírós fajta, de az átélt szenvedések meggyötörték a lelkét, nehéz volt az első hetekben nagyon, magyarázta újra meg újra Feldmann asszonynak, de azt nem zavarta, hogy

ennyiszer hallja, mennyire, de mennyire nehéz tartani benne a lelket, nehéz, borzasztó nehéz volt elviselni, hogy tehetetlen vagyok, és csak a türelemben bízhatok, Feldmann asszonynak arany szíve volt, és természetesen értette, kire vonatkoznak a szavak, teljesen együttérzett a barátnőjével, nekem kiöntheted, szorongatta a kezét, nekem elmondhatsz mindent, drágám, és ő kiöntötte, és elmondta, és így lassan olyan szoros kapocs alakult ki köztük, hogy igazán már csak Florian hiányzott neki, el is ment egy ízben a Hochhaus-ba, és felcsengette, de Florian nem reagált, viszont már a harmadik csengetésére kiugrott a kapun a Vertreter, és mondta, hogy talán már nem emlékszik rám, de én vagyok itt a Vertreter, és hogy Florian nincs itthon, hiába csenget, nem tudjuk, hol van, hetek óta nem látta senki, és aggódunk, ezzel összecsücsörítette a száját, fejét behúzta a nyaka közé, a vállát felrántotta, s a két kezét széttárta, így jelezvén, hogy senki nem tud semmit Florianról, amit ő különben, magyarázta aztán, nagyon bán, mert jóban vannak, tudom, bólintott Ringer asszony, tudom, mert sokszor beszél magáról, és hálás vagyok, hogy ennyi figyelemmel van iránta, de hol lehet, ilyesmi még soha nem fordult elő, igaz?, igaz, felelte a Vertreter, már a rendőrök is keresik, a rendőrök?, emelte fel a hangját Ringer asszony, igen, bizony, a rendőrök, többször kihallgatták, és aztán is jöttek, csak addigra már a mi Florianunk felszívódott, és Ringer asszonynak nem tetszett, ahogy a Vertreter beszél, és ez a „felszívódott" még sokáig ott csengett a fülében, míg hazafelé igyekezett, mert az ugyan nyilvánvaló volt, miért beszéltek vele a rendőrök, hisz arról az állatról Florian tudhat a legtöbbet, de ezzel a „felszívódással" a Vertreter őszerinte eléggé elvetette a sulykot, mert mintha arra akart volna célozni, hogy van ok, amiért Floriant nem találják,

ha egyáltalán igaz, tette hozzá, amikor beszámolt látogatásáról Ringernek otthon, de az nem felelt, még mindig nem érdekelte semmi, a Florian-téma meg kifejezetten idegesítette, mint régebben is, úgyhogy kikapcsolt, és hagyta, hogy a felesége mondja, mondja, majd elhallgat, gondolta Ringer egykedvűen, mostanában már nézte a tévét is, amit a felesége ugyan már régóta bekapcsolva tartott, de korábban nem tudott koncentrálni a képernyőre, viszont újabban igen, néha, ha híreket mondtak az MDR-en, akkor felületesen odafigyelt, és erősödött, ezt érezte Ringer asszony is, és egyre jobban fűszerezte az ételeket, amelyeket elé tett ebédre vagy vacsorára, mert kezdetben még ebben is kímélte, de most már, hogy úgy látta, vagy úgy akarta látni, javul a helyzet, próbálta lassan a dolgokat abba az irányba terelni, ahol azok eredetileg voltak, még ilyen apróságokban is, mint az étel, mert azt akarta, hogy visszanyerje az erejét, azt akarta, hogy összeszedje magát, azt akarta, hogy újra a régi Ringer legyen, aki határozott, aki tele van tettvággyal, és akit vakon követnek az emberek, ahogy Florian is vakon követte a nyomokat, melyek elvezették a következőhöz és a következőhöz, az a különleges érzék, mely feltámadt benne, egyre élesebbé tette az ösztöneit, már nagyon sok idő telt el, mióta útnak indult, de még mindig nem gondolkozott, bár nem azért, mint az elején, amikor nem volt képes rá, hanem inkább azért, mert már nem érdekelte a gondolkozás, nem volt szüksége a gondolkozásra, sőt, görcsbe rándult a gyomra, ha néha előfordult, hogy úgy tűnt, mindjárt gondolkozni kezd, csak az ösztönei voltak fontosak, és ezek valóban vakon vezették, és mindig megtalálta a célt, és senki nem állt az útjába, egyre ügyesebben kerülte ki azokat a helyzeteket, amelyek veszélyesek lehettek számára, csak néhány szót váltott járókelőkkel, pincérekkel, ezzel-azzal, amikor

töltésre vagy információra volt szüksége, de semmi több, idegenül érezte magát közöttük, persze ez amúgy is mindig így volt vele, azzal a különbséggel, hogy most úgy folytak a dolgok, ahogyan azokat ő akarta, most világosan látta, hogy ebbe is született bele, csak félrevitték, most tudta, hogy ő ő, és itt, ebben az idegenségben otthonosan mozgott, az erdőkben a fák között, az országutak közelében, de sose túl közel, éjjel bokrok sűrűjében vagy elhagyott külvárosi helyeken meglapulva, aztán nappal kúszva, rohanva, visszafogottan gyalogolva, épp mire volt szükség, még mosakodott, ha kutat talált, vagy ha olyan közvécét, ahol nem zavarhatták meg, de nem nagyon tartotta fontosnak ezt sem, mert tudta, bár nem érdekelte, hogy egy mosdás már nem nagyon változtat a külsején, és épp emiatt, a külseje miatt, egyre ritkábban fordult útbaigazításért emberekhez, másképp kellett megtalálnia azt, akit éppen keresett, például most is, mivel ki kellett várja, míg a gerai csapat újra játszik Gera-ban, de hiába várta ki, az üvöltöző szurkolók között senkit nem talált meg, úgyhogy útnak eredt Saalfeld felé, nem a 9-esen vagy a 2-esen, hanem kerülővel, jó nagy kerülővel Dürrenebersdorfból Merkersdorfon, Bocka-n és Lederhose-n át hol kijárt úton, hol taposott ösvényen, patak mellett és keresvén mindig az erdők közelségét Pössneckig, míg ment a fülhallgatóban a *Máté-passió*, aztán véget ért, és indította újra, de Pössnecktől is csak a távolból követte a 281-est, így érte el Saalfeld északkeleti szélét, hajnalban indult, de csak késő éjjelre támolygott be egy vasmű hátulsó udvarán egy konténerig, valahogy felmászott még a konténer tetejére, aztán a laptopot se kapcsolta ki, azonnal ájult álomba merült, mert nagyon kimerítette az út, a lába megsérült, mintha eltört volna egy ujja, amikor beugrott a vasmű kerítésén, csak reggel nézte meg, amikor hangokra ébredt, nem

volt elég elővigyázatos, a vasműben már dolgozni kezdtek, így ott kellett maradjon estig, megvárta, míg elcsendesül minden körülötte, aztán lemászott a konténerről, és a legközelebbi kerítésig kúszott, a kutyák, akiket szabadon eresztettek már, nem okoztak neki gondot, akkor se ugatták meg, amikor előző éjjel ideérkezett, és most se, csak tisztes távolból, némán és mozdulatlanul figyelték minden mozdulatát, mintha felismernének valakit benne, a Saale itt sokkal szélesebb volt, mint Kana-ban, egy darabig ennek a partján haladt, de elkerülvén a város központját, később letért, az állomást aztán inkább nagy ívben megkerülte, és a sínek mentén ment tovább, inni ivott a gyárban egy udvari csapnál, de ennivalót ott nem talált, így most olyan kertet keresett, ahol megint kiszedhet valamit a földből, de jó ideig semmi, csak az ipari pusztaság, végül egy pékséget vett észre, odabent égett a villany, s az épület hátsó oldalában egy ajtó mellett két munkás épp cigarettázott, megvárta, míg visszamennek, aztán a kétoldalt egymásra hányt ládák között felfedezett egyet, amelyik száraz péksüteményekkel és kenyérrel volt tele, megtöltötte a zsákját, amennyi csak belefért, elhúzódott oda, ahonnan érkezett, s az út túloldalán egy szervizépület mögött elkezdett falni, tépte a kenyeret, és az egyik zsemlét nyomta be a másik után, alig rágott, inkább csak nyelt, nagyon éhes volt, nem evett egész úton semmit, mert minél gyorsabban ide akart érni, végül a maradékot belecsavarta egy ingbe, az inget vissza a zsákba, az egészet meg fel a hátára, s már újra a Saale mellett gyalogolt, és sokáig nem talált hidat, amelyen átkelhetne a túlpartra, ahol a város feküdt, ezért elindult visszafelé, ismét megkerülte az állomást, de aztán meggondolta magát, és bement, még nem zárták le a főbejáratot, volt néhány lődörgő meg hajléktalan, vonatra már senki se várt, leült az egyik padra,

benyúlt a zsákjába, kikereste a *Máté-passiót* megint, bekapcsolta, és várt, de egy idő után odament egy már zárni készülő dönerárushoz, és a nyitott ablakon át megkérdezte, hol vannak itt a nácik, mire a döneres, aki épp a bárányhús kihűlt maradékát vagdosta le a fémnyársról, megfenyegette a késsel, de erre meg Florian benyúlt az ablakon át, és elkapta a nyakát, a Laborban, nyögte ki erre a döneres, és kezdett kidülledni a szeme, Florian enyhített a szorításon, és megkérdezte még egyszer, hogy hol?, a Laborban, a Silberbergen, akkor eleresztette, és elmagyaráztatta vele, merre is van az a Silberberg, és már ott se volt, Saalfeldet se ismerte jobban, mint a többi thüringiai települést, de itt is volt egy hozzávetőleges képe a helyről, így elég gyorsan megtalálta az utat előbb a Gorndorf nevű negyedbe, aztán meg tovább a Geraerstraße-n, de a Labor épülete teljesen sötétbe borult, mire odaért, úgy látszott, nem lakja senki, csak amikor végigjárta a bejáratokat, akkor szűrődött ki az egyiken valami zaj, kívülről nem lehetett megállapítani, emberi hang-e, vagy valami más, emberi hang volt, derült ki hamarosan, Gerhard hol van?, kérdezte Florian három gyakorlóruhás, kopasz, fülbevalós fiútól, akik az ajtó mögötti nagy terem egyik sarkában egy szeneskályha körül ültek, és söröztek, miféle Gerhard?, erre Florian elindult feléjük, mire mind a hárman rögtön felálltak, így le kellett ütnie kettőt, a harmadikat meg visszanyomta a székére a kályha mellett, és megkérdezte megint, Gerhard, merre van Gerhard?!, milyen Gerhard, bszdmeg?!, és két ijedt szem meredt rá, én nem ismerek semmiféle Gerhardot!, erre Florian megfogta a nyakát, és magához húzta, egy pár másodpercig csak nézte, aztán elengedte, nyominger vagy?, nyöszörögte a fiú, miközben amennyire csak bírt, hátrahúzódott a széken, nem, felelte Florian, mert ha a kanairól van szó, lett készségesebb

a másik, s fájdalmas képpel a nyakát masszírozta, akkor az a Berndt-nél lakik most, hol van Berndt?, nem tudom, jött a válasz, de amikor erre Florian újból felé nyúlt, a fiú azonnal kinyögte, hogy Gorndorfban, aztán pontosan elmagyarázta, melyik utca és melyik épület Gorndorfban, Florian még mindig nézte, és nem mozdult, a fiú az ajkait harapdálta, odakapta a tekintetét a még mindig mozdulatlanul fekvő társai felé, aztán lesunyta a fejét, Gorndorf nem volt messze, egy keveset visszafelé kellett menjen a város felé, és gyorsan megtalálta a házat is, már elég későre járt, alig volt olyan lakás, ahol égett a villany, a kaputelefonon próbálkozott, hátha valaki véletlenül kinyitja, de ha egyáltalán felvette valaki, pár másodperces sistergés után a vonal mindig megszakadt, ekkor Florian megkerülte az épületet, és udvart keresett, és meg is találta, még épp időben, mert Gerhard épp fordult kifelé ebből az udvarból egy kis drótháló kapun, és el akart tűnni a sötétben, de nem tudott, a fejét egy betonoszlopon verte széjjel, melynek tetején, mint Kharón csónakjában a lámpás, halványan pislogott egy csupasz utcai égő, de az erőtlen fény nem világított meg semmit abból, ami alatta történt, meg aztán ott a kásás, piszkos derengésben már amúgy se nagyon volt mit látni, hisz Gerhard már nem volt Gerhard, Florian meg már messze járt, de egy jó ideig nem tudták, hogy őt kell keressék, nem állt össze a kép, felmerültek ugyan gyanúra okot adó adatok, csak semmi nem volt határozott, s főleg nem találták az összefüggéseket, mert ez csak akkor sikerült, amikor az elkövetés módjára összpontosítottak, tudniillik hogy a gyilkos Saalfeldben is, Jena-ban is ugyanazzal a módszerrel élt, mint Kana-ban, csak a suhli gyilkosság lógott ki a sorból, ott egy 9 mm-es Parabellumot használt az elkövető, és ezzel megint összezavarta az erfurtiakat, akiket ráállítottak az ügyre, válasszuk akkor ketté,

mondta a nyomozást vezető hadnagy, de választhatták akárhányfelé is, Florian és a gyilkos között még sokáig nem látták a megfelelést, a tél most már komolyan tombolt, és uralma alá vonta az egész tartományt, hajnalonta erős fagyokkal és ködel kellett az embereknek megbirkózniuk, napközben meg gyakran hullott a hó, és egyre nehezebb lett a közlekedés, komoly késésekkel kellett számolni a vonat- és a távolsági buszközlekedésben is, az elején persze, mint minden télen, elég nagy volt a felfordulás, de aztán, mint minden télen, lassan megnyugodtak a kedélyek, mindenki hozzászokott a körülményekhez, hogy hajnalonta erős fagy és köd van, napközben meg gyakran hull a hó, de ami Floriannak a legtöbb gondot okozta, az a szél volt, így, hogy a nappalokat, amikor pihennie kellett, már nem tölthette lakott területen, és az erdők sűrűbb részein húzta meg magát, a jéghideg, csontig hatoló szél kimerítette, a kezeit szinte nem is tudta már használni, annyira elfagytak, ugyanis bár többször megpróbálkozott vele, nem sikerült eddig kesztyűt lopjon, hol egy trikóval csavarta be őket, hol meg egy pulóvert igyekezett rájuk csavarni valahogy, ráadásul ha ezzel ideig-óráig megoldotta is a dolgot, még mindig ott volt az arca, az orra meg a füle, mert ha becsavarta az egész fejét valamivel, akkor egy idő után nem kapott levegőt, ha pedig nem csinált a fejével semmit, akkor úgy érezte, le fog törni reggelre az orra vagy a füle, nehéz volt tehát, magányosan álló gazdaságokban keresett menedéket, belebújt szalmakazalba, bármibe, csak átvészeljen egy-egy nappalt, de ez mindig veszélyt jelentett, mert bármikor jöhettek, mint ahogy jöttek is egy vasvillával a kazalhoz vagy oda, ahol éppen aludt volna, és akkor megint a menekülés, és ha ritkán is, de elő-előfordult, hogy meglátták, ami azt jelentette, hogy akkor vagy bejelentik, vagy nem, ezt nem lehetett eldönteni, de érezte, hogy ez

így nem nagyon mehet tovább, ráadásul mivel alig tudott nagyobb távon mozogni az időjárás miatt, egy ideje semmiféle új nyomra nem bukkant, mert Uwe-ról alig tudott valamit, jószerivel nem is igen látta, amikor még a szakasz együtt volt, Uwe homályos személynek számított a többiek között, homályos, jelentéktelen, ami azt jelentette, hogy nem voltak igazi körvonalai, ha le kellett volna írja, semmi sajátos, csak rá jellemző vonást nem tudott volna kiemelni, annyira átlagos volt, se nem magas, se nem alacsony, se nem kövér, se nem sovány, az arca egyszerűen nem fejezett ki semmit, soha nem hívta fel magára a figyelmet, és szinte soha nem beszélt, a szakasz működésének folyton a hátterében tartózkodott, így most, amikor ő lett volna a következő, nem is igen tudta, honnan és hol szerezhet rá vonatkozó információt, nem tehetett mást, mint hogy Andreas után megy, sajnos, nem kérdezte meg tőle, amikor még Andreas válaszolhatott volna, de mindegy, késő, most akkor Andreas nyomán kell Uwe-t megtalálnia, annyit tudott a Bossztól, hogy mind a két kamerád javítóból került Kana-ba, de hogy ebből hogy lesz meg ez az Uwe, arra a télnek ebben a számára kedvezőtlen tombolásában egyelőre nem talált választ, Uwe pedig nagyjából ugyanilyen reménytelennek látta a helyzetét, hogy megfizessen annak, aki végzett Andreas-szal, először Karinra gyanakodott, de ennek nem volt semmi értelme, persze Karinra gyanakodni magától értetődő volt, mert ő jelentette a legkiszámíthatatlanabbat és a legérthetetlenebbet, soha senki nem tudta a szakaszban, Karin éppen mit gondol, és miért mondja ezt vagy azt, miért teszi ezt vagy azt, elég volt belenézni a szemébe, s az ember máris arra jutott, hogy nem szabad közel menni hozzá, mert annak kiszámíthatatlan következményei lehetnek, ő volt az egyetlen a Burgban, akitől mindannyian féltek, senki nem mondta ki,

de így volt, Uwe mindig érezte, hogy igaza van, mindenki, még a Bossz is tartott tőle, így arra gondolni, hogy Karin keze van a dologban, kezdetben tényleg adta magát, csak hát, nem volt semmi értelme, gondolkozott a dolgon újra meg újra, túl voltak már hetekkel a temetésen is, ahol amúgy Karin éppúgy nem jelent meg, pedig tudott róla, mi történt Andreas-szal, mint ahogy nem jött el a Bossz temetésére sem, amikor pedig azt elég jól megszervezték a titkos vonalakon, még Plauenből, Erfurtból, Drezdából, Berlinből és Dortmundból, de jöttek Csehországból is az NSJ-sektől, de még Magyarországról is a Legio Hungaria-tól, igazán szép megemlékezés volt, erőt adott, noha épp a veszteséggel kellett szembenézzenek, de erőt, mert olyan beszédek hangzottak el, amelyek az áldozatból új hatalmat vezettek le, és megforgatta a dolgot innen is, onnan is, és sehogy se volt értelme, hiszen mi lett volna a célja Karinnak, végez Andreas-szal, na, és?!, ráadásul hogy csinálta volna, mikor csak ötven kiló, így tépelődött Uwe a szülői házban, azaz már csak egy kis földszinti egyszobásban, ahová az anyja nővére költözött, miután a drog miatt teljesen szétesett, és elvesztette ezt a szülői házat, ezért neki se volt nagyon más választása, mint hozzáköltözni, amikor szétmentek a támadás után, megbeszélték, hogy egyetlen szimpatizánshoz sem, mindenki próbáljon a családjával kezdeni valamit, ez volt a terv, amit mindnyájan elfogadtak, és ez volt az oka annak is, hogy ők ketten Andreas-szal nem maradhattak együtt, pedig ha így történhetett volna, megvédi, úgy érezte, vele semmiképp nem bánt volna el, akármilyen erősnek mutatta is magát, nyilván lesből támadott, csak erre bírt gondolni, különben Andreas-t soha nem kapja el, Uwe meg volt győződve erről, de még így sem értette, egyszerűen se belső, se külső ellenséget nem tudott felidézni, aki éppen a bátyjára utazott

volna, hacsak nem, jutott az eszébe még a tél elején valamikor, hacsak nem az a drabális zsidó, aki évek óta hergeli ellenük a lakosságot és a hivatalokat is, az mindent megtett volna, hogy elsöpörje őket a föld színéről is, de valahogy mégse látszott olyannak, aki illegális akcióba kezd, szembefordulva a saját törvényeikkel, meg ilyenek, á, nem, gondolta csüggedten, nem ő lesz az, de miután senki mást nem volt képes még csak előhúzni sem, visszautazott Kana-ba, december eleje volt, már feldíszítették a Bahnhofstraße-t az idétlen égősorokkal és a villogó lámpakoszorúkkal, elbszott egy város, morogta, aztán megkereste Archie-t, leült az egyik székre a várakozók közé, aztán magához hívta a mestert, és a fülébe suttogta, hogy sürgős, és intett neki, hogy ideiglenesen távolítson már el a pincéből mindenkit, mert fontos, és nem tűr halasztást, kezdte aztán mély hangon, hú, de kikúráltak, bzdmeg, hol voltál, egyetemen?, mi ez a nem tűr halasztást?!, hagyjuk, folytatta Uwe halkan, pedig már senki nem maradt az üzletben, és előadta, hogy nyomra van szüksége, mert ez meg ez történt Saalfeldben meg Jena-ban meg Suhlban, és senki nem tudja közülünk, ki a fsz lehet az, de mivel a bátyámat is kinyírta, nekem igazságot kell tennem, érted, és Archie most nézett rá úgy ismeretségükben először, mint olyasvalakire, aki meg is tudja tenni, amivel fenyegetőzik, meg egyáltalán, most nézett rá először úgy, hogy látja is, mert az igazat megvallva, Uwe soha nem számított a számára sem, ha ott volt is, nem volt jelen, ha lefényképezték volna őket együtt, a helyén csak egy üres folt marad, mert soha senki nem vett róla tudomást, viszont úgy látszik, hajtotta le a fejét, míg elgondolkodott, mit mondjon, hogy ez már a következő nemzedék, majd összerakták, amit tudtak, és elkülönítették attól, amit nem, aztán Archie bezárta a boltot, leült a gép mellé, és megkezdte a kutatást a neten,

de nem jöttek jó válaszok, Uwe meg egyre idegesebb lett, s amikor úgy látta, Archie nem boldogul, akkorát vert az asztalra, ahol Archie a tűkészleteket, a fertőtlenítőszereket meg a pótmarkolatokat tartotta, hogy szétrepült minden, aztán leverte a polcot a festéktubusokkal, Archie próbálta menteni a menthetőt, de ő nem volt olyan jó kondiban, mint Uwe, úgyhogy nehezen ment, de végül csak ki tudta tuszkolni az üzletből, Uwe-nek meg csak az járt a fejében, hogy hát persze, bsszmeg, hogy ő volt, ezért nem találunk semmit, ráadásul mindenki be van szarva tőle, de én megtalálom, a krvanyját, de nem találta meg, mint ahogy akkor sem, amikor az ő feladata lett volna megtalálni, mivel az adott címen senki nem tudott róla, pedig biztos, hogy ő volt, más nem lehetett, senki nem olyan okos, és senki nem olyan halálosan ügyes, mint ő, de már akkor sem sikerült, és nem is jött el a temetésre, bár ott lett volna a helye, mert a Bosszt ő is tiszteletben tartotta, vele soha nem mérte összze az erejét, ez mindenki előtt világos volt, aki a Burgban felmerült, így aztán a temetés is nélküle ment le, amúgy szép temetés volt, rengetegen jöttek, neki nagyrészt ismeretlenek, a Kanai Szimfonikusok játszottak, és szép volt a *Yesterday,* végig ezt nyomták a szimfonikusok, ha elértek a végére, akkor kezdték elölről, a ravatalozónál, meg aztán ahogy haladt a menet, végül a sírgödörnél is, egyszerű temetést kértek, és egyszerű is lett, összedobták a pénzt, de papot nem, azt nem merték megkockáztatni, az ismeretlenek után közülük csak Feldmann úr tartott egy sírbeszédet, azt kérték tőle, hogy rövid legyen, de hosszú lett, Feldmann úr elsorolt mindent, ami az eszébe jutott, mondta, hogy a tavasz virágjában, meg a sors kifürkészhetetlen, meg a hősiesség díja az égben meg a váratlan tragédiák, végül egy latin idézettel zárta, ők meg csak álltak egyik lábukról a másikra, nem tudták, mi a fenét kéne csinálni,

a sírások lehúzták a Reichskriegflagge-t a koporsóról, amit aztán a hiányos információk miatt bele akartak hajítani a gödörbe, de sikerült megakadályozni, s az utolsó pillanatban elkapni a gödör fölött, szépen összehajtogatták, és visszavitték oda, ahol annak a helye volt, és ennyi, ugyanez zajlott le még háromszor, szinte senki nem maradt már az eredeti szakaszból, a nagyok elmentek, mondta Uwe a temetőkapuban néhány velük együtt gyászolónak, és szétszóródtak, szétszóródtak végleg, Uwe úgy érezte, olyan térbe került, ahonnan kiszivattyúzták a levegőt, megbújt egy darabig, de aztán nem bírta tovább, és most itt volt Archie-nál, azaz már Archie-nál se, mert ez is csak egy fsz, és tehetetlen, visszautazott, és napokig rágta magát a kis földszintes egyszobásban, a nagynénje szinte folyamatosan és teljesen kiütve hevert az egyik ágyon, ő a másikon feküdt, a feje alatt összekulcsolta a kezét, és nézte a plafont, de a plafon annyira nyomasztotta, hogy inkább becsukta a szemét, és nem és nem tudta megtalálni az okát annak, miért éppen Karin lenne az, amikor az egyik nap egyszer csak beugrott neki, hogy talán mégis ő lesz, mert fel akarja számolni az egész szakaszt, hogy ne maradjon nyom, és ez rávallana, gondolta, az előrelátás, és felugrott az ágyból, irtózatosan büdös volt valamitől, szarszag, állapította meg, és a nagynénje felől jött, nem akarta tudni, hogy tényleg onnan jön-e, így csak összeszedte a cuccát, és elhagyta a lakást egy szó nélkül, és visszautazott Jenaba, viszont ott nemigen volt már mit tennie, így kiballagott a temetőbe, megállt Andreas sírjánál, már tavaszodott, de azért elég hideg szél fújt, és a sírral szemben még az arcába is csapott ez a szél, úgyhogy nem bírta sokáig, egészen a nyakáig felhúzta a cipzárt a dzsekin, aztán a kapucnit a fejére, és belehajolt a szélbe, és elindult a temetőkapu felé, amikor hirtelen elsötétült előtte a világ, és aztán már nem

is világosodott ki neki soha többé, madarak csiripeltek a kapu körül a fák lombtalan ágain, inkább panaszosan, mint boldogan, mert ha tavaszodott is, még nemigen volt okuk az örömre, de Floriannak feltűnt, hogy madarak vannak a közelében, rövid időre kikapcsolta a laptopon a *Wo soll ich fliegen hint*, és hallgatta őket, aztán a *Wo soll ich fliegen hin* folytatódott, és erre indult el, és már csak egyetlen ügye volt, ha ez látszott is a legnehezebbnek, mert nem az, hogy nem volt semmiféle támpontja, eddig se volt, mégis elboldogult, hanem hogy Karin még neki is annyira veszélyesnek tűnt, amivel számolnia kellett, ezért óvatosabb lett innentől kezdve, mint eddig bármikor, emiatt húzódott innentől félre, semmiféle jelét nem adta már annak, hogy egyáltalán létezik, s ha nem kellett volna naponta feltöltenie a laptopot, egyáltalán nem is találkozott volna emberrel, de így muszáj volt, viszont elvadult külseje ellenére ilyenkor is annyira jelentéktelennek volt képes mutatni magát, hogy ha egy pillanatig megakadt is a szeme rajta valakinek, besorolták a hajléktalanokhoz, például amikor bement egy kocsmába, vagy egy állomásra, vagy egy komputerüzletbe és így tovább, hogy benyomja a konnektorba a töltőt, csak olyan helyet használt, ahol sokan voltak, és ahol ezzel az elhanyagolt külsejével sem tűnt gyanúsnak, és nagy szerencséje volt ezzel, mert már kereshették is volna, hiszen a Vertreter bejelentette a jenai kapitányságon, ahol ismerték a régi időkből, hogy Florian Herscht, 07769 Kana, Ernst-Thälmann-Straße 38, hónapok óta nincs meg, nem hetek, hangsúlyozta, hónapok óta, tollba mondta a részleteket, aztán hazament, és várta, mi lesz, de nem lett semmi, Florian nem került elő, őt persze nem értesítették a fejleményekről, mert hát nem is voltak fejlemények, hisz a bejelentése csak egy volt a sok közül, és erre se idő, se energia, ahogy a jenai rendőrségen

fogalmaztak, ha egy-egy efféle bejelentő újra megjelent, és érdeklődni kezdett, nézze, mondták a Vertreternek is, amikor az vagy két hét múlva újra beutazott, még nem mondhatunk semmit, de rajta vagyunk az ügyön, maga megtette a kötelességét, és ennyi, de a Vertretert mindez nem nyugtatta meg, ahogy nem volt nyugodt Ringer asszony sem, és Hopf asszony sem, és Ilona sem, és egyetlen kanai sem, aki ismerte őt közelebbről, a nagy zűrzavarban senki nem foglalkozott ezzel, majd előkerül, nyilván elbújt valahol, mert megijedt, gondolták, ha gondolták egyáltalán, de most, hogy se újabb robbantás, se újabb gyilkosság, se semmi a borzalmakból, amiken keresztülmentek, Florian eltűnése nemcsak feltűnt, de határozottan aggasztó is lett a számukra, csak Ingrid néni nyugtatgatta Volkenantékat, amikor elújságolták neki is, hogy Floriant nem találják, mondván, hogy hát, az egy olyan kis szeleburdi fiúcska, majd meglesz, semmi ok az idegeskedésre, mivel ő egészen megnyugodott, hogy a lista rendben van, el is mondta szinte minden alkalommal nekik, ha reggelente bekukkantott a postára, hogy rendben van ám a lista!, és Volkenantéknek még jól is esett ez a hang, mivel ebből a hangból nem akadt túl sok a postán, az emberek épp csak köszöntek, ahogy beléptek, aztán csak a csend, némán álltak a sorban, és vártak a sorukra, hogy befizethessék a csekkjeiket, vagy feladják azt a képeslapot, amivel hazahívták a gyerekeket húsvétra, de azoknak eszük ágában se volt jönni, ki a fene akarna visszajönni ebbe a sötét tartományba, ha egyszer sikerült elmenekülnie innen, úgyhogy a képeslapok ugyan elmentek, de a gyerekek nem jöttek se húsvétra, se később, nagyon hosszúra nyúlt a tél, még áprilisban is akadtak olyan napok, amikor talaj menti fagyokról beszélt az MDR, de aztán májusban minden elrendeződött, a tavasz, ahogy a kanaiak mondogatták

egymásnak a Bevásárlóközpontban, végre megjött, végre itt van, s míg korábban mindig nagy örömmel vették ezt tudomásul, most ebből az örömből nem lehetett tapasztalni szinte semmit, csak egy rövid enyhületet, ennyit ért, tudniillik az, hogy egyáltalán van tavasz, Floriannak azonban ennél jóval többet jelentett, mert végre nem kényszerült arra, hogy a fagyások ellen küzdjön mindennap és minden éjszaka, ráadásul a rejtőzést elegendőnek ítélték az ösztönei, és volt még miért előjönnie, és elő is jött, s már nem zavarta, hogy a hatalmas testű szirti sas újra megjelent fölötte a levegőben, az, aki még a télen, hogy megtalálta volna a megoldást erre a télre, hozzácsapódott, és aki most is mintha rá várt volna, s amikor ő elindult, jött vele most is lassú körzéssel odafent, ha pedig megállt, óriási méretű szárnyait széttartva, lassú vitorlázással leszállt egy hozzá közeli ágra vagy kerítésre, pontosan ezt tette akkor is, amikor először felbukkant fölötte, mindig követte, soha nem tágított, és annyira nem, hogy amikor ő bevette magát Friedrichroda környékén a Marienglasshöhle egyik elhagyott s a felszínhez viszonylag közeli barlangjába, oda is megpróbált utána menni, de elkergette, viszont hiába kergette el, maradt a barlang közelében, és kitartott, egy darabig nyugtalanította, mert ahogy előjött minden második-harmadik napon, hogy élelemért menjen, azonnal felcsapott valahonnan a magasba, és követte, bármerre haladt is, úgyhogy egy idő után már nem érdekelte, sőt, két-három hét múlva már neki is lopott péksüteményt vagy azt, amit éppen talált, azaz mielőtt visszament volna, a barlang szája előtt hagyott neki egy zsemlét vagy valami mást, amihez hozzájutott, így, amikor most végérvényesen elhagyta a rejtekhelyét, az első dolga volt, hogy felnézzen, és megkeresse az égen, de azt nem kellett keresnie, mert pár másodperc múlva már fel is emelkedett

egy fa tetejéről, és elkezdett körözni szokás szerint a feje fölött a magasban, nem szólt ugyan hozzá egyetlen szót sem, nem intett neki, hogy ez legyen, vagy az legyen, de a szirti sas mindig pontosan értette, mit kell tegyen, vagy mit ne, így jutottak el újra Kana-ba, éjszaka érték el a várost, s a zár felfeszítése Archie-nál nem okozott gondot, lement a lépcsőn, ahol csak rémálmaiban ment le egy párszor, aztán behúzódott a függöny mögé, amely a WC ajtaját takarta, a madár meg kint várta széles, néma, kiterjesztett, óriási szárnyakkal a magasban, és így álltak lesben, míg megjött, egy ideig vizsgálgatta a sérült zárat odafent a lépcső tetején, aztán bizonytalanul, minden egyes lépés után megtorpanva jött le a lépcsőn, de mikor látta, hogy nincs lent senki a műhelyben, majd hogy nem hiányzik semmi, ráadásul még rombolásnak se látszik semmi nyoma, Archie megvonta a vállát, mint aki azt mondja magában, na, akkor ez ennyi, csak azt nem értette, hogy akkor miért törték fel az ajtót, de ezt már Florian nem magyarázta el neki, amikor egy hang nélkül előlépett a függöny mögül, és kézfejének az élével Archie torkára vágott, csak azt akarta, hogy beszéljen, vele nem akart végezni, mert nem tartozott a többiekhez, viszont csak tőle tudhatta meg, ha egyáltalán, hol találhatja meg az utolsót, aki viszont igen, hallotta, hogy a madár vijjogni kezd odakint, erre leült Archie-val szemben, visszatette a fülébe a kiesett hallgatót,

a teljes ürességre

majd türelmesen várt, hogy Archie valahogy magához térjen, és Archie azt mondta először, nem tudja, hol van, de aztán annyit azért sikerült kipréselnie magából, hogy tudomása szerint Mattstedt-be költözött, de hogy ott van-e még, arról neki nincs tudomása, ami biztos, hogy itt nem

járt, nyögte ki, s mind a két kezével a torkát fogta, mintha az segíthetett volna az erős fájdalmon, de nem segített, már kapott ugyan levegőt, de az ütés helye a torkán annyira fájt, hogy csak aprókat tudott lélegezni, és ettől erősen szédült, és hánynia kellett, de ezt Florian már nem várta meg, odakint derengett, már jól kivehető volt minden, a házak, a még világító utcai lámpafények, a párától fénylő utcakövek, és pontosan ezt látta ő is, a bérelt lakásban a Margarethenstraße-i pizzás fölötti épületben, mennyi időre, kérdezte tőle a háztulajdonos, amire csak azt tudta mondani, majd meglátom, és rögtön a szoba utcai frontra nyíló ablakához ment, kinézett, és azt mondta, kiveszem, mert nem volt kétsége afelől, hogy a másik ezt fogja tenni, tudta, pontosan tudta, hogy nincs más választása már, csak hogy Archie-hoz eljöjjön, ezért nap mint nap az ablak előtt ült a Margarethenstraße-i pizzás fölött, és várta, hogy egy nap megjelenjen, és nem várt hiába, mert megjelent, de valamit Florian is megérezhetett, mert most, ahogy Archie műhelyéből elindult a pizzás felé, hirtelen meggondolta magát, és visszafordult, s a madárral odafönt, aki valami miatt esztelenül vijjogott megint, a Karl-Liebknecht-Platz-nál kirohant az Altstadt-ból, s mire Karin odaért, már nem látta sehol, ügyes, gondolta, aztán visszament a szállására, feketére cserélte a vörös parókát meg felkapta a nullás szemüveget, majd bejárta a Bergstraße-ról nyíló összes irányt, végül, ha nem adta is fel, arról egyelőre letett, hogy azonnal elkapja, megtehette, mert biztosra vette, hogy innentől már nem kétséges, mi fog történni, és estefelé lett is volna alkalma, de az alkalmat elmulasztotta, ő az Ernst-Thälmann-Straße mellett nyíló szűk átjáró és a sínek túloldalán s a sínekkel párhuzamos Ölwiesenweg között járt órákon keresztül, mert valami azt súgta neki, hogy valahol a Bossz háza és

a Balance-nak nevezett edzőterem környéke lesz a megoldás, és az is lett, csak Florian már nem az a Florian volt, akit ismert, ez a Florian olyan volt, mint egy kiképzett gerilla, nem tudta, mi történt vele, és nem is érdekelte, vagy ő, vagy én, ez volt benne csak, amikor rájött, hogy egyedül ő lehetett, aki – megelőzve őt magát, aki ugyanezt tette volna, hogy megszüntesse a hatóságok előtt a szakaszra utaló nyomokat – majdnem mindannyiukat kinyírta, az okot nem kutatta, őt okok és körülmények és magyarázatok és vélemények és megfontolások soha az életben nem érdekelték, így szokás szerint érzelmek nélkül indult neki, hogy megtalálja, és eltüntesse a föld színéről, és nagyon sokáig kellett türelmesnek lennie, részben mert elég későn jött rá, mi az igazság, részben pedig, mert egyszerűen nem voltak nyomok, amelyek elvezethettek volna hozzá, a tetoválóműhelyre is azért esett a választása, mert amikor fejben megkísérelt úgy gondolkozni, ahogy azt Florianról képzelte, akkor arra jutott, hogy Florian még nyilván nem fejezte be, és amit nem, az pontosan ő volt, tehát meg kell mutassa magát, határozott nem sokkal ezelőtt, fel kell hívja magára a figyelmet, hogy előcsalogassa, bárhol van is, ezért tért vissza Kana-ba, mert tudta, Florian is ide kell visszajöjjön, mivel neki sem akadt más, csak az Archie, akitől őrá vonatkozó infókat szerezhetett, és pontosan ez is történt, a valószínűsége nem volt olyan nagy, de ez volt az egyetlen valószínűség, és bejött, és most itt van, gondolta Karin, és Florian nem fog innen elmenni, amíg nem fejezték be, és akkor pillantotta meg a vasúti sorompónál, épp csak egy villanás volt, ahogy valaki eltűnik az edzőterem épülete mögött, de a jó szeme rögtön azonosította, ki az, biztos volt benne, hogy Florian megvan, elővette a Parabellumot, s miközben kibiztosította, már rohant is abba az irányba, aztán átugrott a lezárt sorompón,

és már nem rohant, hanem óvatosan, saroktól sarokig körbejárta az épületet, amikor a magasból, és annyira némán, hogy még egy szisszenést vagy egy hessenést se hallott, egy hatalmas madár csapott le rá, és a kapucniján meg a sapkáján meg a parókáján keresztül belekarmolt a fejébe, csak egyszer, de mind a két lábával, és olyan erővel, hogy az első másodpercben azt hitte, elveszti az eszméletét, pedig csak a Parabellumot vesztette el, a dög óriási volt, s a második pillanatig, míg a karmai a vastag parókán át a fejbőrébe martak, kiterjesztett, majd maga alá húzott szárnyai teljesen beborították őt, az volt az érzése, hogy na, most vége, ez a dög fel is fogja kapni, és felemeli a levegőbe, vagy szétmarcangolja azonnal, de amilyen gyorsan történt az egész, olyan gyorsan véget is ért, ő a harmadik másodpercben már valahogy oldalra tudta vetni magát, s miközben az álszemüvege eltört, és felsértette a homlokát, elterült a földön, két kezével átfogta a fejét, aztán nem mozdult, a madár meg huss, felemelkedett, és már nem is látszott az éjszakai sötétben, de Karin megőrizte a lélekjelenlétét, azaz nem mozdult azonnal, mert nem hitte, hogy ennyi volt csak, aztán még inkább kitisztult a feje, és tapogatózva, óvatosan megkereste a fegyverét, majd újra marokra fogva villámgyorsan továbbgurult, és kúszott, amíg csak el nem ért egy másik sűrű, gazos-bokros részt, ahol átmenetileg megbújhatott, de nem sokáig, mert a dög, akiről most már annyit meg tudott állapítani, hogy ekkora méretben csak valami keselyű vagy sas lehetett, valóban nem szívódott fel a semmiben, hanem nagyon is valóságosnak mutatkozott, mert tervei voltak Karinnal, ezért előbb csak körözni kezdett a gazos fölött, amit ő pontosan látott, mert hanyatt fekve a lélegzetét is visszafojtva összpontosított az égre, s így ki tudta venni az ideszűrődő városi fény miatt, majd megint lecsapott, és megint

kíméletlen erővel, de csak a bokrok tetejét találta el, Karin már hason feküdt, és a kapucniját védekezőn rárántotta a sapkára, és nem mozdult, csak amikor a dög harmadszorra is megpróbálta, mert akkor már Karinnak is kialakultak a tervei, vagyis amennyire csak bírt, nem törődve, mit művelnek vele a csupasz ágak, kigurult az ellenkező irányba a bokrok alól, s mikor a madár kezdett rázuhanni újra, felugrott, és mivel a fegyvert megint kiejtette, nyújtott kézzel megpróbálta elkapni a nyakát, de nem sikerült, a dög heves és éles vijjogással felszállt, és nem jött vissza, vagy legalábbis Karin azt már nem tudta meg, hogy igen vagy nem, mert felkapva a Parabellumot most rohanni kezdett, vissza a város felé, be a szűk átjáróba a sínek alatt, aztán ki az Ernst-Thälmann-ra, s el a Baumarkt mellett, föl a Franz-Lehmannon, föl a dombra a lakótelep felé, nem gondolkozott világosan még, de azért tudta, merre megy, csak azt nem, az egyik út miért volna jobb, mint a másik, folyton hátrakapta és felkapta a fejét, és az eget nézte önmaga fölött, de semmi, és noha valójában biztosra vehette, hogy nem jött utána, még annyira a hatása alatt volt a szürreális támadásnak, hogy bármit el tudott képzelni, úgyhogy egy ideig még rohant, és szorosan az épületek mellett közlekedett, így ért vissza a Margarethenstraßera, ott felrohant a szobájába, lehajította a parókáját meg a vörös kabátot, amiket Suhl után szerzett be, mert tudta, hogy ezek nélkül itt Kana-ban azonnal felismernék, aztán leült az ablak mellé a székre, és percekig csak zihált, majd bement a fürdőszobába, és megnézte a fürdőszobai tükörben a sebeket, de a sebek inkább a koponya hátsó felén voltak, amit így nem láthatott, ezért inkább kitapogatta őket, és úgy ítélte, hogy nagyok ugyan, és mélyek is, de nem kell összevarrnia, elég lesz valami fertőtlenítés, visszatért a szobába, elővette a gyakorlónadrág bal oldalzsebében

tárolt elsősegély-dobozkát, egy darab gézre alkoholt csöpögtetett, azzal bedörzsölte a fejsebeket is meg azt is, a homlokán, amit a törött szemüveg okozott, jó erősen megnyomkodta őket, hogy rendesen vérezzenek, végül lenyalta az ujjáról a vért, kiöblítette a száját vízzel, leült a szoba rozoga asztalához, s ott egyik ujjával felhúzta a felső, a másikkal az alsó szemhéját, majd kiugrasztotta a műszemét, odavitte a csaphoz, ahol megvárta, hogy a víz langyos legyen, lemosta alaposan, aztán beletette éjszakára az erre a célra használt dobozkába, végül lefeküdt, és csak feküdt, nem tudott álomba merülni, minden neszre felriadt, felült, aztán visszahanyatlott, csak hajnal felé volt képes aludni valamennyit, de mikor egy teherautó végigviharzott lent az utcán, azonnal éber lett, felpattant, az ablakhoz ment, elhúzta résnyire a függönyt, mert már kivilágosodott, de egy teremtett lélek se volt még odakint, kivette a műszemét a dobozból, bekente szemgéllel a szemüregét, meg egy keveset tett a protézisre is, aztán begyakorolt mozdulattal visszahelyezte, s miután összevarrta úgy nagyjából a sapkán keletkezett szakadásokat meg a parókát ott, ahol túl szélesre nyílt a támadástól, ezt a parókát elrakta, és ezúttal a vöröset vette fel, majd ráigazította a sapkát és felvette a kabátot, s már kész is volt, nem mosdott meg, nem érdekelte, hogy a hóna alól még a ruhán keresztül is érezni lehetett, milyen csípős izzadságszaga van, búcsúzóul ivott egy pohár vizet, csendesen becsukta maga mögött az ajtót, nehogy a háziasszony felébredjen, és kérje a bért, ami ma lett volna esedékes, mert láthatóan nem bíztak meg a vöröskabátosban, ahogy nevezték, és joggal, mert szándékában se volt fizetni, meg nem is lett volna miből, a pisztolyt, amit még a gránátrejtekhelyről hozott el annak idején, eddig a kabát alatt hátul a nadrág övébe csúsztatva hordta, de most a tegnap éjjeli

események hatása alatt inkább a kabát zsebébe tette, és végig fogta, egy percre se engedte el, s csak ekkor, ahogy elindult a Margarethenstraße-n a Hunger-féle pékség felé, csak most kezdett foglalkozni azzal, hogy miért volt ennyire ügyetlen a Parabellummal, ha gyakorlatokon soha nem fordult elő vele ilyesmi, pedig ha nem történik meg, ami kétszer is megtörtént, hogy ugyanis elejtette, akkor azzal lőhetett volna, ha a levegőbe, hát, a levegőbe, és egyáltalán, volt nála kés, volt nála pisztoly, mi a fsz történt?!, de ami ennél is lényegesebb, hogy *mi a fsz volt ez az egész?!*, azt nem hitte, hogy valami rejtelmes, valami misztikus ügybe keveredett, hisz nem hitt semmiben, főleg nem ilyesmiben, viszont józan aggyal, és neki csak az volt, nehezen lehetett megmagyarázni, hogy egy madár a sötétben egyszer csak megtámad egy embert, tévedésből?! vagy a madár megőrült?!, van ilyen?!, soha az életben nem hallott efféléről, s ekkor arra gondolt, hogy idomították, másképp nem lehetséges, biztos betanították, igen, mert erre egyetlen ragadozómadár sem vállalkozna, akármennyire vad is, ez egyszerűen képtelenség, körözött a fejében, mint ahogy a dög körözött tegnap éjjel őfölötte, Hungerék már nyitva voltak, vett magának két napraforgómagos zsemlét, elment velük a Sankt Margarethenkirche oldalába, s ott leült a kőpillérre, megette az egyiket, a másikat eltette a bal zsebébe, hogy jó lesz ebédre, végül nem várván be, míg az első ember megjelenik a környéken, leszaladt a Jenaische Straße-n, épp amikor Hopf asszony kinézett az ablakon, és meglátta, uramistenem, szólt oda az ablakból a férjének, aki még nem is ébredt fel egészen, már megint itt vannak, kicsodák?, a nácik, felelte Hopf asszony ijedten, megismerem, húzta el még jobban az ablakon a függönyt, és egészen az üveghez szorította a fejét, hogy lássa a nőt, amíg csak láthatja így

az ablakon át, bár vörös a haja meg a kabátja, na meg sapka van rajta, de én megismerem, szólt hátra az ágy felé, ez az a nő, a tetovált fejű, akinek olyan izé van az ajkában, mindegyik tetovált, drágám, válaszolta a férj a paplan alól, és ezeknek mindnek csüng valami disznógyűrű az ajkából, vagy az orrából, vagy a füléből, vagy a szemhéjából, ezek ilyenek, gyere vissza, és aludj még, és Hopf asszony mi mást tehetett volna, visszafeküdt, ő is magára húzta a paplant, de már nem sikerült visszaaludnia, hisz amit látott, az meglehetősen nyugtalanító volt, mert tudta, hogy akit nem öltek meg, arra a rendőrök vadásznak, azaz nekik itt az volna a dolguk, hogy rögtön bejelentsék, na de azt aztán nem!, hessegette el a gondolatot, még csak az hiányozna, hogy megint elkezdjék beverni az ablakaikat, meg betörjenek, ahogy egyszer már megpróbálták, nekik békére van szükségük, nem arra, hogy itt rendőrök jöjjenek-menjenek megint, elég volt ebből, ők többé nem mondanak semmit, azt is megbánták, hogy amikor a gyilkosságok után két rendőr kihallgatta őket, mindent elmondtak, amit tudtak, nem kellett volna, de késő bánat, visszacsinálni nem lehet, mert mi lesz, ha megtudják?!, mi lesz, ha kiderül?!, mi lesz, ha például ennek a nőnek a fülébe jut valahogy, hogy ők itt a szomszédban bejelentést tettek, ami különben a kötelességük volt?!, nem és még egyszer nem, sőt, amikor elhatározták, hogy felkelnek, és a férj pár percre rá megjelent a reggelivel, hogy szokásuk szerint felülve s hátravetve a hátukat az ágy puha támlájának, együtt fogyasszák el, meg se említette még egyszer, mintha csak elmúlt volna az egész az éjszakával együtt, és Hopf úr se hozta szóba, mintha csak valami buta álomról lett volna szó, így maradt minden a régiben, már amennyiben annak lehet nevezni, hogy bár mindent ugyanúgy csináltak egész nap, mint máskor, tele voltak

félelemmel, mert ez már nem múlt el, amióta csak Kana elindult a lejtőn, ahogy Hopf asszony fogalmazott, azóta így volt, és azóta így van ez, nem beszéltek arról, mi zajlik a mélyben bennük, mert kímélni igyekeztek egymást, mert szerették egymást, soha még ennyire, mint ezekben az időkben, amikor kiderült, hogy csak ők ketten vannak egymásnak, hogy annyira egyek már, amennyire csak két ember egy lehet, két test, egy lélek, így jellemezte Hopf asszony önmagukat, amikor mindössze egyszer, de egyszer megnyilatkozott erről az egyik hazautazó gyereknek, tudod, ha apáddal valami történne, én se lennék többé, ezt így hidd el, kislányom, mondta neki, és a gyerek, maga is két kisfiúcska anyja, nagyon is értette, mire gondol, hisz a helyzet nem volt jobb ott sem, ahol ők laktak, mert Drezdáról aztán igazán nem mesélhetett semmi biztatót, ne is kérdezd, hárította el Hopf asszony kérdését, aki persze soha nem mulasztotta el, hogy feltegye, hogy na, és mi van nálatok?, teljes a káosz, magyarázta elkeseredetten, és senki nem tudja, mit kéne tenni, migránsok, nácik, tüntetések, összecsapások, és tudod, az a belső idegesség, az a pattanásig feszült atmoszféra, de mindenütt, úgy hidd el, anyu, mindenütt, ha villamoson vagy, mindenki csak hallgat, mélyen magába süppedve, ha a boltba mész, ott se beszél senki senkihez, egyszerűen olyan a város, hogy a legszívesebben hazajönnék, de hát, Kana se jobb, jobb?!, csattant fel ijedten Hopf asszony, és összecsapta a kezét, meg se forduljon ilyesmi a fejetekben, drágám!!!, hazajönni?!, ide?!, megőrültél?!, itt a legveszélyesebb, már *én* gondoltam arra, hogy elmegyünk, mert Kana-ban az ember az életét félti, akármilyen hülyén hangzik is, meg túlzóan, de így van, eszedbe se jusson, lányom, és ezzel kész, ennyi volt, már csak a vigasztaló szavak maradtak, hogy az anya a lányát, a lány meg az anyját, hogy vigyázzatok

magatokra, és telefonáljatok, meg küldjetek sms-t, bármit, csak tudjunk egymásról, ezek hangzottak el újra és újra az ajtónál a búcsúzáskor, aztán elhúzott a kis család a Roßstraße-n a 88-as felé, ők meg álldogáltak még az ajtóban, míg hallották a kocsi zúgását, majd visszavonultak, nagyon bezárták a kaput, aznap csak a maradékot ették meg, pont elég volt még kettejüknek, Hopf asszony káposztás tésztát főzött, a lánya azt szerette, de csak úgy, ahogy ő főzi, a kicsik, azok nem ettek egy falatot se, mert amíg a felnőttek beszélgettek, megtalálták a mindig hiába rejtegetett édességesfiók kulcsát, és semmi étvágyuk nem volt, amikor asztalhoz ültek, de ami a káposztás tésztát illeti, az máshol is kedvelt étel volt, maga Feldmann asszony, sőt, Ringer asszony is hetente legalább egyszer megpróbálkozott vele, hogy ne legyen csak hús, mindig csak hús, de míg Feldmann asszony sósan csinálta, addig Ringer asszony inkább édesen, mert Ringer kifejezett édesszájú lévén kizárólag így volt hajlandó egyáltalán hozzányúlni, és ez mostanra sem változott, hiába nem bírt sehogyan se kijönni a mély depresszióból, hisz a tehetetlenség és így az ő tehetetlensége is egyre nyilvánvalóbb lett, a káposztás tésztával nem tudott kivételt tenni, ugyanúgy nem szerette, ha sós, mint régen, úgyhogy maradt a cukrozás, amúgy Ringer asszony nem cukrozott semmit tiszta szívből, na de mit csináljon, ugye, enni mégiscsak kell, és Ringer csak így, míg például Ingrid néninek mindegy volt, csak káposztás tészta legyen, mondta is Volkenantéknak, mikor vitte nekik az ebédet, hogy ő akár kétszer is hetente, és ő hol édesen, hol sósan, neki mindegy, mondta, mert a lényeg a káposztás tészta utánozhatatlan íze, azt se a só, se a cukor az ő számára soha nem tünteti el, a legszívesebben se nem sózná, se nem cukrozná, de hát, azért valamit csak kell, nem?, és ezzel már

pördült is ki a postahivatal ajtaján, őrajta nem látszott, hogy felfogott volna bármit is abból, mivé vált a város, és mivé Thüringia, az ő világába nem fért bele, hogy aggódjon bármi miatt is, szörnyülködni persze hogy szörnyülködött, ha a tévéből megtudta, hogy itt egy halálos ütközés, ott egy tűzeset, amott meg egy gyilkosság, meg hogy a tüntetések meg a romló statisztikák, meg hogy a GROKO is összeomlott, őt egyedül az rendítette meg, de az is csak aznapra, amikor bemondta az MDR, hogy Merkel Kancellárasszony befejezte politikai pályafutását, neki Angela Merkel volt a stabilitás, a megfontoltság, a megbízhatóság mintaképe, és nélküle most mi lesz?, kérdezte aznap ijedt szemekkel Volkenantéktól, de a férfi megnyugtatta, hogy ne idegeskedjen, Ingrid néni, Merkelnek már mennie kellett, hisz gondoljon rá, mióta csinálja, most már igazán megérdemli, hogy a nyugodt éveknek szentelje magát, így fejezte ki Volkenant, mert neki mindig is volt érzéke, ahogy a felesége mondogatta az ismerősöknek, hogy a lehető legtömörebb, legvilágosabb kifejezést találja meg, és Ingrid nénivel is így volt, mert erre Ingrid néni hirtelen ránézett, és mintha tényleg megnyugodott volna, azt kérdezte, gondolja, hogy itt volt az ideje?, mire Volkenant biztatóan bólintott, és Ingrid néni tekintetéből eltűnt az aggodalom, mert hát, tényleg, az a Merkel is megérdemli, hogy nyugodt évei legyenek végre, annyit dolgozott értünk, németekért, nem?, tárta szét a kezét, de bizony, bizony, egyetértek, helyeselt Volkenant, és kituszkolta az ajtón, majd amikor visszatért az irodájába, csak úgy foghegyről odavetette a feleségének, mert más éppen nem tartózkodott a postán, hogy húha, már azt hittem, Merkel miatt le akarja mondani az ebédhordást, pedig Ingrid néni fejében ilyesmi meg se fordult, ő csak sajnálta, hogy ennyire gyorsan múlnak az évek, hogy már

a Kancellárasszony is nyugdíjba megy, hát, igen, ült bele otthon a hintaszékébe, mindannyiunk fölött eljár az idő, és egyszer csak kopogtatnak, és ezen a ponton elpityeredett, elkezdett hintázni, és percekig hüppögött még, aztán kiszállt a hintaszékből, elővette a papírokat, és napi szokásához híven leellenőrizte a listán a neveket, hogy ugyanis sorba sikerült-e raknia őket, vagyis hogy stimmel-e az ábécérend, és stimmelt, és stimmelt, mint minden alkalommal, úgy ezúttal is a legnagyobb rendben talált minden egyes nevet, visszaült, hátradőlt, lehunyta a szemét, megint hintázni kezdett, és miközben arra gondolt, hogy lassan ideje kimennie, s megfőzni a délutáni vitaminteát, szép lassan elnyomta az álom, és aztán szép lassan megállt a hintaszék, de a halála nem rázott meg senkit, sőt, voltak, akik, mikor elterjedt a híre, hogy milyen szépen, békében távozott, ráadásul egy hintaszékben, sokan az idősebbek közül be nem vallották volna, de kicsit még irigyek is voltak rá, hogy ilyen szép halált adott neki a Feljebbvaló, nem sajnálom tőle, mondták egymásnak a temetésen, miközben nagyon is sajnálták tőle, és abban reménykedtek, hogy számukra még ennél is fájdalommentesebb halált tartogat az élet, és a Vertreternek is pontosan ugyanez járt a fejében, nem mondja, mondta Pförtnernek éjjel, hogy olykor ne gondolt volna rá, hát, már hogy a fenébe ne gondolt volna, de azért hogy nap mint nap ez járjon a fejében, az neki valami új, de így van, nem múlik el nap, hogy ne jusson az eszébe, hogy vajon menynyi van még neki hátra, és megmondja őszintén, ahogy közeledik, úgy fél egyre jobban tőle, az se segít, tette hozzá, hogy egyedül élek, de hát ez van, ha a feleségem még élne, más volna a helyzet, és Pförtner csak bólogatott, nem szólt semmit, ő még fiatalnak számított, főleg a Vertreterhez képest, így nemigen foglalkoztatta a dolog, nem

beszélve arról, hogy ő a portásfülke miatt egyáltalán nem érezte magát egyedül, mondta is a Vertreternek, hogy a portásfülke az ő felesége, ráadásul nem is beszél vissza, és felröhögött, viszont nem is főz, mosolyodott el kényszeredetten a Vertreter, hogy azért viszonozza valamivel a poént, de tényleg csak kényszeredetten, mert nem nagyon volt kedve viccelni ezzel, meg nem is értette, mire gondol pontosan éjjeli társa ezzel a portásfülke-dologgal, már hogy magyarázná az a fülke, hogy Pförtner nincs egyedül?, badarság, pedig így volt, Pförtner nem szeretett otthon lenni, mert ott viszont egyedül, nagyon egyedül érezte magát, idegenül mozgott, a jó alváson kívül nem szeretett otthon semmit, se a falakat, se az ajtót, se a kilincset, se a kulcsot az ajtóhoz, s ha letette a lantot, ahogy fogalmazott, alig várta, hogy jöhessen vissza, és nem tudta volna megmagyarázni, de a fülke a maga kicsi méretével, azzal a ténnyel, hogy ennek ellenére minden a helyén volt, mindent elért vagy ültéből, vagy egy-két lépéssel, olyan érzést adott, mintha az egészet teljesen rászabták volna, és jó volt az éjszaka is, szerette az éjszakát, nem jöttek-mentek az emberek, zavartalan volt a csend, szerette az időnként felcsapódó kutyaugatást a város felől, s amikor épp nem ment át a Vertreterhez, vagy az nem jött át őhozzá, csak hátradőlt a székében, és nem gondolt semmire, ez volt számára a legkellemesebb érzés a világon, ülni a székben a portásfülke ablaka mögött, és nem gondolni semmire, amivel Kana-ban igazán nem volt egyedül, mert Feldmann úr is igen szerette, még ha nem nevezte is volna úgy, hogy nem gondolni semmire, ő arról beszélt a feleségének, hogy amikor adódik egy kellemes délután, és ő beülhet a kedvenc bőrfoteljébe, hátradőlhet, és lehunyhatja a szemét, az neki maga a Paradicsom, nem történik semmi, a gondolatai, úgy mondaná, megállnak, és nem mozdulnak

semerre, mint a te zen-állapotod, utalt Brigitte kedvenc időtöltésére, aki ugyanis már évek óta foglalkozott a zen-meditációval, és erre biztatta a férjét is, de az megmakacsolta magát, és csak nevetett az egész zen-dolgon, úgy tekintett az ilyesmire, mint olyan elfoglaltságra, amit középkorú nőknek találtak ki élemedett szélhámosok, ráadásul jó pénzért, Brigitte ugyanis a dolgot a régi postaépületben kezdte, amibe bevette magát egy Feldmann úr szemében aztán különösen idegesítő sarlatán, Hamburgból jött, de persze ki tudja pontosan, honnan, az ilyenek összevissza hazudoznak azon az elviselhetetlen ájtatos hangjukon, és ez is így tett, becserkészte az erre alkalmas asszonyokat, és már két hét múlva Brigitte úgy jött haza, hogy satorija volt, Feldmann úr nem is kérdezte, mi az ördög az a satori, belenyugodott, hogy ezt egy darabig nem tudja kiverni a fejéből, meg hát különben is, őneki meg ott volt a zene, akkor miért ne lehetne Brigitte-nek is satorija?, így gondolt rá, és nem támasztott semmiféle akadályt az elé, hogy a felesége egyre mélyebben belevesse magát, a satoriját keresve, neki a Beatles volt a satorija, neki a Beatles volt mindenek felett, mindent tudott a Beatlesről, ifjúkora óta fanatikusan követett mindent, és rajongott mindenért, ami a Beatles-szel volt kapcsolatos, ó, George, ó, Ringo, ó, John, sóhajtozott gyakran, amikor lejátszott saját átiratában egy-egy örökzöldet tőlük, de a legjobban Pault szerette, úgy vélte, az egyetlen igazi zseni, az Paul, és senki más, mert a többiek persze a Beatles, de Paul zeneileg messze föléjük magasodott, és nem óhajtott mást, mint zenét írni, és azt olyan magas szinten művelte, amiben soha senki nem érte utol, és szent meggyőződése szerint nem is fogja senki és soha utolérni, arról nem is beszélve, hogy Feldmann úrnak Paul személyisége is rendkívül megnyerőnek tűnt, ő nem volt se lázadó, se nem merült el

a hatvanas évek nagy zavarosságaiban, ahogy összefoglalóan nevezte, Pault ő tényleg egy igazán rokonszenves embernek tartotta, aki csak írta és írta a jobbnál jobb zenéket, és a hangszerelése, a HANGSZERELÉSE!!!, EMBEREK!!!, az a példátlan érzéke és tudása a ZENÉRŐL, ami a hangszereléseiben megnyilvánult, az utánozhatatlan, és amikor ehhez a ponthoz ért, Feldmann úr belekönnyezett, és hogy megnyugtassa magát, ilyenkor mindig eljátszotta a *Black Bird*öt, nyaranta néha, nem is kifejezetten véletlenül, mindig nyitott ablaknál történt ez, és fél szemmel folyton az odakint sétálókra várt, hogy vajon megállnak-e a háznak eme nyitott ablaka alatt, ha hallják, de most kinek nyissa ki, a helyzet elkeserítő volt, ráadásul még csak tavaszt írunk, gondolta, s az ablak maradt csukva, várván a jobb időkre, de ezek a jobb idők már nem jönnek el, érezte ezt ő is, és érezte ezt mindenki Kana-ban, megváltoztak a szokások, vagy ha teljesen nem is, de módosultak, másként és máskor és másért mentek a lakosok a bevásárlóközpontba, az orvosi rendelőkbe, a gyógyszertárakba meg a gyógymasszőrhöz, és bizony egészen másképp festett ebben az évben már a híres május elseje is a Rosengartenben, ajjaj, sóhajtott fel Uta asszony, aki férjével az oldalán az elsők között érkezett, hogy lesz ebből május elseje?!, és körülnézett a még szinte üres padok és asztalok fölött, majd kiválasztott egyet, ahonnan majd jól fognak látni, leült, és lehúzta magához a férjét is, mondván, hogy mit bámészkodsz, üljél már le, mire az lehuppant mellé, de egyre csak a söröspult irányába forgatta a fejét, ahol már mérték volna, de még nem volt kinek, Uta asszony a pulttól a legtávolabbi helyet tartotta megfelelőnek, így gondolván megakadályozni, hogy a férje könnyen és gyakran zsákmányhoz jusson, na, de május elseje van, dohogott a férj, amikor indult volna egy korsócskáért, de Uta asszony

azonnal és egyértelműen visszahúzta, hogy maradjál, te, csak nem fogsz máris nekiesni annak az átkozott italnak?!, de aztán vagy tíz perc némaság után, mialatt végighallgattak három Omega-számot is a hangszórókból, feladta, és engedett a szorításon, még utánaszólt, hogy csak pohárral!!!, és hagyta, hadd menjen, mégiscsak és tényleg május elseje van, de akkor már kezdtek feltűnni a sínek alatti idevezető alagút torkolatában az ünnepelni érkező helyiek, előbb csupán egy-egy kisebb család a gyerekekkel, mert azokkal nyilván nem bírtak már, de aztán szállingózni kezdtek a magányos öregek is, meg a házaspárok, szépen kiöltözve, ahogy illik, a zene bömbölt, kezdett megtelni a terasz, folyt a sör a hordókból, bedobták a főzőkbe az első Bockwurstokat, egyszóval kezdett megindulni a szokásos forgalom, de még mindig csak hangszórókból jött a zene, az úgynevezett Kiegészített Kanai Szimfonikusok még nem jelentek meg a színpadon, ám ami késett, nem múlott, így amikor a közeli templom órája elütötte a 11-et, a zenekar, szép piros egyenruhában, kezdett felfelé masírozni a színpadra, elfoglalták a helyeiket, meg-megrottyant a tuba meg a pozan meg a szaxofon, felnyávogtak az első húrok a hegedűkön, s elkezdtek hangolni, ami kellemes borzongással töltötte el a hallgatóságot, mire befejezték a színpadon, és késznek mutatkoztak, hogy Feldmann úr intésére elhangozzanak az első taktusok, már minden szem őket nézte, összeütötték a korsókat, lement az első Rostbratwurst is, természetesen Bautz'ner mustárral, kizárólag Bautz'nerrel, na de hol van már az a hangulat, morgott fejét csóválva a Vertreter, aki egyedül érkezett, és csak úgy belemondta ezt a levegőbe, hátha válaszol valaki a szomszéd asztaloknál, de ha egyetértettek is, nem válaszolt neki senki, így egy kis szünet után megragadta a korsóját, és ledöntötte a sör felét,

megtörölte a száját, felkönyökölt az asztalra, és várta, hogy mi lesz, és a *Yesterday* lett, mert ez ment a legjobban Feldmann úr szerint, a zenekar lelkesnek látszott, kidagadtak az erek a fúvósok soraiban, és mindannyiuk arcán látszott a lámpaláz, de majdnem ugyanez volt azokon az arcokon is, amelyek őket nézték, mintegy egymásra várva, hogy mitől indul el végre a majális a maga utánozhatatlan hangulatával, de hát nem indult el még egy jó darabig, ahhoz bizony el kellett fogyjon az első korsó után a második is, viszont pont a másodiknál nem lehetett megállni, mert pont a másodiknál, így volt ez évszázadok óta, nem csak május elsején, beállt egy bizonyos komor atmoszféra a kanai közösségben, a férfiak maguk elé néztek, fogták az üres korsók fülét, és lassan bólogattak, de nem tudták, miért, csak bólogattak, így nem is történhetett másként, mint hogy elindultak a harmadikért, és belekortyoltak, és mintha elsöpörték volna a rossz felhőket a terasz fölül, valahogy a harmadik korsóból az első korty mindig meghozta a csodát, hogy ugyanis kiderültek a tekintetek, a beszélgetések már nem csupán nyögve-nyelve-akadozva folytak, de egyszeriben felpörögtek, felharsant a nevetés balról, aztán jobbról, s percek alatt már olyan volt a tömeg, mint a méhkas, Hoffmann különösen jókedvében látszott lenni, járt-kelt az asztalok között, és mindenkit széles vigyorral üdvözölt, ahol volt valami esély a csevegésre, ott maradt, amíg csak el nem fordultak tőle, akkor odébb ment, és megpróbálkozott másokkal, így közlekedett a mostanra már sűrű ünnepi nyüzsgésben, a színpadon Feldmann úrék áttértek a *Blood of my Blood*-ra, de istenigazából már nem nagyon figyeltek rájuk, pedig Feldmann úr már elkezdte a mozgást, azt az utánozhatatlan akrobatikát, amelyet mindig bemutatott ezeken a május elsejéken, mikor a hangulat – szerinte – már a tetőpontjára

hágott, vezényelte a ritmust, és bemozgott minden lényeges zárlat előtt egy negyeddel, hogy az ütemvégnél egyik lábát oldalra vetve, a testét pedig az ellenkező irányba dobva, kitartson az utolsó hangig, amikor is a lelkesedéstől a levegőbe mért egyetlen hatalmas ütéssel lezárta a számot, s a taps ezúttal sem maradt el, és Feldmann úron az látszott, hogy ezt mintegy a maga személyes sikerének könyveli el, bár a taps alatt sosem felejtett el a Kiegészített Kanai Szimfonikusokra mutatni, sőt, oda is tapsolt néha egy-egy szekcióra, de azért az arcáról le lehetett olvasni, hogy a siker, amely nem lehetett kétséges, egyedül az övé, és ezt mély meghajlással köszönte meg minden egyes szám után, és valóban, a tetszésnyilvánítás őszinte volt, noha a közönség a sörtől kipirulva inkább azt ünnepelte, hogy már magasabb régiókban jár, mert ugyan hol vannak már a gondok, az aggodalmak, volt kiolvasható az arcokból, minek itt borongani, ha ilyen jól húzzák a színpadon, úgyhogy újabb korsóért indultak a férfiak, a nők meg üvegesért s a Wurstért álltak sorba, s amikor meg a Szimfonikusok szünetet jelentettek be, s Hoffmann példátlan jókedvében rákezdett két asztal között a *Wenn Mutti früh zur Arbeit geht*-re, először csak néhány felragyogó szemű idős asszony kapcsolódott be, majd egyre többen és többen csatlakoztak, így hát egy percen belül csak úgy zúgott, hogy

Wenn Mutti früh zur Arbeit geht
Dann bleibe ich zu Haus
Ich binde eine Schürze um
Und Feg die Stube aus

És innentől már a férfinép is felemelte a korsókat, és így meglett a basszus is, hogy

Das Essen kochen kann ich nicht
Dafür bin ich zu klein
Doch Staub hab ich schon oft gewischt
wie wird sich Mutti freu'n

és kezdték elölről, mert innentől valahogy nem ugrott be, hogyan folytatódik a kedves kis dallam szövege a régi időkből, s talán még jót is tett az ismétlés, mert már voltak, főleg Hoffmann, de nem maradt el nagyon tőle se Torsten, se Wagner, se a Vertreter, akik összegörnyedve az asztalt csapkodták a korsókkal, s a végét már ordították, úgyhogy a hangulatra nem lehetett panasz, és kora délutánig nem is volt, és akkor is csupán a sorompó bizonyult az egyetlen oknak, hogy egyszer csak elcsendesedett az ünneplő tömeg, pedig hallották már rengetegszer, csak most kissé már elálmosodva, hallották ezerszer és ezerszer, ahogy a maga sajátos hangfekvésében csengetni kezd az alagúttól balra úgy huszonöt-harminc méterre egy vonat közeledését jelző gépezet, innen lentről a Rosengartenből természetesen nem lehetett látni, csak hallani, de tudták, mi fog történni, az ugyanis, hogy nagy nyikorgások közt leeresztik, és kezdődik a várakozás, és ők most el is kezdték a várakozást, hogy délről elrobogjon itt srévizavé szemben velük – de a fejük felett – a vonat Jena vagy Saalfeld felé, vártak és vártak, eltelt két perc, három perc, öt perc, és nem történt semmi, a zenekar abbahagyta, és levonult a színpadról, de az ünneplők még mindig a vonatot várták, viszont hiába, mert semmiféle vonat se délről, se északról nem érkezett, és megtörtént, ami történt mindig mostanában, hogy a sorompó úgy nyolc-tíz perc után, miután ő maga is hiába várt, hogy jöjjön valami, kissé mintha még szomorúbb nyikorgással, mint az előbb, felemelkedett, na, és ekkor vége is lett

a május elsejének, az emberek feltápászkodtak, és lassan elkezdtek vonulni az alagút felé, hogy azon át felkapaszkodjanak a Töpfergasse-hoz a sínek alatt, majd a Heimbürgerstraße-n hazatérjenek, haza, ahol hideg fogadta őket, mert ekkor már jórészt nem fűtött senki, főleg nappal nem, spórolni kellett, azt nem tudták pontosan, miért, de spórolni, és inkább takarót csavartak magukra, ha egyáltalán, és abban dőltek le az ágyra pihenni, Hopf asszony az ablakból nézte őket, mert ő soha, de soha nem ment le a Rosengartenbe, nem nekünk való, emelte meg kissé a fejét mindig, ha kérdezték, hogy hát, maguk miért nem járnak, olyan jó a hangulat, és mégiscsak május elseje van, amire Hopf asszony soha nem válaszolt, csak összenéztek a férjével, valahogy elütötték a dolgot, mert nekik elég volt annyit mondani egymásnak, ha egy-egy évben eljött ennek a népünnepélynek az ideje, hogy nem nekünk való, és valóban nem is volt nekik való, ők színházba jártak Jena-ba, vagy Drezdába vagy Lipcsébe, míg fiatalok voltak, és most még mindig színházba járnának, ha nem lenne manapság egy ilyen terv túl fárasztó, sőt, nyilvánvalóan veszélyes, kimozdulni, azt ők nemigen szerettek, mióta már nem mentek bevásárolni Jenaba se, jól megvoltak otthon, ha társaságot akartak, ott voltak a vendégek, különösen, amíg működtették az éttermet is, mostanában meg elég volt, bőven!, emelte fel a hangját Hopf asszony, az a néhány vakmerő átutazó a Garniban, meg különben is néha jött a család, nem hiányzott nekik más, Hopf úr beleült étkezés után a tévé elé húzott és kényelmesen kipárnázott hintaszékébe, és elszunyókált egy-két órácskát, Hopf asszony meg, miután elmosogatott, visszatért mellé, és a fotelbe ült, s a BARBARA-ban lapozgatott, ez volt a kedvence, mert a BARBARA-t az ő életkorához mérték, meg hát modern nőnek tekintette

magát, és a BARBARA pontosan effféleképpen szólította meg, igen, megszólította, mert az évek során szinte az egyik legjobb barátnőjévé lett, neki nem kellett már olyan nagyon ide-oda utaznia, utazott ő a BARBARA-val mindenhova, néha többször is újraolvasott egy-egy cikket, de ha már nagyon unta, még mindig ott voltak a képek, a BARBARA-ban nagyon jók a képek, magyarázta a férjének, ha az rákérdezett, nem akarja-e leváltani valami másra, nézd meg ezt meg ezt, mutatott neki oda egyet-egyet, s a férje egyetértően bólintott, és nem ajánlgatta neki egy ideig, hogy váltson magazint, a BARBARA különben több háztartásban is jelen volt, és erős hatást gyakorolt, de olyan kitartó előfizető, mint Hopf asszony, azért nem akadt sehol, Feldmann asszony próbálta ugyan egyszer-kétszer rábeszélni Ringer asszonyt is, hogy fizessen elő, de ő azt mondta, előfizetni nem, mert nem, de néha megvette a Bevásárlóközpontban, és most például épp azt nézegette, ám tényleg csak nézegette, nem tudott igazán figyelni, mivel a helyzet náluk határozottan rosszabbodott, a férje állapota a korábbi remények ellenére s így tényleg teljesen váratlanul megint romlani kezdett, hiába állt vissza a rendszeres, kímélő étrendre, hiába jelentette neki mindig, ha valamivel végzett a nagy házfelújításban, hisz az volt, mert ez már nemcsak falfestést meg rendrakást jelentett, hanem egyenesen megújulást, kivilágosodott belül, ha már olyan sötét volt minden odakint, de neki már a tavasz se jelentett semmit, Ringer asszony meg-megpróbálkozott azzal is, hogy visszacsempéssze korábbi szenvedélyüket, a kirándulást hétvégéken, de nem járt sikerrel, Ringer csak megrázta a fejét, hogy ma nem, és ennyi, mintha azt kívánta volna ezzel a rövid és velős elutasítással felesége tudomására hozni, hogy ahol farkas támad emberre, oda talán nem kéne visszatérniük,

pedig környékbeli farkasokról már jó ideje nem érkeztek hírek, csak tőlük délebbről jelentett az MDR olykor-olykor, hogy állítólag láttak egy-egy Rudelt Coburg és a Schiefergebirge között, amiből elég valószínű volt, hogy ide föl már nem jönnek vissza, mert ahogy a NABU közleményében állt, Kana és környéke bizonyosan kikerült a farkasok érdeklődési köréből, így fogalmaztak, viccesen, hogy továbbra is nyugtatgassák az ittenieket, de azokat hiába, mert ettől magától értetődően csak még idegesebbek lettek Kana-ban, noha annak mindenki örült, hogy már újra tudnak aludni, és nem rezzennek fel minden szirre-szarra odakintről a nagy kanai éjszakában, csak ne halljanak a NABU-ról, mert azok ott, élükön azzal a maszkos Tamás Ramsthalerrel, csak a nyugtalanságot fokozták, míg idejártak, és előadásokban igyekeztek lehűteni a kedélyeket, de a vége az lett, hogy az úgynevezett polgármester, akit amúgy korábban se vett senki komolyan, mert soha nem játszott Kana életében semmiféle szerepet, megkérte őket, ne jöjjenek többé, és attól kezdve nem jöttek, Tamás Ramsthaler megsértődött, és csak havonta egy Nyílt levél a kanaiakhoz című jelentésben küldött értesítéseket a saját honlapjukon, amit nem olvasott senki, így lezárult a borzalmaknak legalább egy kis fejezete, mert az emberek nem is titkolták, hogy az egykori farkastámadás csak egy kis fejezetté homályosodott a további borzalmak tükrében, a leginkább még Ringerben és Ringer asszonyban maradt meg az ügy szörnyű emléke, de a sebek begyógyultak, Ringer asszony arcán már nem látszott szinte semmi nyoma annak, ami történt, te, a te arcodon szinte már nem látszik semmi, mondogatta neki Feldmann asszony, amikor össze-összeültek a szokásos kávéra és aprósüteményre otthon Feldmannéknál vagy a Herbstcafe-ban, és Ringer asszony zavartan, de elhárító

szégyenkezéssel elmosolyodott, és önkéntelenül is odanyúlt a selyemsálhoz, mely a nyakát takarta, mert ő még érezte, nagyon is érezte a sebeket, és tudta, hogy az ő számára nem fognak elmúlni onnan soha, és nagyjából ez történt magukkal a borzalmas események tényével is, sőt, a kanaiak siettették is a folyamatot, a felejtést, hisz hogy lehet együtt élni ezzel?, kérdezte a Vertreter a portást az egyik éjjel, az a normális, hogy adakta tesszük az egészet, mert meglásd, ahogy ezzel a járvánnyal is csak ijesztgetnek itt minket, az élet is vissza fog térni a normális kerékvágásba, csak hát nem tért vissza, ezt a Vertreter is gyanította, főleg azért nem, mert bizonyos dolgok, ahogy fogalmazott Pförtnernek, még mindig nem tisztultak ki, sőt, ha meggondolom, semmire nem derült fény, folytatta keserűen, mert miért?, tudunk bármit is arról, ki robbantotta fel az ARAL-t és ezzel együtt azt a szegény Nadírt meg Rosario-t?!, nem tudunk, és tudunk bármit is arról, ki ölte meg a nácikat?, nem tudunk, vagy hogy az engem legközelebbről érintő ügyre utaljak, hol van Florian?, nem tudom, tárta szét a karját, és vádlón körbenézett a Porcelángyár portásfülkéjében, az egész mindenség egy rejtély, rázta meg a fejét kiábrándultan, mint aki nem hisz a rejtélyekben, mert csak a hatóságok szervezett, szigorúan összpontosított munkájában hisz, és erről itt, zárta le végül, egyszerűen és továbbra sem beszélhetünk, egy csőd, Pförtnerem, egy csőd ez az egész nyomozás meg minden, hiába írom a beadványokat, hogy tényleg mindent tudjanak Florianról, a legkisebb részletet is, de semmi, a fülük botját se mozgatják, ami nem volt teljesen igaz, mert az erfurti nyomozórészleg igenis foglalkozott az üggyel, és külön foglalkoztak Florian eltűnésével is, és ki más tudhatta volna ezt jobban, mint a Vertreter, hiszen kétszer is kijöttek újra a Hochhaus-hoz, és ő

vezethette fel őket Florian lakásához, ahol a biztonsági kulccsal kinyitotta előttük az ajtót, neki kint kellett várakoznia, nem tudhatta, mit csináltak odabent, aztán kiléptek a folyosóra, de nem mondtak semmit, és ez fájt a Vertreternek, neki mint Vertreternek hivatalból is mondhattak volna valamit, ha már ennyit segítette a munkájukat, de egy szót se szóltak, csak intettek, hogy bezárhat, aztán megjelentek még egyszer, de akkor is ugyanúgy zajlott le minden, és így a Vertreternek fogalma sem volt, hogy másodjára már azért jöttek vissza, mert azt remélték, találnak még mást is a padlón az összetaposott mobiltelefonon kívül, amelynek a memóriájából az erfurti speciális labor kitűnő munkájának köszönhetően ki tudták nyerni az adatokat, így két videofelvételt is, s amikor végeztek ennek elemzésével, azonnal kiadtak egy elfogatóparancsot Florian Herscht ellen, a jenai Jobcenterből megszereztek egy viszonylag friss arcképet, és ezt szétküldték az egész országban, mert úgy gyanították, hogy a szabadlábon lévő körözött nem Thüringiában maradt, hanem valahol az ország más tartományában lapul, egyszóval meglehetős izgalom támadt Erfurtban, hogy végre van valami a kezükben, azt szinte biztosra vették, hogy ez a Herscht tarthatta a kamerát, tehát mélyen benne van a mocsokban, úgyhogy már csak a nyomára kellett akadjanak, csak hát nem akadtak sehol a nyomára, ami igazán nem csoda, mert ő az elmúlt hónapok alatt már nemcsak hogy úgy festett, mint egy ragadozó, hanem egy olyan alakot vett fel, amelyik semmiben nem emlékeztetett arra, akit a nyomozók azon a fényképen láttak, mert tényleg alapvetően megváltozott a külseje, valóban megváltozott, a valahol elveszett Castro-sapka helyett lopott egy usankát, és alóla csimbókokban lógott ki a haja, a szakálla is egészen elvadult, a szemei bevörösödtek, az arcát elkapart

hegek borították, és rengeteg ruhát szedett össze, és azokat hordta éjjel és nappal a kezeslábas fölött, de mind annyira rongyos lett, és büdös, hogy a hajléktalanok folyton elzavarták, ha ritkán, de olykor egy-egy településen akarta tölteni az éjszakát, a hajléktalanok ugyanis viszonylag jó, sőt, néha kiváló ruhákban jártak, mert az őket ellátó szervezetektől legalábbis kielégítő minőségű kabátokat, nadrágokat, pulóvereket és inget-cipőt kaptak, Floriannak meg tönkrement mindene, és neki eszébe se jutott, hogy kiderítse, hol vannak ezek a ruhaelosztók, és odamenjen, nem, erről az ő esetében szó sem lehetett, ő távol tartotta magát minden efféle intézménytől, s egyáltalán mindentől, ahol szembetalálkozhatott volna azokkal, akiknek így május felé már kétségkívül az ellenségévé vált, hisz nem kétséges, hogy minden elképzelhető törvényt áthágott, hogy gyilkos volt, hogy bujkált, és még nem is végzett, szóval nem arról van szó, hogy csak a külseje változott meg, de belül se az volt már, aminek a kanaiak ismerték, nem volt már szelíd és szégyenkező, nem volt már a hétköznapi ügyekben tájékozatlan, nem volt már gyakorlatiatlan félnótás, hanem veszélyes volt, mint egy taposóakna, azaz ha az agya leállt is, amikor történetének új fejezete elkezdődött, és az nem indult újra, lénye legmélyéből előtört egy másik lény, akit már nemigen ismert volna fel senki, és ez a lény most éppen Eisenach-ban éjszakázott, mert egy már több napja rendszeresen felbukkanó kép miatt látnia kellett újra a Bachhaus környékét, mert volt ott valami, ami mellett mindig elment, de azért az ott maradt emlékezetének a vakfoltjában, nem tudta, mi az, de vissza kellett térjen oda, hogy körbepásztázza a helyet, és vissza is tért, a kapu előtti Bach-szobor aprócska terétől fölfelé a Frauenplannak nevezett sarlóban a két padot ezúttal is, mint általában, elfoglalta két hajléktalan,

de ő nem engedte elzavarni magát, bár azok megpróbálták, az egyiknek megfogta a vállát, és arrébb hajította, erre a másik is eloldalgott, és hagyták, hadd csináljon, amit akar, feljebb húzódtak, és nézték, de nem sokra mentek vele, mert abból semmit nem értettek, hogy a pasas lent a múzeumbejárat két oldalán a falat vizsgálgatja, aztán előbb simogatni kezdi, aztán pedig egyre erősebben dörzsöli, mintha le akarná vakarni onnan a vakolatot, de hát ez hülye, vetette oda az egyik a másiknak, és ebben maradtak, óvatosan visszalopóztak a padokhoz, aztán megigazították magukon a kabátot, és az oldalukra fordultak, hogy folytassák az alvást, Florian meg továbbra is a falat vizsgálgatta a múzeumi bejárat mindkét oldalán, végül abbahagyta, és felmászott a tér fölé, elment a két hajléktalan padjai között, és egészen a Domstraße-ig mászott, ott elnézett jobbra, elnézett balra, de nem látott senkit, hisz az éjszaka közepén jártak, nem tudta, menynyi, de úgy két és három óra közt lehetett, megint elnézett jobbra, és beugrott, miért is kellett idejöjjön, beugrott, mi is vezette ide vissza, mert felismerte, hogy úgy húsz méterre attól a ponttól, ahonnan körbenézett, egy nagy szeméttároló áll, és ez volt az, ezt kereste, mert amikor ide jártak a Bosszal, akkor csak vetettek egy pillantást erre a Domstraße-ra, egyszerűen átsiklottak ezen a konténeren, mert nem valamit, hanem valakit kerestek, azaz nem vizsgáltak meg semmit, pedig meg kellett volna, ahogy most meg is tette, odament a konténerhez, ám amikor épp kezdte felnyitni az egyik tetőt, az hirtelen kivágódott, állon találta, amitől egy pillanatra megingott, de csak éppen, úgyhogy még ki tudta rángatni a konténerben rejtőző alakot, egy tizenöt-tizenhat éves forma fiút, kicsavarta a kezét, és lenyomta a földre, aztán elvette tőle a táskáját, amelyből festékszóró kannák kerültek elő, három színben,

pontosan emlékezett, hogy ugyanezt a három színt használta a sprayer is annak idején, a festékeket visszatette a táskába, ledobta az egészet a földre, és néhány mozdulattal addig taposta az egészet, míg a táska szét nem szakadt, míg a kannák egy-egy pukkanással fel nem robbantak, s míg a festékek ki nem folytak a földre, a fiú azt hitte, kihasználhatja ezt menekülésre, de tévedett, Floriannak csak a fülhallgatóját verte ki a füléből, de szabadulni nem tudott, mert Florian olyan szorosan tartotta ekkor már a nyakánál, hogy ebben a szorításban esélye sem volt, és ezt meg is értette most, és először csak annyit nyögött ki, hogy megmagyarázom, mire Florian azt felelte, hogy nem érdekel, de a fiú nagyon dühös szemekkel nézett rá, és nem hagyta annyiban, és azt nyöszörögte, hogy de tényleg megmagyarázza, mire Florian engedett valamennyit a szorításon, és azt kérdezte, hogy egyedül csinálta-e?, mire az bólintott, már amennyire ebben a helyzetben csak képes volt bólintani, s akkor Florian közelebb húzta magához, belenézett azokba a dühtől szikrázó szemekbe, és azt kérdezte, hogy ki vagy te?, mire a másik állta a tekintetét, és azt nyögte, hogy... hogy a sulit... nem, a NABU-nál... ezt-azt, de..., és itt elcsuklott a hangja, Floriannak engednie kellett megint, mert a gyerek hörögve szívta be a levegőt, aztán egy kétségbeesett belégzés után azt mondta, hogy elmondja ő, mi a helyzet, ha Florian nem adja ki a zsaruknak, és kezdte hadarni, hogy abbahagyta a sulit, és önkéntesként dolgozott, de nem értett egyet azzal, ahogy a NABU-nál a farkasokkal bántak, mert azt mondják, szeretik őket, de nem szeretik, nekik csak egy rohadt adat az egész, és csak a kibszott lóvéra, a támogatásokra, a tartományi pénzekre, a pályázatokra mennek, de ekkor Florian megrázta, és hiába, mert a másik innentől már nem félt tőle, és egész lénye sütött a gyűlölettől,

úgyhogy arra a kérdésre, hogy de mi köze ennek az egésznek Bach-hoz, először egyáltalán nem adott érthető választ, mert minden szava köhögésbe fulladt, akkor Florian teljesen elengedte a nyakát, és már csak a dzsekijénél fogva tartotta, a fiú meg valamennyire kiköhögte magát, és haragtól elborult tekintettel szinte az arcába köpte, hogy még hogy Bachnak?!, honnan a fszból kéne ezt neki tudnia?!, ő csak megcsinálta, amivel megbízták, de ezt már sziszegte, és egészen eltorzult az arca, mire Florian azt kérdezte, hogy és ki bízta meg?, mire az, hogy honnan a fszból tudjam, kicsodák, csak felhívnak, megadják a helyet, én meg elvégzem a dolgot, mármint a felét, mert ők azt akarták, hogy WIR KOMMEN, de ő csak a WIR-t vállalta, mivel hozzá kellett még tegye a védjegyét, a FARKASFEJ-et, anélkül nem vállalta, a KOMMEN-nel meg túl sokáig tart, úgyhogy megegyeztek, érti egyáltalán?!, és mennyiért?, egy firka egy ötvenes, és miért te?, ez volt az utolsó kérdés, a válasz meg az, hogy mert én vagyok a legjobb, és ezzel be is fejeződött a beszélgetés, a fiú innentől nagy elkeseredetten csak rázta és rázta a fejét, mint akinek minden mindegy, és hagyja, hogy legyen, aminek lennie kell, bár arra nem számított, hogy a pasas megemeli, majd hosszan, nagyon hosszan a szemébe néz, mint aki megpróbálja kitalálni, igazat mond-e, mert meg sem fordult benne, hogy Florian azon töpreng, hogy hogy létezhet ekkora véletlen?!, hogy éppen most találja meg?!, hogy a fiú éppen most próbálkozzon újra, s hogy ő meg pont ma éjjel jöjjön ide, s nyissa fel a szeméttárolót, miféle véletlen ez?!, mekkora esélye van ennek?!, ilyen véletlenek csak a regényekben léteznek, de ez itt nem regény, nézett a fiú vakmerő, büszke, ellenségesen villogó szemeibe, aki állta a tekintetét, és most már csak azt akarta, hogy a másik tudja, ő nem fél tőle, mert neki tényleg

mindegy, mert tőle akár össze is dőlhet a világ, és hogy leszámolt vele, és egyáltalán, kibszottul nem akar semmit ettől a kibszott világtól, de nem volt egészen így, mert azért egyet nagyon akart, és ki is préselte a száján, és most már másodjára, amikor újra a földre került, hogy ugyanis bszdmeg, ne adjál ki a zsaruknak, aztán meg, mivel Florian nem mondott semmit, hogy különben... a megrendelők jó arcok, nem gyalázni akarnak, hanem pont hogy nem, mert ő azt vette ki, hogy tiszteletből csinálják Bach-ért, meg állítólag van valami magasabb cél, amit ő ugyan sose értett, de nem is rá tartozik, viszont továbbra sem kapott választ, csak beleverték a fejét a szétömlött festéktócsába, aztán meg felemelték, visszadobták a nyitott konténerbe, és rácsapták a tetőt, mert ez történt, ha nem értette is pontosan, amit a fiú itt összehordott, Florian nem akarta bántani, visszadugta a kiesett fülhallgatót a fülébe, majd otthagyta a konténert, és hangtalan léptekkel elindult a Domstraße-n, majd a Kreuzkirche-nél megkerülve a dombot elhagyta a várost, és nyoma veszett, s amikor a két hajléktalan közül az egyik, akinek volt mobilja, kihívta a rendőrséget, a fiút már nem találták a konténerben, úgyhogy a kiérkezett rendőr nem nagyon látszott hitelt adni a két hajléktalan összevissza magyarázatának, pedig ide dobta, mint egy zsákot, mondták egymás szavába vágva, s egymásnak elég gyakran ellentmondó vallomást tettek, a rendőr egy idő után abba is hagyta a jegyzetelést, becsukta a füzetét, rájuk legyintett, és bosszúsan beszállt az autójába, és otthagyta őket, mindenesetre volt valamiféle személyleírása az állítólagos rendbontókról, akik a szemtanúk szerint veszekedtek, s aminek a végén állítólag az egyik bedobta a szemetesbe a másikát, de persze a festékeskannákon kívül egyáltalán semmi valóban használható nyom, meg nem is volt

az egésznek semmi értelme, bűneset nem történt, úgyhogy a rendőr, amikor visszaért a jenai őrsre, a két személyleírást voltaképp le se akarta először adni az ügyeletesnek, mely szerint az egyik olyan volt, mint egy ragadozó, emberfeletti erővel rendelkezett, és egyáltalán nem beszélt, csak morgott, és közelebbről ki nem következtethető okból cselekménye előtt a Bachhaus falát vizsgálgatta, ja, igen, fűzte hozzá még aztán az egyik tanú, és hátizsákot hordott, és az egyik fülébe egy fülhallgatót dugott, na, és a másik, az meg egy kölyök volt csak, kapucnis kabátban, egy ilyen nyizga gyerek, mondta a másik hajléktalan, és mutatta, mennyire nyizga, na, és ez volt az egész, a rendőr tényleg majdnem kidobta a jegyzeteit, de aztán meggondolta magát, és az érintett lapokat inkább kitépte a noteszéből, és letette az ügyeletes asztalára, hogy az majd legépelje, hogy azért legyen mégis valami nyoma annak, hol volt, és mit csinált Eisenach-ban, és jó, hogy nem dobta ki, és jó, hogy az ügyeletes legépelte, mert ez bizonyult az első valamire használható nyomnak, a feljegyzés ugyanis Erfurtba került, és az erfurtiak egyik embere átgondolta a dolgot, és azzal jelentkezett a feljebbvalójánál, hogy szerinte összefüggés van a mostani eset meg az évekkel korábbi sprayer vagy sprayerek eisenachi és más thüringiai helyszíneken elkövetett rongálásai között, így nem volt nehéz Erfurtban arra jutni, hogy az eredeti cselekménynek kell alaposabban utánanézni, és utána is néztek, de az abból leszűrhető adattal már volt mit kezdeni, mivel az akkor az ügyben felmerült emberek közül az egyetlen figyelemre méltó alakról pillanatokon belül kiderült, hogy néhány hónappal ezelőtt megölték, azaz, jegyezte meg az erfurti gyilkossági csoport vezetője, amikor beszámolt a csoportnak a fejleményekről, kivégezték, vagy ha pontosabban akarja kifejezni

a dolgot, és pontosabban akarta, akkor agyonütötték, és egyetlen ütéssel, és ez az egyetlen ütés már elvezette őket egy másik esethez, mégpedig Kana-ban, mert eszközhasználattal ugyan, de pontosan így végeztek ott két további áldozattal, na, és ekkor már szagot fogtak, de ugyanakkor Florian is mintha megérezte volna ezt, mert még az addiginál is óvatosabb lett, tulajdonképpen már a barlangban töltött időt követően se nagyon, de most aztán egyáltalán nem ment be semmiféle lakott településre, csak belekóstolt a széleken egy-egy hátsó kertbe élelem után, ivóvizet nehezebben talált, mert még alig működtek a főtéri szökőkutak, így nagyon élelmesnek kellett lennie, a legbiztonságosabbnak az látszott, hogy megfigyeli, mikor szállítanak egy-egy falusi boltba, és vagy a szállító járműhöz surran, és ellop egy-két rekesz vizet, vagy átmenetileg és lesből támadva, hogy ne tudják azonosítani, ártalmatlanná teszi a szállítót, és úgy vesz el egy vagy két rekesszel, de komplikált volt, és rejtett magában kockázatot, bármennyire képes volt is a megfelelő pillanatot megválasztani, viszont amikor túl volt egy-egy ilyen akción, akkor egy ideig nyugton maradhatott, ilyenkor keresett az erdőkben vagy bokrokkal gazdagon benőtt domboldalak között alkalmas helyeket, és jobban oda tudott figyelni, mit hall éppen, mivel attól fogva, hogy rátalált téli búvóhelyére, és egy-két naponta kijárt élelemért, arról már lemondott, hogy a laptopját is feltöltse valahol, tudta, hogy azzal a külsővel, rongyos öltözet, torzonborz fej, kivörösödött, üzött szemek, amivé a menekülés tette, nem mehet már be feltűnés nélkül se egy bárba, se semmiféle közösségi helyre, még egy állomásra se, úgyhogy nem töltött, de a füléből a hallgatót nem vette ki, mert kiderült, hogy a zenére már nem csupán emlékszik, mint régen, hanem tisztán hallja, már akkor is hallja, ha ez

a fülhallgató süket, s ennek nyilván az volt az oka, hogy a Bosszal kapcsolatos ügy lezárulásától fogva állandóan szólt, és annyira átitatta, annyira természetes lett, hogy hangokat hall, mintha csak lélegezne, így már nem kellett, hogy a laptopról jöjjön, a zene akkor is ment, ha a laptop nem működött, úgyhogy már télen is, de most itt az erdőkben vagy a bokrokkal gazdagon benőtt domboldalak között ezekben a nyugalmas órákban vagy éjjel ébredéskor most már egész koncentráltan tudott foglalkozni a zenével, mert már az agya is, nehézkesen bár, de újra dolgozott, és ez az agy arra jutott, hogy ami benne az univerzumra leselkedő irtózatos veszéllyel kapcsolatban korábban felmerült, s amire nem győzte figyelmeztetni a Bundesregierungot, s ott elsősorban és kizárólag Angela Merkel szövetségi kancellárt, arra az elemi részek fizikája nem ad, mert valószínűleg nem adhat megnyugtató választ, hogy miért nem, azt nem tudta, de télen, a szinte teljes visszavonultságban volt ideje ezen gondolkozni, és arra jutott, hogy ha nem boldogul is ezzel, annyit leszűrhet, hogy ez a bizonyos elemi részek fizikája vagy még nem képes választ adni, vagy soha nem lesz abban a helyzetben, hogy képes legyen erre, egyszerűen amiatt, mert saját maga állít önmaga elé korlátokat, és olyanokat, amelyekkel nem birkózhat meg soha, mert ezek az akadályok az emberi logika rendszeréből állnak elő, és ott a gondolat szinte belecsavarodik önmagába, és így felemészti a saját szabad erejét, s már csak kiutat keres, állandóan csak kiutat és kiutat az újabb és újabb kelepcékből, amelyeket maga épít, és éppen azzal, hogy a tudományos logika alapján jár el, mert mást nem tehet, így hát mostanára, május elején, mert azt, hogy május van, azt tudta, hisz májusfákat látott mindenütt, szóval mostanára, hogy az agy újra működni lett képes, visszalépett egy korábbi

gondolatmenetéhez, nem, nem gondolatmenet volt, csak egy érzés, hogy vissza kell lépjen, éspedig éppen magához Bach-hoz, erről ugyan volt már egy kezdetleges elképzelése, hogy ugyanis így mit talál, és ezt meg is osztotta Merkel asszonnyal annak idején, de most, májusban, más oldalról közelített, és az állandóan az agyában zengő zene, Bach-nak ez a folyamatos ottléte az agyában arra utalt, hogy Bach az ő számára már inkább *személyes állapot,* vagyis hogy ő már nem hallgatja Bach-ot, hanem benne van Bach-ban, amikor már nem tudja elválasztani ebben az agyban önmagát attól, amit folyamatosan hall, ezért nem volt szükség már arra, hogy valóban be kelljen kapcsolnia a *Máté-passió*t, vagy a koráltémákat, mivel anélkül is ott zengett az agyában a *Máté-passió* vagy a koráltémák, minden mű, amelyet valaha a letöltött anyagból meghallgatott, most már nem szűnt meg pusztán azzal, hogy nem kapcsolta be őket, feküdt a májusi enyhületben bokorral gazdagon benőtt domboldalak között, vagy egy erdő mélyén jól rejtve a világ elől, és végigvette a *Máté-passió*t és a korálokat és a *Wohltemperiertes Klavier*t és a *Goldberg-variációk*at és a zenekari szonátákat és a szviteket és a partitákat és a kantátákat és így tovább, és arra gondolt, hogy a végítéletre talán tényleg nem a tudományban és az arra épülő politikában, hanem egyes-egyedül Johann Sebastian Bach-ban lesz az orvosság, a Bach-művekhez ugyanis a szerkezetükön keresztül vezet az út, és ezek a szerkezetek tökéletesek, és ha a szerkezetek tökéletesek, akkor a rájuk épített témák is tökéletesek, és ha a témák tökéletesek, akkor a témákat megjelenítő hangok viszonylatai is tökéletesek, és ha ezek a viszonylatok is tökéletesek, akkor minden egyes hang is tökéletes, vagyis, és végső soron erre jutott ezekben a nyugodt pillanatokban, percekben s olykor órákban

Florian, Johann Sebastian Bach-ban NINCS ROSSZ, na, és ezt lehet szembeállítani a kikerülhetetlennek látszó veszéllyel, Bach művészetéből egyszerűen hiányzik a ROSSZ, Bach megteremtette, és nincs, ami lerombolja, ellentétben az univerzummal, és Bach-ban nincs véletlen, de nem a keletkezést megelőzőkben nincs, hanem attól fogva, hogy megteremtődött, nincs és nincs, és nem is lesz soha, többé nem merül fel semmi esetleges, semmi változás, mert Bach STABIL SZERKEZET, és örökké az marad, olyan, mint az ideális, mint egy mesebeli kristály, mint a vízcsepp felszíne, megfejthetetlen a stabilitása, megfejthetetlen a tökélye, és persze le lehet írni, csak megragadni nem, mert a lényeg elhajol a megragadó szellemi mozdulat elől, hisz van, amire nem vagyunk képesek, gondolta Florian agya, és ez természetes, mégpedig hogy megértsük, miért nincs is valójában lényege a tökéletesnek, miért kell azt mondanunk, hogy a tökéletes csak van, de lényeg nélkül, amikor nekünk nem marad más, mint a csodálat, ezt gondolta Florian agya, majd újra az izmai vették át az irányítást, előjött az erdő mélyéről, vagy a bokrokkal gazdagon benőtt domboldalak közül, és visszatért Kana-ba, és onnan már nem is mozdult ki többé, csak várt, mint ahogy Karin is ugyanezt tette, a Margarethenstraße-ra nem mehetett, sőt, nem is nagyon mutatkozhatott azon a környéken, úgyhogy inkább az Ilona-féle panziót választotta, ez nem Kana belterületén volt, hanem néhány kilométerrel odébb a várostól északnyugat felé, gyalog is közlekedhetett, és így is járt el, a háziak nem okoztak neki gondot, két lövés, és végük volt, a háztól nem messze, de már a falun kívül ásta el őket, aztán másnap este begyalogolt Kana-ba, hogy mire teljesen leszáll a sötét, elfoglalhassa a helyét az egyébként változó megfigyelőpontokon, egy darabig az edzőterem

épületére összpontosított, de aztán letett erről, és a Hochhaus bejárata előtti kis zöldterületet figyelte egy elhagyott benzinkútból, ennek úgy tudta leszedni a bedeszkázott ablakát, hogy sértetlenül vissza is tudta tenni, s itt teljes védettségben éjszakázhatott is, valamint innen szemmel tarthatta a Hochhaus-t, az Ernst-Thälmann-Straße torkolatát, a Baumarkt előtti parkolóterületet, sőt, a keskeny ösvényt is a Bossz hajdani háza közelében, mely a sínek alatt vezetett át az Ölwiesenwegre, de órákat töltött a rendőrségi kordonnal és pecséttel amúgy lezárt Burgban is, ahová neki gyerekjáték volt bejutni anélkül, hogy a pecsétet megsértette volna, mert onnan, az általuk nem is nagyon használt felső szintről elég jól belátta a Jenaische Straße-t és az Altstadt-i Rathaus felé vezető két párhuzamos utcát, de volt figyelőpontja a gimnázium melletti telekről is, ahonnan a Herbstcafe-ra láthatott, hogy ki megy be, és ki jön ki, de Florian se be nem ment, se ki nem jött, mivel nem ment ő már be sehová, a Burg 19-cel közvetlenül szemben, a Sankt Margarethenkirche tornyában találta meg a megfelelő helyet, mivel egyedül onnan láthatta tisztán és zavartalanul, mi történik éjjel a Burg 19 előtt, tisztán és zavartalanul figyelhette, ki megy be, és ki jön ki, de amikor egyetlenegyszer lecsaphatott volna, Karin annyira sebesen mozgott, hogy neki esélye sem volt rá, hogy időben leérjen a toronyból, és rávethesse magát, de még ehhez jött, hogy valami motozást is hallott az oltár körül, amikor mégis megpróbálta, és a toronyból levezető lépcsők alján megtorpant egy pillanatra, és belehallgatott a templom csendjébe, esélye sem, ráadásul nem volt nehéz kikövetkeztetnie, hogy Karin ki tudja mióta, de már régóta bent tartózkodott az épületben, és éppen most hagyja el, szóval nem kezdődött szerencsésen, bár azért nagyon nem lepte meg, hogy nehéz, mert tudta,

hogy nehéz lesz, Karin rá vadászik, és Karin nagyon jó vadász, ezt már bebizonyította Suhl-ban meg az edzőteremnél, és bebizonyította most is, egyszóval világos volt, hogy miközben ő Karint, Karin őt keresi, vagyis Karin tudta, hogy ő lesz a következő, sőt, az utolsó, akinek fizetnie kell, sőt, nyilvánvaló volt az is, hogy Karin tisztában van vele, hogy Florian valódi ellenfél, mint ahogy nem volt nehéz rájönnie, hogy Karin mindent tud, és ezért akarja megelőzni őt, ezzel a felismeréssel, és szomorúan ment hát vissza a toronyba vezető keskeny lépcsőkön, de nem tudta, miért tört rá ez a szomorúság, ilyesmi előfordult vele már régebben is, és sem korábban, sem most nem volt képes kezelni, talán mert ez volt az egyetlen érzés benne, mióta a régi életét odahagyta, és mindig készületlenül érte, hogy bármiféle érzés még van benne, ezzel nem számolt, mindenesetre ha ez időnként meglepte, nem tudott tenni ellene semmit, engednie kellett, hogy betöltse minden pórusát, ezzel a különös, fémes, hideg szomorúsággal szemben tehetetlen volt, és az is maradt, mint most is, hogy leült a toronyban egy gerendára a harang mellett, a két térdére könyökölve előredőlt, és csak várta, hogy elmúljon, és újra kitisztuljon az agya, és visszatérjen az erő az izmaiba, ezért történhetett, hogy nem figyelt oda, amikor a harangokat működtető szerkezet berregni kezdett, jelezvén, hogy a harangnak hamarosan meg kell szólalnia, s így nem azt tette, amit eddig mindig, mióta ide fellopózott, vagyis ahelyett, hogy leszaladt volna egy szinttel lejjebb, és behúzódik egy kis bemélyedésbe, s így védte volna magát, ezúttal közvetlen közelről telibe kapta az első harangütést, és ez olyan erős, olyan iszonyú hangos volt, hogy szinte leütötte, térdre esett, aztán ledobta magát a harangtól elfelé a padlóra, befogta a fülét, de már hiába fogta be, viszont még azelőtt, hogy

a következő harangütés is itt érte volna, annyi lélekjelenléte maradt, hogy oldalra guruljon, s kidobja magát a lépcsőkre, összevissza verte a testét, ahogy egy darabig csak gurult lefelé ezeken a lépcsőkön, aztán még a fülére tapasztott kézzel s oda-odaütődve a falnak, lebotorkált a templom főhajójába, rettentően zúgott belül mindene, fájt, szét akart szakadni a feje, és szédült nagyon, időbe telt, míg valahogy magához tért, szerencséjére nem ember volt az, aki zajt csinált az imént az oltár körül, hanem egy patkány, aki talán a Saale partjáról mászott fel ide, egy ártatlan patkány, leült a legközelebbi padba, és még mindig a fejét fogva csak nézte, ahogy a termetes állat megpróbálja lerángatni a súlyos oltártakarót védő könnyű, csipkés fedőterítőt, s azzal együtt egy botrányos módon ott maradt kenyérdarabot, végignézte, ahogy ez aztán sikerül is neki, s ahogy nekiesik a kenyérnek, annak ellenére, hogy csak úgy sikerült lehúznia a terítőt, hogy vele együtt a kívánt ételen kívül lerántott mindent, ami még rajta volt, a keresztet, a nyitott Bibliát az állvánnyal együtt, a két gyertyatartót meg négy virágvázát, mindent, de nem érdekelte, hogy ez az egész beteríti, kirángatta a kenyeret és önmagát a ráesett fehér csipkeszövet alól, és közben sem hagyta abba az evést, csak rágta, rágta a kenyeret, és nem érdekelte semmi, néha ugyan erre-arra odakapta a fejét, de láthatóan nem érdekelte semmi más, csak hogy bezabálja az ételt, nem foglalkozott Floriannal sem, pedig ő, Florian még a nagy szédelgés közben is tudta, hogy a patkány észrevette őt, de nem érdekli, mint ahogy Floriant se érdekelte, mit zabál és hogyan a másik, neki épp elég volt, hogy megküzdjön az émelygéssel és a szédüléssel, ami nem ment könnyen, le is kellett feküdjön a padra, és úgy kellett maradjon, mert még sokáig zúgott benne az az első harangütés, a patkány majdnem végzett, nagy

testéhez képest pici szájacskájával összeszedte az utolsó morzsákat, majd ide-oda kapkodva a fejét kiválasztott egy irányt, és elpucolt szélsebes lábacskáin ebbe az irányba, Florian meg csak feküdt, míg nem érzett már egy kis erőt magában, hogy elsurranjon, hisz nem várhatta meg, hogy a patkány okozta zajra esetleg valaki, akinek a templom a gondjaira van bízva, bejöjjön, hogy megnézze, nem történt-e valami baj, így még azelőtt kitámolygott az oldalsó ajtón, amit korábban felfeszített, mielőtt igazán jobban lett volna, és ez nem volt rossz ötlet, mert a friss éjszakai levegő segített, a rosszullét innentől kezdve pár perc alatt jelentősen enyhült, és bár a templomdombot lezáró hátsó párkányra ugyan nem mert odaülni, de mellé igen, és maradt ott, egy kicsit védve az erős és hűvös széltől is, mert hűvös volt azért a szél, hiába volt május, itt Kana környékén a hegyek még csípőssé tették az éjszakákat és a hajnalokat, ráadásul éppen ma telehold is volt, és annyira tiszta az ég, hogy egyetlen felhő sem látszott odafönt, azaz jól meg kellett gondolnia annak, aki most az utcákon láthatatlanul kívánt közlekedni, milyen módját válassza ennek a közlekedésnek, Karin például nem mozdult el a megfigyelőpontjáról, mert tartott tőle, hogy ha mozgásban lesz, kiteszi magát Florian figyelmének, hisz azt már tudta ő is, hogy a terv, hogy a jelenlétével előcsalogassa, nem vált be, mivel a másik nem akármilyen képességekre tett szert, ki tudja, hogyan, elég meglepő volt, hogy éppen Floriannal történt mindez, aki mindig ügyefogyottnak mutatta magát, de be kellett vallja, hogy így utólag visszatekintve benne volt a pakliban, hogy ebből az ügyefogyott, de drabális figurából egyszer csak kitör a Harcos, ahogy magában fogalmazott, úgyhogy nagyon óvatos maradt, úgy gondolta, az a leghelyesebb, ha egyelőre csak figyel, megfigyeli, Florian merre mozog, ha mozog

a városban, és csak amikor már pontosan ismeri az útvonalait, akkor fog támadni, csakhogy Floriannak nem voltak útvonalai, teljesen kiszámíthatatlanul változtatta a helyét, és még óvatosabb volt, mint Karin, legalábbis erre utalt, hogy több nap is eltelt azzal, hogy nem jött elő, míg ő a Jenaische Straße-n álló elhagyott épület padlásán bújt meg, amit már korábban is használt néhányszor, s ahová most bevette magát, mert onnan nagyjából követni lehetett, ha mozgás van az Altstadt bizonyos részein, de még azt is, ha a Bevásárlóközpontban vagy a Bahnhof közelében megjelenik valaki, és a nyomát se látta annak, hogy Florian még a városban volna, fel is merült benne, hogy Florian talán más stratégiát választott, és valahol a környéken tanyázik, mert ő is kivár, úgyhogy csak ezzel lehetett magyarázni, hogy valamennyivel óvatlanabbnak bizonyult, amikor az egyik nap hajnalban lement a Bevásárlóközpont mögé, s mivel ezúttal elfelejtett ennivalót magával hozni, az aznapi szállítókocsikból elemelt némi élelmet, majd a sínek felé akarta elhagyni a területet, óvatlanabb, ami azt jelentette, hogy nem figyelt olyan erővel, ahogy figyelnie pedig kellett volna, és ennek volt betudható, hogy csak akkor vette észre, hogy az a rohadt dög, amelyik egyszer már megtámadta, most teljesen váratlanul megint megjelent a feje fölött, és már éppen zuhanni kezd rá, amikor az utolsó pillanatban elugrott a csapás elől, megint majdnem belekarmolt a fejébe, Karin tudta, hogy újra ezt akarta, elugrott, de most a megdöbbenés már nem fagyasztotta le teljesen, előkapta a zsebéből a pisztolyt, kibiztosította, és lőtt, de nem talált elsőre, csak a másodikra, viszont a sas csak megrebbent a levegőben, kissé visszaesett, de aztán fel tudott emelkedni, Karin még egy utolsót utánalőtt, és azt hitte, látni fogja, ahogy néhány szárnycsapás után zuhanni kezd újra,

és ezúttal holtan, csak hát a madár oldalra húzott, mintegy kikerülvén a látóteréből, úgyhogy ezt a zuhanást nem láthatta, nem, mert igaz ugyan, hogy a sas a testét ért lövések miatt méterről méterre veszített az erejéből, de kitartott, a szárnyait széttárta, és vitorlázni kezdett, hogy minél kevesebb energiára legyen szüksége a repüléshez, mert repülnie kellett még, éspedig felfelé, mert meg akarta találni, mint ahogy meg is találta a helyet, ahová leereszkedhet, Florian meg se mozdult, amikor a madár pár méterre tőle leszállt, és széttárt szárnyai közül a bal oldalit össze se húzva elterült a földön, fent voltak a Dohlensteinon, innen tiszta kilátást kapott a városról, s bár a több mint 300 méteres magasság és a távolság azt nem tette lehetővé, hogy precízen követni tudja emberek mozgását, de arra jó volt, hogy őt viszont ne láthassák meg, itt a környék tele volt barlangokkal, ahol a kedvező időjárás miatt már nem kellett annyira kínlódnia az éjszakákkal, mint télen a Marienglasshöhle-n, napközben pedig kiült, mint ezúttal is, egy kilátópontra, és megpróbálta látni, amit nem láthatott, de úgy érezte, mégis megéri, hogy megkísérli, mivel biztos volt benne, hogy ha Karin jelentős akcióba kezd, azt meg fogja érezni, és képes lesz válaszolni rá, vetett egy pillantást az oldalán épp kivérző madárra, aki sérült lábait mereven eltartotta a testétől, látta az elroncsolt karmokat az egyik lábon, a vért, ahogy lassan, egy kis tócsát eresztve e karmok körül, szétterül, de valahonnan máshonnan sokkal több vért is látott a szárnyak körül egy sokkal nagyobb tócsát eresztve, talán a begye sérült meg, s onnan valahonnan minden egyes lélegzetvételre ez a tócsa egyre nagyobb és nagyobb lett, látta, és ezzel visszafordította a tekintetét a városra, és ott maradtak egészen addig, míg teljesen be nem sötétedett, Florian egy másik barlangot keresett éjszakára, a madár

pedig már nem mozdult, ő így töltötte az éjszakát, holtan, s reggelre egészen megmerevedett, már nem emelkedett és nem horpadt lüktetve a begye, néma volt körülötte minden, s mikor Florian előjött, és leült mellé a földre, nem is nézett rá, mert ő a várost nézte, hogy Karin mozdul-e, de úgy érezte, nem, és így volt, mert ő még a panzióban reggelizett, eléggé felszerelték Ilona-ék a házat, talált mindent, amire szüksége volt, még egy antibiotikumot is, amivel megelőzhette, hogy a fején elfertőződjenek a sebek, aztán sapkát húzott a parókára, elgyalogolt Kana-ba, ismét az elhagyott házba osont be a Jenaische Straße-n, jobb ötlete nem akadt, és csak várt megint, ez nem volt szokatlan neki, korábban is, amikor még együtt voltak a Burgban, és a szakasz akciót kezdeményezett, szükség volt a türelemre, és ebben ő igen jónak bizonyult, a többiek már neki-nekirohantak volna a célnak, már rohamoztak volna, mint amikor egyenként kellett elkapni hat rohadék sprayert Jena-ban, de ő nyugodt maradt, és várt a megfelelő pillanatra, és ez jött be végül, mert neki sikerült egymás után összeszedni a hat ijedt buzigyereket, a kihallgatást persze a Bossz intézte, ő ebben nem vett részt, mert ez nem lett volna ínyére, ő nem a kihallgatásra érezte magát megfelelőnek, hanem a támadásra, de nem a nyílt, a fejvesztett, az érzelmek, dühök, harag és elborultság vezérelte akciókra, hanem a megfelelő alkalom kiválasztása utáni csapásra, és ehhez türelem kellett, megfontoltság, úgyhogy ő félreállt, éspedig szó szerint, a hat kis rohadékot az egyik fegyverraktáruk pincéjében tartották székekhez kötözve, miután előbb behajigálták mindet a betonpadlóra, hogy a Bossz kitölthesse rajtuk a dühét, aki addig rugdosta őket, amíg csak mozogni bírtak, aztán vizet locsoltak rájuk, hogy észhez térjenek, felültették őket a székekre, és ragasztószalagokkal

odaerősítették mindet, és megkezdődött a kihallgatás, ha annak lehet nevezni, amikor az egyik oldalon csak kérdéseket tesznek fel, a másikon pedig nem is tudnak válaszolni, mert a kérdések elhangzása után azonnal kapnak egy ütést, főleg Fritz kérdezett, meg Jürgen, a Bossz hátrébb húzódott, és teljesen elborult arccal újra meg újra nekik akart menni, de Karin meg Andreas finoman elé álltak, hogy ne tegye, és Fritz azt kérdezte, hogy miért kentetek össze mindent?!, és Andreas ütött, aztán Andreas kérdezett, hogy mit kerestetek ti Eisenach-ban, puff, meg Ohlsdorfban, puff, meg Wechmarban, puff, és így tovább, az egyik kérdezett, a másik ütött, aztán a másik kérdezett, és az egyik ütött, és így ment ez, amíg el nem fáradtak, s a hat fiút már csak ragasztószalagok tartották úgy-ahogy a székeken, akkor pihentek valamennyit, majd az arcukba locsoltak megint, hogy ekkor jöjjön el Karin ideje, aki most előlépett a háttérből, és végigment a hat fiú előtt, jól megnézte őket, mivel neki úgy sem okozott gondot, hogy jól szemügyre vegye, és bevésse az agyába a hat fiú vonásait, hogy közben mindegyik arcából, orrából, füléből dőlt a vér, majd ő is kérdéseket tett fel a legszélsőnek, de halkan, úgyhogy nem is hallotta senki más, csak az, akitől kérdezett, akkor továbblépett eggyel, és ezen a módon mind a hat fiút kifaggatta, végül visszafordult, s a Bossznak csak annyit mondott, nem ők voltak, ezzel feljött a pincéből, leült egy kőre, rágyújtott egy cigarettára, és megvárta, hogy ezt tegye az egész szakasz, mert valóban a türelem volt az egyik erőssége, így aztán most is erre építette a taktikáját, a kérdés az volt, ki bírja tovább, Karin tudta, hogy ebben az esetben is ez dönt, és úgy vélte, Florian fog először lépni, mert egy idő után majd véget akar vetni ennek az egésznek, és akkor egyszer csak be fog vadulni, és megpróbál nekirontani, de most már

egyedül van, nincs madara, nincs neki az az idomított szörnyeteg, mert azt is erősen feltételezte, hogy az a dög nem élhette túl, és hogy őhozzá tartozik, s nélküle, egymaga nem lesz ereje kivárni, és el fogja árulni magát, és ezzel belesétál a csapdába, amit ő, Karin, az időből állít fel, az időből, ami, úgy vélte, neki dolgozik, mert akkor még nem tudta, hogy Florian már régóta nem az időben cselekszik, s hogy nincs semmi megfontolás a cselekedeteiben, egyáltalán nem gondolkozik, egyáltalán nincsenek tervei, ült fenn a hegyen, és nézte Kana-t, figyelte az autók mozgását, s olykor csak oldalra kellett nézzen, hogy elkergessen egy-egy állatot, akik megpróbáltak a zsákmánnyá vált szirti sashoz közelebb kerülni, elég volt, hogy vetett rájuk egy pillantást, és azok mindig megértették, hogy ez a zsákmány nem lesz az övék, a tetem összetöppedt, és a nagy test már úgy nézett ki, mintha soha nem lett volna benne élet, az általában gyenge, de csípős szél időnként belekapott a szétterült jobb szárny tollaiba, s ha meg jobban feltámadt, néha kissé meg is emelte ezt a szárnyat, mintha integetne még, hogy az aztán visszsza is ereszkedjen a halott mellé, de mindig ugyanabba a helyzetbe, amelyből megemelkedett az imént, szétterülve, kinyújtva, mintha még ott is repülne éppen, fél szárnynyal a földön, Florian mellett, hogy a segítségére legyen, hogy óvja, hogy elkergessen mindenkit, aki veszélyeztetni akarja őt, ezt az embert, aki csak a maga módján vett tudomást róla, azaz elfogadta, hogy vele van élve, és elfogadta most holtan is, és ennyi, más dolga volt, és csak arra tudott figyelni, s mikor elszánta magát, s egy éjszaka úgy döntött, lemegy Kana-ba, már a hátizsákját is abban a barlangban hagyta, ahol a legutoljára meghúzta magát, minek neki hátizsák, és minek neki már a laptop, nincs már szüksége semmire, a 1062-esen sietett lefelé,

s láthatóan nem érdekelte, hogy meglátják-e, és ez egyre nyilvánvalóbb lett, amikor bement a hídon a városba, néhány autó le is lassított, és erősen nézték, ki ez a torzonborz csavargó, de nem ismerték fel, viszont jobbnak látták, hogy rögtön, még a kocsijukból bejelentést tegyenek a rendőrségi számon, hogy láttak egy idegent, valami hatalmas erdei barbárt, itt meg itt, akiről azt lehet feltételezni, hogy valami rosszban sántikál, de a rendőrséget, mióta kivonultak Kana-ból, az ilyesmi nem érdekelte különösebben, ráadásul ma hétfő volt, és ilyenkor a városban a régi rend szerint nem is volt szolgálat a Gabelsbergerstraße-i kis Polizeistationon, tehát csak a két üres rendőrautó állt az épület előtt, mint régen, odabent nem tartózkodott senki, mindössze kedden és csütörtökön volt ügyfélfogadás, azaz csak ezeken a napokon volt rendőr a városban, most nem számítva az ünnepeket, meg ha valami komolyabb futballmeccs miatt feltétlen jelenlétükre szükség volt, akkor igen, de most, hogy valami furcsa alak bebattyogott a városkába, ugyan már, letették a telefont, és feljegyezték ugyan, de az ügyeletes még arra se tartotta érdemesnek a hírt, hogy felhívja rá valaki figyelmét, úgyhogy Florian minden zavaró körülmény nélkül ment az utcákon, leszámítva persze a gyanakvó pillantásokat, voltak nénik, akik meg is álltak, miután elhaladt mellettük, és hosszan méregették hátulról, de őt mindez egy cseppet sem látszott érdekelni, láthatóan nyílt lapokkal játszott, ha játék volt egyáltalán, és nem, véresen komolyra fordult ezzel, hogy kitette magát Karinnak, s így felkínálta magát neki, felkínálta a lehetőséget, hogy a másiknak legyen ideje kitalálni, milyen módszert követ, és Florian nem állt meg, végighaladt a Bahnhofstraße-n, a Hochhaus-ra is vetett egy pillantást, majd befordult a Baumarkt előtt, és mintha mi sem lenne természetesebb,

bement a Grillhäuselbe, leült a szokott helyére, és amikor egy nagyjából húsz-huszonkét éves fiú megkérdezte tőle a pult mögül, mit kér, azt felelte, Bockwurstot és egy pohár vizet, mindössze négyen voltak odabent, Florian tudta, kik, de nem érdekelte, mint ahogy az sem, hogy nyilvánvalóan nem ismerték fel, mert így esett, hogy nem, méregették egy ideig, de a törzsvendégek közül senkinek nem esett le, hogy ez Florian, meg sem fordult bennük, mivel Florian és az ismeretlen vendég között már nem lehetett felfedezni semmiféle hasonlóságot, bár a tagbaszakadt test meg a hatalmas vállak utalhattak volna erre, de nem utaltak, mert a helyiek számára ez az alak egészen másképp volt tagbaszakadt, ez nem Florian volt, az arc is más, a tartás is más, ahogy ült, a szétterpesztett lábak, ahogy kitámasztotta magát, az is más, egyszóval nem is juthatott eszükbe Florian erről a figuráról, megkérdezni meg nem merték, kicsoda, valahogy nem olyan benyomást keltett, mint aki szívesen vette volna a kérdezősködést, úgyhogy hagyták a fenébe, újra elkezdtek duruzsolni egymással, hogy már megint késik a Hartz IV meg hasonlók, Florian pedig megkapta a Bockwurstját meg a pohár vizét, s mint az állat, mesélte később Hoffmann, de tényleg, mint egy állat, úgy evett, tépte foggal az ételt, és pár harapás után már el is tüntette a szájában, lihegett, és egy hajtásra itta meg a vizet is, aztán odament a kiszolgálóhoz, és azt mondta, nem tud fizetni, mire a fiú nyelt egyet, és egy micsoda?! kíséretében ijedten elkezdte markolászni a törölgetőruhát, ilyesmire nem volt felkészülve, eredetileg csak arról volt szó, hogy ideiglenesen átveszi a Grillhäusel irányítását, hogy főzze és süsse meg a Wurstokat, ha kell, meg adja ki az italokat, és szedje be a pénzt, de arról nem, hogy egy ilyen váratlan esetben feltalálja magát, az ő terveiben nem szerepelt, hogy kocsmáros

legyen, neki más tervei voltak, ő festőművésznek készült, és Hollandiában akart élni, de amikor az unokanővérét meg annak férjét holtan találták Kana városán kívül, nem messze egy Altenberga nevű településtől, és a hatóság bezárta, majd újra megadta az engedélyt a Grillhäuselnek, hogy kinyisson, az otthoni rokonság őt jelölte ki a romániai Erdélyből, hogy egyelőre vegye át a büfé irányítását, elhelyezték Heinrich úrnál, mert az fel se merült, hogy az ott történtek miatt a gyerek a szörnyűség helyszínén lakjon, ő elvállalta, magától értetődően, de efféle provokációra nem készítették föl, mert most mit csináljon?, rítt le az arcáról, csak markolászta a törölgetőruhát, a szájával csücsörített, aztán nem, aztán megint, így történt, hogy mire valami válaszfélét kiagyalt volna, Florian lassan kiment a Grillhäuselből, és nem történt semmi, a törzsvendégek, főleg Hoffmann, rögtön nekiestek, hogy miért hagyta ezt annyiban, mégiscsak ő most a főnök, és mindenki hangosan mondta a magáét, hogy ez nem eljárás, aki rendel, annak fizetnie kell, mi volna, ha ők is ezt csinálnák, mi volna akkor a Grillhäuselből, a fiú ettől még idegesebb lett, látszott rajta, hogy a legszívesebben odavágná a törölgetőruhát, és azonnal menne Hollandiába festőművésznek, de aztán csak tovább markolászta, Florian pedig folytatta az útját, elment egész a Christian-Eckardt-Straße végéig, ott balra fordult, és egy darabig a 88-as városi szakaszán folytatta az időnként rádudáló autók mellett lefelé, aztán felgyalogolt az Altstadt-ba, és járta az utcákat órákon át, és itt sem ismerték fel, senki, de senki nem gondolt arra, hogy ez az elveszett Florian lehetne, hisz ettől féltek, ha meglátták, és ha volt idejük a döntésre, rögtön átmentek az utca másik oldalára, s aztán vissza-visszanéztek, ki lehet ez, Volkenant úr például, ahogy szóltak neki, miféle alak ment el a posta előtt, ki is szaladt,

hogy megnézze, ki az, de nemcsak hogy nem ismerte fel, egyenesen azt találta mondani, amikor nemtetszését roszszalló fejcsóválással fejezvén ki, visszatért, hogy na, tényleg jól nézünk ki, emberek, mert úgy látszik, most már nemcsak azzal riogatnak, hogy a mi védett Thüringiánkban is felüti a fejét a járvány, vagy mifene, hanem hogy még a farkasok is emberbőrbe bújnak, amivel nem váltott ki feltétlen tetszést, hisz mindenkinek az eszébe juttatta, mit olvashattak a NABU kanaiakhoz szóló legfrissebb hírlevelében, hogy ugyanis nem kell megijedjenek, a helyzet az, hogy Németországban jelenleg már több mint száz teljes Rudel meg ennyi meg ennyi párban élő meg ennyi meg ennyi magányos farkas került a látószögbe, és mind békésen megfér az emberrel, senkinek nem tűnt fel, hogy voltaképpen miért is foglalkozik velük ennyire a NABU, hogy megint idejárnak, előadást tartanak, hírlevelet írnak rendszeresen, és kizárólag a kanaiaknak, persze, sejtették, hogy van valami emögött, de azt lehetetlen lett volna kitalálni, mi a valóság, az ugyanis egy elhibázott kísérlet miatti rossz lelkiismeret volt, mely azért támadt fel, mert elhallgattak egy félresikerült kutatási projektet, amikor a farkasok csodálatos hallására és szaglására vonatkozó új adatokat terveztek el gyűjteni, és az erfurti NABU munkatársai, ami összesen három kutatót jelentett, Tamás Ramsthalert is beleértve, a szerény büdzsé miatt titokban tartották, mit is művelnek, azt találták ki tudniillik, hogy két újonnan befogott farkasnak, akiknél ki kellett cserélni az identifikációs chipet, leragasztják a szemét, s aztán egy új nyomkövető segítségével követik és megfigyelik őket, hogy tájékozódnak csak füllel és orral, de a tervezésbe többrétegű hiba csúszott, amelyből ők csak egyet fedeztek fel nem sokkal a projekt elindítása után, a súlyosabb csak jóval a kísérlet megkezdését követően lett

nyilvánvaló, ugyanis arra természetesen számítottak, hogy az egyszerű klinikai szemtapaszokat az elaltatott, majd felébresztett állatok rögtön megpróbálják leszedni, de arra nem, hogy az emiatt egy rendkívüli erejű ragasztóval a szem körüli szőrtelenített csontokhoz erősített tapaszt a két farkas *mindenképp* le fogja vakarni, pontosabban addig nem hagyják abba, míg nem sikerül megszabaduljanak tőlük, így amikor kieresztették őket, s biztos távolságba jutottak kínzóiktól, azok mellső mancsaik körmével vadul elkezdték kaparni a szemeikről azt, aminek nem kellett ott lennie, mert iszonyúnak érezték, hogy nem látnak, és ők iszonyú erővel akartak látni, viszont a ragasztó is iszonyatosan erősnek bizonyult, így addig kaparták és kaparták, s az egyre iszonyúbb fájdalom ellenére a végén olyan véresre kaparták a szemeiket, aminek következtében mindkét állat a végére megvakult, de a NABU egyelőre csak annyit tudott, hogy az eltervezett követés nem valósult meg, mivel az állatok az új nyomkövetőt is kikaparták a bal pofacsontjuk bőre alól, úgyhogy elvesztették, és hiába is keresték, nem találták meg őket, s mikor mindez világos lett, összeültek Erfurtban, és megesküdtek, hogy az esetet titokban tartják, de Tamás Ramsthaler, ahogy kifejezte, tudományos lelkiismerete miatt és egy esetleges későbbi beavatkozás reményében azt javasolta, hogy mivel a két állat az egyik olyan Rudelből származott, ezt tudták, amelyik Rudelt Kana alatt figyelték meg eredetileg, építsék ki még intenzívebben a kapcsolatukat a város lakóival, lássák el őket információkkal, és emiatt talán nem fog különösnek tetszeni, ha ők hárman rendszeresen ott lesznek Kana környékén, hogy időről időre megvizsgálhassák, nem tértek-e esetleg vissza, ám a ki nem mondott ok az aggodalmukra elsősorban abban állt, hogy nem szerették volna,

ha kiderülnek a leragasztott szemek, ezt még a két munkatárs előtt sem hozta szóba Tamás Ramsthaler, nem is kellett, mindhárman tisztában voltak azzal, hogy ez primitív eljárás volt, és tudománytalan, s talán ezt azért mégsem így kellett volna, tehát tartottak a lelepleződéstől, hogy nem megengedett eszközt használtak fel egy kísérletben, egyszóval mélyen hallgattak a dologról, jártak Kana-ba, vizsgálták a környék hegyeit, gyűjtötték tovább az adatokat, és persze írták a hírleveleket a helyieknek, akik amúgy egyáltalán nem örültek ennek, inkább minden egyes közlemény után megijedtek, mint ahogy most is valami hasonló futott át rajtuk a postamester félig-meddig tréfának szánt megjegyzése miatt, ami aztán rövid időn belül már szájról szájra járt, és mindenki, akihez eljutott, még hozzáfűzött ezt-azt, Henneberg doktor például annyit, hogy na, már csak a farkasemberek hiányoztak nekünk!!!, s ezt óvatlanul épp a feleségének mondta az ebédlőben, amikor magyarázatképp visszatelefonált a 12 órai étkezés befejeztével, hogy a délutáni rendelés ma elmarad, s mialatt leellenőrizte, vajon bezárta-e házának a Porcelángyár felé eső kis ablakait, amelyeket eddig csak ráccsal szereltetett fel, és nem, nem voltak bezárva, még óvatlanabbul meg is ismételte neki, aki a kezét törölve ment a nyomában, és csak azt kérdezgette, hogy miért, drágám, azt gondolod, hogy már itt vannak azok is?!, megismételte, de az ostoba és idegesítő kérdésre csak bosszúsan elharapta, amit még mondani akart, sajnos, ez volt az élete, soha nem volt lehetősége megbeszélni otthon, amit éppen jó lett volna, de nem csak otthon, nem volt egyetlen olyan igazi barátja se, akivel megtehette volna, a rendelőben meg a legkevésbé volt ilyesmire alkalom, ott az ijedt szemekkel várakozó betegek tekintetéből soha nem olvasott ki semmi jót, még hogy elbeszélgetni

velük?!, kiáltott fel legbelül, még hogy kiönteni az embernek a szívét?!, tőlem mindenki csak menekülni akar, a krv életbe ezekkel a fogókkal meg fúrókkal meg exkavátorokkal meg lapocokkal meg gyökéremelőkkel meg ollókkal, a fenébe velük, robbant ki néha, és csak Melanie lehetett a tanúja ezeknek a kitöréseknek, az asszisztense, mert Melanie értette, nagyon mélyen értette a doktort, de őt ezzel csak még jobban kihozta a sodrából, mert azt viszont piszkosul nem akarta, hogy pont Melanie értse meg, mindenki más, csak ne Melanie azokkal a bánatos, együttérző, nedves szemeivel, ahogy kilencdioptriás szemüvege mögül dülledten rámerednek, s akit olyankor, amikor belőle éppen kiszakadt valami, rögtön elöntött egy anyai érzés, a legszívesebben megsimogatta volna Henneberg doktor fejét, az ölébe vette volna, és csak simogatta és simogatta volna az idők végezetéig, hogy a végén azért bevallja, hogy többet érez ő annál a doktor iránt, mint amennyit szabadna, de nem akar bajt, nem akar egy családot tönkretenni, na, és ezért aztán Henneberg doktorban minden benne maradt az évek, sőt évtizedek során, fúrta a fogakat, és tömte, csak tömte őket, kezelte az odvas, büdös gyökereket, és húzott és húzott, de a magányán nem segített semmi és senki, és ez most, hogy megütötte a fülét – az egyik beteg jóvoltából, akivel ebédre hazafelé tartván összehozta a balsors – ez a farkasemberezés, olyan heves elkeseredéssel töltötte el, hogy miután bezárta a kis ablakokat a Porcelángyár felé, bemenekült a felesége elől a nappaliba, ahol rögtön töltött is magának úgy háromujjnyi Röhnit, a híres-neves gyomorkeserűt, amely az ő szemében a múltnak egy igazán kiváló üzenete volt, mert a meiningeni Röhntropfen a csúcs, kedvesem, magyarázta egy vidámabb pillanatában a feleségének, le is csavarta újra a kupakot, és löttyintett rá még egy keveset,

majd egyetlen mozdulattal lehajította, leült a legközelebb eső Chesterfield-utánzatú fotelbe, s megpróbált úgy tenni, mint aki nem tudja, hogy a felesége a nappali ajtaja mögött áll, és várakozik, és nem mer bejönni, mert tudja, akkor mi következik, ott áll, sírdogál, és várja, hogy beszólítsák, hát, élet ez?!, tette fel magának a kérdést nekibúsulva Henneberg doktor, aztán előrehajolt, hogy elérje a kis kézitükröt a fotel melletti asztalkáról, mely szintén, akárcsak a fotel, a számára oly kedves történelmi időt, a Viktória-kort igyekezett felidézni, felhúzta az ínyét, belevicsorított, aztán mutatóujjával megkocogtatta a bal felső ötösét, mert mintha érzékenykedett volna mostanság, de nem, semmi, hanyatlott hátra a fotelben, aztán töltött még egyszer, ezúttal rögtön vagy négyujjnyit, belekortyolt, megint hátradőlt, felsóhajtott, az ablak felé nézett, és szomorúan megállapította, hogy május ide, május oda, még mindig túl hamar sötétedik, és valóban, a Saale kanyargós útja mentén elég hamar lement a nap, köszönhetően talán a hegyeknek, amelyek bizony kelet felől túl későn engedték be, nyugat felől meg bizony túlságosan hamar lezárták a fényt, ilyen májusunk se volt még, állapította meg Ringer asszony, de csak magában, nem merte volna ezt a férje előtt, mert az efféle megjegyzések változatlanul lesújtó hatással voltak rá, Ringer ugyanis úgy látta, és erről beszélt is a feleségének, ha nagy ritkán egyáltalán megszólalt, hogy úgy véli, nem egyszerűen politikai és társadalmi értelemben, de úgy összességében is elvesztették a csatát, sőt, tette hozzá, talán a háborút is, mivel feljöttek, a történelem szüneteiben mindig feljönnek a csatornákból, és tönkretesznek, megsemmisítenek, megaláznak mindent, amit érnek, lealjasítják, ami értékes, belerondítanak abba, ami másoknak szent, és velük elterjed egy kór, ami ellen nincs védőoltás, mert ránk

nem az egészségügyi járvány jelenti a veszélyt, hanem ez a fertőzés, amelynek tünete, hogy az emberek a legrosszabb oldalukról mutatkoznak meg, és gyengék, mérhetetlenül gyengék és mérhetetlenül ostobák, és erről mi tehetünk, mutatott magára Ringer, és ezen a ponton általában nem is folytatta tovább, mint aki ennél többet nem tud mondani, és nem is kell, mert akinek ebből nem világos, miről beszél, annak nem is lesz az, s ezzel visszasüppedt abba a közönyös lelkiállapotba, s arcára kiült az a felesége számára aggasztóan semmitmondó tekintet, amely valami olyasmit sugallt, hogy ő, Ringer tulajdonképpen már nincs is életben, mert ez nem élet, mondta Ringer asszony a barátnőjének, és belekortyolt a kávéjába a Herbstcafe-ban, ez inkább olyan, tudod, mint amikor az ember már a kriptában tölti a végső napokat, és nem látom a kiutat, és csak rázta a fejét elkeseredetten, Feldmann asszony meg vigasztalta természetesen, s bár a legszívesebben elmondta volna, hogy az ő életük se hűdeaza, de visszanyelte, mert most miért sopánkodjon, miért terhelje a másikat még ő is, mikor ennek a másiknak sokkal több oka van a panaszra, mert tényleg több oka volt, őket először is megtámadta az a bestia a hegyekben, aztán Ringert gyilkossággal gyanúsították, végül összeomlott, mert magát vádolta mindazért, ami történt Kana-ban és mindenütt, de hát erre semmi oka nincs, ellenkezett Feldmann úr otthon, mikor a felesége elmesélte, mi van, pont Ringer, az a színtiszta elvi ember, aki mindig, egész életében csak a jót kereste, mint én az adekvát harmóniákat, amikor átírok egy-egy nehéz Beach Boys-számot, mert nézd, mutatott a kottatartóra a zongorán, itt van például a híres *I Get Around*, ezzel dolgozom, szívem, már vagy két napja, és igazán nem akarok hencegni, de még Bach-hal is elbánok, viszont ezzel a bonyolult,

kifinomult, csodálatos, csak a legnagyobbakra jellemző harmóniamenettel nem és nem, mert tudod, próbálom valahogy beépíteni azt is, amit a kórus csinál, miközben őrzöm a melódiát, de nagyon nehéz, biggyesztette le a száját Feldmann úr, és mintegy visszahanyatlott a munkája fölé, mert ő munkának tartotta a zenét, hisz úgy szeretett mindent, ami zene, mint más a munkáját, és neki lehetett az klasszikustól a popig bármi, nem tett különbséget, ő ugyanazzal az elhivatottsággal ült oda a hangszerhez, mintha egy hidat vagy egy gyufaskatulyát tervezett volna, és azt mondta, hogy most dolgozni fog, és így is hívta, amikor felesége odakintről déltájban vidám hangon jelentette, hogy kész az ebéd, hogy jaj, szívem, csak egy perc, csak egy perc, még dolgozom, és Feldmann asszony boldogan és türelmesen várta, és nem szapulta, amiért neki ezenközben meg kell küzdenie azzal, miképpen tartsa melegen, ami pedig hűlt bizony, de várt, és melegen tartott, és így éltek a legnagyobb harmóniában, amivel Feldmann asszony, mikor időnként ezt felhozta szerelmes hétköznapjaik végén, arra célzott, hogy lehet, hogy ott vannak a harmóniák a Feldmann úr zongorájában meg a kottáiban, de bizony ez a harmónia ott van az életükben is, és amíg van zár az ajtón, jelentette ki olykor, ha új rémhír érkezett, addig én nem félek, mert ez volt számára a biztosíték, hogy velük nem történhet semmi, szerette a zárat a bejárati kapujukon, sőt, nem zárról, hanem egyenesen egy teljes és jól átgondolt zárrendszerről beszélhetett, amit egy nagyszerű Bad Berka-i lakatosnak köszönhettek, aki mestere volt a szakmájának, s amikor felújíttatták a villát, őt hívták, legnagyobb szerencséjükre, s az a záraknak olyan kombinációját volt képes kiépíteni a régi helyén, amin, ahogy kifejezte, egy szovjet T–34-es se tudna áttörni, volt úgy, hogy Feldmann asszony, különösen,

amikor a benzinkúton történt borzalmak után eljutott hozzájuk is a híre, hogy három embert meggyilkoltak a városban, kilopózott az ágyból lefekvés után, megvárta, míg Feldmann úr horkolni kezd, és kilopózott, és előbb megrángatta, hogy fognak-e, és fogtak nagyon, aztán végigsimogatta a zárakat, szerette őket, na, és ennyi, de a zárak jelentősége amúgy is felértékelődött nagyon Kana-ban, jöttek az állakatosok, de jöttek az öreg szakik is, akik képesek voltak meggyőző érvekkel olyan átkötőpántokat beépíteni, amelyek keresztben is, sőt függőlegesen is védelmet biztosítottak a bent lakóknak, mivel ez lett a kulcsszó Kana-ban és egész Thüringiában, a védelem, a személyes biztonság, ezt javasolták a rendőrségek is a hozzájuk fordulóknak, akik ugyan egyáltalán nem voltak meggyőződve arról, hogy a zárakkal bárki meg tudja védeni magát, de pszichológiailag sokat számít, így hát ezt tanácsolták a személyes védelem érdekében, hogy szereltessenek be modern zárakat, hagyják a régi beidegződéseket, az ennyi meg annyi pontos, újszerűnek mondott nyílászárókat, és forduljanak a jövő felé, ami most van, mondták az információs telefonokban, mely vonalakon egyre nagyobb lett a forgalom, elsősorban Erfurtban, de máshol is, Jena-ban, Suhlban, Gotha-ban, Weimarban, sőt, olyan kisebb helyeken is, mint Eisenach vagy Ohrdruf vagy Wechmar és így tovább, meg kellett erősítsék a tanácsadó telefonszámok mögött ülők létszámát, mert a meglévő állomány egyszerűen nem bírta a nyomást, kötelezővé tették a hétvégi szolgálatot, de még így se voltak elegen, fel kellett vegyenek olyanokat is, akik nem is voltak rendőrök, akiket kizárólag az információs pultok mögött alkalmaztak, s így már győzték valahogy, de a túlterheltség azért végig érezhetően fennállt, ahhoz ebben a tartományban már hozzászoktak, hogy ilyen

esetekben várni kell, ahhoz azonban már kevésbé, hogy várakoztatás után, amely tele volt reklámmal, a vonalak gyakran megszakadtak, és újra kellett tárcsázni, na, mindegy, mondta a Vertreter is, és újra tárcsázott, amikor úgy érezte, hogy megint jelentenie kell, és kitartó hívásainak meg is lett az eredménye, mert berendelték Erfurtba, és ott elmondhatta, hogy őt Florian különleges karaktere mindig is gondolkodóba ejtette, mert ennek a karakternek a két szélső pontja valahogy nagyon és soha nem egyezett, arról beszél ugyanis, hajolt közelebb a vallomását felvevő rendőrnőhöz az erfurti déli kapitányságon, hogy Florian rendkívüli testi ereje és a szelídnek látszó természete között olyan szakadék tátong, és megismételte, hogy tátong, kérem, amin ő mindig eltűnődött, de az igazat bevallva, soha nem gyanakodott rá, meg kell mondja, hogy fel se merült benne, hogy egy kétarcú embertípussal, egy úgynevezett Janus-arccal áll szemben, amit most már világosan lát, azért is érezte szükségét, hogy teljesítse azt, amit egy állampolgárnak teljesítenie kell, úgyhogy szeretné felhívni a hatóság figyelmét, hogy ne egy megátalkodott, durva, agresszív, véreskezű gyilkost keressenek, hanem ellenkezőleg, és itt reméli, befolyásolni tudja ezzel a nyomozás irányát, hogy nem, hanem keressenek egy gyermeki ábrázatú, ártatlannak látszó, kicsit félős és szégyenlős, jóakaratú fiút, és mondta volna tovább, de itt elszakadt a kihallgató rendőrnőben a cérna, s azzal szakította félbe, hogy maga egy sorozatgyilkosról beszél, és lezárta a vallomás felvételét, aláíratta a Vertreterrel, és elküldte azzal, hogy majd még szükség lehet rá, úgyhogy figyeljen, tartsa nyitva a szemét, s bármit lát, szóljon, de csak ha konkrétan, hangsúlyozta a rendőrnő, nekik konkrét tényekre van ebben az ügyben szükségük, nem véleményekre és nem megérzésekre,

hanem csakis a tiszta, megfogható tényekre, na, akkor jelentkezzen újra, de akkor aztán jelentkezzen, és a Vertreter megígérte, és elgondolkozva ment haza, és már a vonaton nagyon bántotta, hogy ennél meg annál a résznél nem úgy fejezte ki magát, ahogy pedig ki kellett volna, a fejében kóválygotak a mondatok, amelyeket mondott, meg azok, amelyek sokkal pontosabban fejezték ki a lényeget, így a legszívesebben menet közben kiszállt és visszautazott volna Erfurtba, hogy javítsák már, legyenek szívesek, ezt meg azt, de aztán letett erről, nem akarta túlterhelni maga is a hatóságot, meg különben is – még a vallomása elején – azt hallotta a meglehetős idomokkal rendelkező rendőrnőtől, hogy nyomon vannak, ami nem is állt messze a valóságtól, az történt ugyanis, hogy az olyanok mellett, mint a Vertreter, akinek a bejelentése sajnos semmit sem ért, jelentkezett egy másik kanai lakos a jenai rendőrségen, nem sokkal őelőtte, miszerint új információval rendelkezik arról, hogy egy bizonyos Florian Herscht hol tartózkodik éppen, tartózkodási hely?, kérdezte a szolgálatos rendőr, igen, felelte az, biztos benne?, igen, és erre bevezették egy kisebb irodába, és felvették a jegyzőkönyvet, amely szerint Thomas Hoffmann kanai illetőségű lakos az elfogatási parancs érvényessége alatt álló Florian Herscht tartózkodási helye tekintetében azt állítja, hogy biztos tudomása van ennek hollétéről, hogy ugyanis a keresett gyanúsított Kana-ban található, és már napok óta, teljesen elmaszkírozott állapotban és álruhában, de a bejelentő száz százalékig biztosra mondja, hogy felismerte, ami nem volt egészen igaz, csak ő jött el bejelenteni, ugyanis Heinrich úrnak kezdett ismerős lenni az az idegen, aki egy alkalommal betért a Grillhäuselbe, de Heinrich úr akkor még nem azonosította, csak felmerült benne, hogy az arcot meg a fizimiskát, ahogy kifejezte, nem, de

a szemeket mintha látta volna már valamikor, előbb valami tévésorozatra gyanakodott, mesélte a többieknek, bevallja őszintén, hogy mintha a Gojko Mitić szemei, naja, de aztán amikor az illető elkezdett ide-oda járkálni a városban, és megint összetalálkozott vele, volt valami a járásában is, ami már nem a híres német Winnetou-ra emlékeztette, aki a Gojko Mitić volt, de még akkor se ugrott be neki, hanem csak aznap este, vagy másnap, már nem is emlékszik, mikor, mindenesetre épp lefekvéshez készülődött, kinyújtóztatta a testét, és felnyögött, aztán a jobb oldalára fordult, lehunyta a szemét, és akkor!, akkor, mondta a Grillhäuselben, egyszeriben beugrott neki, miért is ismerős az a szem meg az a járás, hát, mert a Floriané volt, emelte fel a hangját, és a vendégek a Grillhäuselben egy emberként felhördültek, hogy na, ne már, még hogy a Florian!, az biztos nem!, de, de, erősködött Heinrich úr, ő nem téved, neki a képessége, hogy ha egy szempárt látott egyszer, azt nem felejti el, és aztán ott van még a járás, egyszóval, emelte fel a sörét, az az alak Florian volt személyesen, és meghúzta az üveget, aztán már nem beszélt többet, nem volt a szavak embere, ráadásul a Grillhäusel olyan lett, mint a méhkas, előbb továbbra is hitetlenkedő hangokkal, de aztán ahogy Heinrich úr nem szólt többet, előbb csak Hoffmann ült közelebb hozzá, mondván, hogy benne mintha szintén felmerült volna a dolog, aztán mások is kezdtek csatlakozni, úgyhogy pár perc múlva egyhangú vélemény alakult ki Heinrich úr körül, hiszen senkinek nem volt munkája éppen, s már csak az maradt hátra, ki mondja meg a hatóságnak, és Heinrich úr Hoffmannt javasolta, aki büszkén vállalta is, s szerényen elfogadta, hogy rögtön meg is hívják egy sörre, amiután nem volt hátra más, mint hogy beutazzon a városba, ahogy valójában – Kana-val szemben – Jena-t

nevezték, és elmondja, mire jött rá, a rendőrök újra megjelentek Kana-ban, ahonnan egy ideje visszavonultak, előbb körbezárták a várost, minden kivezető úthoz felállítottak egy kétfős egységet egy riadóautóval, majd hármas szakaszokban elkezdték átfésülni Kana-t, elsőre eredménytelenül, egyszerűen nem volt szerencséjük, pedig a rendőri jelenlétre, ráadásul ilyen nagy számban, nagyon gyorsan eltünedeztek a lakosok az utcákról, de Florian meg éppen nem mozdult, bár nem is rejtőzött el, az edzőterem bejárata előtt ült egy széken, amit még akkor hagytak ott, amikor a tulajdonos végleg bezárta a boltot, ott ült, és éppen evett egy kenyeret, amit a Netto hátsó ajtajánál lopott, letört egy darabot, és alaposan megrágta, aztán nyelt, és letört egy másik darabot, innen, ahol ő ült, pont a sorompóra látott, ez a sorompó volt a második a sínek városi szakaszán, az egyik a Rosengartennél, a másik itt, de mindkettő hasonló elven működött az utóbbi időben, időnként valamitől mind a kettő elkezdett berregni, aztán nyikorogva leereszkedtek, és vártak, várták, hogy egy vonat ebből vagy abból, mindegy, melyik irányból, de átvonuljon, csak hát általában nem vonult át semmi, a sorompók vártak, vártak egy darabig, aztán úgy nyolc-tíz vagy ki tudja hány perc után nagy bánatosan, hisz vonat semerről nem haladt át, felemelkedtek, mint most ez is itt, ezt nézte Florian, a legközelebbi rendőrszakasz pedig pont nem jött el idáig, ők az első áldozat háza környékét fésülték át, majd felvették a megfigyelőpontot a kapu előtt, a Vertreter ki is sietett, mert meglátta őket, hisz egész nap figyelt az ablakaiból, és közölte, ki ő, nyújtotta a személyi igazolványát, de nem kérték, majd előadta, hogy amennyiben Florian Herschtről, a körözött gyilkosról van szó, neki a lakója volt, és nagyon sokat tudna mesélni róla, de hiába mondta, a két rendőrt nem látszott érdekelni,

mert azután, hogy a kérdésükre, miszerint látta-e most, nemmel felelt, hazaküldték, hogy ne akadályozza az akciót, mire ő elég feldúltan tért vissza a Hochhaus-ba, és először nem is ment be az épületbe, de aztán intettek neki, hogy márpedig nem tartózkodhat az udvaron, és ekkor már kénytelen volt engedni, s bement, gyorsan odaült az ablakaihoz, ahonnan két oldalra is jól látott, hiszen saroklakása volt, de az Ernst-Thälmann-Straße-n nem történt semmi, a két rendőr csak álldogált, aztán megjelent egy rendőrautó, kávét hozott nekik, de ennyi, és nagyjából ugyanez volt a helyzet a város más pontjain is, az átfésülést egyelőre befejezték, s mert nem találták a körözöttet, csak további megfigyelőpontokat állítottak fel, és ebből volt az egyik, amire a Vertreter jól rálátott, ám múltak az órák, és Florian nem jelent meg sehol, mert csak ült a hajdani edzőterem bejárata melletti széken, ült mozdulatlanul, a sorompó közben többször is megpróbálkozott, de vonat nem jött se délről, se északról, nézett maga elé, és várt, és várt egész Kana, hogy mi lesz, mert ha másból nem, a rendőrök megváltozott viselkedéséből, hisz látszott rajtuk, hogy idegesek, sejtették, hogy valami nagy dolog készül, bár arra senki nem jött rá, voltaképp micsoda, a vélemények megoszlottak, sőt, egészen szórtak voltak, a legtöbben arra fogadtak volna, hogy farkashordák készülnek lecsapni a városra, hívták a NABU-t, de a NABU semmit nem tudott ilyesmiről, bár amikor már több mint ötven hívás érkezett be hozzájuk, Tamás Ramsthaler mégis úgy határozott, hogy nem másnap, ahogy tervezte, hanem már ma kimegy a helyszínre, mert ha ennyien telefonálnak, csak lehet valami a dologban, az első útja volt, hogy felautózott a Revierförsterhez, aki boldogan nyitott ajtót, mert azt hitte, valaki mézért jött, de aztán Tamás Ramsthaler, miután megajándékozta

egy orvosi maszkkal, kijózanította, mondván, hogy ugyanis a kanaiak szerint farkasok készülnek megtámadni a várost, s hogy ő tud-e bármiről, ami alátámaszthatja ezt, nem, nem tud, semmiféle farkasnak nem látta nyomát már az utolsó Rudel megjelenése óta, meg egyébként is, talán azt a NABU-nak kéne jobban tudnia, hol keressék a farkasokat, hiszen a weboldalukon állítólag pontos és aktuális információkat tesznek közzé, s ha jól emlékszik, a legutóbbi hírlevélben azzal nyugtatgatták éppen a kanaiakat, hogy farkasok ugyan vannak Németországban, de kifejezetten nem Thüringiában, vagyis csak kevesen, a nagy területek, ahol Rudelek települtek meg, legközelebb Sachsenben találhatók, vagy rosszul tudja?, tette fel élesen a kérdést a Revierförster, amire Tamás Ramsthaler megrázta a fejét, hogy dehogyis, nagyon jól tudja, és örül, hogy a Revierförster is azok közé tartozik, akik folyamatosan figyelik a jelentéseiket, ő csak kivizsgálja a rengeteg bejelentés után, nincs-e bármilyen, és ezt hangsúlyozná, bármilyen alapja a híresztelésnek, mert utána kell menjenek, nekik a NABU-nál mindennek utána kell járniuk, azért vannak, na, meg a farkas és az ember közötti kapcsolat újrafelvételének békés levezetéséért, hát, akkor vezessék csak le szépen tovább, fordított hátat neki a Revierförster, és rácsukta a kaput, aztán morogva bement a házba, mondván, hogy na, ez se mézért jött!, de szinte rögtön ki is fordult, és átment a hátsó épületbe, hogy még egyszer megszámolja, pedig három nappal ezelőtt is megtette már, hogy mennyi maradt a múlt évről, és hát bizony: *sok,* húzta el a száját elégedetlenül, újraszámolta az üvegeket, és összesen tizenhét fél- és öt literes üveg mellett szembe kellett nézzen azzal a szomorú ténnyel is, hogy ráadásul még a kökényzseléből is maradt több mint tizenegy üvegecske, pedig a zselének

nem jó, ha ennyit áll, mert ő a természetes módszerek használata mellett tette le voksát, ezért nem használt vegyi anyagokat a tartósításhoz, márpedig ez mindig azzal a veszéllyel jár, és ezt tudta jól, hogy előbb-utóbb, legyen ő bármilyen alapos és tiszta és figyelmes, megjelenik a lekvárok felszínén az a rohadt penész, már egyszer télen leszedegette szépen az összeset, de nyilvánvaló volt, hogy csak idő kérdése, mert a penész nem fog csak úgy ijedten távol maradni, ő meg dobhatja ki az egészet, nem csoda, ha leverten ücsörgött aztán a konyhában egész nap, megivott négy üveg sört bánatában, a felesége meg csak ott sertepertélt körülötte, hogy a jelenlétével csökkentse az elfogyasztott sörök számát, mert szólnia nem lehetett, ez íratlan szabály volt kettejük között, Marxról lehettek más véleményen, de a sörök ügyében nem, még az is merész eljárás volt, amit ma tett az asszony ezzel a sertepertével, dehát mit csináljon, ami sok, az sok, négy üveggel!, a sörnek ára is van!, kiáltott fel benne a gazdálkodó szellem, és mi lesz így velük, ha mindennap elmegy négy üveg, vagy még több, hördült fel, és ez már ki is hallatszott, mi van?, mordult rá a férje, semmi, semmi, rebegte az asszony, és kivonult a konyhából, és hagyta, mert most mit tehet?!, ő meg, a Förster, elővette az ötödiket is, mert tényleg sok volt az a huszonkét üveg méz, és már opálos mind, sőt, némelyiknél már a kristályosodás is látható lett, ha nem megy el, temette a kezébe a fejét, teljesen szilárd lesz, és akkor senki nem veszi meg, és bizony, a kanaiak most nem voltak éppen mézvásárló kedvükben, ráadásul sokuknál még annak a nagy része is megmaradt, amit a múlt évben vásároltak tőle, nem mondják, hogy nem finom, finom, jegyezték meg, ha szóba került, csak *sok,* rájuk sózta, alakult ki a közmegegyezés a lakosok között, kihasználta, hogy

híreket akartunk tőle, és ránk sózta, és most itt van, mit csináljunk vele?, a gyerekeket mégsem tömhetjük mindennap, ráadásul tavasz van, és mire tél lesz megint, amikor azért jól jön egy kevés a hideg torok meg a náthák ellen, addig még be is sűrűsödhet az egész, sőt, be is fog, szóval nem nagyon látszott, hol a megoldás a méz dolgában, ámbár jó volt legalább percekre ezzel a kérdéssel foglalkozni, és nem azzal, ami valóban fenyegette őket, mert a mendemondák, hogy a rendőrök miért is vannak tehát újra a városban, és miért ilyen izgatottak, továbbra is a legkülönfélébb irányokat vették fel, a farkasok lassan visszahúzódtak a háttérbe, s a többség ezután inkább arra tett, hogy talán új információkhoz jutottak, és amiatt táboroznak itt, mert meg akarnak *előzni* valamit, még mindig nem kedvelték igazán a rendőröknek ezt a jelenlétét, valahogy még mindig inkább azt a benyomást keltették, hogy bármihez fognak is, az nem vezet sehová, s emiatt minden és bármikor és bármiért és bárkivel megtörténhet, mintha folyton csak az események után kullognának, amikor már késő, amikor már felrobbant az ARAL-kút, amikor már megölték a nácikat, amikor már szétmarcangolta a farkas a Ringert meg a feleségét, és így tovább, találgatás volt bőven, csak a Vertreter nem találgatott, ő tudta, miről van szó, de nem szólt senkinek, nem árulta el, kit üldöz a hatóság, megtartotta magának, hogy ezzel is segítse a nyomozást, csak nehéz volt arra gondolnia, hogy kivel élt egy fedél alatt, ha a Hochhausban-lakást egyfedél-alattinak lehet nevezni, de mindegy is, a lényeg, gondolta, hogy annyira közel engedte magához ezt a kétarcú pszichopatát, s ezzel olyan veszélynek tette ki magát, amibe most beleborsózott a háta, ült az ablakai mögött egész nap, figyelte az eseményeket odakint, csak hát nem voltak események, és arra gondolt, hogy

akár meg is ölhette volna őt is ez a Florian, hányszor járt nála!, hányszor hajíthatta volna ki őt a hetedikről, ha akarja!, az ereje aztán megvolt hozzá, ez nem vitás, és ő még az egyik legbizalmasabb barátjaként bánt vele!!!, hogy lehetett ennyire gyanútlan?!, azaz próbálta és próbálta Florianban a véres kezű mészárost látni, de valahogy nem ment, megtette, amit meg kellett tegyen, azaz feljelentette rendesen és időben, de rá gondolni, maga elé képzelni, felidézni a tartását, a járását, a mosolyát, a pillantását, a hangját, és arra jutni, hogy ez a Florian egy doktordzsekilésmiszterháj, ez nehezére esett, kifejezetten a nehezemre esik, magyarázta Pförtnernek, és a vállát rángatta, mutatván, hogy nem megy, és nem, ez a gyerek szerintem nem lehet gyilkos, azok a cselekmények annyira borzalmasak, hogy inkább egy vadállatot képzelek el gyilkosnak, de nem Floriant!, és Pförtner csak hallgatott, mert ő viszont tudta, miről van szó, hisz őt is megkeresték a rendőrök már az első nyomozások idején, hogy vele ellenőrizzék le a Vertreter vallomását, tehát tudta, hogy Florian az, ráadásul neki, azonkívül, hogy egyszerű futóbolondnak tartotta, semmilyen különösebb benyomása nem volt Florianról, tőle ugyan akár gyilkos is lehetett, nem ismerte, alig látta, most miért kételkedjen a rendőrök szavában?, így hát hallgatott, maximum bólogatott néha, amikor a Vertreter újra meg újra előhozta a nagy kanai éjszakákban a témát, de nem nyilvánított véleményt, hagyta, hogy a másik kibeszélje magából, és enynyi, ő a maga részéről amúgy nyugodtabb lett volna, ha vége van már az egésznek, és ezért a rendőröknek drukkolt, hogy kapcsolják le végre a bűnöst, és zárják le az ügyet, ezt szerette, azt, ha a konfliktusok minél gyorsabban lezárulnak, mert a békét szerette, a nyugalmat szerette, a háborítatlanságot, hogy minden nap olyan legyen,

mint az előző, így aztán őt nem nagyon rázta meg, amikor megjött a híre, hogy vége van, hogy lezárult az ügy, hogy a rendőrök elvonultak, és visszatérnek a szép, csendes, nyugalmas éjszakák, de ami azt illeti, a lakosság nagy része is így volt ezzel, mert a többség ugyanazon a véleményen volt, mint ő, különösen most, amikor már kezdték közölgetni az MDR-Thüringenben is az úgynevezett napi esetszámokat, hogy a kiegyensúlyozott, a békés, a nyugalmas rend, a napok zavartalan, időtlen egyformasága a fontos, ha ez fennáll, akkor az életet semmi nem zavarhatja meg, kivéve, ha történik valami az egészségfronton, mert ettől, ha lehet ezt mondani, még jobban tartottak, mint a katasztrófáktól, az egészségfronton legyen rendben minden, hangoztatták az MDR-Thüringen napi esetszámai előtt, ezért úgy általában mindig ez volt az első kérdés, mert ők a „wie geht es dir" alatt valóban azt tudakolták, jól érzi-e magát az illető az egészségfronton, és nem csak úgy megszokásból tették fel, hogy „wie geht es Ihnen", vagy hogy „wie geht es dir?", ez nem megszólítás volt, mint sok más népnél, hanem itt, Thüringiában s talán az egész Bundesrepublikban csak és kizárólag az egészségfronton fennálló állapot iránti tudakozódásnak számított, tudakozódásnak, amikor is nem elsősorban a másik egészségére kérdeztek rá, hanem rögtön magára az egészségfrontra akarták terelni a beszélgetést, mert valójában és kizárólag a saját egészségük érdekelte őket, a másik erre vonatkozó válaszát gyakran el is engedték a fülük mellett, és alig várták, hogy rátérjenek a magukéra, hogy azzal ez meg az van, vagyis ha a megszólított arról kezdett beszélni, hogy az egészségfronton valami nem megy neki jól, akkor erre vagy azt feleltek, hogy náluk viszont minden rendben, vagy azt, hogy náluk sincs minden rendben, és meg sem várva, hisz az

az övékéhez képest totál érdektelen volt, hogy a másik hogy áll az egészségfronton, belekezdtek a maguk állapotának tárgyalásába az egészségfronton, úgyhogy a béke és az egészség, pontosabban az egészség és a béke, ez volt Kana-ban és talán az egész Bundesrepublikban a bázisa a létről való eszmecserének, a többit meghagyták azoknak, akik gyerekek, fiatalok, vagy akik úgy általában véve naivak, és még nem tudják, mi az igazán lényeges, vagy végül azoknak az elvakultaknak, akik erősen törekedtek valami úgynevezett nagy cél felé, s közben elfelejtették, hogy hiába az erős törekvés valami nagy cél felé, ha az egészségfronton valami hibádzik, mint például Ringer és Feldmann és a Vertreter és Jessica esetében, akik nem sokkal egymás után tragikus események áldozatai lettek, na, persze, volt az esetek közt különbség, éspedig igen nagy különbség, hisz Ringert egy nap a szépen kifestett hátsókonyhában találta meg a felesége, ahol a depressziója miatt felakasztotta magát, Feldmann úrral meg a Vertreterrel egy mindkettejük esetében teljesen előreláthatatlan agyvérzés végzett, Jessica pedig fiatal prédája lett az igazságtalan sorsnak, mert neki élete delén egy autóbalesetben kellett elhunynia, amikor éppen egy Kálmán Imre-operett előadásának bemutatójáról utaztak vissza a férjével Drezdából, tehát látható, hogy volt különbség bőven, csak hát az egymáshoz közeli halálesetek az életnek folyton valami olyan oldalára látszanak rámutatni, mintha volna a halál időpontjának eldöntésében valami megszervezettség, valami ijesztő összefüggés, pedig nem volt, csak egymás utáni napokon haltak meg, örült is mindhárom temetkezési vállalkozó, mert már nagyon bosszantotta őket a tény, hogy kivéve a két brazilt, ahogy nevezték őket, akiket a Bossz maga temettetett el, ami azt jelentette, hogy nem használta a helyi

vállalkozókat, hanem a koporsó és minden egyéb teendő megszervezését a saját embereire bízta, szóval hogy őrajtuk kívül az utóbbi időkben elhunytakat mind elvitték Kana-ból, és máshol helyezték őket végső nyugalomra, de most végre mind a négy halott esetében náluk kellett a rokonságnak koporsót vagy urnát találni, ami persze nem jelentette azt, hogy a Hartung- vagy a Beyer- vagy az Aschenbach-féle temetkezési vállalatoknak hirtelen felvitte az isten a dolgát, nem, azt azért nem lehet mondani, de legalább úgy festett, lesz munkájuk, mert a baj nem jár egyedül, ahogy szerintük az itteni szólás tartotta, és ebben reménykedett mindhárom vállalkozó, erősen számítván arra, hogy végre akkor innentől megindul a helyi elhalálozás, mégpedig a maga természetes gyakoriságában, bár egyelőre még azzal voltak elfoglalva, hogy kiderüljön, vajon melyikőjük kapja a megbízást, hogy a Hartunghoz, a Beyerhez vagy éppen az Aschenbach-hoz fordulnak-e a rokonok, és sajnos a Hartunghoz mentek, állapították meg dühösen a Beyernél meg az Aschenbach-nál, mind a négy esetben a Hartunghoz, de hát, miért?!, őszintén szólva a Beyernél és az Aschenbach-nál nem érezték, hogy is fejezzék ki: *életszerűnek* a rokonság döntését, miért csak a Hartung, miért éppen ő, mennyivel különb elbánásban van része ott a halottnak, mint náluk?!, nem értették, és addig nem értették, hogy össze is találkoztak Ringer temetésének napján, aki az első volt a sorban, és arra jutottak, hogy a Hartung minden bizonnyal etikátlan ráhatást használt, hogy a Hartung az érdemtelen gazdasági előnyszerzésben egyenesen bűnös, mert másképp nem történhetett, és a benyomás csak még inkább erősödött mindkettejükben, amikor kiderült, hogy másnap a Feldmannt is meg a Vertretert is, sőt harmadnap a Jessica Volkenantot is a Hartungék temetik,

hát, hol itt az igazság?!, mert így volt, s a négy elhunytat nagyon gyorsan eltemették, még ha Ringernél volt is némi akadékoskodás a hatóság részéről, hiszen depresszió ide, depresszió oda, mégiscsak önkezével vetett véget itt valaki az életének, és akkor rendőrségi vizsgálatnak kell következnie, de miután az özvegy a legnagyobb bánatban, de a legnagyobb határozottsággal kikövetelte, hogy a hamvasztás mihamarabbi legyen, kivételt tett az erfurti vizsgálat vezetője, ráadásul figyelembe kellett vegye, hogy az alkotmányvédelemtől is felhívták, és megkérték, hogy amennyiben egy mód van rá, tegyenek eleget az özvegy kérésének, és haladék nélkül adják ki a temetésre jogosító iratot, úgyhogy így történt, Ringert a halál után pár nappal már elhamvasztották, és ezután már Jessica-nak se kellett sokáig várnia, hiszen ő a második volt, ha az időpontokat nézzük az elhalálozások sorában, mikor is ezt a második helyet Jessica voltaképpen annak köszönhette, hogy a halálát a férje egyszerűen nem bírta elfogadni, neki a haja szála se görbült meg a balesetben, noha ő is a kocsiban ült, hisz ő vezetett, de amikor magához tért a súlyos ütközést követően, és kiszállt, elkezdett fejvesztve ide-oda rohangálni, mert Jessica-t nem találta a helyén maga mellett, az ajtó leszakadt azon az oldalon, de Jessica-nak ott kellett volna lennie, őmellette, de nem volt ott, és Volkenant úr nem találta sehol, futott előre, futott hátra, és bele-beletúrt a hajába, mint aki mindjárt megőrül, de Jessica nem és nem és nem, Jessica eltűnt, amikor pedig a kiérkező rendőrök felfedezték egy árokban a sztráda mellett, de vagy jó tizenöt méterrel hátrébb, mint ahol az ütközés történt, és szóltak neki, hogy megvan, és hogy azonosítania kéne, Volkenant úr nem tudta azonosítani, és azt mondta, hogy ez nem az, mert a tetem teljesen össze volt csavarodva, az arcból

nem látszott szinte semmi, tulajdonképpen tényleg nehéz volt ebben a puszta húsból és csontból álló roncsban Jessica-t látni, és Volkenant úr nem is látta benne, csak elsírta magát, és azt kérdezte, hogy *most mit csináljak?!, most mit csináljak?!,* és a rendőrök persze részben nem értették, részben értették, Volkenant úr meg csak sírt, akkor beletették az egyik kiérkező mentőautóba, beszállították a jenai baleseti klinikára, ám ott hiába adogatták neki a legkülönfélébb nyugtatókat, egyik se hatott igazán, csak elaludt tőlük, viszont amikor felébredt, ugyanott tartottak vele az orvosok, mert körülnézett, és újra sírni kezdett, és azt ismételgette, hogy *most mit csináljak?!, most mit csináljak?!,* így is engedték ki, nem tudtak vele mit kezdeni, mert a sokkból kihozták, de a sírásra ők sem tudtak semmit, arra nem volt gyógyszer, folyton csak sírt, a szomszédok nem tudtak aludni tőle, mert a Volkenant-lakást a posta fölött csak egy hangszigeteletlen fal választotta el mindkét irányban a szomszédoktól, és minden áthallatszott, úgyhogy szóltak, akinek csak tudtak, hogy csináljanak már valamit ezzel a Volkenanttal, mert se éjjelük, se nappaluk, főleg az éjszaka nehéz vele, mert egyszerűen nem hagyja abba, és ez így nem állapot, mondták a Rathausban, aztán meg a rendőrőrsön, aztán meg Anita Ehrlich-nél, az utóbbi időkben joggal népszerű pszichológusnőnél, de mindannyian csak a vállukat rángatták, hogy ők tehetetlenek, mert a sírást nem lehet kezelni, és nem is szabályozza semmiféle törvény, úgyhogy az áldatlan állapotot végül maga Hartung úr oldotta meg, amikor előrevette Jessica-t, és másodiknak temették el, és ez bizonyult célravezetőnek, mert a temetés után Volkenant úr éppolyan robbanásszerűen, ahogy az ütközés után kitört belőle a sírás, elhallgatott, egyszerűen leállt, és megnémult, na, legalább csend lett, sóhajtottak fel

a szomszédok mindkét oldalon, s attól kezdve nagyon nagy csend volt a postán is, a kanaiak egy jó darabig kétszer is meggondolták, hogy befizessék-e a csekket, vagy feladják-e feltétlenül még ma azt a csomagot a házi süteménnyel a gyereknek, mert Volkenant úrnak ezt a némaságát ugyanolyan nehéz volt elviselni, mint Jessica halála után a sírását, s már csak egyszer szólalt meg, amikor az egyik nap hajnalán, amikor a beérkezett s a kikézbesítendő leveleket szortírozta a levélkihordóval, és a kezébe került egy, amelynek a címzettjén is, a feladóján is láthatóan megütközött, a címzetthez ugyanis Herrn Herscht volt odaírva, de pontos cím megadása nélkül csak a város és az irányítószám, a feladóhoz pedig az, hogy Angela Merkel és egy postafiók, Volkenant úr nézte egy darabig, aztán megfordította a borítékot, aztán visszafordította, és csak ennyit motyogott maga elé, hogy és most ezzel meg mit csináljak?!, végül félretette egy „nem kereste" feliratú gyékénydobozba, és ez volt az utolsó mondat, ami elhagyta a száját, többet senki nem hallotta a hangját, a levélkihordó meg persze vitte a hírt szerteszéjjel, úgyhogy volt miről beszélni a városban, azaz határozottan megélénkültek a hétköznapok, ráadásul az időjárás is egyre jobbra fordult, május közepén jártak, és már hajnalban se mértek mínuszokat, a legmagasabb hőmérsékleti értékek pedig jóval meg is haladták a szokásosat, teljesen kilombosodtak a fák, a Bahnhofstraße-n meg a Sankt Margarethenkirche körül szépen virágzottak a kiültetett petúniák, a Herbstcafe is, a Rosengarten is meg a Saale-part is meg a hegyek is körös-körül zöldbe borultak, zöldbe borult minden, a természet visszavette mindazt, amit tavaly ősszel elveszített, ahogy a polgármester egy nyílt hirdetményben kifejezte magát, amikor összefoglalta a májusi történéseket, s egyúttal bejelentette, hogy

a tűrhetetlen eseményeknek innentől fogva vége, és ennek jegyében a rendőröket is visszarendelték, amit észre is lehetett venni, mert azt már a hirdetmény kiragasztása előtti napokban is észlelték Kana-ban, hogy egyre kevesebb rendőr járkál a városban, míg csak el nem tűnt az utolsó is, és az egész nagyjából három-négy nap alatt lezajlott, ebből és a hirdetmény általános hangvételéből bátran gondolhattak arra az itt lakók, hogy nem kell már attól tartani, hogy valamitől tartani kell, csak Karin volt résen, és ha bejárt is éjjelente Kana-ba, napkelte előtt már az altenbergai panzióban tartózkodott, nagyobb gondja itt nem akadt, mindössze akkor kellett és csak egyszer megbújnia a környéken, mielőtt visszatér a házba, amikor egy hivatalos hatósági küldöttség, nyilván valami kutya kikaparhatta a tetemeket, át nem vizsgálta az épületet, és le nem pecsételte itt is a zárakat, de ennyi, őt a pecsétek itt sem zavarták, sőt, kifejezetten nagyobb biztonságot jelentett, hiszen ki gyanakodna ezután arra, hogy épp a gyilkos húzza meg odabent magát, pedig így volt, a nappalokat itt bent, az éjszakákat pedig ott kint töltötte, miközben Florian ugyanígy, csak pont fordítva, ő a nappalokat töltötte a városban, hogy Karint előcsalja, és az éjszakákra vonult vissza a hegyekbe, de semmi, Karin nem mutatkozott, azaz a sors fintoraként épp mindig elkerülték egymást, egészen addig, míg egy ízben az egyik elérte a másikat, vagy a másik érte el az egyiket, nehéz volna ebben igazságot tenni, mint ahogy az igazságtételre Ringer asszony is hiába várt, mert azt remélte, hogy Ringer teljes összeomlása és halála után maga is befejezi az életét, de nem ez történt, hanem valami teljesen meglepő, mert az egész természetesen úgy indult, a rettegéssel, mert rettegett attól, hogy meg fog történni, rettegett, hogy Ringer megteszi egyszer, de hinni soha

nem hitte, hogy így lesz, s amikor mégis bekövetkezett, akkor furcsa erőt tapasztalt feltámadni a lelkében, mindenki, elsősorban a zwickaui rokonság, akit az özvegy a pokolba kívánt, azt gondolta, de ő maga a leginkább, hogy most aztán összeroppan, de nem, legyőzvén a szakadék csábítását, amibe az első két napon majdnem belezuhant, hiszen egy ennyire szeretett férjet meglátni, ahogy félrelógó nyelvvel ott függ egy szörnyű gerendán, abba már sokan belerokkantak, s utánamentek az ennyire szeretettnek, de őt ismeretlen okból megmentette ettől az élet, és nem Feldmann asszonynak köszönhette, nem, bár azt azért el kellett ismernie, hogy nélküle sokkal nehezebben ment volna, hanem őbenne támadt valami dac, hogy nem adja fel, és életben marad, és nemcsak életben marad, de meg is keresi, miben találhatja meg az értelmét annak, hogy létezik, úgyhogy amikor kiengedték a jenai klinikáról, ahol a kezelése csak két napig tartott, és visszatért, a temetés után rögtön belevetette magát a könyvtár újjáélesztésébe, amit hűtlen módon már nagyon régóta nem csupán elhanyagolt, de több mint egy éve ki se nyitott, a polcok, a könyvek, a falak, az ablakdeszkák, a képek a falakon s maguk a falak is, a mennyezet mind-mind lehangoló látványt nyújtottak, minden poros volt, és az egész könyvtár túlságosan sötét, eddig soha nem zavarta, sőt, nem is igen tűnt fel neki, de most nagyon, elkezdett a polgármester nyakára járni, hogy adjon pénzt, mert meg kell nagyobbítani az ablakokat, ami miatt új ablakokra lesz szükség, és új polcokra is, meg új könyvekre, meg új mennyezeti világításra meg szőnyegekre, meg függönyökre, meg katalógusszekrényre, és egyáltalán, adjon pénzt, és a LINKE polgármestere, aki éppen választás előtt állt, adott neki, és elkezdődtek a felújítási munkák, és Ringer asszony olyan volt, mint egy Jeanne d'Arc,

aki legyőzi a máglyát, és felépít egy birodalmat, és igen, Ringer asszony birodalmat akart építeni a könyvtárból, egy otthont, ahogy mondogatta az iskolákban a szülőknek, akiket arra biztatott, hogy tekintet nélkül a vírusra, újra járassák a gyerekeiket a könyvtárba, mert megéri, új polcokon új könyvek, magyarázta, és annyi fény, amennyire egy gyereknek feltétlenül szüksége van, kis játéksarkokat ígért, és nyáron hűtést, télen jó meleget, és meg is lett minden, sőt, azzal, hogy úgynevezett költői kirándulásokat szervezett, és sikerrel, a Dohlensteinra, ahol minden egyes, persze előre kiválasztott kilátóponton egy-egy csodálatos verset olvastak fel a nagy költő, Heinrich Heine utánozhatatlan életművéből, miközben a nagyszerű látványt élvezhették a gyerekek, a szülők egyszerűen versengtek, hogy gyermekeiket Ringer asszony befogadja a könyvtári csoportok valamelyikébe, mert már négy volt, és először nem kívánta tovább növelni ezeket, csak hát az ostrom, amellyel ezek a szülők rohamozták, engedékennyé tette, és ez még csak Ringer asszony története volt, mert ezt követte aztán az is, hogy bár a náciknak egy nyakkendősebb változata, ahogy Hopf asszony kifejezte, *bizonyos* Beyer bekerült ugyan a képviselő-testületbe, de a polgármestert is újraválasztották, mert a kanaiaknak olyan polgármester kellett, aki nem dől be a riogatásoknak a járvánnyal kapcsolatban, vagyis nem csinál semmit , csak hagyja, hogy a napok változatlan biztonságban teljenek, a város meg két állandó rendőrt kapott, és nekik adták a két rendőrautót, mely korábban Jena tulajdonában volt, egyszóval minden a lehető legjobban alakult, és az emberek gyorsan felejtettek, hamarosan már senki nem beszélt arról, mi zajlott itt éveken át, a régi nácik, ugye, kihaltak a Burgstraße 19-es számú épületéből, amit a baloldali többségű vezetés végre városi

tulajdonba vehetett át, és elkezdődött a felújítás itt is, Hopf asszony alig hitt a szemének, a férje is, ő is komolyan elkezdtek reménykedni, akár a többiek, sőt, egy idő után fel is merült bennük, hogy amennyiben a turisták nem kerülik el többé a várost meg Thüringiát a sok új náci miatt, akik megint megjelentek a városban, mivel itt is, ott is egy-egy önkormányzat, így a kanai is csak meghajtotta a fejét a fölsőbb politikai akaratra, és befogadott 10-20 úgynevezett menekültet, szóval ha mindez nem rettenti el a környéken turistáskodókat, akkor felvesznek két embert, és újra megnyitják legalább a Garnit, de azért az étermet nem, mert neki, rázta meg a fejét Hopf asszony, ehhez azért már nincs kedve se, ereje se, segítség nincs, Floriant meg ne is emlegessük, mert még megjelenik, így beszélt Hopf asszony, s azóta, hogy kiderült, Florian valójában kicsoda, ez volt az első alkalom, hogy kimondta a nevét, hiszen a hihetetlen események után annyira meg volt ijedve, hogy tényleg kerülte még azt is, hogy gondoljon rá, hiszen itt járkált, behordta nekik a rekeszeket meg mindent, ha szállítás volt, és itt ült, mutatott a földszinti lépcső alatt a lenti konyhára, itt, nálam, az asztal mellett, és rántottát evett, meg kólát ivott, vagy szörpöt, és uramisten, még jó, hogy engem nem vert agyon az az óriási King Kong, csak úgy, a semmiért, ne is beszéljünk róla, ez volt rögtön az események után, amikor kitisztult a kép, és szembe kellett nézzenek Kana-ban azzal, ki élt éveken át közöttük, mint a maszületett bárány, és azóta tényleg nem, egyszer se jött a szájára a név, sőt, ha a BARBARA-ban Florian névre bukkant, azonnal ellapozott onnan, mert látni se volt jó, egyszerűen nem hiszem el, mondta neki Feldmann asszony, amikor a temetőből jövet beugrott hozzá egy teára, hogy megkérdezze, most mit csináljanak a kávébeszerzéssel, hogy körülöttük

ennyire megváltozott minden, nem, egyszerűen nem bírom elhinni, és azt hiszem, soha nem is fogom tudni, hát, ez van, kedvesem, válaszolta Hopf asszony, és remélem, nem érted félre a hasonlatot, de szerintem néha a bárány mögül előbb-utóbb előbújik a farkas, és akkor a bárányt el kell pusztítani, mire Feldmann asszony nem javította ki, mert a lényegre csak bólintani tudott, mivel igazat adott neki, és minden magyarázatért hálás volt, hisz annyira megdöbbentette az eset őt is, és éppúgy nem tudott mit kezdeni az egésszel, ahogy senki se, de hát természetesen elsősorban azok, akik még közelebbről ismerték, mint ők ketten, például Ringer asszony, ő nemcsak mondogatta, hogy nem hiszi el, hanem valóban nem is hitte el, és először Eisenberget hívta fel, mert mióta elköltözött, nem is hallott róla, és úgy gondolta, Köhler úrnak mégiscsak tudnia kell arról, mi történt Floriannal, de azt a választ kapta egy nőtől, hogy Köhler urat két hónapja be kellett szállítani egy intézetbe, ahol mindössze másfél héttel ezelőtt végleg elszenderedett, a temetését magától értetődően Dr. Tietz-ék intézték, a legszebb aranyszegélyű koporsót választották, éspedig Hartungnál, meg egy gyönyörű tölgyfa alatti sírhelyet, mert Hartung még ebben is tudott segíteni, és rengetegen jöttek, az időpont meg a temető pontos címe épp időben jelent meg a helyi sajtóban, sőt, bemondták az MDR-Thüringenben is, és annyian tolongtak a temetőkapunál, hogy a temetőgondnokság hirtelen őrökké nevezett ki néhány sírásót, és azok rendezgették az embereket a kapunál, mondván, hogy ne tolongjanak már, emberek, mindenki be fog jutni, csak szépen sorjában, meg hasonlók, úgyhogy alig lehetett látni a ravatalozó előtt felállított koporsót, a lelkészi búcsúztatót ki kellett hangosítani, hogy ha a többség nem látja is, legalább hallja, hogy milyen egy kiemelkedő

személyiség volt Adrian Köhler, hogy minden kanai lakos mekkora hálát érez iránta, hogy az időjárás-jelentéseivel meg a tanári tevékenységével örökre beírta magát a város történetének díszoldalára, a koporsó leeresztésekor elhangzott beszédek aztán még megrázóbbak voltak, a gimnázium igazgatója után az egykori tanítványok álltak a sírgödörhöz, és elmondták, milyen egy varázslatos személyiséget vesztettek el, s a végén még egy ismeretlen tudósforma is megszólalt, senki nem tudta, honnan jött, melyik városból, sőt, még a nevét se árulta el, bár az valahogy nem is illett volna, ha ott a gödör előtt bemutatkozik, az is csak úgy kiderült a szavaiból, hogy tudós, tudniillik ő azt méltatta, milyen óriási szolgálatot tett Adrian Köhler a tudomány oltárán, hisz olyan új területek bevonásának szükségességét bizonyította be a kozmológiai és a kvantumfizikai elméletek, különösen a Fortran-kutatások szinte szédítően fejlődő sorozatában, amiért a német társadalom, különösen Kana lakosai feltétlen elismeréssel tartoznak neki, Ringer asszony meg sírt, és csak egy szál fehér rózsát dobott be a koporsó után a sírba, és zsebkendőbe temette az arcát, és ugyanígy sírva hajított be egy-egy marék földet Burgmüller asszony is a szomszédjával együtt, akik mint két zokogó özvegy egymásba karolva léptek közelebb, s aztán alig tudtak megválni a sírtól, úgy kellett őket finoman eltaszigálni onnan, és csak jöttek a kanaiak, és hajigálták a földet a koporsóra, a sírásóknak kis túlzással már alig akadt dolguk, amikor végre hozzáláthattak, és elkezdhették a gödör betemetését és púpozását, aztán a tömeg oszlani kezdett, és egy félóra múlva már senki nem volt a temetőben, mintha ezzel örökre le is zárult volna Adrian Köhler élete, pedig nem, Ringer asszony már ott a temetésen erősen gondolkozott, mit is tehetne azért, hogy az elhalálozott neve valóban

fennmaradjon, de előbb még feltelefonálta Ringer egyik barátját, egy erfurti ügyvédet, hogy vállalja el Florian ügyét, de aztán maga az ügyvéd ült le vele, és magyarázta el neki, hogy ha megtalálják, Florian bűnössége annyira nem kétséges, hogy neki semmi nem jut az eszébe, amivel megvédhetné, mindenképpen életfogytiglani börtönt fog kapni, ekkor Ringer asszony egy másik ügyvédet hívott fel, akit nem ismert ugyan, de megfelelőnek látszott a számára, és megkérdezte tőle, még a telefonban, hogy elvállalja-e az ügyet akkor is, ha Florian majd nem tagadja, hogy ő áll a gyilkosságok mögött, és az ügyvéd elvállalta, majd bekérette az ügyiratot, és visszalépett, nézze, mondta neki a telefonban, amikor felhívta az asszonyt, én megértem a maga ragaszkodását ehhez a fiatalemberhez, de ha ennyire egyértelmű egy ügy, akkor egy lelkiismeretes ügyvéd, mint amilyen ő, még mérsékelni sem fogja tudni a bíróság ítéletét, érje be egy kirendelt ügyvéddel, mert ez látszik a leggyakorlatiasabb és leggazdaságosabb megoldásnak, úgyhogy Ringer asszony teljesen magára maradt, mert ő egészen biztos volt benne, hogy az a Florian, akit ismert, és az a Florian, aki ölt, *egy és ugyanaz az ember*, Florian nem változott, minden, amit tett, halálpontosan abból következett, aki ő volt, és maradt, ezért tovább próbálkozott, de hiába, mert tárgyalásra nem került sor, mivel nem is kerülhetett, Hoffmann ugyanis megjelent a helyi rendőrségi épületben, de annyira lihegett, hogy le kellett ülnie a kicsi váróban, hogy beszélni tudjon, és elmondhassa, hogy már járt Jena-ban, de most új információval érkezett, ugyanis megint látta Floriant, mert ő az Ölwiesenwegen lakik, és nem leskelődött, már hogy tenne ilyet, nem szokása, mondta, de épp kinézett az ablakon, és azt látta, hogy egy torzonborz figura halad el erősen sántítva a sportpályák felé, és mivel

neki rendkívüli az arcmemóriája, azonnal felismerte, hogy ez a figura nem más, mint maga Florian Herscht, a keresve körözött sorozatgyilkos, természetesen megvárta, míg ez a szörnyeteg tisztes távolba ér, de utána rögtön nekieredt, és most itt van, és jelenti, hogy ő, Freddi Hoffmann megtalálta a körözött személyt, és nem akarja sürgetni, de tudni szeretné, pontosan mennyi is a nyomravezetői díj, ám nem tudta meg, mivel a két helyi rendőr ez utóbbit már elengedte a füle mellett, bepattantak a rendőrautókba, s miközben értesítették a jenai központot, s egyáltalán mindenkit, akit értesíteni észszerűnek látszott, azonnal ráfordultak az útra, mely a Sportcentrum felé vezetett, úgyhogy alig néhány perc múlva ők már a futballkapuk mögötti területet pásztázták át kibiztosított szolgálati fegyvereikkel a kézben, aztán úgy negyedóra múlva megérkeztek a jenaiak, később az erfurtiak s még ki tudja hányféle alakulat és honnan, s mielőtt a most már a Sachsen mellett Thüringiát is állítólag ijesztő léptékben fenyegető vírus miatt kiadott újabb parancsoknak engedelmeskedtek volna, úgy döntöttek, ezt még elintézik, lezavarják, felgöngyölítik, lezárják ripsz-ropsz, a lényeg, állapította meg a két helyi rendőr, hogy a műveleti terület az ellenőrzésük alá került, innen élve nem jut ki senki, és az erfurti rendőr hadnagy vezetésével meg is indult a bekerítés, azt nem lehetett tudni, természetesen, pontosan hol bukkannak rá, azaz hogy hova kell képzeljék a bekerítés centrumát, ahol a tettesre lesújtanak, de szűkítették a kört, és tovább szűkítették, s hogy nem csúszhat ki a kezeik közül, azt minden egyes szakasz biztosra vette, mert a gyűrű tényleg szoros volt, és amennyiben a bejelentés igaznak bizonyul, az üldözöttnek egyszerűen nem lehetett semmi esélye, hogy ebből a szoros gyűrűből akármilyen módon ki tudjon törni, arra nem számíthattak,

hogy kitörésről szó sem volt aztán, Florian Herscht semmiféle ellenállást nem mutatott, ugyanis Karin látta meg legelőször, vagy Florian őt, ezt tényleg lehetetlen lett volna megállapítani, mindenesetre mind a ketten azonnal fedezéket kerestek, Karin épp hazafelé tartott, amikor megpillantotta a város ipari negyedénél, a Camisch-nál az Ibismed épülete előtt Floriant, vagy a másik vette észre őt, most mindegy, és akkor egy szemvillanás alatt sok minden történt, Karin az Ibismed irodaépületének bejáratától balra vette az irányt, ott beugrott takarásba, megpróbálta azonnal lefékezni a lélegzését, közben a jobb kezével átdobta a balba a pisztolyát, aztán ugyanezzel a jobbal előrántotta a kését a nadrág oldalzsebéből, a pisztolyt csővel felfelé tartotta, és leheletfinoman, hogy nem hallatszott semmiféle kattanás, kibiztosította, a kést pedig az élével kifelé fordítva lefelé irányította, a föld felé, mint aki alulról fölfelé akar majd szúrni, így várt, hátával a falhoz tapadva, biztos volt benne, hogy a legkisebb mozgást is észlelni fogja, de nem hallott semmit, azt gondolta, a másik is ugyanazt csinálja, amit ő, vagyis vár, csak a kis épületrész túloldalán, de nem így történt, mert ami történt, arról már soha nem tudta meg, hogyan történhetett, mindössze annyit érzett a hirtelen elnémult alkonyatban, hogy nem tud rendesen lélegezni, és nem mozdul egyik keze sem, s bár a pisztolya még mindig felfelé állt, a kése meg lefelé, de nem tudja őket irányítani, és ez volt az utolsó, amit még felfogott, mivel a következő pillanat már nem az övé volt, így a reccsenést se hallotta, saját nyakának a rettentő reccsenését, ahogy eltört, mivel azt, ahogy ez a fej lekonyul, és hátrahanyatlik, már csak Florian hallotta, és akár láthatta is volna, ha odanéz, de nem nézett oda, ő előre nézett, és úgy csúszott végig Karinhoz közelebb és egyre közelebb, hogy a mozgása egy

hang nélkül zajlott, és annyira gyorsan, amilyen sebességet senkitől várni nem lehetett, hiszen mire Karin elkészült a fegyvereivel, neki meg kellett kerülnie hátulról az irodát, s abból az irányból közelednie, amerről Karin, ennyi idő alatt, nem is várhatta, és mindezt tényleg annyira nesztelenül, hogy még az a hangtalan hang se juthasson el a másik füléhez, amit ő a mozgásával kelt, az utolsó métereken ő is a falhoz tapadt, és úgy kapta el, vakon, Karin nyakát, és szorította egészen addig, míg meg nem hallotta a reccsenést, amíg biztosra nem vette, hogy a másik már nem fog mozdulni többé, akkor hagyta, hogy lecsússzon a földre, mint egy zsák, de arra nem számított, hogy a visszanyaklott fej egy olyan testhez tartozott, amelyik még rándul egyet, ahogy leér a földre, és a pisztoly elsül, márpedig ehhez még ő sem lehetett elég gyors, hallotta ugyan a lövést, de már hiába mozdult, a kiröppenő golyó eltalálta a combját, hátranézett, hogy a golyó kijött-e, de a fény már nem volt elég ahhoz, hogy lássa, úgyhogy a kezével tapogatta maga mögött a falat, hogy megtalálja a lövedék ütötte lukat, csak nem találta meg, vagyis nem jött ki a combból, ezzel kellett tehát eltűnnie, mert a lövés hangos volt, másodpercekig visszhangozták a hegyek Kana fölött, s hiába sütött egy telihold az égen, az utcai világítás miatt még nem mutathatta meg az erejét, rohant e telihold alatt, a jobbjára sántítva, a kezét a bemeneti seben tartotta, és szorította, amennyire csak lehetett, és rohant, és rohant, végig a Camisch-on, aztán, ahogy beért a belvárosba, miközben halkan megszólalt a fejében a *Tilge, Höchster, meine Sünden*, egyszeriben az jutott az eszébe, hogy minek rohan?, már nincs miért rohannia, akkor lelassított, és így, a jobbját erősen húzva gyalogolt végig a kihalt városon, a Bachstraße kereszteződésében jól belátta a Jenaische Straße-t, és nem észlelt semmi

mozgást, úgyhogy arrafelé vette az irányt, így érte el a Sankt Margarethenkirche-t, amely mögött majd lesántikálhatott a lépcsőn, de ekkor már egy kissé hangosabban hallotta a *Tilge, Höchster, meine Sünden*-t, és eléggé vérzett, úgyhogy egy pillanatra megállt, mert arra gondolt, valamivel még jobban el kellene szorítania a sebet, de aztán egy hangra mégis meggondolta magát, egy hangra, mely a nyitott templomajtón szűrődött ki, s amelyről röviddel ezután kiderült, ahogy a templom falához lapulva közelebb ért a nyitott kapuhoz, hogy éppen a lelkész beszél odabent, nyilván istentisztelet zajlott éppen, vagyis ha marad, bárki kijöhet, és megláthatja, mert itt ugyan nem égtek az utcai lámpák, de épp emiatt a Hold egészen erős fényt adott, de hát mindegy, futott át rajta megint, bárki és nyugodtan, hisz minden mindegy már, s mintha odabent is ugyanez lett volna a vélemény, mert ömiatta egyáltalán nem akart kijönni még senki, mindenesetre megindult lefelé a lépcsőn a templom mögött, aztán át a szűk alagúton a sínek alatt a Rosengartenhez, majd elfordult a sportpályák felé balra, a *Tilge, Höchster, meine Sünden* olyan hangosan szólt már a fejében, hogy nem is tudta, mitől szédül ennyire, az elvesztett vér miatt vagy a diadalmas, tragikus dallam erejétől, és az erős holdfény ellenére elég rosszul látott, úgyhogy sietősebbre fogta, és elhaladván a futball- meg a kézilabdakapuk mellett hamar egykori kedvenc gondolkodóhelyének a közelébe ért, ahová készült, viszont még így, ebben a szédüléstől és gyengeségtől sújtott állapotban is, ahogy közeledett a Saale mellett a gesztenyefák alatti két padhoz, ki tudott venni két sötét foltot az őfelőle nézve hátsó, a rövidebb pad előtt, épp ott, ahol az ő helye volt régen, két foltot, úgyhogy belassított, és mivel már tényleg alig látott valamit, majdnem meg is állt, nehogy belesétáljon egy

csapdába, aztán lépett egyet előre a bal lábával, majd utánahúzta a jobbat is, egészen hangtalanul, miközben minden erejét arra összpontosította, hogy meggyőződhessen róla, nincs is ott semmi, mert talán csak egy árnyék lesz az, de nem, nem a szédülés játszott vele a vérvesztéstől és a fejében már tomboló Bach-zsoltártól, mert nem árnyék volt, hanem tényleg volt ott valami, sőt, egyszerre két valami is a hátsó pad előtt, de akkor már elég közel járt hozzájuk ahhoz, hogy felismerje, két farkas ül a hátsó pad előtt, két farkas, pontosabban csak az egyik ül, a másik fekszik, erre megtorpant, de mivel túlságosan szédült, s tudta, hogy emiatt itt muszáj lesz most már mindenképpen leülnie, különben összeesik, utolsó erejével megfeszítette még az izmait, hogy elhárítsa, ha a két állat rávetné magát, aztán tett egy óvatos lépést a közelebbi pad felé, de azok meg se mozdultak, akkor tett még egy lépést, s ebből a távolságból már nyilvánvalóvá vált, hogy az állatokat egyáltalán nem érdekli, hogy ő ott van, lélegzet-visszafojtva közeledett, a farkasok nem mozdultak, majd az egyik, amelyik közelebb volt hozzá, és ült, lassan, nagyon lassan feléje fordította a fejét, de nem vicsorgott rá, csupán egy kicsit felhúzta az ínyét, épp csak hogy kilátsszanak a fogai, aztán vissza is eresztette az ínyét, a fejét is visszafordította, mintha ő csupán egy volna közülük, akitől ezért nincs is miért tartani, s Florian ekkor fogta fel, hogy csak olyan benyomást keltenek, mint akik a Saale vizét nézik, mert amikor ereje fogytán nagyon lassan leereszkedett végre a szabadon álló padra mellettük, ráeszmélt, hogy azok ketten is erejük végére jutottak, s a szemeik helyén csak egy-egy gennyedző luk van – akkor hirtelen elnémult a zsoltár, a fájdalomtól meg a szédüléstől lecsukta a szemét, s megértette, hogy valójában nem nézik, inkább hallgatják, mint amiképpen ő is

innentől kezdve, és akkor innentől kezdve már mind a hárman vakon és örökre, hogy milyen nyugodtan, csilingelőn, édesen csobog a víz pár lépésnyire tőlük a tájra nehezedő kegyetlen éjszakában.

Köszönettel tartozom:

Etesi Gábornak
Tábori Andrásnak
Rüdiger Hänsch-nek, az erfurti Ermittlungsdienst vezetőjének
Clemens Meyernek
Vincent-nek
Klinger Ottónak és munkatársainak